MICHAEL
PEINKOFER

UMBRA LUI THOT

MICHAEL PEINKOFER

ÎN UMBRA LUI THOT

Traducere din limba germană
IULIANA VĂTUI

Versiune 1.0

MICHAEL PEINKOFER
Der Schatten von Thot
© 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach

RAO International Publishing Company S.A.

2008

Dedicată părinţilor mei pentru dragostea lor
şi pentru că au crezut mereu în mine.

Prolog

VECHIUL OBSERVATOR ASTRONOMIC, CAIRO, SEPTEMBRIE 1883

O boltă de stele scânteietoare se întindea deasupra caselor şi a străzilor înguste ale oraşului, dispuse de la malurile Nilului până sus, pe povârnişurile Djebel Mokattam. O lumină albastră învăluia cupolele moscheelor şi minaretele oraşului, şi făcea să lucească zidurile semeţe ale fortăreţei şi albia largă a fluviului.

În vârful vechiului observator astronomic, construit odinioară de califi pentru a privi şi a interpreta fenomenele cerului, se afla Amon el-Hakim. Însă ochii lui, deşi aţintiţi în sus, spre cerul scânteietor, nu mai vedeau strălucirea stelelor.

Înţeleptul din Mokattam – aşa obişnuiau să-l numească pe bătrânul care alesese observatorul astronomic spre a-i servi de locuinţă; aici trăia şi locuia el, iar în ungherele şi cotloanele nenumărate ale turnului dărăpănat se adăpostea ştiinţa vremurilor trecute. Aici se adunaseră cărţi şi role, pergamente şi obiecte cărora li se atribuise o semnificaţie magică. El-Hakim îşi dedicase toată viaţa cercetării ultimelor mistere, ultimei enigme care mai rămăsese de cercetat într-o epocă în care omul atinsese limitele cunoaşterii.

Străinii din nord…

Înţeleptul din Mokattam îi dispreţuia.

Păşiseră fără smerenie şi fără respect în ţara sacră şi nu încercau niciun pic de pietate în faţa moştenirii milenare. Piramidele, templul, mormintele şi sfinxul nu reprezentau pentru ei decât clădiri lipsite de viaţă, conglomerate din piatră, înghiţite de nisip şi de pulberea timpului.

Romanii fuseseră primii care călcaseră în picioare gloria Egiptului.

Apoi grecii.

Turcii.

Francezii.

Şi acum englezii.

Doar puţini dintre ei avuseseră suficientă raţiune, încât să înţeleagă că Egiptul reprezenta mai mult decât un trecut mort şi că nisipul pustiei putea ascunde cheia viitorului. Iar aceia care înţeleseseră acest lucru nu erau nici pe departe cu toţii slujitori ai Luminii.

Amon el-Hakim trăia în întuneric, şi aceasta nu doar pentru că lumina ochilor săi se stinsese. Bezna câştigase teren în sufletul înţeleptului – o beznă mai întunecată decât orice noapte şi mai de nepătruns decât orice furtună de nisip. Pe când ochii săi mai vedeau încă licărirea stelelor, el-Hakim a interpretat pentru ultima dată cerul. Şi ceea ce a văzut l-a umplut de oroare şi de spaimă.

O putere străveche ieşise din nou la suprafaţă din adâncurile istoriei şi se zbătea să ajungă la mistere care-i erau interzise. Taine de nedezvăluit erau smulse din negura timpului. Lumea îşi pierdea echilibrul; haosul şi distrugerea aveau să îi urmeze.

Înţeleptul din Mokattam rosti încet cuvintele dăltuite pe o stelă din piatră. Deşi originalul era îngropat adânc, în nisipul din Memphis, totuşi o copie rămăsese în posesia astrologilor din Mokattam, fiind păzită de generaţii de oameni înţelepţi.

Egipt. O, Egipt!

Va veni vremea când zeii vor părăsi pământul. Din religia ta nu vor rămâne decât legende îndepărtate şi cuvinte dăltuite în piatră, cărora posteritatea nu le va mai da crezare. Cei pioşi vor amuţi, iar întunericul va fi preferat Luminii; şi niciun om nu-şi va mai înălţa privirea spre cer. Cei neprihăniţi vor fi luaţi în derâdere, fiind socotiţi nebuni, iar cei impuri vor fi slăviţi ca înţelepţi. Mâniosul va trece drept curajos, iar nebunul ca drept; ştiinţa despre sufletul nemuritor va fi tăgăduită.

Din acest motiv, eu, Thot, am consemnat tainele zeilor şi le-am păstrat într-un loc tainic. Aceasta, până când oamenii vor fi pregătiţi să primească ştiinţa noastră. Cel care caută taina Lunii să se avânte pe cărarea nopţii. Însă acela care năzuieşte spre cunoaştere să se ferească de ceea ce îl pândeşte-n întuneric…

Cartea I

LONDRA

1

LONDRA, EAST END, 14 OCTOMBRIE 1883

Miezul nopţii.

Clopotniţa din Westminster, care întrecea pe departe în înălţime clădirea Parlamentului şi podul Westminster, anunţa sfârşitul zilei trecute şi începutul unei zile noi. Însă sunetul clopotului mare, numit de locuitorii Londrei Big Ben, pentru o naţiune întreagă un simbol al măreţiei şi superiorităţii, nu ajungea până în străzile întortocheate din East End.

Prea înguste erau maghernițele pline de gunoi şi de mizerie, prea înalte zidurile triste din cărămidă ale locuinţelor insalubre şi ale curţilor dosnice, prea mare zgomotul care încă răzbătea din cârciumi chiar şi la acest ceas târziu. La zdrăngănitul disonant al clavecinelor dezacordate se adăuga vaietul unei armonici, al cărei sunet era acompaniat de ţipetele fără noimă ale beţivilor şi de râsetele stridente ale târfelor.

Lumina galbenă murdară care ieşea prin ferestrele localurilor şi ale tavernelor licărea mat şi estompat în ceaţa deasă, rece şi umedă ce se strecura cu insistenţă prin maghernițe şi se amesteca apoi cu fumul înţepător al sobelor încinse şi al cuptoarelor alimentate cu cărbuni.

Doar ici şi colo, strălucirea pâlpâindă a felinarelor cu gaz străpungea bezna şi arunca o lumină slabă asupra fiinţelor zdrenţăroase şi cuprinse de disperare care se înghesuiau în nişele şi intrândurile caselor. În special orfani care nu ştiau încotro să o apuce, dar şi cerşetori şi beţivi, de care Whitechapel, mai mult decât oricare alt cartier al oraşului, nu ducea lipsă. Disperarea şi foametea erau omniprezente, şi – pentru a nu sfârşi

împreună cu familiile lor într-unul din stabilimentele de muncă rău famate, înfiinţate de stat – nu puţini bărbaţi întorceau spatele legii. Bande de răufăcători lipsiţi de scrupule se dedau la ticăloşii în East End, iar în magherniţele înguste şi întunecate, în care duhnea a putregai şi a excremente, nu hoinăreau numai şobolani, ci şi indivizi gata să ucidă pentru câţiva şilingi sau pentru o bucată de pâine.

Printre femei, stabilimentele de muncă nu erau mai puţin temute decât în rândul bărbaţilor. Şi ele făceau totul pentru a nu ajunge acolo – chiar şi dacă asta însemna ca, în lupta de zi cu zi pentru subzistenţă, să îşi pună trupul la mezat. Cele înzestrate de la natură cu o înfăţişare plăcută îşi puteau permite o îmbrăcăminte drăguţă şi se duceau după clienţi la Covent Garden sau în cartierul cu teatre, unde exista şansa ca un gentleman să plătească pentru o noapte un florin sau chiar mai mult. Prostituatele din Whitechapel, care erau adesea bolnave şi marcate trupeşte şi sufleteşte, îşi ofereau serviciile pentru câţiva penny, şi asta destul de des în curţi dosnice întunecate şi pe caldarâmul murdar.

Grace Brown blestema ziua când sosise în oraş. Se împlineau trei ani de atunci. În acest răstimp, soţul ei fusese prins pe când fura trei portocale şi trimis la muncă silnică, ea îşi pierduse slujba la o fabrică pentru că era soţie de puşcăriaş şi fusese dată afară din casă pentru că nu mai putea plăti chiria pentru odaia ei sărăcăcioasă. De frica stabilimentului de muncă, începuse să îşi ofere trupul la mezat. Tăietura de cuţit, aplicată de un client care nu dorea să plătească, îi desfigurase, prin cicatricea provocată, jumătatea stângă a feţei. Un singur atu avea Grace Brown faţă de concurenţa care popula străzile dimprejur de Fournier Street şi îşi ridica fusta pentru a nu lăsa să existe nicio îndoială în privinţa serviciilor oferite. Părul ei roşcat ieşea în evidenţă în monotonia

cenuşie ca un semnal luminos şi atrăgea atenţia clienţilor. În alte nopţi, acest capriciu al naturii o ferise pe Grace de soarta de a dormi în şanţ. În această noapte însă, avea să devină ghinionul ei…

Caldarâmul ud de ploaie al Hopetown Street lucea în lumina felinarelor. Doar când şi când venea dinspre Brick Lane câte-o trăsură sau vreo căruţă. De cele mai multe ori era vorba doar de care sărăcăcioase, trase de măgari slăbănogi şi aparţinând unor bărbaţi cu obrajii supţi şi cu faţa palidă şi scofâlcită: precupeţi care îşi câştigau traiul vânzând fructe şi legume în pieţele din Covent Garden sau achiziţionând marfă ieftină pentru a o oferi altundeva spre vânzare cu câţiva penny mai scump. De asemenea, negustori de cărbuni şi coşari, precum şi prinzători de şobolani, pentru care exista de lucru mai mult decât suficient în toate cartierele oraşului.

Grace Brown se adresă unuia şi altuia. Nu se alese totuşi decât cu batjocură şi râsete vulgare. Nimeni nu dorea să meargă cu ea, şi disperarea ei deveni tot mai mare, când, deodată, frumos şi straniu de privit în acelaşi timp, din ceaţă şi fum se desprinse o trăsură aleasă.

Era o trăsură mare, cum nu-şi puteau permite decât stăpânii nobili, trasă de patru cai negri, cu hamurile ţintuite cu argint. Spre nedumerirea fără margini a lui Grace Brown, caii îşi încetiniră pasul chiar în dreptul ei şi elegantul vehicul se opri.

— Hei, tu!

Vizitiul, un bărbat cu umerii laţi, care purta o mantie din lână şi îşi îndesase pălăria peste urechi pentru a se apăra de frigul umed al nopţii, opri trăsura.

— Vorbeşti cu mine?

Grace privi în jur cu mirare. Dar în afară de ea nu mai era nimeni acolo.

— Dar cu cine altcineva? Vizitiul se aplecă spre ea. Cauţi de lucru?

— D-da.

— Stăpânul meu de acolo, arătă el peste umăr spre trăsură, în al cărei geam întunecat se oglindeau strada şi casele, caută ceva distracţie. Şi mă gândesc că tu eşti exact ce caută el.

— Crezi?!

Grace îşi aranjă gânditoare părul şi şalul sărăcăcios pe care îl purta, în timp ce în gând începuse deja să îşi facă socoteli cât ar da distinsul domn. Zece penny sau chiar un şiling…

— Cu siguranţă.

În umbra borului pălăriei, ochii vizitiului nu se vedeau, însă gura şi bărbia lui bărboasă se schimonosiră într-un rânjet încurajator.

— Eşti de acord cu un florin ca plată?

— U-un florin!? îngăimă Grace. Era mai mult decât primise vreodată de la un client. Sigur că sunt de acord!

— Atunci urcă înăuntru. Stăpânul meu te aşteaptă deja.

— Mii de mulţumiri! exclamă Grace, care nu prea înţelegea de unde venea întorsătura aceasta favorabilă a destinului şi cel mai mult ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe vizitiu.

Cu inima bătându-i în piept, se apropie de trăsura în care domnea o beznă de nepătruns şi în ale cărei ferestre întunecate nu se vedea decât pe ea însăşi, ca într-o oglindă. Abia se apropie de vehicul, că uşa se şi deschise şi se dădu în lături cu un scârţâit uşor. Interiorul rămase în beznă, ca şi cum lumina slabă a felinarelor ar fi refuzat să pătrundă înăuntru.

— Sir? întrebă Grace cu şovăială, în timp ce se apropie cu prudenţă, şi aruncă o privire în trăsură.

Preţ de o clipă o izbi o răceală glacială. Avu impresia că stă cineva în trăsură şi se holbează la ea cu o privire pătrunzătoare. Fu cuprinsă de imboldul puternic de a se întoarce şi de a o lua repede la sănătoasa, dar gândul la florinul care îi promitea pentru a doua zi un stomac plin şi un acoperiş deasupra capului o ţintui locului.

— Să vin înăuntru, Sir? întrebă ea şoptit.

Dar, ca şi înainte, nu răzbătu dinăuntru niciun răspuns. În trăsură păru însă că se mişcase ceva. Se auzi foşnetul uşor de stofă şi un sunet limpede, metalic, asemănător clinchetului unui clopoţel.

Dar nu era niciun clopoţel – era sunetul unui tăiş ascuţit ca o lamă de ras.

Lui Grace Brown nu îi rămase deloc timp să se îngrozească: lama albă ca fulgerul brăzdă rapid întunericul şi îi tăie gâtul.

Un şuvoi de sânge îi înecă visele şi spaimele, speranţele şi temerile, înainte ca în îndepărtatul Westminster să înceteze bătaia clopotului Big Ben.

2

ÎNSEMNARE DIN JURNALUL PERSONAL AL LUI SARAH KINCAID

Am avut din nou acest vis straniu, despre care mi-ar plăcea să cred că nu este decât un coşmar fără noimă, ce mă urmăreşte din când în când. Însă imaginile pe care le văd în el – acele umbre şi impresii – sunt prea reale, ca să le pot lua drept simpla urmare a unei cine greu de digerat. Îmi sunt atât de familiare încât aproape mă înspăimântă, şi totuşi nu-mi amintesc să fi trăit vreodată ceva asemănător.

De ce?

Este visul o consecinţă a ceva ce mi s-a întâmplat? Sau provine din acele vremuri cufundate în negura trecutului, pe care tatăl meu obişnuia să le numească tempora atra – „timp întunecat”? Ambele posibilităţi mă sperie mai mult decât mi-ar conveni, căci, după tot ce s-a petrecut, vreau să las, în sfârşit, trecutul în urmă. Chiar şi după luni întregi, întâmplările din Alexandria îmi sunt încă vii în faţa ochilor şi continuă să mă chinuie întrebarea dacă nu mi-aş fi putut salva tatăl. Şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai limpede simt că va veni ziua când trecutul mă va ajunge din urmă…

DOMENIUL KINCAID, YORKSHIRE, 1 NOIEMBRIE 1883

Soarele coborâse deja în spatele orizontului şi scălda norii în lumina lui purpurie, când trăsura Societăţii Ştiinţifice Regale ajunse în faţa clădirii principale a domeniului. Ţinutul mlăştinos, sălbatic şi deluros era învăluit într-o lumină blândă, care îi conferea peisajului o înfăţişare aproape ireală.

Caii, pe care până atunci vizitiul îi mânase cu neîndurare să sporească pasul, se opriră fornăind, iar doi slujitori de la grajduri – ale căror mişcări lăsau să se înţeleagă că aparţineau soiului de oameni zdraveni şi un pic neîndemânatici, din ţinutul mlăştinos Yorkshire – se apropiară în grabă.

Doctorul Mortimer Laydon nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu împărtăşea defel pasiunea vechiului său prieten Kincaid pentru viaţa la ţară; nu înţelesese niciodată ce îl determinase pe Gardiner să trăiască în Yorkshire, departe de toate binecuvântările tehnicii şi civilizaţiei, în plus departe de plăceri ca ziarul cotidian şi mersul regulat la club. Însă Gardiner Kincaid îşi ridicase aici, după ani de lungi călătorii întreprinse în numele ştiinţei, o casă – o „reşedinţă", cum obişnuia el să o numească – în care să se poată dedica netulburat studiilor. Ca romantic, îşi dezvăluise încă o dată adevărata natură, gândurile lui fuseseră mereu îndreptate mai mult spre trecut decât spre prezent. Nu întâmplător, numise pământul pe care i-l dăruise regina ca mulţumire pentru serviciile aduse de el arheologiei „domeniul Kincaid", ca pe feudele cu care, odinioară, cavalerii normanzi erau învestiţi de stăpânii lor. Şi această dragoste pentru trecut îl costase în cele din urmă pe Gardiner Kincaid viaţa.

Gospodăria, constând dintr-o clădire cu două aripi şi un grajd învecinat, încetase de mult să mai fie o fermă. Ce-i drept, familia Kincaid îşi arendase pământul ţăranilor, care erau oricum în număr mic în acest ţinut arid, propice numai creşterii oilor. Adevărata bogăţie a domeniului Kincaid nu era pământul, ci ştiinţa acumulată aici. Niciun vizitator neavenit care şi-ar fi făcut drum încoace, traversând mlaştina şi colinele stâncoase, nu ar fi bănuit că zidurile venerabile ale conacului nu adăposteau numai o bibliotecă remarcabilă, ci şi o colecţie cu totul excepţională de antichităţi.

Gardiner Kincaid îşi închinase întreaga viaţă cercetării tainelor trecutului şi organizase expediţii în cele mai îndepărtate colţuri ale Imperiului, pentru care şi fusese înnobilat de Maiestatea Sa. Şi, chiar dacă, spre marea întristare a lui Mortimer Laydon vechiul său prieten murise, domeniul Kincaid era şi acum un lăcaş al ştiinţei şi al cunoaşterii profunde. Asta, pentru că Gardiner Kincaid avusese o discipolă studioasă…

Cum nu se afla nicio aşezare în preajmă, şi cu atât mai puţin un han în care să poată înnopta, doctorul îi lăsă pe servitori să-i ducă bagajul în casă. Îşi anunţase vizita cu două zile în urmă prin curier, aşa cum cereau convenienţele comportamentului civilizat. Laydon ştia, ce-i drept, că aici, în nord, eticheta nu era atât de strict respectată şi că fiica lui Gardiner împărtăşea mefienţa tatălui ei faţă de constrângerile sociale, însă nu dorise să pară necivilizat, anunţându-şi sosirea doar bătând puternic în uşă.

Un servitor al casei îi deschise poarta şi-l salută cu o mână solemnă. Livreaua lui nu era croită după ultima modă londoneză, ci era la fel de veche ca toate din această casă. La lumina sfeşnicelor aliniate în vestibul (alimentarea cu gaz nu pătrunsese încă în domeniul Kincaid), Laydon văzu statui vechi şi picturi, de asemenea, arme din diverse epoci, săbii tocite şi coifuri ruginite, vestigii din vremuri mai puţin civilizate.

— Sir, spuse servitorul cu un accent evident de Yorkshire, după ce îi luase vizitatorului pălăria şi mantoul. Dacă permiteţi, vă voi conduce în salonul cu şemineu. Lady Kincaid vă aşteaptă deja.

— Vă rog! replică Laydon.

Bărbatul mic de statură, cu părul alb ca neaua şi cu favoriţi, îşi examină înfăţişarea într-o oglindă cu ramă sculptată şi aurită. Rezultatul îl mulţumi numai în parte. În cercurile selecte londoneze, redingota sa şifonată după drumul lung nu ar fi fost tocmai recomandabilă pentru a se prezenta

unei doamne. Aici, în nord, însă, unde se punea mai puţin accent pe formalităţi, era pe deplin satisfăcătoare. În plus, lui Laydon i se încredinţase o misiune urgentă care nu lăsa loc nici de amânare, nici de vanităţi.

Servitorul îl conduse cu pas măsurat prin vestibul în coridorul următor. Vâlvătaia caldă şi jucăuşă a focului pătrundea dinspre capătul coridorului şi părea să îi ureze vizitatorului bun venit. Curând, Mortimer Laydon ajunse în salonul cu şemineu. Tavanul jos era prevăzut cu lambriuri din lemn închis la culoare, iar grinzile intercalate erau împodobite cu ornamente bogate. Din câte ştia Laydon, aceste grinzi proveneau dintr-o veche abaţie părăsită de călugări şi lăsată în paragină. Gardiner le achiziţionase şi le restaurase cu eforturi deosebite. Pereţii încăperii erau acoperiţi de poliţe pline până în tavan cu cărţi. Acestea reprezentau însă numai un fragment din comorile adăpostite de domeniul Kincaid. Cele mai multe se aflau în biblioteca situată în aripa de est a clădirii, pe care bătrânul Gardiner o protejase ca pe ochii din cap.

În faţa şemineului, al cărui foc împrăştia o căldură plăcută, se afla un jilţ mare, căptuşit cu piele închisă la culoare şi care era întors cu spatele spre Laydon.

— Vizitatorul dumneavoastră, *doamnă,* zise servitorul şi, din jilţ, se ridică o tânără femeie de o frumuseţe uluitoare, deşi se deosebea în unele privinţe de doamnele din Londra selectă.

De la tatăl ei moştenise trăsăturile regulate ale feţei. De asemenea, ochii al căror albastru adânc indica o moştenire celtică şi, cum observa doctorul Laydon, gura micuţă şi bărbia fermă. Ar fi fost totuşi greşit să afirmi că Lady Kincaid avea o înfăţişare severă şi distantă, căci gropiţele din obraji şi nasul ei mic şi impertinent te duceau cu gândul la o fiinţă plină de haz şi pusă pe şotii.

Tenul ei era mai închis decât al unei doamne de rangul ei, iar în jurul nasului şi pe obraji avea pistrui. Părul negru îi cădea în cârlionţi pe umeri în jos, stăvilit cu greu de o panglică de mătase. Rochia ei simplă, pe care doamnele londoneze ar fi considerat-o invariabil de modă veche, nu avea forma bufantă a unei crinoline, ci cădea drept şi delicat. Mătasea albastră sclipea în lumina strălucitoare a focului. Sarah Kincaid nu purta nici pene, nici podoabe; dispreţul faţă de orice formă de găteală artificială era o altă trăsătură pe care o avea în comun cu tatăl ei decedat.

— Unchiule Mortimer[1]! Ce bucurie!

Fără să aştepte ca naşul ei să o salute, Sarah veni de după jilţ. Şi, înainte ca Laydon să apuce să se încline în faţa ei, îl îmbrăţişă cu drag. În Londra îndepărtată, orice vizitator ar fi resimţit drept penibilă această familiaritate tipică ţăranilor. În singurătatea nordului aspru însă, ea nu era lipsită de un anume farmec.

— Sarah, copila mea!

Laydon aşteptă ca ea să se desprindă de el şi o întrebă cu un zâmbet blând:

— Cât timp a trecut de atunci? De când nu ne-am mai văzut?

— De la înmormântarea tatei, răspunse Sarah şi bucuria revederii dispăru de pe chipul ei.

— Cum ţi-a mers între timp? Iartă-mă, Sarah, că nu am ajuns să te vizitez mai devreme, dar prezenţa mea la Londra şi la Curte a fost absolut necesară.

— Pot să-mi închipui. Sarah surâse din nou, fără mândrie. În definitiv, Maiestatea Sa Regina nu doreşte să fie privată de serviciile celui mai bun medic al ei.

— Sarah, zise Laydon roşind, mă măguleşte faptul că gândeşti aşa despre mine. Dar, pe de-o parte familia regală are mulţi medici, pe de altă parte nu mă consider cel mai bun dintre ei.

— Modest ca totdeauna. Nu te-ai schimbat, unchiule.

— Tu, cu atât mai puţin, cum se pare. Doctorul făcu o mişcare largă din mână. Şi, evident, nici domeniul Kincaid nu s-a schimbat.

— Aparenţele înşală, răspunse Sarah. Nu mai este acelaşi de la moartea tatălui meu. Setea sa de ştiinţă şi pasiunea lui neobosită de cercetător umpleau această casă de viaţă. Încerc să-i continui cercetările cât de bine pot, dar…

— Sunt convins că faci treabă bună şi, de asemenea, nu am nicio îndoială că tatăl tău ar fi mândru de tine, Sarah.

— Crezi?

— Sunt convins. Se pot spune multe despre bătrânul Gardiner Kincaid, dar nu că ar fi avut o inimă ticăloşită. Lăsând la o parte munca lui, tu ai fost centrul existenţei sale, Sarah, şi ar fi fost foarte bucuros să vadă că îi continui cercetările.

— Încerc, răspunse ea şi se strădui să zâmbească. Şi apoi, pentru a schimba repede tema de discuţie: Cât vei rămâne, unchiule Mortimer? Ar fi atâtea de povestit…

— Aşa e! confirmă Laydon. Sunt chestiuni urgente de discutat. Din acest motiv şi sunt aici.

— Chestiuni urgente? Sarah se întunecă din nou la faţă. Despre ce chestiuni vorbeşti? Credeam că ai venit ca să mă vizitezi…

— Am venit în acest scop, o asigură el. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că aduc cu mine veşti importante, Sarah.

— Veşti? Ce fel de veşti?

— Veşti bune. Veşti de la Curte.

— Mă mir, răspunse ea sarcastic. Rar ne-au parvenit veşti bune de la Curte, cel puţin în ce priveşte familia mea. Îmi amintesc încă bine depeşa referitoare la Alexandria…

— Alexandria nu are nimic de-a face cu asta, o asigură Laydon. Ai face bine să laşi trecutul în pace.

— Să las trecutul în pace? surâse ea uşor. Uiţi că sunt arheolog, unchiule. Profesia mea constă în a săpa pământul pentru a-i smulge misterele.

— Poate, încuviinţă doctorul. Dar nu este menirea ta să te îngropi şi să trăieşti în trecut. Tatăl tău nu şi-ar fi dorit asta. Te rog, Sarah, ascultă măcar ce am să-ţi comunic.

Lady Kincaid privi lung şi întrebător faţa naşului ei care, deşi încadrată de părul alb, nu era zbârcită, ba chiar avea un aspect tineresc. Îşi petrecuse ultimele luni studiind cărţi şi atlase vechi, reflectând cu această ocazie mai mult la propriul trecut decât la popoare şi culturi dispărute. Era posibil ca naşul ei să aibă dreptate. În ultimele luni, Sarah sperase să poată uita întâmplările din Egipt, dar nu reuşise. Poate izbutea s-o ajute prietenul tatălui ei. În definitiv, îl susţinuse întotdeauna pe tatăl ei cu sfaturi şi fapte.

— De acord, unchiule Mortimer, consimţi ea cu prudenţă. Cu o condiţie.

— Anume?

— Dat fiind că ţi-ai anunţat vizita din timp, am dat ordine la bucătărie să ni se pregătească cina pentru o oră mai târzie. Dacă eşti de acord, vom cina întâi şi apoi vom discuta pe îndelete la un pahar de Claret.

— La un pahar de Claret? Laydon îşi ţugui buzele apreciativ. De ce nu ai spus imediat? Mă bucur să aud că binecuvântările civilizaţiei nu au trecut pe lângă domeniul Kincaid, fără a lăsa măcar o urmă.

— Deci ne-am înţeles? întrebă Sarah.

Laydon încuviinţă din cap.

— Înţeles.

Bucătăreasa de la conacul Kincaid – o femeie în vârstă din Midlands, care lucrase şi gătise pentru tatăl lui Sarah încă de pe vremea când acesta se mai afla la Oxford – pregătise o masă care mulţumi până şi gustul sofisticat a lui Mortimer.

După o supă delicată de pui, urmară două feluri de mâncare cu cotlet de miel şi curcan cu garnitură din legume, cu salată şi muştar franţuzesc şi englezesc. Masa se încheie cu cremă de ciocolată şi nuci.

— Excelent, copila mea, lăudă doctorul masa şi se despărţi cu o înghiţitură de vin de gustul dulce-amărui al ciocolatei. Cine ar fi crezut că astfel de legume sunt cunoscute în îndepărtatul Yorkshire? Să ciocnim în cinstea lui Gardiner Kincaid, cel mai bun prieten pe care şi l-ar fi putut dori cineva şi cel mai bun tată posibil. Odihnească-se în pace!

— În cinstea tatei! i se alătură ea înainte de a bea din vin.

— Delicios! lăudă Laydon conţinutul roşu-rubiniu al paharului. Delicat şi aromat în acelaşi timp. Este limpede de ce acest vin franţuzesc se numără printre băuturile favorite ale lumii bune londoneze.

— Chiar este un vin preferat la Londra? întrebă Sarah.

— Desigur. Şi faptul că ai acest vin în pivniţă îmi dovedeşte că tu agreezi mai mult decât tatăl tău deliciile vieţii. Şi asta mă bucură foarte mult, Sarah.

— Nu te amăgi, unchiule, replică ea. Sunt la fel de dedicată trecutului ca şi tatăl meu şi aş da oricând asta – arătă spre vasul în care strălucea tainic vinul Claret – în schimbul privilegiului de a dezlega o enigmă a istoriei universale.

— Vorbeşti într-adevăr ca tatăl tău, zâmbi Laydon.

— De ce nu? A fost profesorul meu şi eu îi continui studiile.

— Înţeleg. Aşadar, ai primit un contract de cercetare şi mijloacele financiare necesare de la Academia de Ştiinţe?

— Sigur că nu! exclamă Sarah, surprinsă de această întrebare bizară. Ştii bine că Academia le este rezervată exclusiv bărbaţilor. Aceşti idioţi

vanitoşi ar prefera să nu aibă acces la diverse cunoştinţe ştiinţifice, decât să primească o femeie în rândurile lor.

— Chiar şi atunci când aceasta este atât de excepţională ca tine?

Sarah schiţă din nou un zâmbet forţat.

— Îţi mulţumesc pentru compliment, unchiule, dar mă tem că toţi cei de un sex cu tine sunt mai obtuzi decât îţi poţi imagina.

— Greu de imaginat, într-adevăr. Laydon luă încă o înghiţitură. Trăim în vremuri moderne, Sarah. Nu are nicio importanţă dacă eşti bărbat sau femeie, dacă…

— Crezi asta cu adevărat, unchiule?

— Desigur.

— Atunci, eu, gazda şi stăpâna domeniului Kincaid, declar masa încheiată şi îţi permit să fumezi. Vei fuma?

— Sigur că nu.

— De ce?

— Ei, pentru că unui gentleman adevărat nu i-ar trece niciodată prin minte să fumeze în prezenţa unei…

Doctorul se întrerupse, dându-şi seama că Sarah îl păcălise, şi privi în paharul său cu un sentiment de vinovăţie.

— Adevărul, unchiule, explică Sarah cu amărăciune, este că în societatea noastră femeile nu sunt cu adevărat respectate. Şi tatăl meu a ştiut acest lucru, dar mi-a lăsat totuşi moştenire atât domeniul Kincaid, cât şi biblioteca şi colecţia sa.

— Pentru că ştia că nu vei renunţa, spuse Laydon cu convingere, că nu vei accepta pur şi simplu limitările sociale.

— Atunci s-a înşelat, replică Sarah. Nu sunt o revoluţionară, unchiule Mortimer. Tot ce îmi doresc este să continui în linişte studiile tatălui meu. Pentru aceasta, nu am nevoie de capetele seci şi înfumurate de la Oxford şi Cambridge.

— Poate că nu. Însă nu vei putea publica rezultatele cercetărilor tale. Nu vei culege niciodată roadele muncii tale.

— Şi ce dacă? ridică Sarah din umeri. Tatăl meu a fost un savant recunoscut, înnobilat pentru meritele lui excepţionale. Şi la ce i-a folosit în cele din urmă? A murit departe de patrie, într-o ţară străină.

— Tatăl tău a murit pentru o convingere, sublinie Laydon, pentru ceea ce era important pentru el. Îmi amintesc că nu s-a putut împăca cu faptul că acel german descoperise Troia înaintea lui. Gardiner dorea mereu să fie primul. Dorea să aducă la lumină, înaintea tuturor, enigmele trecutului, şi pentru asta era gata să-şi dea viaţa. Şi tu, Sarah, eşti însufleţită de aceeaşi pasiune.

— În niciun caz.

— Chiar crezi lucrul acesta? Ca adolescentă ai călătorit în ţări îndepărtate şi ai simţit gustul aventurii. Nu ştii nimic altceva, Sarah, şi vrei totuşi să mă convingi că te mulţumeşte să stai izolată între ziduri vechi şi să răscoleşti în cărţi vechi?

— Uiţi că am beneficiat de o bună educaţie englezească, unchiule Mortimer. Cândva, tatăl meu a hotărât că am avut destul parte de aventură şi m-a trimis înapoi la Londra, la pensionul de fete Kingley.

— Nu ai rămas mult acolo, replică Laydon.

— Suficient de mult ca să ştiu care îmi este locul în societatea asta, răspunse muşcător Sarah. Ultima dată când am părăsit acest loc, tatăl meu a plătit cu viaţa.

— Acum înţeleg, zise doctorul cu oarecare neîncredere. Îţi faci reproşuri. Te învinuieşti pentru ce s-a petrecut în Alexandria.

— Am cugetat mult la ce s-a întâmplat, recunoscu Sarah. Şi mă întreb dacă nu aş fi putut împiedica…

— Nu, Sarah. A fost un complot laş. Ştii asta. Nu stătea în puterea ta să îl împiedici.

— Oricum, de când tata a murit în braţele mele, am căutat răspunsuri. Toate acestea trebuie să aibă un sens. Nu se poate ca tata să fi murit dintr-o toană a destinului. Trebuie să existe un motiv mai adânc, o legătură cu trecutul. Înţelegi la ce mă gândesc? În istorie există mereu o legătură cu trecutul. Nimic nu se întâmplă din simplă întâmplare…

— Poate totuşi, ripostă Laydon. Uneori se întâmplă lucruri fără sens, Sarah.

— Nu astfel de lucruri, îl contrazise ea.

— Ce te face să fii aşa de sigură?

Sarah luă paharul şi îl goli cu înghiţituri mai mari decât se cuvenea unei doamne. Rămăsese datoare cu un răspuns, însă Laydon nu renunţă.

— Ce te face să fii aşa de sigură, Sarah? întrebă el încă o dată. Pari să ştii ceva ce nu mai ştie nimeni altcineva. Ce este, Sarah? Nu vrei să-mi destăinuieşti şi mie?

Ea clătină din cap.

— Sunt naşul tău, îi aminti Laydon. Dacă nu ai încredere în mine, atunci în cine? După moartea tatălui tău, sunt cel în care poţi avea cea mai multă încredere.

Sarah chibzui. Era adevărat, Mortimer Laydon fusese cel mai bun prieten al tatălui ei şi aproape că făcea parte din familie. Şi în plus, era doctor. Poate reuşea într-adevăr să o ajute.

Hotărâtă, puse paharul jos şi se ridică. Ignorând orice etichetă, îşi luă scaunul şi se aşeză lângă doctor.

— Am un vis, îi mărturisi ea brusc.

— Un vis?

Ea confirmă din cap.

— Un vis care revine mereu. Îmi apar mereu aceleaşi imagini, însă nu ştiu care este semnificaţia lor.

— Interesant, spuse doctorul şi îşi întinse bărbia înainte, curios să afle amănunte. Şi de când ai acest vis?

— De la moartea tatei.

— Înţeleg.

Doctorul dădu din cap compătimitor, cu o expresie a feţei greu de desluşit.

— Şi ce vezi în vis? întrebă el prudent.

— Nu ştiu. Nu sunt imagini concrete, ci impresii estompate. Culori şi zgomote. Şi uneori şi mirosuri.

— Nu le poţi asocia cu nimic?

— Nu, scutură ea din nou din cap. Dar îmi provoacă teamă, deoarece au de-a face cu trecutul.

— Sarah, zise doctorul cu severitate. Nu tot ce visăm are neapărat de-a face cu trecutul. Multe lucruri îşi au originea în noi înşine şi nu ştiu dacă…

— Cu trecutul *meu,* restrânse Sarah posibilităţile.

Laydon îşi dădu deodată seama la ce făcea referire.

— *Tempora atra,* şopti el. Timpul întunecat.

Sarah dădu din cap aprobator.

— Aşa numea tata acest fenomen. Însă nici el nu şi-a putut lămuri semnificaţia lui.

— Şi crezi că anii uitaţi ai copilăriei tale au de-a face cu aceste vise?

— Nu ar fi posibil?

— Desigur, îşi frecă Laydon tâmpla gânditor. Presupun că un eveniment atât de îngrozitor ca moartea tatălui ar putea trezi la viaţă amintiri uitate. Pe de altă parte, spui tu însăţi că imaginile pe care le vezi sunt şterse şi neclare. Aşadar, ar putea însemna orice, nu-i aşa?

— Aşa e, aprobă Sarah din cap şi, după strălucirea umedă a ochilor ei, doctorul îşi putu da seama că această chestiune o preocupa mai mult decât era dispusă să recunoască. Însă ceva îmi spune că există o legătură între visele mele şi

moartea tatei. Tu poţi crede în coincidenţe, unchiule Mortimer. Eu însă, nu. Cred în destin şi sunt convinsă că nimic nu se petrece în lumea asta din pură întâmplare. De aceea, voi căuta mai departe răspunsuri.

— În cărţile tale?

— De ce nu? Cunoşti un loc mai bun?

— Poate că da, confirmă doctorul şi făcu o pauză de efect, în care îşi luă batista şi i-o întinse lui Sarah ca să-şi şteargă lacrimile. Ce-ar fi dacă ai avea posibilitatea de a cerceta mai departe chestiunile care te preocupă? De a aduce mai multă lumină în întunericul istoriei, fără ca munca ta să fie luată în derâdere sau nesocotită?

— Ar fi frumos, recunoscu Sarah. Dar asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu se ştie, o contrazise Laydon cu un zâmbet triumfător. Căci trebuie să afli, copila mea, că am venit să-ţi ofer această şansă, şi chiar mult mai mult decât atât.

— Îţi place să glumeşti, unchiule.

— Deloc. Căci numai din acest motiv sunt aici. Trebuie să te aduc, din porunca cea mai înaltă, la Londra, unde cunoştinţele şi competenţele tale sunt absolut necesare.

— Cunoştinţele mele?! exclamă Sarah, ridicându-şi sprâncenele subţiri. Competenţele mele? Ce vrea să însemne asta?

— Asta vrea să însemne că întâmplările din Egipt nu au rămas nedezvăluite. Regina îţi cunoaşte renumele şi ştie ce îţi datorează Imperiul. M-a rugat pe mine să-ţi cer ajutorul în numele ei.

— Ajutor? Pentru ce?

— Această informaţie ţi-o voi destăinui numai după ce îţi vei da acordul să mă însoţeşti la Londra.

— Londra.

Sarah degustă îndelung numele capitalei, ca pe un vin vechi. O năpădi un adevărat torent de amintiri, ca şi cum un stăvilar s-ar fi dat în lături.

Şi nu fiecare amintire era plăcută… De aceea, replică:

— Îmi pare rău, unchiule Mortimer. Dar mă tem că nu pot accepta oferta ta generoasă.

— De ce nu?

— Deoarece nu aş părăsi domeniul Kincaid nici pentru Londra, nici pentru oricare alt loc din lume.

— Şi de ce nu?

— Deoarece îi datorez asta tatei – de aceea.

— Aiureli, Sarah, o contrazise Laydon hotărât şi pe un ton mai ridicat decât se potrivea unui gentleman – fie din cauza alcoolului, fie pentru că manierele ţărăneşti, de Yorkshire, puseseră deja stăpânire pe el. Nu-i datorezi nimic tatălui tău.

— Nu? întrebă ea provocator. Iartă-mă, unchiule Mortimer, dar nu cred că ar trebui să judeci aceste lucruri. Ultimele cuvinte spuse de tatăl meu pe această lume au fost pentru mine. Iar el m-a rugat să îi continui misiunea şi să caut adevărul.

— Tocmai din acest motiv nu înţeleg de ce nu vrei să părăseşti domeniul Kincaid. Toată lauda pentru colecţia lui Gardiner, dar la Londra premisele pentru o muncă ştiinţifică serioasă sunt mult mai bune. Vreau să-ţi amintesc doar de Biblioteca Regală şi de Muzeul Britanic. Dar, în realitate, despre altceva este vorba, nu-i aşa?

— La ce te referi?

— În realitate, continuă Laydon, nu vrei să părăseşti domeniul Kincaid dintr-un singur motiv – pentru că ţi-e teamă. Ţi-e teamă de lumea de afară care ţi-a luat omul pe care l-ai iubit mai presus de orice. Te-ai izolat în acest ţinut singuratic pentru a ţine doliu. Este o purtare potrivită pentru o vreme. Însă acum timpul doliului şi al jocului de-a v-aţi ascunselea a trecut. Trebuie să înfrunţi din nou viaţa, copilă. Şi tatăl tău ar fi dorit acest lucru.

— Ce vorbeşti? replică Sarah puţin diplomatic. Şi îţi dai seama de toate acestea după ce luni întregi ţi-am fost cu totul indiferentă? Pentru

numele lui Dumnezeu, unchiule Mortimer, în tot acest timp aş fi avut mare nevoie de un prieten.

Laydon rezistă privirii ei indignate.

— Te cred, copila mea, spuse el cu voce liniştită. Şi pot înţelege că eşti supărată pe mine. Este adevărat, nu ţi-am stat alături în zilele grele prin care ai trecut, şi pentru asta îţi cer iertare. Dacă aş putea să schimb cele întâmplate, crede-mă că aş face-o. Şi dacă aş putea să-l readuc la viaţă pe vechiul meu prieten, dându-mi viaţa în schimb, aş face-o fără ezitări. Vrei să mă crezi?

Sarah îşi lăsă timp înainte de a-i răspunde. Laydon avea dreptate. Se temea într-adevăr să părăsească domeniul Kincaid, se temea că istoria s-ar putea repeta. Dar cuvântul care caracteriza pe departe cel mai bine starea ei de spirit nu era teamă sau tristeţe, era mânie.

Mânie oarbă, neajutorată, care nu se îndrepta către cineva anume, ci asupra a tot şi a tuturor. Asupra lui Mortimer Laydon, care îşi făcuse nechemat apariţia în viaţa ei şi ameninţa să i-o întoarcă cu susul în jos; asupra acelor imagini din vis, care o urmăreau de la moartea tatălui şi refuzau să-şi dezvăluie taina. Era mânioasă pe laşitatea şi pe incapacitatea ei de a acţiona şi, în sfârşit, pe tatăl ei, pentru că acordase întâietate cercetărilor sale şi îşi lăsase fiica singură pe lume…

Pieptul lui Sarah palpita de furie. Pumnii i se strânseră atât de tare, încât li se conturară oscioarele albe. Dar, în cele din urmă, încuviinţă din cap.

— Gardiner mi-a fost prieten, Sarah, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, continuă Mortimer Laydon mângâietor. Dar era şi el om, iar oamenii fac greşeli. Gardiner şi-a petrecut viaţa cercetând trecutul şi a uitat adesea de prezent. Ca naş al tău şi prieten părintesc, te rog să nu comiţi aceeaşi greşeală. Zilele negre au rămas în urma ta, Sarah. Trebuie să priveşti acum înainte, indiferent

de demonii care te urmăresc. Şi asta îţi va reuşi cel mai bine dacă părăseşti domeniul Kincaid. Maiestatea Sa Regina în persoană îşi doreşte să vii la Londra. Trebuie oare să-ţi amintesc că tatăl tău a fost mereu un supus loial al Coroanei?

— Nu, replică Sarah gânditoare şi scutură din cap. Nu trebuie, unchiule.

— Atunci mă vei însoţi la Londra? însăşi regina Victoria va avea grijă să nu duci lipsă de nimic şi îţi va acorda tot sprijinul posibil.

— De ce? întrebă Sarah. Ce se ascunde în spatele acestei oferte?

Doctorul privi bănuitor în jur, ca şi cum s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea. Abia după ce se asigură că nu mai era niciun servitor în salon, i se adresă în şoaptă:

— Nu pot şi nu am voie să-ţi spun mai multe, Sarah, dar Maiestatea Sa are nevoie de sprijinul tău. Casa regală britanică, mă tem eu, este ameninţată de o chestiune care poate periclita bunul curs al întregului Imperiu.

— O chestiune? Ce fel de chestiune? Vorbeşti în parabole.

— Dintr-un motiv întemeiat.

— Şi de ce sunt necesare cunoştinţe despre istoria antică?

— Aşteaptă, răspunse Laydon misterios, ceea ce spori doar agitaţia lui Sarah.

La aproape orice s-ar fi aşteptat Sarah, dar nu ca discuţia cu naşul ei să ia o astfel de întorsătură. Şi, deşi îşi jurase să întoarcă spatele aventurii şi să se ocupe pe mai departe doar de studii teoretice, simţi cum i se trezeşte curiozitatea înnăscută. Desigur, era măgulitor că regina însăşi o solicita. Însă mai puternică era pasiunea de cercetător care se trezea acum în ea. Această pasiune dormitase atât de mult timp, încă din ziua în care îşi însoţise tatăl pe ultimul drum…

— Aşadar? o întrebă provocator Laydon. Mă vei însoţi la Londra şi o vei ajuta pe Maiestatea Sa?

— Poate, răspunse Sarah, evitând răspunsul. Mai destăinuieşte-mi un singur lucru.

— Anume?

— De ce tocmai eu? dori să ştie Sarah. La Londra există multe somităţi în domeniul istoriei antice, care s-ar bate pentru onoarea de a-i fi de folos reginei.

— Deoarece tu ai un atu faţă de toate aceste somităţi, copila mea – un atu, pe care regina ştie să-l preţuiască foarte mult.

— Şi anume?

— Foarte simplu, răspunse Laydon cu un surâs înţelept. Eşti femeie…

Într-o încăpere fără ferestre din inima Londrei, cu pereţii căptuşiţi cu lemn şi cu uşa capitonată cu piele, din care nici un sunet nu putea răzbate în exterior, mâini tremurânde deschiseră o misivă.

La lumina lămpii cu gaz, ochii nervoşi alunecară peste rândurile telegramei proaspăt sosite din Manchester. Liniştea din încăpere era grea şi apăsătoare. Se auzea doar ticăitul ceasului mare care marca neiertător trecerea timpului. Şi, în sfârşit, o respiraţie uşurată.

Tremurul mâinilor, care ţineau telegrama, se potoli, iar persoana care înainte se plimbase neliniştită prin încăpere se aşeză pe unul din scaune.

Misiunea fusese încununată de succes.

Sarah Kincaid era în drum spre Londra.

3

JURNAL DE CĂLĂTORIE SARAH KINCAID ADĂUGIRE

Nu mi-a fost uşor să părăsesc domeniul Kincaid care mi-a servit în ultimele luni nu numai de cămin, ci şi de adăpost. Şi totuşi am simţit – când trăsura a ajuns la strada principală şi clădirile familiare au dispărut în spatele colinelor din jurul mlaştinii – adânc în sufletul meu, o libertate pe care nu o mai încercasem de mult timp.

Trăsura Academiei Regale de Ştiinţă ne-a dus la Manchester, de unde am luat trenul spre Londra. Faptul că Mortimer Laydon rezervase deja un compartiment întreg m-a convins că nu se îndoise niciun moment de consimţământul meu de a-l însoţi la Londra. În anumite privinţe, se pare că prietenul meu mă cunoaşte mai bine decât eu însămi.

Drumul a durat două zile şi, cu cât înaintam mai mult spre sud, cu atât deveneam mai neliniştită. După moartea tatălui meu, mi-am jurat să nu mă mai întorc la Londra, în acest deşert de piatră de pe marginea Tamisei, acest monstru care-şi înghite propriii copii. Mi-am încălcat însă hotărârea şi acum mă grăbesc nerăbdătoare spre ceea ce mă aşteaptă la Londra…

LONDRA, 5 NOIEMBRIE 1883

Dimineaţa devreme, o cabrioletă Hansom îi duse pe Sarah Kincaid şi pe Mortimer Laydon de la gara King's Cross la Westminster. Lăsaseră bagajul ei la gară, dând sarcină unui curier să-l transporte la casa lui Laydon, în elegantul cartier Mayfair. În traficul intens care domină încă dis-de-dimineaţă străzile de intrare în oraş, un Hansom

uşor avea mai multe şanse să-şi croiască repede drum decât o trăsură trasă de mai mulţi cai.

— Cum se pare, nu s-a schimbat mult în Londra de când am fost aici ultima oară. Săracii sunt tot săraci, iar bogaţii – tot bogaţi.

— Ei, ar fi fost foarte ciudat dacă lucrurile s-ar fi schimbat atât de repede, nu-i aşa, copila mea? zâmbi doctorul. Dacă tot îţi faci atâtea griji în legătură cu cei năpăstuiţi de soartă, ar trebui poate să faci cunoştinţă cu William Booth. Presupun că ar fi un bărbat după sufletul tău.

— Cine este William Booth?

— El îşi zice „Generalul" şi a format o armată de predicatori care propovăduiesc beţivanilor şi leneşilor din Whitechapel şi din alte cartiere.

— Un om cu idealuri, fu de părere Sarah.

— Un utopist, o corectă Laydon, scuturând din cap. Singura evanghelie pe care o înţeleg oamenii aceştia este predicată în stabilimentele de muncă. Doar ele sunt în stare să pună capăt nenorocirii de pe străzile din East End.

— Stabilimentele de muncă? se repezi Sarah. Mai există încă?

— Desigur, zâmbi Laydon din nou. M-ar mira ca aceste instituţii atât de folositoare societăţii să dispară.

— Stabilimentele de muncă sunt în orice caz folositoare celor care le administrează, îl contrazise Sarah. Chiar şi numele reprezintă o batjocură în toată regula. În realitate, este vorba de închisori în care oameni a căror singură vină este că sunt săraci trebuie să trăiască în cele mai jalnice condiţii. Familii sunt despărţite fără pic de consideraţie şi există atâta hrană, cât să nu moară nimeni; acolo nu a mâncat nimeni vreodată pe săturate.

— L-ai citit prea mult pe Dockins, copila mea, pe acest idealist nenorocit care nu are nimic mai bun de făcut toată ziua decât să critice naţiunea noastră mândră, replică doctorul acru.

— Se numea Dickens, îl corectă Sarah. Şi nu cred că este vorba în cazul lui de un idealist nenorocit. Mai degrabă de un bărbat cu o viziune înţeleaptă.

— Cum o fi. Priveşte doar în jur! Aceasta este Londra, metropola lumii şi centrul strălucitor al unui Imperiu care i-ar fi făcut să pălească de ciudă chiar şi pe cezarii romani.

— Strălucitor, într-adevăr, replică dezaprobator Sarah. Dar unde este multă lumină, acolo este şi multă umbră…

Cabrioleta Hansom ajunsese între timp la Charing Cross, centrul pulsând de viaţă al Londrei. Bătăile clopotului de la St. Martin în the Fields trezeau oraşul la viaţă. Din cartierele nobile din Vest se îmbulzeau trăsurile elegante care îi aduceau pe gentlemenii înstăriţi la cluburile situate de-a lungul Pall Mallului, în cartierul administrativ, sau la Temple Bar, unde îşi aveau avocaţii cancelariile. Vile somptuoase, total diferite de casele sumbre din cărămidă din Clerkenwell, încadrau Trafalgar Square. Spre Royal Stock Exchange se îndreptau bărbaţi cu prestanţă. Totodată, îşi făceau apariţia negustorii ambulanţi cu căruţele lor: lustragii, cărbunari şi vânzători de prăjituri care aşteptau să le pice şi lor ceva din bogăţia oraşului pulsând de viaţă.

Londra părea un mecanism perfect organizat, o maşinărie unsă în care nimic nu se pierde. Ce aruncau unii servea altora pentru a supravieţui. Brusc, Sarah îşi aminti de ce îi displăcea atât de mult acest oraş cu pragmatismul lui adânc înrădăcinat. Nici tatălui său nu-i plăcuse Londra şi nu degeaba se retrăsese în singurătatea districtului Yorkshire. Preţ de o clipă, Sarah regretă că ascultase de rugăminţile naşului ei. Oraşul acesta mare o izbea cu forfota şi gălăgia lui, cu cele mai diferite mirosuri şi cu fumul care ieşea din nenumărate şeminee. Cum de cedase curiozităţii? Ce o adusese aici?

Acum era însă prea târziu pentru a da înapoi. Cabrioleta lor dădu colţul la Whitehall şi depăşi clădirea Amiralităţii. Ajungând la Whitehall Place nr. 4, trăsura încetini. Trecu printr-o poartă înaltă şi intră în curtea unei clădiri înguste de cărămidă, cu fronton înalt şi ferestre cu rame albe, emanând autoritate. Sarah nu mai fusese niciodată aici, dar cunoştea, desigur, adresa.

Acesta era sediul Scotland Yardului.

— Surprinsă? se interesă Laydon, după ce trăsura se opri în sfârşit.

— Un pic, recunoscu Sarah, în timp ce vizitiul o ajuta să coboare. Am presupus că vom fi conduşi în St. James Street, unde obişnuieşte regina să-şi întâmpine oaspeţii.

— Maiestatea Sa este ocupată cu sarcini importante, copila mea. Nu are timp să te primească.

— Nu? Dar nu ai spus că are nevoie de ajutorul meu?

— Sigur că da, aşa cum îţi va comunica Q.C.-ul[2] ei personal, Sir Jeffrey Hull. Ne aşteaptă în această clădire.

— Suntem deja aşteptaţi?

— Desigur, copila mea. Asta ar trebui să te convingă de urgenţa misiunii în care eşti implicată.

— Ce misiune? râse amar Sarah. Îţi place să te ţii de şotii, unchiule. Nu ştiu nici măcar de ce sunt aici.

— Ai încă puţină răbdare. Vei afla imediat.

Doctorul afişă din nou zâmbetul lui cordial, greu de descifrat.

Se apropiară de intrare şi un poliţist în uniformă bleumarin le ieşi în întâmpinare. Laydon scoase din redingotă o scrisoare şi i-o arătă poliţistului care se înclină uşor în faţa lui Sarah şi o rugă să îl urmeze în clădire.

Traversară o galerie largă, din care pornea un număr nesfârşit de coridoare mirosind puternic a ceară de parchet proaspătă; uşile întunecate de

stejar erau toate închise. Poliţistul îi conduse pe Sarah şi pe Laydon la unul dintre etajele superioare ale clădirii, se opri în faţa unei uşi care nu se deosebea cu nimic de celelalte şi bătu. Dispăru o clipă îndărătul uşii, pentru a reveni imediat la vizitatori.

— Domnii vă invită înăuntru, murmură el asemenea unui servitor sârguincios şi apoi se retrase.

Vizitatorii intrară în încăpere.

Era un birou amenajat sever şi a cărui unică fereastră dădea spre curtea care inspirase numele clădirii. Pe masa mare din lemn de stejar stăteau teancuri-teancuri mape cu acte, documente şi fotografii. Pereţii camerei erau de un verde şters. Pe una dintre laturile încăperii se aflau o vitrină cu cărţi şi tot felul de obiecte. Pe perete atârna o hartă mare a oraşului.

În partea din spate a odăii se aflau doi bărbaţi care păreau să îi aştepte pe vizitatori. Unul era cam de vârsta lui Laydon şi, ca şi doctorul, purta o redingotă neagră care îi ajungea până la genunchi. Acesta avea părul rar şi cărunt, dar, după cum observă Sarah, privirea lui era vigilentă şi de o vioiciune tinerească. Celălalt bărbat era mult mai tânăr şi scund. Avea haina tăiată scurt, la fel şi părul negru care lucea de pomadă. Ochii înguşti, nasul proeminent şi mustaţa tunsă scurt îi confereau o severitate de soldat care îi displăcu lui Sarah din prima clipă.

— În sfârşit aţi ajuns, doctore Laydon, îi salută vârstnicul pe cei doi vizitatori, cu un sentiment evident de uşurare. De când am primit telegrama expediată de dumneavoastră din Manchester v-am aşteptat cu nerăbdare. Fiţi bine-veniţi!

— Vă mulţumesc, Sir Jeffrey, răspunse Laydon serviabil. Pot să vă fac cunoştinţă? Dumneaei este Lady Kincaid, fiica scumpului nostru prieten Gardiner. Sarah, dumnealui este Sir Jeffrey Hull, care este după rang consilierul reginei. Poartă

această titulatură nu doar onorific, cum îmi permit să adaug.

— Este o onoare pentru mine, Lady Kincaid, spuse bărbatul în vârstă, cu ochi vioi, şi se înclină.

— Şi pentru mine este o onoare, Sir Jeffrey. Sarah înclină uşor din cap, aşa cum prevedea eticheta pentru o doamnă de rangul ei. Înţeleg că l-aţi cunoscut pe tatăl meu?

— Da, chiar aşa. Bunul Gardiner, doctorul Laydon şi cu mine am studiat împreună la Oxford şi am petrecut acolo câţiva ani teribili, dacă îmi permiteţi această indiscreţie.

— Vă permit, cum să nu? răspunse Sarah şi surâse. Ştiu că tatăl meu avea şi laturi ascunse.

— Poate. Dar era un prieten bun şi un om de ştiinţă excepţional. Moartea lui este o pierdere de neînlocuit pentru Imperiu.

— Nu doar pentru Imperiu, zise Sarah încetişor.

— Permite-mi să ţi-l prezint şi pe al doilea gentleman, interveni doctorul Laydon, înainte ca discuţia să ia un curs nedorit. Dumnealui este inspectorul Desmond Quayle de la Scotland Yard.

— Inspectore.

Sarah se înclină spre poliţistul de la care totuşi nu veni niciun răspuns. Cu un amestec de neîncredere şi nedumerire, acesta se uita insistent la vizitatoare. Se întunecase la faţă şi buza superioară îi tremura.

— Doctore, se întoarse el spre Mortimer Laydon, ignorând cu desăvârşire prezenţa lui Sarah în încăpere. Pot să discut o clipă cu dumneavoastră?

— Desigur, inspectore, răspunse doctorul şi se apropie de poliţist. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Quayle se străduia probabil să vorbească încet şi discret. Dar, pe de-o parte privirile lui se îndreptau invariabil în direcţia lui Sarah, pe de altă parte, în starea lui de agitaţie, îi era foarte greu să îşi controleze vocea.

— Auziţi, doctore, ce vrea să însemne asta? se revoltă el. În calitate de coordonator responsabil al investigaţiilor, mi s-a promis un specialist de primă mână. Şi ce îmi aduceţi aici? O femeie! Lucrez de cincisprezece ani pentru Yard, dar aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Nu poate fi capacitatea în materie care mi s-a pus în vedere că mă va sprijini. Şi eu nu lucrez cu amatori, după cum bine ştiţi!

— Nu vă lăsaţi înşelat de înfăţişarea mea, stimate inspectore, spuse Sarah tare, înainte ca naşul ei să poată răspunde într-un mod diplomatic. Se prea poate să arăt ca o femeie, dar în primul rând aparţin speciei umane. Şi în ce priveşte calificarea mea, pot să vă asigur că nici eu nu lucrez de obicei cu amatori, dar sunt dispusă să fac o excepţie în cazul dumneavoastră. Ar fi, aşadar, cât se poate de îmbucurător dacă şi dumneavoastră aţi arăta aceeaşi dorinţă de colaborare.

Acestea fiind spuse, Sarah afişă un surâs dezarmant care îl împiedică pe inspector să mai poată pronunţa o singură propoziţie de la cap la coadă. Bolborosind cuvinte neinteligibile, acesta privi întâi spre Laydon, apoi spre Jeffrey, în căutare de ajutor, dar ambii gentlemeni nu doar că nu schiţară niciun gest în acest sens, dar în plus nici nu îşi putură reprima un zâmbet.

— Acestea fiind spuse, putem să trecem acum la adevăratul motiv al întâlnirii noastre? spuse în sfârşit Sir Jeffrey. V-aş fi îndatorat, inspectore, dacă aţi pune-o la curent pe Lady Kincaid cu cazul nostru.

— Treacă de la mine, replică Quayle uşor ofensat şi îşi îndreptă ţinuta, preocupat să păstreze un ultim rest de demnitate. Ce vedeţi aici, explică el în mod inutil, arătând spre harta care atârna pe peretele capitonat, este un plan al East Endului londonez cu cartierele Spitalfields, Whitechapel şi Bethnal Green.

— Azilul săracilor din oraş, trase concluzia Sarah. Numărul vagabonzilor, al infractorilor, al orfanilor, al alcoolicilor şi al prostituatelor este mai mare aici decât în oricare alt cartier, nu-i aşa?

Quayle şi chiar Sir Jeffrey se uitară întâi la Sarah, apoi întrebător la Mortimer Laydon, care ridică doar din umeri.

— Nu există prostituţie în Londra, spuse inspectorul categoric. Orice altceva poate fi adevărat. Da, Whitechapel şi Spitalfields reprezintă într-adevăr zone-problemă ale acestui oraş, fapt care totuşi nu poate fi imputat autorităţilor.

— Câtuşi de puţin, scutură Sarah din cap. Căci fiecare nu îşi face decât datoria faţă de regină şi faţă de patrie. Corect, inspectore?

— Corect, confirmă Quayle. Şi, fără a lăsa să se vadă dacă remarcase sarcasmul din cuvintele ei, se întoarse din nou spre harta pe care erau marcate cu cerneală roşie două zone. Din păcate, beţivanii şi cerşetorii nu sunt singurii care fac ca Whitechapel să fie o zonă nu tocmai recomandabilă. De câteva săptămâni, un ucigaş feroce bântuie ţinutul.

— Un criminal? ridică Sarah din sprâncene.

— Chiar aşa. În ziua de 14 octombrie a atacat prima dată, aici, în Davenant Street, la est de Spitalfields Market. Şase zile mai târziu, şi-a căutat o nouă victimă doar câteva străzi mai departe, în Hopetown Street. Victimele erau în ambele cazuri femei care, să zic aşa, se dedau unor practici prohibite.

— Desigur, dădu din cap Sarah. Ce bine că în Londra nu există prostituate, nu-i aşa, inspectore?

Quayle nu ripostă. Părea să fi ajuns la concluzia că, pe moment, cel mai bine era să îndure situaţiile penibile cu o mină stoică, imperturbabilă.

— Felul crimelor, continuă el cu o voce neutră, nu lasă nicio umbră de îndoială asupra faptului că în amândouă cazurile a fost vorba de acelaşi

făptaş. Din păcate, în ciuda tuturor eforturilor, nu am reuşit să-l prindem.

— Înţeleg, replică Sarah, şi totul este într-adevăr foarte regretabil. Totuşi nu înţeleg ce are asta de-a face cu mine. Aşa cum v-a spus cu siguranţă doctorul Laydon, eu sunt arheolog şi nu am nicio tangenţă cu criminalistica.

Quayle oftă şi le aruncă celor doi domni în vârstă o privire care părea să spună că se simte îndreptăţit în reticenţele sale. Însă Sir Jeffrey nu se lăsă intimidat.

— Arătaţi-i fotografia, inspectore, ceru el.

Destul de rezervat, Quayle luă de pe unul din rafturile biroului o mapă din care scoase o fotografie.

— Această poză, explică el în timp ce îi arăta lui Sarah fotografia, a fost făcută la locul primei crime.

Sarah luă fotografia în mână. Era imaginea foarte ştearsă a unui semn trasat pe o cărămidă de o mână rigidă, care lăsa să se întrevadă cu un pic de fantezie o pasăre stilizată cu gâtul plecat. Culoarea întrebuinţată se scursese pe alocuri. Chiar şi aşa era evident ce dorise autorul imaginii să reprezinte.

— Aceasta este o hieroglifă egipteană, simbolul lui Ibis, constată Sarah surprinsă. Semnul divinităţii antice egiptene Thot.

— Acest semn, precizează Sir Jeffrey, a fost trasat pe perete chiar de către făptaş. Înţelegeţi acum de ce avem nevoie de sprijinul dumneavoastră, Lady Kincaid?

— Ce-i drept, este evident că aveţi în oraş un ucigaş care cunoaşte arta scrierii din Egiptul antic. Iată un aspect care este cel puţin foarte interesant. Am însă îndoieli că aveţi totuşi nevoie de un arheolog. În plus, doctorul Laydon spunea că este vorba de mult mai mult, de bunul curs al Imperiului Britanic, dacă am înţeles bine…

Quayle suspină din nou, dar nici Hull nu era de această dată tocmai încântat că lucruri atât de delicate erau menţionate fără menajamente. Consilierul regal îi aruncă lui Laydon o privire mustrătoare, dar îşi păstră totuşi calmul.

— E adevărat, răspunse el. Doctorul Laydon nu a exagerat.

— În ce măsură? vru să afle Sarah, căreia nu-i scăpă faptul că, lângă ea, Quayle se încordase şi îi arunca priviri pline de avertismente.

Consilierul regal părea totuşi hotărât să dezvăluie taina.

— Acest semn, explică el, arătând spre fotografia pe care Sarah o ţinea încă în mână, nu a fost găsit numai la primul, ci şi la al doilea loc al faptei, ceea ce vine în sprijinul ipotezei că este vorba de acelaşi făptaş. Şi nu vă lăsaţi înşelată de culoarea neagră de pe fotografie. În realitate, simbolul a fost trasat ostentativ pe perete cu roşu murdar, făptaşul folosind în acest scop sângele victimei.

— Sânge, repetă Sarah încetişor şi privi fotografia cu mult mai multă strângere de inimă decât înainte.

— Bineînţeles, continuă Hull, un însemn atât de izbitor nu a rămas mult timp neobservat. Numeroşi trecători l-au văzut şi, de când cineva şi-a dat seama despre ce semn este vorba, în Whitechapel şi Spitalfields bântuie frica de un ucigaş supranumit „fantoma egipteană”. Unii dintre aceşti nerozi amărâţi susţin că ar fi vorba de spiritul uneia dintre mumiile expuse la Muzeul Britanic, un spirit care ar fi acum în căutare de victime. Alţii din contră – şi această facţiune trebuie considerată mai periculoasă – văd aici o legătură cu o organizaţie numită Egyptian League.

— Egyptian League? întrebă Sarah. Ce este asta?

— O grupare de gentlemeni foarte onorabili şi merituoşi, al căror scop este să păstreze pentru

posteritate obiectele de artă egiptene şi să le cerceteze tainele, explică Mortimer Laydon. Liga nu este nici pe departe atât de cunoscută ca Egypt Exploration Fund, dar desfăşoară o muncă excelentă, iar eu pot să declar cu mândrie că mă număr printre membrii ei.

— Înţeleg. Acesta este motivul pentru care te implici cu atâta angajament în această chestiune, unchiule?

— Nicidecum, o asigură Sir Jeffrey, înainte ca doctorul să-i poată răspunde. Motivul pentru care bunul nostru doctor este atât de angajat în această chestiune constă în faptul că un membru al familiei regale este bănuit de poporul de rând că ar avea legătură cu aceste cumplite crime în serie din Whitechapel.

— Ce?! exclamă Sarah uluită. Cine?

— Aşa cum am precizat, există unii londonezi care bănuiesc că ucigaşul ar proveni din rândul Ligii Egiptene. Or, în fruntea Ligii se află ducele de Clarence, nepotul Maiestăţii Sale Regina şi posibil succesor la tronul Angliei. La început, nu am dat atenţie zvonurilor. Însă de când nişte agitatori şi instigatori de temut au venit la Whitechapel şi s-au folosit de teama oamenilor pentru a-i aţâţa împotriva reginei, trebuie să luăm chestiunea în serios. Dacă nu reuşim să-l depistăm în cel mai scurt timp pe adevăratul făptaş, nu este exclus să se ajungă în Whitechapel la o răscoală violentă care s-ar putea extinde rapid asupra altor oraşe. Şi nu trebuie să vă spun ce ar însemna asta.

— Război civil şi anarhie. Sarah pronunţă nestânjenită ceea ce domnii din sală păreau să evite să rostească. Sărăcia în care trăiesc mulţi londonezi s-ar răzbuna într-un mod amar, nu-i aşa?

— Întocmai, recunoscu deschis consilierul regal. Nu în ultimul rând în condiţiile focarelor de criză, care există şi se amplifică peste tot în lume. Mişcarea subversivă a fenianilor a devenit în ultimii ani o ameninţare serioasă în Irlanda, în

timp ce burii cer independenţă, ca să nu mai vorbesc de mişcarea de opoziţie din India. O slăbiciune în interior a Imperiului ar fi un semnal fatal pentru duşmanii noştri.

— Vezi, aşadar, adăugă doctorul Laydon, că nu am exagerat cu nimic, copila mea. În această chestiune, miza este mult mai mare decât ar părea la prima vedere. Şi avem toate motivele să presupunem că la elucidarea acestui caz cunoştinţele tale despre mitologia egipteană ar putea fi de mare folos.

— De mare folos? râse trist Sarah. Aveţi de-a face aici cu un ucigaş nebun, care mâzgăleşte hieroglife egiptene pe pereţi cu sângele victimelor sale. Nu ştiu cum aş putea să vă fiu de ajutor. Oricare dintre gentlemenii merituoşi din Egyptian League ar putea face probabil acelaşi lucru.

— Este de presupus, replică ascuţit Quayle. Totuşi, solicitarea în calitate de consilieri a membrilor Ligii nu este foarte indicată dintr-un motiv întemeiat: deocamdată, prin intervenţia persoanelor de rang foarte înalt, presa a putut fi convinsă să păstreze tăcerea. Dar, imediat ce aceşti ţărănoi soioşi vor ameninţa cu un scandal naţional, presa nu se va mai lăsa intimidată de raţiunea de stat. Încercaţi să vă imaginaţi ce va fi dacă *Times* va pune crimele din Whitechapel în legătură cu Egyptian League. Strigătul populaţiei va ajunge până la Palatul Buckingam şi, desigur, nu va dura mult până când numele ducelui de Clarence va fi terfelit.

— Acest lucru nu ar fi, într-adevăr, îmbucurător.

— Nepoata dumneavoastră, doctore, exclamă Quayle întorcându-se spre Laydon, are o tendinţă accentuată de a minimaliza pericolul.

— Ştiu, confirmă Laydon degajat. A moştenit asta de la tatăl ei.

— Lady Kincaid, i se adresă Sir Jeffrey lui Sarah cu o voce aproape rugătoare. Puteţi să mă credeţi când vă asigur că nu v-am fi rugat să veniţi

la Londra, dacă nu am fi fost pe deplin convinşi de utilitatea deosebită a cunoştinţelor dumneavoastră. Serviciile pe care le-aţi adus cu abnegaţie în Alexandria au impresionat-o profund pe regină. Queen Victoria este preocupată atât de binele nepotului ei, cât şi de al Imperiului, şi ea speră, nu, *aşteaptă* ajutorul dumneavoastră.

Sarah nu avu nevoie să stea mult pe gânduri. Poate că nu era de acord cu toate deciziile luate la Westminster, dar îşi iubea suficient de mult patria, încât să nu refuze să ajute, când ţara i-o cerea. Puse totuşi nişte condiţii…

— Bun, se declară ea de acord, spre uşurarea vizibilă a lui Sir Jeffrey şi spre neplăcerea evidentă a inspectorului Quayle. Totuşi, trebuie să fie îndeplinite nişte condiţii fără de care nu pot lucra.

— Spuneţi care vă sunt dorinţele, răspunse consilierul regal. Sunt ca şi îndeplinite.

— Doresc să am mână liberă la investigaţii, ceru Sarah cu gândul la Quayle.

— Nu e nicio problemă.

— În plus, cer să am acces la toate probele şi informaţiile disponibile.

— Mi se pare de la sine înţeles.

— Şi nu voi permite să se abuzeze de munca mea, muşamalizându-se adevărul. Dacă voi reuşi să găsesc o urmă, iar această urmă va duce într-adevăr la Palatul Buckingam…

— Nu va fi cazul, spuse Mortimer Laydon repede, un pic prea repede pentru gustul lui Sarah. Nu-ţi face griji în această privinţă, copila mea.

— Ducele de Clarence este nevinovat, confirmă Sir Jeffrey. Oricine s-ar afla în spatele crimelor se foloseşte de ele doar pentru a arunca bănuiala asupra Casei regale şi se serveşte de acest hocus-pocus arheologic numai pentru a înspăimânta poporul de rând. Cu cât îl prindem mai repede pe acest şarlatan, cu atât mai bine.

— Voi face tot ce pot, îi asigură Sarah. Există mai multe fotografii? Mai multe imagini de la

locul faptei?

— Desigur, răspunse Quayle cu nasul pe sus. Fiecare din locurile crimelor a fost investigat în conformitate cu cele mai noi metode ale criminalisticii. Dar mă îndoiesc profund că imaginile sunt potrivite pentru ochii unei femei…

— Vreau să văd aceste imagini, ceru Sarah. Şi, vă rog, nu uitaţi că Sir Jeffrey mi-a garantat accesul nelimitat la toate probele.

Inspectorul aruncă o privire nesigură spre Hull, dar acesta aprobă doar din cap. Luă, aşadar, din mapă nişte fotografii pe care le aşeză pe birou, în faţa lui Sarah.

Erau cumplite.

Deşi fotografiile erau alb-negru, Sarah avea impresia că sângele din ele se năpusteşte spre ea ca un animal de pradă. Şi se vedea mult sânge în acele fotografii…

— Ambele victime au fost ucise cu lovituri precise, aplicate la beregată, preciză Quayle cu voce neutră. Apoi făptaşul a scos organe din corpul victimelor într-un mod care ne face să credem că este vorba de un bărbat cu solide cunoştinţe anatomice.

— Cine spune că este un bărbat? se interesă Sarah căreia, la vederea imaginilor terifiante, îi era greu să îşi păstreze calmul şi să nu-şi arate slăbiciunea în faţa lui Quayle.

— În acest caz, bunul-simţ, replică rece inspectorul. Aşa cum m-au asigurat aceşti specialişti, inclusiv unchiul dumneavoastră, este nevoie de ceva forţă pentru a ucide şi a spinteca pe cineva în această manieră. În plus, făptaşul, cum am menţionat deja, trebuie să aibă cunoştinţe solide de anatomie, fapt ce restrânge cercul suspecţilor la măcelari sau medici veterinari. Evident, niciuna din aceste profesii nu este exercitată de femei.

— Sau medici, fu de părere Sarah. Un chirurg dispune de cunoştinţele necesare, nu-i aşa?

— Vă rog, Lady Kincaid, se repezi Sir Jeffrey. Doar nu veţi susţine cu toată convingerea că un medic, prin urmare, un bărbat educat şi cultivat, s-ar putea afla în spatele acestor crime cumplite. Asta ar fi în contradicţie cu tot ceea ce înseamnă Jurământul lui Hipocrate.

— Vă rog să mă iertaţi, Sir, răspunse Sarah, dar mi-aţi permis să emit ipoteze în toate direcţiile.

Luă în mână nişte fotografii şi le examină îndeaproape. Îşi ţinea capul astfel încât borul larg al pălăriei să-i acopere faţa. Nu dorea să-i dea lui Quayle satisfacţia de a vedea cât de palidă devenise.

Fotografiile proveneau atât de la locul faptei, cât şi de la cercetarea ulterioară a cadavrelor.

După ce fusese îndepărtat sângele, ieşiseră la iveală tăieturile aplicate de făptaş. Şi, deşi Sarah nu era familiarizată nici cu chirurgia, nici cu anatomia, îşi dădu şi ea seama că ucigaşul trebuie să fi purces la treabă având cunoştinţe prealabile de anatomie.

— Spuneţi că victimelor li s-au extras organe interne? se adresă ea lui Quayle.

— E adevărat în ambele cazuri.

— Ce organe au fost scoase?

— Mmm…

Un pic surprins de faptul că Sarah se interesa de astfel de amănunte, inspectorul răsfoi actele.

— În cazul lui Nell McCrae, prima victimă, a fost extras ficatul. În cazul lui Grace Brown, a doua victimă, au fost îndepărtaţi plămânii. În ambele cazuri, făptaşul a luat cu sine organele extrase.

— Pe cât se pare, spuse Sarah.

— Aveţi deja vreo bănuială? se interesă Sir Jeffrey, plin de speranţă. Vedeţi vreo conexiune între natura faptei şi semnul de pe perete?

— Încă nu, scutură Sarah din cap. Dar voi reflecta la aceasta, vă promit. Şi doresc să vorbesc cât de curând posibil cu ducele de Clarence.

— Doriţi să vorbiţi cu ducele? întrebă Sir Jeffrey, uluit.

Şi nici Mortimer Laydon nu păru, după cum se vedea pe faţa lui, să agreeze ideea.

— Desigur. În definitiv, el este ţinta bănuielilor, iar eu aş prefera să-i pun nişte întrebări referitoare la activitatea sa în cadrul Ligii Egiptene.

— Sarah, asta nu este… începu Laydon, dar Sir Jeffrey îl opri.

— Lăsaţi, dragul meu Mortimer. Lady Kincaid are dreptate. Dacă este să ne ajute într-adevăr, atunci trebuie să afle totul…

WHITECHAPEL, 5 NOIEMBRIE 1883

Întunericul nu învăluise încă pe deplin East Endul londonez, când lama porni din nou la drum, în căutare de sânge.

Într-un cufăr din lemn, lăcuit cu negru, lama stătea împreună cu alte ustensile necesare unui chirurg în exercitarea profesiei şi aştepta momentul când cufărul se va deschide din nou şi ea va putea să-şi desfăşoare activitatea sângeroasă.

Totuşi lama trebui să mai aştepte, căci în această noapte posesorul ei nu-şi găsi multă vreme victima.

Şi de această dată, ceaţa deasă învăluia magherniţele din Whitechapel şi înăbuşea tropotul cailor şi larma care răzbătea din cârciumi. Frigul umed îi convenea de minune vizitiului, care îşi trăsese mult pălăria peste faţă şi îşi acoperise gura cu un fular, astfel încât să nu-l poată recunoaşte nimeni.

Aştepta astfel, la fel ca şi lama ascunsă în mătase roşie, şi pândea apropierea unei victime care să cadă în capcana lui ucigaşă. Când uşa dărăpănată a unei cârciumi se deschise pentru a arunca afară o femeie tânără care chicotea prosteşte şi care băuse evident prea mult, vizitiul îşi văzu şansa.

La fel ca în cele două dăţi anterioare, îşi conduse vehiculul masiv pe marginea străzii şi opri. Târfa ridică încet capul şi se holbă la el.

— Singură noaptea asta? întrebă vizitiul.

— Mda, îngăimă ea cu limba îngreunată de la gin. Cauţi companie?

— Eu nu, dar stăpânul meu de acolo din trăsură, da.

— Adevărat? Şi cât ar arunca nobilul tău stăpân?

— Un şiling.

— Un şiling? Glumeşti sau ce?

— Deloc.

— Nobilul tău stăpân vrea într-adevăr să cheltuie un şiling?

— Fără îndoială. Dar trebuie să meargă repede. Stăpânul meu este foarte nerăbdător, dacă înţelegi.

— Chiar aşa? chicoti ea din nou. Atunci vrem să-i venim repede în ajutor, nu-i aşa?

Se apropie clătinându-se de trăsură şi deschise uşa. Veni momentul ca lama să fie scoasă din cufăr şi să lovească neîndurător.

Oţel sclipind din întunericul adânc.

Ochi măriţi de groază.

Un ţipăt înăbuşit.

Licoarea roşie a vieţii mânjind un indicator ruginit.

Wentworth Street…

4

JURNAL PERSONAL
ADĂUGIRE

Palatul St. James

Să fiu din nou aici îmi trezeşte amintiri. Amintirea unei fete tinere căreia i s-a permis să vină aici, pentru a fi prezentată reginei şi a intra în cercul societăţii selecte londoneze.

O fată care trăise mult timp în afara Angliei şi ştia prea puţin despre manierele elevate de la Curte, care aştepta cu emoţie evenimentul şi îşi petrecea nopţile nedormite închipuindu-şi cum va fi la primirea în sala regală de audienţe.

Oare Maiestăţii Sale îi va plăcea de ea? Va fi apoi acceptată în sfârşit ca membru în societate?

A venit ziua recepţiei. Fata a traversat galeria, emoţionată şi cu inima bătându-i în piept. Va fi prezentată, în sfârşit, reginei care simbolizează puterea unui regat al lumii, a unui regat care se întinde pe cinci continente. Încordarea ei a ajuns la maximum. Dar, când a păşit în sala de audienţe, fata a fost foarte dezamăgită. Căci Maiestatea Sa, în faţa căreia fiecare îşi înclină capul şi îngenunchează şi despre care jumătate din lume vorbeşte cu pietate, se dovedeşte a fi o femeie în vârstă, cu alura unei statui din piatră, văzute de fată deja în multe locuri.

Unde sunt viziunile şi energia debordantă atribuite reginei?

Fata se apropie ca în transă de tron şi se înclină adânc. Aude vag cum maestrul de ceremonii îi anunţă numele. Potentata îi întinde fetei mâna regală, şi fata i-o sărută şi se retrage, fără să se întoarcă cu spatele la Maiestatea Sa, aşa cum cere protocolul.

În urmă rămâne cu un gust amar.

Ca atât de des în viaţă, istoria i-a oferit în cele din urmă consolare fetei – căci nu am fost şi nu sunt prima care să fie dezamăgită de conducătorul ei politic…

PALATUL ST. JAMES, LONDRA, 6 NOIEMBRIE 1883

Când trăsura poliţiei metropolitane se opri în faţa palatului regal de audienţe, pe Sarah Kincaid o invada un val de amintiri.

Din ziua când, la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, fusese prezentată reginei, nu mai ajunsese aici. Spre mirarea ei, îşi amintea multe detalii privind clădirea impozantă cu poarta înconjurată de turnuri. Până la mutarea în Palatul Buckingham în anii ’30, St. James reprezentase sediul oficial al reginei – acum servea doar pentru evenimente formale, cum ar fi prezentarea tinerelor fete care doreau să fie primite în societatea bună. După toţi aceşti ani care i se păreau lui Sarah o viaţă întreagă, simţea o emoţie aparte să se afle din nou aici.

La dorinţa lui Sarah, Jeffrey Hull mediase o audienţă la ducele de Clarence chiar în ziua următoare. De altminteri, Sarah nu urmărea atât să obţină informaţii noi în legătură cu cazurile misterioase de omucidere. Dorea mai mult să afle ce fel de om era unchiul reginei şi dacă ştia să preţuiască eforturile făcute pentru el.

Sarah coborî din trăsură împreună cu inspectorul Quayle, care o însoţea. Unul dintre numeroşii servitori, care roiau în jurul palatului ca albinele în jurul stupului, se grăbi să le iasă în întâmpinare. După ce Quayle îşi prezentă permisul de trecere, fură conduşi imediat în clădirea impozantă. Ducele îi aştepta deja. În interiorul palatului, Sarah fu năpădită de amintiri neaşteptate. Mirosul specific, ferestrele înalte, sunetul greu al paşilor pe podeaua galeriei – uitase de toate acestea, acum însă îi reveneau în minte. Aproape că se simţea ca fata

care, cu ani în urmă, păşise cu inima bătând de emoţie, chiar dacă acum nu urma o audienţă la regină şi ea nu mai trebuise să îndure din acest motiv nopţi nedormite…

Urcară pe o scară largă până la primul etaj. Cum ferestrele dădeau spre curţile interioare şi spre aripile învecinate ale clădirii, vizitatorii îşi putură face o părere aproximativă despre dimensiunile palatului. Ducele de Clarence locuia în aripa clădirii ce dădea spre St. James Street şi Pall Mall. Prezenţa paznicilor postaţi în faţa uşii semnala faptul că nepotul reginei punea mult accent pe sfera sa privată şi nu dorea să fie deranjat.

Pentru cei doi vizitatori de la Scotland Yard făcuse totuşi o excepţie. După ce traversară mai multe anticamere, Sarah şi Quayle fură introduşi în sfârşit în salonul de primire al ducelui. Şi încă o dată Sarah fu dezamăgită de ce văzu.

Mai mult – fu dezgustată.

Intrând în salonul de primire, privirea îi căzu pe obiectele de artă – excepţionale, vestigii din Egiptul antic conservate până în cel mai mic detaliu, care ajunseseră la Londra şi în posesia ducelui. Un sarcofag cioplit în piatră şi mai multe stele cu hieroglife acopereau pereţii, de asemenea un sarcofag aurit şi o reprezentare a zeiţei-şarpe Meretseger. Numeroase vase şi figurine mai mici din lut stăteau de jur împrejur – reprezentări de zei şi de animale, precum şi canope decorate artistic, vase aurite, care fuseseră fără îndoială depuse odinioară în morminte. Într-un colţ al camerei era postat un mic obelisc.

Însă cel mai original dintre toate obiectele înghesuite în salonul de primire al ducelui doar pentru a face impresie asupra vizitatorilor era proprietarul lor.

Până acum Sarah îl văzuse pe ducele de Clarence doar în tablouri şi fotografii, care îi lăsaseră impresia unui bărbat tânăr, bine făcut şi

foarte chipeş. Personal îl întâlnea abia acum prima dată şi constată că imaginile minţiseră.

Nepotul Maiestăţii Sale Regina era într-adevăr tânăr. Conform informaţiilor oficiale, tocmai terminase stagiul militar pe un vas al marinei regale şi urma să-şi înceapă studiile la Cambridge. Însă fiinţa cu umerii lăsaţi care se chircea pe canapea părea la prima vedere un om bătrân. Pielea ducelui era palidă şi pătată ca pergamentul, părul îi era tocit şi încărunţit. Privirea lui părea să exprime regret, chiar dacă lui Sarah nu îi era clar motivul acestui regret.

— Lady Kincaid, presupun? întrebă nepotul reginei, cu vocea întretăiată.

Simţului de observaţie dezvoltat al lui Sarah nu-i scăpă faptul că ducelui îi tremurau mâinile.

Pe măsuţa din faţa canapelei se aflau nişte flaconaşe din cele în care farmaciştii toarnă leacuri şi tincturi, ceea ce lăsa să se înţeleagă că ducele suferea de o boală. Şi totuşi Sarah era convinsă că unchiul ei i-ar fi spus dacă nepotul reginei ar fi fost grav bolnav…

Aşa cum prevedea ceremonialul, Sarah îşi îndoi genunchiul. Deşi unchiul său îi pusese în vedere să îşi facă apariţia la Curte îmbrăcată elegant, purta una dintre rochiile ei de modă veche, cu croială simplă.

Ducele şi Quayle păreau să se cunoască din întâlniri anterioare. Şi, aşa cum remarcă Sarah, cei doi bărbaţi păstrau o anumită distanţă, iar asta nu doar pentru că ducele era de viţă nobilă. Vizitatorii fură poftiţi să ia loc în fotoliile din piele din faţa canapelei. Când Sarah se apropie de măsuţă, sesiză un miros amar, provenit dintr-unul din flaconaşe, care îi amintea de ceva de demult…

— Nu vă pot spune, Lady Kincaid, începu ducele, cât de mult preţuiesc prezenţa dumneavoastră la Londra. Ştiu că nu a fost uşor să veniţi aici din îndepărtatul Yorkshire. Vă pot

asigura că atât Maiestatea Sa, cât şi eu ştim să apreciem acest serviciu.

— Sunteţi foarte amabil, Alteţa Voastră, răspunse Sarah. Tatăl meu a considerat mereu că este un privilegiu să poată servi casa regală şi că are multe motive să-i fie recunoscător acesteia. Luaţi, aşadar, prezenţa mea la Londra drept o chestiune de onoare familială.

Ducele surâse uşor, fapt ce păru aproape să-l suprasolicite.

— Ştiţi că l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră? întrebă el.

— Adevărat?

— Da, el a fost cel care mi-a aprins dragostea pentru arheologie şi în special pentru misterele Egiptului antic. O pasiune care, după cum puteţi vedea, este încă vie.

— Într-adevăr, aprobă Sarah. Aveţi aici nişte exemplare foarte frumoase, Alteţa Voastră.

— Ce vedeţi aici este doar o mică parte din colecţia pe care o posed. Ar fi o bucurie pentru mine să vă prezint tot.

— Ar fi desigur o onoare pentru Lady Kincaid, Alteţa Voastră, interveni Quayle în discuţie, neîntrebat. Dar, vă rog, nu uitaţi că sunt chestiuni presante de discutat.

Din nou, ducele schiţă un zâmbet slab.

— Omul ăsta, înclină el să creadă, este ca o conştiinţă rea.

Întotdeauna când încep să mă gândesc la altceva, deschide el gura. Nu pot… se întrerupse ducele când corpul lui uscăţiv se zgudui, pradă unei convulsii.

Mâinile ducelui începură să tremure şi mai tare, şi lui Sarah îi atrase atenţia inelul purtat de acesta la mâna stângă – un inel aurit, cu pecete, înfăţişând un obelisc…

Unul dintre slujitorii care stăteau discret în fundal se apropie şi se înclină.

— Alteţa Voastră, zise el încet, mă scuzaţi de deranj, dar a sosit timpul.

— Desigur, şopti ducele cu o voce tot mai slabă. Este timpul să-mi iau medicamentul…

Servitorul se apropie de măsuţă, luă un flacon şi turnă câţiva stropi pe un cub de zahăr pe care i-l administra apoi stăpânului său. Nepotul reginei înghiţi leacul şi închise ochii. În momentul următor, dispoziţia lui se îmbunătăţi considerabil. Tremurul mâinilor se mai potoli, iar starea lui generală păru să se stabilizeze.

Sarah nu era medic, dar ştia că nu există un medicament care să aibă asupra pacienţilor un efect atât de rapid, doar dacă simptomele fuseseră provocate tot de un medicament. Brusc, Sarah îşi aminti de unde cunoştea mirosul pe care îl sesizase pentru un timp scurt. Era mirosul dulce-amar al laudanumului.

Albert Victor, duce de Clarence şi de Avondale, nepotul Maiestăţii Sale Regina, era dependent de opiu…

Sarah respiră adânc şi făcu tot posibilul să nu-şi trădeze surprinderea. Era într-adevăr o dezvăluire neaşteptată şi se întreba dacă, în calitate de doctor al familiei regale, Mortimer Laydon ştia ceva.

Aruncă o privire lui Quayle. Inspectorul părea nemaipomenit de interesat de un vechi relief egiptean care atârna pe perete şi-l înfăţişa pe zeul-crocodil Suchos. Slăbiciunea ducelui părea să fie un secret cunoscut, trecut politicos cu vederea de cei din jur, astfel că Sarah se hotărî să adopte aceeaşi atitudine.

— Mai bine, spuse ducele dând din cap.

Servitorul se înclină şi se retrase. Când ducele de Clarence deschise din nou ochii, avea privirea sticloasă pe care Sarah o mai văzuse şi la unii marinari din Shanghai şi Singapore.

— Unde am rămas? se interesă ducele răvăşit.

Părea foarte puţin preocupat de faptul că în cazul criminalului din Whitechapel erau în joc

reputaţia şi onoarea lui, dacă nu chiar bunăstarea întregii ţări. Probabil, se gândea Sarah, nici nu îşi dădea seama de gravitatea situaţiei.

— Inelul pe care-l purtaţi, Alteţă, zise ea arătând spre mâna stângă a ducelui, este o piesă foarte frumoasă…

— Nu-i aşa? zise ducele ridicând podoaba. Sunt foarte încântat, deoarece acest inel mi-a fost acordat de Liga Egipteană, al cărei membru şi preşedinte onorific sunt. Liga reprezintă o asociaţie de gentlemeni excepţionali care urmăresc dezvăluirea tainelor străvechi. Tot ea poartă şi responsabilitatea pentru convocarea dumneavoastră aici, Lady Kincaid. Inelul înfăţişează Acul Cleopatrei, emblema asociaţiei noastre. Cunoaşteţi Acul Cleopatrei, Lady Kincaid?

— Desigur, răspunse Sarah cu promptitudine, cu toate că monumentul aflat la jumătatea drumului dintre Waterloo Bridge şi gara Charing Cross nu are nimic în comun nici cu un ac, nici cu regina Cleopatra. Este mai degrabă un obelisc egiptean, provenit din oraşul antic Junu şi datând din anul 1500 î.Hr. Obeliscul a fost primit în dar de Maiestatea Sa Regina de la Mohamed Ali Paşa.

— Este adevărat, aprobă ducele de Clarence binevoitor. Sunteţi extraordinar de bine informată, Lady Kincaid. Dar ştiaţi şi că în cursul transportării acestui obelisc din Egipt în Anglia şase marinari şi-au pierdut viaţa?

— Nu, recunoscu Sarah, nu ştiam asta.

— Aşa este, confirmă ducele. De aceea, nu puţini afirmă că asupra obeliscului planează un blestem, iar unii sunt chiar de părere că Acul Cleopatrei nu ar fi trebuit să părăsească niciodată nisipul deşertului.

— Astfel de superstiţii sunt larg răspândite chiar şi în vremurile noastre moderne, observă Sarah. Dumneavoastră ce credeţi, Alteţă?

— Ce cred eu? zâmbi ducele. Sunt de părere că rostul ştiinţei şi al progresului este să şteargă o dată pentru totdeauna superstiţia întunecată.

— O viziune măreaţă, într-adevăr, aprobă Sarah. Şi totuşi, adesea, realitatea arată altfel. Luaţi ca exemplu cartierul săracilor din oraş. Nenorocirea oamenilor de acolo este cruntă. Şi mulţi dintre ei nu ştiu să scrie şi să citească. Superstiţia şi zvonurile înfricoşătoare găsesc acolo un teren prielnic, mai ales când au loc crime cumplite şi oamenii trăiesc în spaimă şi teroare…

— Lady Kincaid face referire la crimele din Whitechapel, adăugă Quayle pe un ton mai puţin provocator. Alteţă, vă amintiţi desigur că a avut loc o a doua crimă în East End. Şi, din păcate, vocile celor care, aţâţaţi de aceste crime, ameninţă cu un complot devin tot mai puternice.

— Un complot, zise ducele trăgând aer în piept. Este tot ce îi interesează pe aceşti nerozi săraci?

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, Alteţă, situaţia este gravă. Numărul locuitorilor din East End care rostesc tirade pline de ură la adresa familiei regale devine tot mai mare. Ucigaşul trebuie depistat grabnic.

— Nu am nicio îndoială, domnule Quayle. Din acest motiv am şi convocat-o pe Lady Kincaid. Ea va face posibil ceea ce nu le-a reuşit funcţionarilor de la Scotland Yard.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri, Alteţa Voastră, promise Sarah. Totuşi, aş vrea să atrag atenţia asupra faptului că nu sunt criminolog. Arheologia este domeniul în care lucrez în mod curent…

— Şi este de asemenea cea care ascunde cheia ce va permite soluţionarea acestui caz, o întrerupse el nepoliticos. Nu vedeţi cum sunt toate legate între ele?

— Cum sunt toate legate? Despre ce vorbiţi?

— Despre asta vorbesc. Nepotul reginei ridică mâna cu inelul. Despre Acul Cleopatrei şi despre

cei şase oameni care şi-au pierdut viaţa atunci. Istoria se repetă, Sarah, nu vă daţi seama?

— Istoria se repetă? se străduia să înţeleagă Sarah, abia sesizând că ducele i se adresase cu familiaritate. La ce vă referiţi exact, Alteţa Voastră?

— La ce mă refer? se burzului ducele, râzând amar. Nu mă înţelegeţi? Chiar trebuie să vă explic tot? Credeam că sunteţi specialistă în domeniu.

— Alţii au afirmat asta despre mine, Alteţa Voastră, tranşă Sarah lucrurile. Pot spune despre mine că am avut un dascăl excepţional în domeniul arheologiei aplicate. Totuşi, nu pot spune că înţeleg ce încercaţi să-mi comunicaţi.

Quayle ridică iarăşi din umeri. Nu-i plăcea maniera directă a lui Sarah. Ducele, din contră, părea că nu observă nimic. Privirea lui căpătase o strălucire stranie, care îi transfigura trăsăturile. Opiumul era pe cale să-şi facă pe deplin efectul…

— Atunci vreau să vă explic eu, Sarah, murmură el. Se împlinesc exact cincisprezece ani de când Acul Cleopatrei a fost adus la Londra. Cincisprezece ani! Încă de atunci era clar avertismentul, însă noi nu l-am auzit. Am lăsat să treacă timpul fără să acţionăm, iar acum mânia ei ne ajunge din urmă.

— Mânia ei?! exclamă Sarah cu fruntea încreţită. Despre cine vorbiţi, Alteţa Voastră?

— Despre divinitate, spuse deschis ducele. Divinitatea care a fost alungată cândva din patria ei şi a cărei putere ajunge pentru a răsturna regi şi a distruge regate întregi. Mânia ei este ceea ce simţim acum şi nu este de mirare că se îndreaptă asupra mea, căci eu sunt nepotul reginei! Înţelegeţi legătura, Sarah? Nu există niciun complot, ci doar răzbunare, o răzbunare înspăimântătoare. Suntem toţi ameninţaţi cu prăbuşirea, nu înţelegeţi? Trebuie să ne ajutaţi, Sarah! Trebuie să ne ajutaţi…

În timp ce rostea ultimele cuvinte, ducele se ridică pe neaşteptate de pe canapea şi făcu câţiva paşi nesiguri în direcţia lui Sarah. Picioarele îi cedară şi el se prăbuşi în faţă, chiar în braţele lui Sarah.

— Ajutaţi-mă! o imploră el gâfâind, în timp ce faţa lui se apropia de a ei; Sarah îi simţi mirosul sudorii şi dulceaţa amară a derivatului pe bază de opiu. Ochii îi erau larg deschişi, şi ea avu pentru o singură clipă îngrozitoare, impresia că poate vedea în adâncul sufletului lui, şi invers.

Sarah se sperie de ce văzu. Preţ de un moment, crezu că priveşte într-o nesfârşită prăpastie întunecată, din care un vid nimicitor o privea la rândul său. Dar chiar în clipa următoare impresia se disipă şi servitorii veniră în grabă să-l aşeze pe duce în pat.

Sarah se ridică de asemenea, penibil impresionată şi şocată, şi înţelese cu durere că naşul ei nu îi spusese totul despre acest caz…

— Vă rog, se adresă majordomul vizitatorilor. După cum vedeţi, Alteţa Sa nu este într-o dispoziţie potrivită. Dacă doriţi să plecaţi acum, Alteţa Sa Ducele are nevoie de linişte.

— Este evident, replică Sarah şi se îndreptă spre uşă, fără să îl aştepte pe Quayle.

Părăsind camera, aruncă o ultimă privire asupra obiectelor egiptene, adunate aici, şi a posesorului lor, care zăcea în letargie şi nu mai putea fi abordat.

Sarah Kincaid era din nou dezamăgită de ce găsise în Palatul St. James.

MAYFAIR, LONDRA, O ORĂ MAI TÂRZIU

— Ce înseamnă asta?

Fără un cuvânt de salut şi cu obrajii roşii de mânie, Sarah Kincaid se repezi în încăperea destinată servirii micului dejun din casa spaţioasă a lui Mortimer din Mayfair, unul din cele mai bune

şi scumpe cartiere ale Londrei, situat foarte aproape de Palatul Buckingham. Unii parveniţi din nobilimea inferioară ar fi dat o avere pentru a locui aici. Pentru Laydon acesta era unul din privilegiile acordate lui în calitate de medic personal al reginei…

Doctorul servea micul dejun cu ouă, pâine prăjită şi şuncă. Fu surprins să-şi vadă fina atât de surescitată. Respectând bunele maniere, puse şervetele deoparte şi se ridică în picioare.

— Sarah, spuse el mirat, o dimineaţă bună şi ţie. Iartă-mă, nu m-am aşteptat să vii aşa devreme, altfel aş fi cerut să ţi se pună un tacâm la masă.

— Vreau să cred cel puţin asta, unchiule, zise Sarah aspru. În rest, voi fi foarte atentă cu tine pe viitor.

Sarah trase adânc aer în piept, în timp ce încerca să-şi potolească furia.

— Eşti nervoasă, observă doctorul prea puţin original şi îl rugă pe majordom să se retragă. Pot să aflu ce a prilejuit această manifestare explozivă?

— Incorectitudinea, răspunse Sarah fără menajamente. La tot ce mi-ai spus referitor la cazurile de crimă, ai uitat să menţionezi că ducele de Clarence este într-o stare jalnică şi dependent de droguri. Nu-i de mirare că toată lumea îl suspectează…

— Taci! strigă Laydon şi ridică mâinile într-un gest de implorare. Pe ce ai mai sfânt, Sarah, nu ai voie să mai rosteşti niciodată asta. Ce ai văzut în Palatul St. James nu are voie să ajungă afară, auzi? Deja se răspândesc zvonuri ciudate. Dacă prietenii Casei regale ar afla adevărul, acesta ar putea însemna sfârşitul.

— Aşadar, în realitate nu este vorba despre găsirea ucigaşului din Whitechapel, ci despre spălarea numelui ducelui, indiferent dacă este vinovat sau nu. Şi asta mă înfurie, unchiule.

— Numele ducelui de Clarence nu are nevoie să fie curăţat, deoarece el nu a greşit cu nimic. Se pare doar că ucigaşul, indiferent cine este acesta, se străduieşte să arunce bănuiala asupra nepotului reginei, de aici şi legătura cu Liga Egipteană.

— Crezi, aşadar, că hieroglifele găsite la locul faptei sunt doar o manevră de distragere a atenţiei?

— Ar fi posibil.

— Atunci nu înţeleg de ce am fost chemată, replică Sarah.

— Pentru că trebuie să mergem la sigur în această chestiune şi nu ne putem permite nicio greşeală, replică Laydon pe un ton hotărât. Când Cel Atotputernic o va chema la sine pe Maiestatea Sa Regina, ducele de Clarence va fi un potenţial succesor la tron şi Anglia nu-şi poate permite un monarh compromis de scandaluri.

— Înţeleg, se mulţumi să zică Sarah. Sunt doar dezamăgită că nu mi-ai spus tot adevărul, unchiule. Cum aş putea să ajut în această chestiune dacă nu cunosc toate aspectele?

— Acest fapt nu avea, deocamdată, relevanţă pentru tine. Trebuia să i te înfăţişezi ducelui fără idei preconcepute. Sunt prea multe interese în joc, mai ales că situaţia s-a agravat din nou noaptea trecută.

— Cum? dori să afle Sarah, încă roşie la faţă.

— A mai avut loc o crimă, răspunse doctorul, având surpriza de partea sa.

— Încă o crimă în Whitechapel?! exclamă Sarah şi mânia ei lăsă loc mirării.

— Într-adevăr. Şi din nou victima este o tânără femeie cu o ocupaţie dubioasă. Vei fi de acord că ducele de Clarence, în starea lui, nu avea cum să fie făptaşul.

— Asta aşa e, aprobă Sarah gânditoare. Dar, dacă alibiul lui ar fi făcut public, asta ar putea însemna sfârşitul monarhiei…

— Văd că începi să înţelegi consecinţele deosebit de grave ale acestei chestiuni

dezagreabile, spuse Laydon. Înţelegi, Sarah? Nu este vorba aici doar de mine sau de tine. Oricine ar fi ucigaşul, pare să aibă drept scop compromiterea publică a ducelui. Singura noastră speranţă de a-l prinde şi a-l demasca pe făptaş constă în a urma indiciile lui. Şi aceasta este sarcina ta, Sarah.

— Bun, unchiule. Dar în acest sens vreau să cunosc tot adevărul. Am nevoie de mai multe informaţii şi de toate detaliile.

— Le vei primi, copila mea. Curierul din Scotland Yard m-a informat abia acum câteva minute în legătură cu crima care a avut loc. Presupun că trebuie să fiu de faţă la examinarea cadavrului.

— Bine, înseamnă că va fi prezent acolo cel puţin un gentleman cu minte.

În ciuda situaţiei încordate, Laydon nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Înţeleg, din acest compliment nu tocmai măgulitor pentru colegii mei, că vei lucra mai departe la caz? sondă el terenul.

— Da, răspunse Sarah nu fără ezitări, cu o condiţie.

— Anume?

— Vreau un alt colaborator. Inspectorul Quayle este un cap sec înfumurat.

— Ce-i drept, nu este cu siguranţă elocvenţa întruchipată, dar îl consider totuşi un om harnic şi foarte capabil…

— Este un cap sec, insistă Sarah. Vreau pe altcineva. Pe cineva în care să pot avea încredere.

— Pe cine?

— Maurice du Gard.

— Du Gard? Francezul acela nebun? Tocmai acestui şarlatan vrei să-i încredinţezi un secret de stat? râse fără bucurie Laydon. Cu toată bunăvoinţa, Sarah, mă îndoiesc că familia regală şi Yardul ar fi de acord. Du Gard nu este nici măcar cetăţean britanic şi nu este de dorit ca…

— El sau niciunul. Dacă trebuie să dezleg misterul acestor crime, am nevoie de abilităţile lui du Gard.

— Abilităţi? scutură Laydon din cap. Mi se face rău numai când mă gândesc la acest *bonvivant.* Du Gard este un petrecăreţ dependent de alcool şi de opiu…

— Ştiu, replică Sarah, şi cu asta se află în cea mai bună societate, după cum bine ştim.

Sarah îşi privi naşul şi mentorul atât de pătrunzător, încât acesta trebui să-i facă pe plac. Doctorul îşi exprimă acordul cu şovăială şi se declară dispus să discute cu Sir Jeffrey, adăugând în mod expres că nu poate promite nimic.

Sarah era mulţumită. Nu se îndoia că Hull îşi va da aprobarea. Timpul lucra în favoarea ei, deoarece seria de crime din Whitechapel continua şi, cu fiecare ceas care trecea fără ca poliţia să-l depisteze pe făptaş, focul revoltei care deja mocnea în anumite locuri din East End ameninţa să se transforme într-un incendiu de proporţii…

5

ÎNSEMNARE ÎN JURNALUL PERSONAL

De ce continui?

Oare nu mi-au arătat în mod clar întâmplările de la St. James că nu s-a schimbat nimic? Că lipsa de bună-credinţă care l-a determinat pe tata să se retragă în îndepărtatul Yorkshire continuă să fie la Londra în elementul ei? Nu pot face decât presupuneri.

Poate că afecţiunea pentru naşul meu este cea care mă determină să continui cercetările la acest caz, deşi o voce interioară îmi şopteşte să fiu prudentă. Poate şi conştiinţa datoriei, în care am fost crescută de tatăl meu, în ciuda a toate câte s-au întâmplat. Poate şi oraşul mare, cu forfota şi nevoia lui de modern m-a corupt deja, aşa cum face cu toţi cei care se lasă cuprinşi de vraja lui. Sau poate unchiul Mortimer şi prietenii lui au reuşit să trezească în mine acea curiozitate care era mai demult trăsătura mea de caracter cea mai evidentă şi pe care credeam că am pierdut-o de la moartea tatălui meu.

Este clar că am nevoie de sprijin. Deşi nu îmi amintesc cu plăcere de ultima noastră întâlnire şi împărtăşesc în parte reticenţele unchiului meu, cred că Maurice du Gard este cel mai bun ajutor pentru mine, fie şi numai pentru că este o parte a acelui trecut care de la moartea tatei îmi lipseşte într-un mod dureros.

De când drumurile noastre s-au despărţit, nu am mai auzit nimic despre el. Probabil că nu va fi uşor să-l găsesc…

SPITALFIELDS, LONDRA, 10 NOIEMBRIE 1883

Privită din afară, casa din Princelet Street nu se deosebea cu nimic de celelalte clădiri situate de-a

lungul străzii înguste: o construcţie înaltă, subţire şi murdară, cu ferestre înalte. Pe frânghiile întinse atârnau la uscat rufe care cu greu ar fi putut fi considerate curate, iar pe treptele de la intrare se aciuaseră fiinţe mizerabile, cu faţa buhăită şi roşie de la gin.

La parterul clădirii, exista un magazin cu obiecte la mâna a doua sau a treia. Lucruri noi nu-şi putea permite nimeni din Spitalfields sau din învecinatul Whitechapel. Totuşi, adevărata afacere se făcea nu în magazin, ci sub el. O trapă deschidea accesul la scara abruptă, care trosnea la fiecare pas într-un mod dubios. Cel care avea îndrăzneala să coboare pe această scară ajungea într-o lume ciudată, luminată de flăcările lumânărilor, străbătută de nori groşi de fum, fum care se aduna dulce şi greu în plămâni şi îţi ameţea simţurile. În lumina slabă a lumânărilor, se zăreau ici şi colo figuri şterse, care zăceau pe jos în letargie şi fumau din pipe lungi. Ochii bărbaţilor erau sticloşi şi apatici. În mijlocul acestor spirite absente care vânau dragonul chinezesc, Sarah Kincaid întâlni o figură familiară.

— Du Gard?

Cel căruia i se adresase zăcea pe podea, cu o pipă suplă, sculptată artistic în mână. Faţa îi era palidă şi suptă, iar părul lui lung până la umeri şi încărunţit lăsa să se vadă în creştetul capului un început de chelie. Haina violetă şi cămaşa de modă veche cu volănaşe îi dădeau un aer de filfizon. Vârsta lui era greu de estimat. Sarah ar fi crezut că este un bătrân, dacă nu ar fi ştiut cu precizie că Maurice du Gard nu era decât cu puţin mai în vârstă decât ea. Viaţa dusă de el lăsase urme…

— Du Gard, sunt eu, Sarah Kincaid.

Acesta tot nu reacţionă. Sarah se aplecă deasupra lui şi se uită în ochii care păreau să privească prin ea. Atunci îl apucă de umăr şi îl zgâlţâi uşor. Însă du Gard nu reacţionă defel. Neplăcut impresionată, Sarah tuşi uşor şi privi în

jur, dar niciuna dintre fiinţele cuprinse de letargie din vizuina cu opiu nu păruse să-i remarce prezenţa. Îşi scoase atunci mânuşa din mâna dreaptă şi îi dădu lui du Gard o palmă răsunătoare, care îl trezi brusc din transă pe francez. Du Gard clipi mărunt de câteva ori şi, deodată, ochii lui albaştri spălăciţi se însufleţiră. Recunoscând-o pe Sarah, făcu ochii mari.

— *Chérie?* întrebă el cu o voce moale ca mătasea şi cu un accent a cărui sonoritate Sarah aproape că o uitase.

— Sarah, îl corectă ea. Aşa stabilisem.

— *Oui,* ştiu, aprobă el. *Très malade* – într-adevăr păcat. Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, du Gard. Nu aveai de gând să renunţi la vânătoarea dragonului?

— *Oui, cest vrai…* Dar ştii cum e. Lovitura de aripă a dragonului te ajunge mereu din urmă.

Surâse, ca şi cum s-ar fi scuzat, şi Sarah admise fără să vrea că surâsul lui nu îşi pierduse nimic din farmecul de odinioară. Din păcate…

— Nu a fost uşor să te găsesc, constată ea.

— Pot să-mi imaginez, zâmbi el din nou. Dar ai reuşit, *n'est-ce pas?*

— Am avut ajutor.

— De la cine?

— Scotland Yard, zise ea fără să dea detalii, suficient ca pe faţa uscăţivă a lui du Gard să apară o umbră.

— În ce priveşte prietenii, nu ai fost niciodată foarte selectivă, Kincaid, constată du Gard dezaprobator. Îmi permiţi să te întreb de ce ai căutat ajutorul acestor *messieurs* neplăcuţi?

— Pentru că trebuia neapărat să te găsesc, recunoscu deschis Sarah.

— Trebuia să mă găseşti? zise du Gard, făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat? Te-a mânat dorul atât de tare?

— Nu prea, îl contrazise ea gânditoare în timp ce se certa pe sine în gând. La ce se aşteptase? Ca du Gard să o primească cu braţele deschise…? Am nevoie de ajutorul tău, Maurice.

— Aşa? ridică el din sprâncene. După ce m-ai lăsat baltă, vii pe neaşteptate la mine şi ai nevoie de ajutorul meu.

— Îmi pare rău, spuse ea, fără un regret evident. Dacă te consolează, nu aş fi venit la tine, dacă nu era vorba de o situaţie foarte gravă.

— Mă gândeam eu, răspunse francezul încrezător şi se ridică pe picioarele subţiri. *Et non,* nu mă consolează defel. Despărţirea la ultima noastră întâlnire nu s-a desfăşurat pe gustul meu.

— Şi mie mi-a mers la fel, du Gard.

— *Ma chère,* nu sunt eu cel care a luat-o la sănătoasa în toiul nopţii.

— Am avut motivele mele, îl asigură ea.

— Desigur, dădu el din cap aprobator. Şi acum apari brusc după atâta timp şi îmi ceri ajutorul? Este ciudat, Kincaid, nu crezi?

— Ştiu.

— Dă-mi un motiv pentru care ar trebui să te ajut. Cumva de dragul vremurilor trecute?

— Nu, lăsă ea în jos privirea ruşinată, ci de dragul tatălui meu. A avut mereu încredere în abilităţile tale şi îi eşti încă dator. Sau trebuie să-ţi amintesc de cele petrecute la Paris?

— *Non,* nu trebuie, o asigură francezul. Dar zi-mi, te rog, cum de datorez ceva cuiva care nu mai este în viaţă.

— Foarte simplu, prietene. Gardiner Kincaid a avut o fiică şi tu beneficiezi de privilegiul de a te achita de datorii faţă de ea.

— Adevărat? Du Gard răsufla ca un taur. Nici nu ştiam ce tip norocos sunt!

— Acum ştii. Aşadar, ce zici? Vrei să mă ajuţi?

— La ce?

— E vorba de descifrarea unei enigme.

— Unei enigme? Sună foarte misterios în urechile mele. După câte se pare, nu te-ai schimbat deloc, Kincaid.

— Nu te lăsa înşelat. Nu mai sunt aşa de naivă ca pe vremuri şi, indiferent ce a fost între noi odată, acum ţine de trecut. Ce îţi ofer este o muncă bine plătită, care te poate scoate de aici, zise ea indicând cu mâna spelunca, Princelet Street şi întreg East Endul londonez.

— Cine spune că vreau să fiu scos de aici? În ceea ce mă priveşte, mă simt bine aici. Ţinutul este ca făcut pentru vânătoarea dragonului, dacă înţelegi.

— Înţeleg pe deplin, îl asigură Sarah cu amărăciune. Priveşte doar în ce hal ai ajuns! De ce te-ai închis aici? De ce ai renunţat la tot ce…

— Nu sunt singurul care s-a izolat, Kincaid, o întrerupse nepoliticos du Gard. Sau cum vrei să numeşti ce ai făcut tu după moartea tatălui tău?

— M-am retras pentru a mă putea dedica în linişte cercetărilor mele.

— *Nonsens!* Ai fugit pentru că nu puteai îndura ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Şi continuă, privind-o provocator: Pe cât se pare, încă avem câteva lucruri în comun, *n'est-ce pas?*

— Ca întotdeauna, du Gard, răspunse ea încetişor, străduindu-se să-şi păstreze calmul. M-am întors ca să mă confrunt cu viaţa. Şi ce este cu tine?

Un timp, francezul nu răspunse nimic. El şi Sarah păreau să se dueleze din priviri. Apoi, pe neaşteptate, du Gard renunţă la luptă şi un zâmbet îi flutură pe chipul mucalit.

— *D'accord,* Kincaid, zise el, băgând mâna în buzunarul interior al hainei lui pestriţe şi scoţând un vraf de cărţi de tarot. Ai câştigat încă o dată. Maurice du Gard este în slujba ta.

— Mulţumesc, răspunse Sarah, făcând eforturi să-şi ascundă uşurarea. Dar nu vom avea nevoie de cărţi.

— Nu?! exclamă el mirat. Atunci cu ce te pot servi?

— Cu adevărul, Maurice. Cu adevărul…

Cârciuma se numea Ten Bells.

Situat la intersecţia dintre Fournier Street şi Commercial Street, localul era seara un punct de întâlnire pentru jucătorii de cărţi, beţivanii şi târfele din întregul cartier. În timpul zilei, era unul din acele locuri unde se putea mânca îndestulător pe bani puţini şi bea o cantitate considerabilă de gin îndoit cu apă.

Desigur, nu era potrivit pentru o lady să intre într-un astfel de local, dar Sarah nu se prea sinchisise niciodată de astfel de reguli, iar Maurice părea să se simtă foarte bine în societatea zilierilor şi a beţivanilor. Era ce numea el viaţă adevărată, trăită din plin.

Palid şi supt la faţă cum era, du Gard se năpusti asupra mâncării oferite de Sarah şi care consta din carne de miel, fasole şi pâine. Banii câştigaţi din munca lui şi-i cheltuia în special la vânarea dragonului, astfel că pentru trai, şi în special pentru mâncare, nu-i mai rămânea cine ştie ce.

Du Gard avea talente diverse.

Prezicător, ghicitor în cărţi, spiritist – toate aceste denumiri i se potriveau şi nu prea. Pentru unii era un clarvăzător, pentru alţii – un şarlatan fluşturatic. Deşi era francez prin naştere, du Gard îşi petrecuse cea mai parte a vieţii în New Orleans, unde se iniţiase în secretele tarotului şi în alte arte misterioase. Sarah nu prea se încredea în astfel de practici, dar viaţa o învăţase că există mai multe lucruri între cer şi pământ decât pot fi explicate strict raţional. În plus, tatăl ei punea mare preţ pe du Gard, şi chiar şi ea fusese cât pe ce, dar el…

Sarah îşi întrerupse şirul amintirilor. Gândul la trecut îi provoca doar durere, o durere pe care dorea să o lase în urmă. Aşa că se mulţumi să-l privească pe du Gard mâncând (ceea ce nu era

tocmai un spectacol încurajator) şi să-i povestească despre cazul la care fusese solicitată. Nu preciză că cercul de suspecţi ajungea până în vârful societăţii şi îi povesti, în schimb, despre hieroglifele egiptene găsite la locul faptei, despre Egyptian League şi insuccesele Scotland Yardului.

— Asta-i tot? întrebă du Gard mestecând, în timp ce îşi înmuia ultima bucată de pâine în sosul de pe fundul farfuriei. Sau ai mai sărit peste ceva?

— Nu prea cred, răspunse Sarah, la care vecinul ei de masă râse doar fără jenă.

— Atunci, *ma chère,* suferi fie de amnezie, fie eşti o mincinoasă înveterată. Sper totuşi că nu.

— Îmi pare rău, îşi întări Sarah spusele. Chiar nu ştiu la ce te referi.

— *Eh bien,* mă refer la faptul că încă nu mi-ai povestit tot, Kincaid. Ai uitat să menţionezi despre cine este vorba în toată afacerea şi că regina este foarte interesată ca nepotul ei, ducele de Clarence, să iasă cu faţa curată din această afacere.

— De unde ştii asta? întrebă Sarah uluită şi privi bănuitoare în jur. Du Gard vorbise mai tare decât ar fi preferat ea, însă niciunul dintre ceilalţi oaspeţi nu părea să fi remarcat prezenţa lor. Ai ghicit în cărţi?

Du Gard râse din nou.

— Pentru a afla astfel de lucruri nu am nevoie să ghicesc în cărţi, Kincaid. Un auz bun şi o minte trează sunt suficiente. Întotdeauna, veştile rele se răspândesc ca un foc rapid, iar în Whitechapel se zvoneşte pe toate străzile că nepotul reginei ar fi implicat în aceste crime.

— Cine spune asta?

— Nişte indivizi. East Endul abundă de aşa-zişi revoluţionari care bagă frica în oameni. Iar ucigaşul, indiferent cine este, le uşurează misiunea. Trebuie să recunoşti, Kincaid, că organele din corpul omenesc sunt suveniruri foarte dubioase, ca să nu mai vorbesc de hieroglifele trasate cu sânge. Iar aceste hieroglife indică un

făptaş care provine din cercuri selecte. Asta îi înfurie pe oameni.

— Ştiu, îi răspunse Sarah. Şi eu plec de la premisa că avem de-a face cu un făptaş deosebit de educat şi pe deasupra foarte tenace, dar la Scotland Yard nimeni nu vrea să audă de aşa ceva. Acolo este preferată ipoteza conform căreia un măcelar naiv ar fi comis aceste crime.

— Şi te miră? Du Gard zâmbi uşor. *Ma chère,* trebuie să-ţi fi dat seama deja că în lumea asta nimic nu este aşa cum pare la prima vedere. Sau crezi că este o simplă întâmplare că ne-am întâlnit din nou? Că eu trăiesc chiar în acest moment într-un cartier în care se comit nişte crime misterioase?

— Ai avut mereu talentul original de a te afla în locul greşit, la momentul greşit.

— *Bien,* exact ca tine, Kincaid. Ai aventura în sânge, nu-i aşa? Este menirea ta să smulgi trecutului enigmele sale. Doar din cauză că tu nu poţi rezista acestei chemări ne aflăm aici.

— Se poate, recunoscu Sarah, dar aici nu este vorba de o enigmă a istoriei. Ucigaşul din Whitechapel îşi face mendrele aici şi acum, iar eu am sperat că mă vei ajuta să-l găsesc.

— Mă onorează, replică du Gard, dar din păcate nu te pot ajuta.

— De ce nu?

— Deoarece cineva care nu caută cu adevărat adevărul nu-l va găsi.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu accepţi evidenţa. Este evident că cineva te duce de nas. Ce mi-ai povestit tu îţi face părul măciucă. De ce ar trebui ca ucigaşul să lase la locul faptei hieroglife egiptene?

— Păi, pentru a arunca bănuiala asupra Casei regale. Este îndeobşte cunoscut faptul că ducele de Clarence este preşedintele Ligii Egiptene.

— *D'accord.* Dar de ce ai fost tu solicitată dacă este vorba doar de o manevră de abatere a atenţiei?

Pentru a interpreta mâzgăleala unui nebun e nevoie de un medic, nu de un arheolog.

— Unde vrei să ajungi?

— Cred că în această chestiune este probabil vorba de mult mai mult decât ţi s-a dezvăluit până acum. Mi se pare că eşti doar folosită pentru a asigura cuiva aflat foarte sus un alibi plauzibil. Dacă ai fi sinceră cu tine însăţi, ai recunoaşte că şi ţie ţi-a trecut deja prin minte această bănuială. Altfel, după toate câte s-au petrecut între noi, nu mi-ai fi solicitat ajutorul, nu-i aşa?

Sarah se foi neliniştită pe scaun. Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversaţia.

— Maurice, începu ea, nu am vrut să las impresia că…

— Trebuie să te fi costat un efort considerabil să mă cauţi, continuă du Gard nestânjenit. Şi nu îmi pot imagina decât un motiv pentru asta. Eşti singură, Sarah Kincaid. Îngrozitor de singură. Oamenii ăştia care te-au solicitat să participi la găsirea ucigaşului nu au fost sinceri cu tine, nu-i aşa?

Sarah ezită o clipă. Du Gard avea încă darul de a o scruta până în adâncul sufletului. Greu de spus dacă era un talent special al lui sau dacă doar pe ea o cunoştea atât de bine.

— Nu, recunoscu ea şi se simţi într-un mod ciudat surprinsă, nu au fost.

— Ştiam. Du Gard lovi cu mâna în masă. Aş putea pune pariu că aceşti gentlemeni nu sunt nici pe jumătate atât de interesaţi să afle adevărul pe cât pretind. Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă oamenii de pe stradă ar avea dreptate? Dacă urma ucigaşului ar duce într-adevăr la Palatul Buckingham?

— Mergi prea departe, du Gard.

— Zău? Sincer vorbind, aici, în Whitechapel, se povestesc tot felul de lucruri ciudate despre ducele de Clarence. Unii spun că a întors spatele chestiunilor publice şi că se dedică artelor

frumoase; alţii că ar prefera bărbaţii femeilor; în sfârşit, alţii susţin că s-ar strecura noaptea din palat pentru a se distra cu târfe. Un om ciudat, într-adevăr. Cine ar pretinde că nu este capabil de crimă?

— Nu, scutură Sarah hotărâtă din cap. Nu poate fi. Ducele nu este făptaşul.

— Ce te face să fii aşa de sigură? Te-ai lăsat deja intimidată de eminenţele cenuşii? Au ajuns atât de departe cu tine, Kincaid?

— Nonsens. Dar rămân la părerea mea. Ducele de Clarence nu avea cum să fie făptaşul.

— *Pourquoi pas,* Sarah?

— Nu-ţi pot spune.

— De ce nu? ceru încă o dată explicaţii du Gard, atât de tare şi de energic, încât Sarah se temu din nou că ar putea atrage atenţia asupra lor.

— Foarte simplu, replică ea, străduindu-se să vorbească încet. Deoarece nepotul reginei, ca şi tine, vânează dragonul. În această stare ar fi la fel de puţin capabil ca şi tine să comită o crimă.

Ochii mari ai lui du Gard trădau uluire.

— Ca să vezi, murmură el, şi eu care credeam că nu mă mai poate mira nimic.

— Înţelegi acum de ce acest caz are o miză aşa de mare?

— *Bien sûr* – bineînţeles. Dacă s-ar face publică pasiunea ducelui, nu ar mai fi ce-i drept suspectat de crimă, dar ar trebui să renunţe la pretenţiile la tron. Pe de altă parte, dacă ascunde adevărul mai departe, va fi suspectat pe mai departe, iar agitatorii din stradă au o misiune uşoară.

— Exact. Ucigaşul a luat în calcul această situaţie şi pare să urmărească slăbirea monarhiei. Indiciile pe care le lasă sunt suficient de clare pentru a duce în direcţia dorită de el, dar, în acelaşi timp, prea subtile pentru a fi demascate imediat drept false. În spate se află o minte diabolică, foarte inteligentă, care ia în calcul, fără scrupule, moartea unor femei lipsite de apărare, numai

pentru a-şi atinge ţelurile. Şi eu vreau să identific această persoană şi să o aduc în faţa justiţiei.

— Hmm, zise du Gard, scoţând din haină o ţigară pe jumătate fumată şi începând să pufăie din ea. Uiţi că nu eşti nici poliţist, nici criminolog. Arheologia este domeniul tău şi ar trebui să rămâi acolo.

Sarah strâmbă din nas. Tutunul ieftin împrăştia un miros execrabil.

— Ucigaşul, replică ea, se foloseşte de arheologie pentru a-şi masca fărădelegile barbare. Nu voi permite aşa ceva. Am văzut fotografii ale victimelor şi nu voi îngădui ca vestigiile unei culturi antice să fie folosite pentru o barbarie ca asta…

— Şi eşti sigură că aici te interesează doar reputaţia arheologiei?

— Ce vrei să zici?

Du Gard zâmbi.

— Pot citi uşor în sufletul tău, Kincaid, chiar şi după atâta vreme. În această chestiune nu îţi pasă nici de aceste femei, nici de arheologie. Ai pur şi simplu impresia că trebuie să faci ceva bun.

— Vorbeşti prostii, du Gard.

Francezul ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate, dar mie mi se pare că încerci să scapi de umbrele trecutului. Încerci să-ţi ştergi o vină pe care nu o ai. Şi sunt convins că tatăl tău ar fi de aceeaşi părere.

Sarah tresări.

— Te rog, du Gard, nu începe cu asta…

— De ce nu? Nu ai zis tu că vrei să înfrunţi viaţa? Nu ai spus că…?

— La naiba, înjură Sarah, cum nu i-ar fi venit în minte să facă o lady din Mayfair nici în o sută de ani. De ce toată lumea pare să ştie brusc ce este şi ce nu este bine pentru mine? Nu te-am rugat să-mi dai sfaturi, du Gard, ci doar să mă ajuţi la rezolvarea acestui caz. Vrei să mă ajuţi sau nu?

— Cel puţin, constată francezul liniştit, ţi-a rămas focul de odinioară, Kincaid. *Oui,* te ajut, deşi continui să cred că există multe nepotriviri la acest caz enigmatic. Adulmec nenorocire, Sarah, şi asta mă sperie.

— Nenorocire? În ce sens?

— Nu ştiu, dar pot afla. Să întreb cărţile? Sau chiar pe dragon?

— Nu, se apără Sarah. Nu este necesar să-ţi ruinezi sănătatea de dragul meu.

— *Ma chère,* nu mai este mult de ruinat. Vânătoarea dragonului m-a costat deja cei mai buni ani din viaţă. Priveşte-mă, sunt om bătrân.

— Atunci încetează cu asta, îi recomandă ea.

— Uneori aş face-o cu plăcere, recunoscu du Gard şoptit. Dar vrei să-ţi spun un secret? Se aplecă peste masă până când faţa lui se apropie atât de tare de a ei, încât ea simţi mirosul de tutun din respiraţia lui. Nu mai pot înceta. Este deja prea târziu pentru mine…

Francezul se lăsă să cadă înapoi pe scaun şi izbucni într-un râs răsunător. Sarah se simţi în egală măsură fascinată şi dezgustată de el – exact ca pe vremuri…

Deodată, de afară se auzi o hărmălaie de voci puternice. Prin ferestrele murdare se vedea că în Commercial Street se adunaseră o mulţime de oameni care blocau traficul pe această stradă cu circulaţie intensă. Numeroşi locuitori din cartier – bărbaţi în haine maronii jerpelite, dar şi târfe îmbrăcate ţipător – se adunaseră şi strigau în devălmăşie. Nu puţini erau cei care ridicau ameninţător pumnul.

— Ce se întâmplă? vru Sarah să afle.

— Ce ştiu eu? Du Gard ridică din umeri. Aici, în Whitechapel, aşa ceva este la ordinea zilei. Nu trebuie să-i acorzi nicio aten…

Sarah nu îl mai asculta. Purtată de curiozitate, se ridicase şi se grăbea, împreună cu ceilalţi oaspeţi

din Ten Bells, spre ieşire, pentru a vedea ce se petrece afară.

În mijlocul oamenilor care se înghesuiseră între faţadele înalte şi murdare ale caselor din cărămidă, ieşea în evidenţă un singur om, care stătea în picioare pe capra unei căruţe trase de un măgar, pentru ca toată lumea să-l poată vedea. Bărbatul avea o înfăţişare sălbatică şi purta o manta gri de lână, cum nu-şi puteau permite cei mai mulţi locuitori din cartier. Faţa lui era roşie de mânie, pumnul era încleştat şi vocea tăia ca un cuţit prin aerul rece.

— … Vă întreb câţi trebuie să mai moară până când cei din Westminster să se gândească să întreprindă ceva?

— Aşa e, se striga ici şi colo în mulţime.

— Bărbatul are dreptate!

— Câte femei trebuie să zacă în stradă cu creştetul capului tăiat? Câte semne mai trebuie să fie mâzgălite cu sângele lor pe pereţi până când poliţiştii vor lua în serios urmele care duc în mod indubitabil din East End în cartierul opus al oraşului, direct la Palatul Buckingham?

Ici şi colo se aplauda frenetic. Câteva târfe, care probabil le cunoscuseră pe victime, îşi exprimau tare aprobarea. Oratorul dădu din cap şi Sarah văzu strălucirea din ochii lui, ce exprima hotărâre şi fanatism. Acesta, era aşadar, unul dintre agitatorii care străbăteau străzile şi ridicau glasul contra Casei regale, iar discursurile lui îndemnând la revoltă îşi găseau ascultători potriviţi…

— Cât timp încă? strig eu puternicilor din Westminster şi Buckingham, continuă oratorul cu voce tunătoare. Şi vouă tuturor vă pun aceeaşi întrebare: Cât timp vreţi să mai suportaţi indiferenţa autorităţilor? Cât veţi mai trăi în mizerie, în timp ce puternicii şi bogaţii mănâncă din farfurii de aur? Toate acestea trebuie să ia sfârşit. Vor lua într-adevăr sfârşit când vom sta umăr lângă umăr şi ne vom uni…

— Cine este ăsta? îl întrebă Sarah în şoaptă pe du Gard, care îşi părăsise locul din cârciumă şi i se alăturase.

— Unul dintre cei care trag foloase de pe urma fricii oamenilor. Numele lui este George Lusk, dacă îmi amintesc bine. *Mon Dieu,* un contemporan foarte neplăcut, care vorbeşte mereu despre formarea unei gărzi naţionale – desigur, doar pentru a servi aspiraţiilor lui la putere…

— Bogaţilor nu le pasă de ce vi se întâmplă vouă sau copiilor voştri! îşi continuă Lusk discursul său aţâţător. Le este indiferent dacă muriţi de foame sau sfârşiţi cu capul tăiat. Important este că există suficiente stabilimente de muncă şi închisori. Doar că, din păcate, nu sunt populate cu cine ar trebui. Ar trebui să fie închişi cei cărora nu le pasă că în Whitechapel un monstru avid de sânge îşi face de cap, ba chiar se împotrivesc cu înverşunare ca adevăratul făptaş să fie prins şi pedepsit.

— Nu este adevărat, îl contrazise cineva cu voce sonoră şi limpede, înainte ca mulţimea să apuce să aplaude.

Lui Sarah îi venea greu să creadă că vorbise chiar ea.

— *Ma chère,* murmură du Gard, în timp ce toate privirile se întorceau spre ea, nu a fost cea mai bună idee…

Ochii lui Lusk parcă aruncau săgeţi peste capetele mulţimii.

— Oh, exclamă el ironie, pare să fie cineva aici care ştie mai bine decât mine cum stau lucrurile. Pot să vă întreb cine sunteţi, doamna mea?

Sarah trase aer în piept. Nu mai putea da înapoi.

— Numele meu este Sarah Kincaid, se prezentă ea, şi îi pot asigura pe bărbaţii şi pe femeile de faţă că se face tot ce este uman posibil pentru a găsi criminalul.

— Chiar aşa, zise Lusk.

Aceasta nu era o întrebare, ci o observaţie dezaprobatoare.

— Şi de unde aveţi dumneavoastră aceste informaţii surprinzătoare, dacă îmi este permis să vă întreb?

— Eu… şovăi Sarah.

Îi venea să-şi tragă palme pentru că se băgase în aşa ceva. Nu era prima dată când temperamentul îi juca feste, dar acum putea fi pentru ultima oară. Observă privirile dezaprobatoare ale oamenilor din jur. Pe feţele lor murdare se citea ură făţişă, unii îşi încleştau pumnii. Dacă Sarah spunea adevărul, nu se punea în pericol doar pe ea, şi pe du Gard, dar putea periclita şi mersul investigaţiilor.

— Ei, cum e? insistă Lusk. Cum e, Lady? Ascultăm…

— Este adevărat că au loc multe nedreptăţi pe străzile din Whitechapel, afirmă Sarah.

— Auzi, auzi.

— Şi este de asemenea adevărat că stabilimentele de muncă şi închisorile nu sunt indicate pentru a-i ajuta pe cei săraci. Dar cu siguranţă nici agitatorii care folosesc teama şi greutăţile oamenilor pentru a trage foloase nu sunt de ajutor!

— Sarah! i se adresă du Gard rugător, în timp ce un murmur străbătu mulţimea.

— Mă numiţi agitator? se interesă Lusk mocnind. Asta doriţi să ziceţi?

— Cu siguranţă, îşi întări Sarah spusele, în timp ce, cu coada ochiului, vedea cum nişte ţipi viguroşi se apropiau de ea şi de du Gard – fără îndoială, garda de corp a lui Lusk…

— Ce vorbiţi? Şi ce vă face să credeţi asta?

— Foarte simplu, Sir, ripostă Sarah cu voce fermă. Nici nu proveniţi din Whitechapel, nici nu aparţineţi păturii inferioare a societăţii. Şi, în plus, aş putea pune pariu că niciunul dintre oamenii de faţă nu v-a văzut în cartier înainte să înceapă seria de crime.

— Este adevărat! strigă cineva.

— Aţi devenit interesat de sărăcie abia când ucigaşul a lovit şi dumneavoastră v-a fost clar că puteţi folosi spaima oamenilor pentru a vă atinge scopurile. Nu vă interesează să-i ajutaţi pe aceşti oameni nefericiţi, şi nici nu doriţi ca făptaşul să fie prins, căci cu fiecare crimă nouă, comisă de el, câştigaţi mai multă putere.

— Aşa? întrebă Lusk şi Sarah observă scăpărarea periculoasă din ochii lui. Vorbiţi mai departe, scumpa mea. Este interesant să vă ascultăm. Următorul pas este să afirmaţi că eu însumi sunt criminalul!

— Sunteţi suspect, declară Sarah, ca oricine care trage foloase de pe urma morţii acelor femei. Şi nu voi îngădui ca…

— Ajunge, Missy. Aţi pălăvrăgit destul.

Deodată, Sarah fu înconjurată de vlăjgani tăiaţi din topor, cu cicatrici pe feţele roşii de la gin şi de la berea tare, englezească. Deja unul dintre ei îşi lăsase mâna grea pe umărul lui Sarah cu intenţia de a o trage cu forţa de acolo, când, de la celălalt capăt al străzii, se auzi un fluierat strident.

— La dracu', blestemaţii de copoi! Fugiţi!

Vlăjganul îi dădu drumul lui Sarah. El şi camarazii săi se făcură tot atât de iute nevăzuţi în mulţime pe cât de repede apăruseră. Nici Lusk nu mai era de văzut. O duzină de poliţişti în uniformă năvăliră în Fournier Street pentru a împrăştia mulţimea care împiedica circulaţia pe Commercial Street. Oamenii aţâţaţi de discursul lui Lusk protestară şi unii dintre ei se pregătiră să opună rezistenţă. Ici şi colo izbucniră încăierări haotice.

— *C'est ça,* Kincaid, să dispărem, spuse du Gard, şi o apucă pe Sarah de încheietura mâinii, scoţând-o repede de acolo.

Sarah privea mirată la mulţimea agitată din jur, în timp ce îl urma pe francez – în jos de Brushfield Street, în direcţia pieţii, şi apoi pe o stradă îngustă care ducea în curţi dosnice. De la o distanţă sigură

observară cele ce se petreceau în intersecţie, gâfâind, bucuroşi că scăpaseră aşa uşor.

— *Mince alors,* se repezi du Gard. Ce vrea să însemne asta, Kincaid? Te-ai săturat de viaţă?

— Deloc, spuse Sarah, scuturând din cap. Dar acesta este adevărul şi trebuie să fie permis să spui adevărul.

— Nu te-ai schimbat, Kincaid.

— Ba da, îl contrazise ea. Doar că încă nu ai observat.

— *Mon Dieu.* Du Gard scoase din mâneca hainei o batistă murdară şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Atunci sunt curios ce mă mai aşteaptă.

— Maurice? întrebă Sarah continuând să privească spre intersecţia unde, între timp, poliţia risipise mulţimea aproape complet.

Se părea că pe Lusk şi pe camarazii lui îi înghiţise pământul, dar Sarah era convinsă că îşi vor face apariţia din nou, imediat ce li se va oferi ocazia…

— Da, Kincaid?

— În ciuda socotelilor mele iniţiale, cred că avem totuşi nevoie de dragon pentru a lua urma adevărului, zise Sarah sumbru. Ni se scurge timpul. Whitechapel este asemenea unui butoi cu pulbere, iar fitilul arde deja…

În acea încăpere fără ferestre aflată în inima Londrei, nu departe de Pall Mall şi de Trafalgar Square, avu loc o întâlnire secretă.

Cei doi gentlemeni folosiră intrări diferite, aflate în clădiri diferite, deoarece nu trebuia să-i vadă nimeni împreună. În răstimpul îndelungat de până acum, arta elevată a seducţiei îi ferise să fie descoperiţi, iar această situaţie trebuia prelungită în viitor, până când aveau să hotărască singuri într-o zi să iasă la lumină, după ce îşi vor fi atins scopul şi vor fi câştigat lupta…

Bărbaţii se străduiau să vorbească încet, deşi nu aveau motive să se teamă că ar fi auziţi. Doar

câţiva iniţiaţi ştiau de existenţa acestei încăperi, prin ai cărei pereţi capitonaţi nu răzbătea niciun sunet spre exterior.

— Cine este acest francez?

— Îşi zice Maurice du Gard, dar nu se ştie dacă acesta este numele lui adevărat. Tatăl lui era francez, mama lui americancă, motiv pentru care a crescut în colonii. Presupun că astfel se explică gustul lui prost la îmbrăcăminte.

— Se spune că este clarvăzător…

— Se dă drept prezicător – atât este adevărat. Unii cred că are într-adevăr darul de a prezice viitorul; alţii îl consideră un simplu şarlatan care se foloseşte de credulitatea cetăţenilor.

— Şi dumneavoastră? Ce părere aveţi?

— Cred că reprezintă un risc greu de estimat, indiferent dacă este sau nu clarvăzător. Kincaid are încredere în el, cum a avut şi tatăl ei înainte. Mai devreme sau mai târziu, ne-ar putea periclita planurile.

— Înţeleg, replică celălalt gentleman, în timp ce cu mâna pe care purta un inel deschise o casetă mică şi aurită de pe masă şi se servi cu un trabuc pe care îl aprinse şi din care începu să pufăie. Asta înseamnă că francezul trebuie să moară, observă el în treacăt, înainte să fie învăluit într-un nor de pâclă albăstruie.

6

JURNAL PERSONAL
ADĂUGIRE

Trecutul – de ce oare exercită asupra noastră o putere aşa de mare? Nu trăim în prezent? Nu ar trebui să tindem spre viitor? De ce ne vine greu să ne desprindem de ce a fost?

Revederea lui Maurice mi-a trezit amintiri – amintiri despre fata tânără care nu mai sunt. Du Gard nu ştie asta şi mă tratează mai departe aşa cum m-a tratat mereu, ceea ce mi se pare nepotrivit în contextul de faţă. Reticenţele exprimate de el în legătură cu acest caz mi se par totuşi demne de luat în consideraţie, nu în ultimul rând deoarece le-am avut şi eu, dar conştiinţa datoriei m-a determinat să renunţ la ele. Cum du Gard nu este englez, nu poate înţelege loialitatea resimţită de noi, britanicii, faţă de Casa regală. Are oare tocmai din acest motiv dreptate în ceea ce zice? Loialitatea mea faţă de Coroană şi obligaţiile pe care cred că le am faţă de tatăl meu mi-au afectat oare discernământul?

Incidentul din Whitechapel mi-a arătat clar că în spatele acestui caz se ascund mult mai multe decât crezusem la început. Curiozitatea a pus stăpânire pe mine şi sunt pregătită să plătesc un preţ scump pentru a ajunge la adevăr.

Un preţ foarte mare.

Poate acesta este motivul pentru care trecutul se răsfrânge atât de mult asupra noastră – pentru că trebuie să trăim cu el în fiecare zi, în fiecare ceas şi la fiecare răsuflare…

LEMAN STREET, WHITECHAPEL, 12 NOIEMBRIE 1883

Sarah Kincaid stătea la fereastra mansardei pe care Maurice o numea locuinţa lui şi privea peste acoperişurile înghesuite şi dărăpănate, cu coşuri strâmbe din care ieşeau nori negri de fum, spre cupola bisericii St. Paul, care se ridica dincolo de sărăcia mării de case – aparent, un ţel apropiat la care se putea ajunge uşor, însă, practic, pentru cei mai mulţi care locuiau aici situat la o depărtare de neatins.

Ca şi cum nu ar mai fi suportat să privească atâta suferinţă şi nenorocire, soarele se retrăsese dincolo de acoperişurile dărăpănate. Razele lui scăldau cerul de deasupra oraşului într-o lumină roşie-portocalie, în timp ce noaptea începea să-şi întindă mantaua asupra străzilor şi a magherniţelor din East End. Acolo unde nu răzbătea lumina felinarelor, sărăcia şi lipsurile erau ascunse privirii. Dar se auzeau strigătele disperate ale cerşetorilor, hărmălaia beţivilor, ţipetele orfanilor şi râsul isteric al târfelor.

Sarah se înfioră. I se părea că East Endul precede iadul. Iar aceasta nu doar din cauza crimelor cumplite petrecute aici. Gândul de a trăi aici, în mijlocul a atâta suferinţă şi nenorocire, o umplea de panică.

— De ce îţi faci asta, Maurice? vru ea să afle de la du Gard, care tocmai era pe cale să facă pregătirile necesare pentru vânătoarea dragonului.

Petrecuseră ultimele zile însoţindu-l pe Desmond Quayle în investigaţiile sale. Totuşi, nici Sarah, nici du Gard nu îi putuseră fi de ajutor inspectorului de la Scotland Yard. Pe de-o parte Quayle nu făcuse niciun secret din faptul că nu dădea nici doi bani pe ajutorul lor, pe de altă parte toate pistele urmate de el se dovediseră false. Şi acum se afla pe drumuri în vederea unor investigaţii urgente şi era probabil bucuros că scăpase de însoţitorii lui enervanţi. Lui Sarah îi convenea situaţia; astfel, du Gard şi ea nu erau

observaţi şi se puteau dedica altor metode de cercetare.

— Despre ce vorbeşti? întrebă du Gard, care-şi legase părul la spate şi în cămaşa curată, procurată de Sarah, începea să semene din nou a om.

— Ştii bine la ce mă refer. Trăieşti aici, în mijlocul a atâta mizerie şi suferinţă, când ai putea la fel de bine să locuieşti în West Endul bogat, în cealaltă parte a oraşului.

— *Pourquoi?* De ce ar trebui? Du Gard ridică din umeri şi privi spre tavanul înnegrit de mucegai. Nu părăseşti cu plăcere un locşor aşa de liniştit.

— Desigur, răspunse Sarah sarcastic. Îţi asiguri traiul citindu-le în palmă şi în cărţi lucrătorilor cu ziua. Totuşi, ai putea deveni un om bogat. Vilele din St. James şi Mayfair sunt frecventate de prezicători care nu dispun nici de o parte infimă a harului tău.

— În schimb, le povestesc oamenilor ceea ce doresc să audă.

— Vorbesc serios, insistă Sarah.

— Şi eu, de asemenea, o asigură du Gard şi se aşează la masa grosolană, peste care întinsese o faţă de masă pătată.

Pe masă se aflau un pahar, o lumânare aprinsă şi o sticlă mare, al cărei conţinut verde sclipea misterios în lumina lumânării.

— Te rog, îi ceru el lui Sarah, aşază-te.

Sarah îşi părăsi locul de la fereastră şi îi urmă îndemnul, deşi reticentă. Du Gard remarcă acest lucru şi oftă adânc.

— Bine, zise el. Să discutăm; altfel nu vei avea linişte. Vrei, aşadar, să afli de ce m-am retras aici şi m-am alăturat oamenilor de la marginea societăţii.

— Da.

— *D'accord.* Atunci află, *ma chère,* că în niciun caz nu mi-am ales eu această viaţă, ci a fost aleasă pentru mine.

— Ce vrei să zici? întrebă Sarah. De către cine?

— De destin, desigur, răspunse du Gard, căruia nonşalanţa i se ştersese brusc de pe faţă. După Alexandria şi după ce căile noastre s-au despărţit, m-am retras aici.

— De ce?

— Pentru că atunci am atins ceva ce nu trebuia să ating. Am păşit pe căi fără întoarcere şi am aflat lucruri pe care nu ar fi trebuit să le aflu niciodată. Aceste lucruri trebuie să rămână o taină cât trăiesc. De aceea am venit aici, unde să nu mă găsească nimeni.

— Eu te-am găsit, îi aminti Sarah.

Du Gard zâmbi enigmatic.

— Aşa cum am zis, *ma chère,* nu este o simplă întâmplare. Şi poţi să mă crezi că oricine altcineva ar fi fost mai puţin bine-venit.

Apoi arătă spre cizma dreaptă. Abia acum, Sarah remarcă o adâncitură care adăpostea un pistol minuscul, ataşat.

— Ce înseamnă asta? ceru ea explicaţii.

— *Pour la securité,* explică du Gard ridicând din umeri. Trebuie să fiu pregătit, Sarah, pentru că ştiu lucruri pe care *ei* nu au voie să le afle cu niciun preţ.

— Ei? întrebă Sarah fără să înţeleagă, în timp ce se întreba serios dacă vechiul ei prieten nu exagerase cu vânătoarea dragonului. Despre cine vorbeşti, Maurice?

— Harul meu, cum l-ai numit tu foarte potrivit, poate fi o binecuvântare, dar şi un blestem. Pot face cunoscute unele lucruri, pe altele nu. Pistolul este pentru cazul în care cineva pretinde de la mine mai mult decât pot eu da.

— Înţeleg, dădu din cap Sarah. Ai împuşca o asemenea persoană.

— *Ma chère,* şopti du Gard. Ar trebui să mă cunoşti suficient de bine, încât să ştii că îmi displace orice formă de aplicare a forţei. Unicul glonţ aflat în pistol nu este menit pentru duşmanii mei…

Sarah înţelese ce dorea el să-i spună şi se înfiora, pradă unei temeri neîntemeiate.

— Maurice, zise ea încet. Există ceva aici ce vrei să-mi povesteşti? Vrei să-mi împărtăşeşti ce ai văzut?

Francezul ezită o clipă aproape imperceptibilă.

— Nu, răspunse el apoi şi apucă sticla.

Era din nou nonşalant.

— Mai bine hai să vedem ce ne trădează zâna verde. În definitiv, mi-a şoptit deja nişte secrete…

Râse uşor, în timp ce îşi pregătea licoarea care avea să îl aducă în starea în care să-şi poată deschide spiritul şi să fie sensibil la vibraţiile supranaturalului, în care îşi punea Sarah speranţele. Du Gard umplu paharul cu absint verde, aşează deasupra un grătar mic, acoperit cu o crustă, pe care puse un cub de zahăr. Scoase din buzunarul interior al hainei un flaconaş de tipul celor văzute de Sarah la Palatul St. James, cu aspect foarte paşnic, dar având în realitate un efect atât de nimicitor.

Du Gard presără cu atenţie pe cubul de zahăr câţiva stropi de laudanum şi luă lumânarea, pe care o aprinse. Deoarece toate celelalte lumini din încăpere erau stinse şi se lăsase noaptea, misterioasa vâlvătaie albastră se putea vedea clar. Zahărul se topea, trosnind uşor, şi picura în paharul care se întuneca la culoare.

Du Gard răsufla din greu în timp ce privea ca hipnotizat procesul chimic, care părea să reprezinte pentru el un ritual sacru. Părea că este în egală măsură încercat de teamă şi de exaltare. Imediat ce se stinse vâlvătaia, el luă grătarul, agită conţinutul paharului şi îl ridică ceremonios în sus, ca şi cum ar fi vrut să ţină un toast.

— Înainte! zise el. Există oameni care susţin că absintul orbeşte; pe mine, din contră, mă face să văd. Fie ca dragonul să-mi reveleze ce se ascunde în spatele vizibilului.

Acestea fiind spuse, închise ochii, duse paharul la gură şi îl goli dintr-o înghiţitură. Sarah îl privea încremenită. Nu era prima dată când asista la una din şedinţele puse la cale de du Gard, dar, chiar şi aşa, simţea o încordare puternică. Nu înţelegea ce îi permitea francezului să vadă lucruri care altor oameni le rămâneau ascunse o viaţă întreagă, dar nu era nici sigură că ar fi vrut să ştie…

Deodată, cu du Gard se petrecu o schimbare.

Sarah îi strânsese mâinile pe care el le întinsese peste masă, după ce îi explicase că astfel abilităţile lui deveneau şi mai puternice. Expresia feţei lui du Gard se schimbă brusc. Faţa lui suptă se relaxă, iar el deschise larg ochii. Părea, ce-i drept, să nu o observe pe Sarah, deşi ea stătea chiar în faţa lui. Era aceeaşi privire goală pe care Sarah o remarcase şi la ducele de Clarence.

Vânătoarea dragonului începuse…

— Plutesc, spuse du Gard cu o voce lipsită de modulaţii, care o înfiora pe Sarah.

Părea să nu mai fie du Gard însuşi cel care vorbea, ci adevărul aflat mult dincolo de ce se poate explica raţional şi care, sub influenţa substanţelor halucinogene, pusese stăpânire pe el.

— Plutesc deasupra caselor din oraş. Văd acoperişurile caselor şi simt fumul amar care urcă din coşuri… şi nu sunt singur.

Sarah dori spontan să întrebe a cui era prezenţa pe care o simţea du Gard, dar, în starea lui, francezul nu ar fi reacţionat la intervenţiile ei. Trebuia să aştepte şi să aibă răbdare.

— Se află lângă mine, continuă în şoaptă du Gard. Este invizibil, nu poate fi văzut; se ascunde în nişele caselor, în umbre şi în ceaţă, dar îi simt clar prezenţa. Este acolo afară şi aşteaptă… În această noapte, răul se dedă la fărădelegi şi îşi caută o nouă victimă. Acum văd clar… Du Gard se întrerupse din nou şi păru să privească mai adânc şi mai încordat în el însuşi. O stradă, şopti el. În

faţa mea se află o stradă. Este întuneric şi rece. Îngheţ…

Spre uluirea ei, Sarah constată că du Gard dârdâia într-adevăr.

— Îmi deschid spiritul şi privesc în jur, continuă el. Ceea ce văd nu s-a petrecut încă şi… *mon Dieu!* Vine. Îi simt prezenţa. *Le meurtrier!* Ucigaşul este pe drum. Umbra lui este lungă şi întunecată, şi oriunde cade răspândeşte moarte şi distrugere. Îi simt apropierea… Călătoreşte într-o trăsură neagră. Vizitiul este mascat, aşa că nu poate fi recunoscut, iar stăpânul lui este o umbră care îl urmează.

Sarah tuşi uşor pentru a scăpa de nodul din gât. I se părea că aerul din mansardă era sufocant.

— Acum văd trăsura din apropiere… Poartă pe uşă un blazon regal… lei. Văd trei lei…

Sarah îşi muşcă buzele. Sigiliul regal avea ca simbol al puterii trei lei aşezaţi unul peste altul. Să fie o simplă coincidenţă sau un posibil indiciu privind făptaşul?

— Trăsura merge repede, foarte repede. Vizitiul foloseşte biciul. Timpul se scurge; chiar în această noapte se va petrece. Va fi o nouă victimă, chiar în această noapte. Iar crimele din Whitechapel sunt doar începutul. Ca acum mii de ani, umbra neagră va veni peste noi, puternică. Fantoma bântuie de mult timp printre noi, dar acum a venit timpul să se reveleze. Nimeni nu o poate opri, nimeni… *Mon Dieu, c'est horrible…* Văd un cufăr umplut cu oţel ucigător şi văd sânge, peste tot sânge… un semn pe perete!

Vocea lui du Gard devenise mai puternică. Sarah simţea cum îi tremurau mâinile.

— Sânge, peste tot sânge, repetă du Gard.

Panica din vocea lui era evidentă.

— Răul este de mii de ani printre noi! El vrea putere, putere absolută, iar noi nu-l putem opri! Trebuie să… *Non! Non! Ne pas moi..!*

Du Gard strigă ultimele cuvinte tare. Nu mai era doar un atac de panică, era frică de moarte. Pe frunte îi apăru sudoare şi el îi strângea mâinile lui Sarah atât de puternic, încât aproape că o durea. Se uita la Sarah cu ochii larg deschişi, dar nu părea să o vadă. Mai degrabă, dădea impresia că nu mai găseşte drumul de întoarcere din iadul dragonului, unde se avântase cu atâta uşurinţă. Răsufla greu, cu întreruperi; pieptul i se ridica şi cobora spasmodic.

— Maurice! strigă Sarah tare. Maurice, trezeşte-te!

— *Pas moi, créature misérable! Retourne d'où tu es venu…*

— Maurice! Trebuie să te trezeşti, auzi?

— *Va-t'en! Va-t'en!…*

Du Gard îşi desprinse mâinile din ale lui Sarah şi dădu cu disperare din mâini, făcând mişcări de apărare în direcţia unui duşman nevăzut.

— *Laisse-moi tranquille, monstre! Laisse-moi tranquille…!*

— La naiba, du Gard! Trezeşte-te odată!

Sarah, care plecase de la locul ei şi înconjurase masa, ajungând lângă el, strigă la el cât putea ea de autoritar. Cum nici această măsură nu părea să aibă efect, îl lovi.

Mâna ei plesni faţa suptă a lui du Gard şi, ca înainte, în vizuina consumatorilor de opiu, durerea loviturii îl făcu pe francez să-şi revină în fire.

Du Gard tăcu şi se reculese. Se produse o schimbare în privirea lui. Preţ de un moment păru să nu ştie nici cine este, nici unde se află.

— Du Gard, întrebă Sarah. Este totul în ordine?

— *Moi…* Cred că da…

— Ce ai văzut, du Gard?

— La ce referi?

— Ce ai văzut la urmă? întrebă încă o dată Sarah.

— *Rien,* declară francezul în şoaptă. Nimic, Sarah.

— Nimic? Dar ai strigat tare!

— Nu era nimic, îşi păstră du Gard poziţia.

Privirea cu care îşi însoţi cuvintele era ce-i drept fermă, dar Sarah avu totuşi impresia că-i ascundea ceva.

— Du Gard, trebuie să ştiu, insistă ea. Ce ai văzut? Ce te-a înspăimântat atât de tare?

— Nu-ţi pot spune, Sarah.

— Nu poţi sau nu vrei?

Francezul o privi doar, fără să-i răspundă.

— A fost ceva îngrozitor, nu-i aşa? întrebă ea.

Pentru un moment, du Gard păru să fie pe punctul de a-i răspunde. Trase aer în piept, când deodată din stradă pătrunse în odaie un sunet strident de fluier puternic.

Fluiere, ca ale poliţiştilor…

— Ce se întâmplă afară?

Sarah vru să ajungă la fereastră, dar, chiar în acel moment, se auziră paşi grăbiţi apropiindu-se de uşa mansardei. Uşa din lemn găunos zbură într-o parte şi în prag se ivi Quayle, respirând greu şi cu o expresie agitată pe faţa lui rotofeie. Sarah îi spusese unde o putea găsi în caz de urgenţă, şi un astfel de caz era cel de faţă…

— Inspectore! Ce s-a întâmplat?

— O nouă crimă! exclamă Quayle gâfâind. Nu departe de aici…

— Unde? întrebă Sarah îngrozită.

— Veniţi cu mine, le ceru Quayle, care se şi întoarse din pragul uşii şi o luă la fugă pe scări, în jos.

Sarah îl urmă. Du Gard dori şi el să li se alăture, dar vânătoarea dragonului îl marcase. Picioarele nu-i rezistară şi căzu suspinând înapoi în scaun.

— Tu rămâi aici, îi ceru Sarah, în timp ce îşi punea în grabă haina. Eşti prea slăbit.

— *Non,* voi…

— Niciun cuvânt de împotrivire, insistă răspicat Sarah. Şi adăugă mai blând: Ai făcut destul, prietene. Rămâi aici şi odihneşte-te, în regulă?

Du Gard, aflat încă sub impresia viziunii avute, dădu din cap, cu gândurile aiurea. Sarah se repezi afară şi închise uşa după ea.

Sarah îl urmă pe Quayle în jos, pe scările care trosneau zgomotos; trebuia să-şi plece capul pentru a nu se lovi de grinzile înnegrite ale tavanului. Jos era iadul pe pământ, în sensul propriu al cuvântului.

Poliţişti în uniformă veneau în fugă din toate părţile, alarmaţi de fluieratul colegilor lor. Oameni ieşiţi dintr-o cârciumă apropiată se îngrămădeau pe strada învăluită în noapte, peste al cărei caldarâm murdar se întindea ceaţa persistentă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce este?

— Ce se întâmplă?

— O nouă crimă…

Sarah auzea cum cuvântul înspăimântător se răspândea printre târfe şi beţivi. Fugea atât de repede cât îi permiteau pantofii cu tocuri subţiri, în spatele lui Quayle, de-a lungul străzii St. Markt, care dădea în labirintul de străduţe înguste, case înghesuite şi curţi dosnice, situat la vest de Leman Street. Tenter Street forma un patrulater care încadra faţadele jilave. De-a lungul ei merseră Sarah şi inspectorul însoţiţi de jandarmi, care, ca şi până atunci veneau din toate direcţiile.

Fără să mai răsufle, ţinându-şi rochia cu ambele mâini, Sarah coti pe lângă colţul unei clădiri din cărămidă neagră şi în clipa următoare zări fiinţa inertă şi însângerată care zăcea lângă perete, pe caldarâmul gol. Ca şi înainte, victima era o femeie tânără. Hainele ei se impregnaseră cu sânge, pământul de sub ea era îmbibat de substanţă roşie, vâscoasă. Iar deasupra ei se profila pe perete semnul lăsat în urmă de făptaş şi în preajma celorlalte victime.

Semnul lui Thot…

— O, Dumnezeule!

Sarah îşi acoperi din reflex faţa cu mâinile şi se întoarse. Ce-i drept, Sarah văzuse fotografiile celorlalte victime, totuşi era incomparabil mai îngrozitor să aibă în faţa ochilor sângele de un roşu ţipător şi cadavrul mutilat într-un mod oribil. Duhoarea înţepătoare din magherniţă, amestecată cu mirosul sângelui, îi provoca lui Sarah greaţă, dar ea se abţinu să vomite. Făcând apel la întreg autocontrolul de care era în stare, se sili să deschidă ochii şi să privească locul faptei pe care Quayle îl inspecta deja. Cu un carnet de notiţe la îndemână, inspectorul examina minuţios cadavrul. Pe Sarah o frapă răceala pe care o afişa.

„Sânge, peste tot sânge…”

Îi reveniră în minte cuvintele lui du Gard. Vorbise despre un spirit, o fantomă care se apropia. Şi, într-adevăr, ucigaşul lovise în imediata vecinătate…

Oamenii curioşi care se ţinuseră după poliţişti se înghesuiau spre cadavru, astfel că jandarmii erau foarte ocupaţi să-i ţină la distanţă de locul faptei. În acest răstimp, Quayle îşi continua investigaţia. Părea entuziasmat de prilejul oferit.

— Este o şansă rară! exclamă el triumfător. Nu ne-am aflat niciodată atât de devreme la locul faptei. Sângele este încă proaspăt şi cadavrul nu a înţepenit complet. Crima s-a produs de puţin timp…

— De puţin timp? Sub imperiul unei bănuieli de moment, Sarah privi cu atenţie strada. Asta ar putea însemna, aşadar, că ucigaşul se află încă foarte aproape.

— Improbabil, zise Quayle strângând din buze. Trebuie să fi folosit prilejul pentru a o lua repede la sănătoasa. Dar devine treptat imprudent şi aşa, mai devreme sau mai târziu o să-şi frângă gâtul…

— Inspectore! Acolo!

Sarah strigase tare, astfel că inspectorul Quayle se apropie înjurând, la timp ca să vadă trăsura neagră care, nu foarte departe în josul străzii,

tocmai intra dintr-o altă stradă şi aproape că se pierdu în întunericul nopţii. Patru cai negri trăgeau trăsura pe a cărei capră se afla un bărbat cu faţa acoperită, astfel că era aproape de nerecunoscut.

— Exact ca în viziunea lui du Gard, şopti Sarah pe nerăsuflate şi o şi luă din loc. El e, Quayle! strigă ea tare. Acesta e criminalul!

— Ce? De unde…?

După o clipă de ezitare, inspectorul de la Scotland Yard se hotărî să nesocotească toate regulile criminalisticii şi să dea ascultare intuiţiei feminine.

În fugă, îşi scoase de sub haină revolverul cu rază scurtă de bătaie, pe care îl purta întotdeauna la el când se deplasa în East End, şi trase în aer. Pocnetul, însoţit de ecoul produs de faţadele apropiate, fu puternic şi pătrunzător, dar vizitiului nu îi păsă. Cu capul acoperit şi tras între umeri, acesta plesni din bici şi, cu un zdrăngănit metalic şi în tropotul furtunos al cailor, vehiculul straniu se repezi în jos pe Tenter Street, până la colţul următor al careului. Acolo, vizitiul trebui să încetinească, astfel că Sarah şi inspectorul aproape că îl ajunseră din urmă. Atunci, Sarah văzu ceva ce o dezgustă enorm: blazonul de pe trăsură era cel descris de du Gard în viziunea lui.

Scutul cu cei trei lei.

Blazonul familiei regale…

— Staţi pe loc, în numele Scotland Yardului! strigă Quayle tare în urma vehiculului.

Dar vizitiul nu se lăsă impresionat. Din contră, din gâtlejul bărbatului izbucni un hohot de râs răguşit, după care mai plesni încă o dată din bici. Apoi trecu de curbă. Săltând pe caldarâmul aspru, trăsura se apropie de ieşirea din Tenter Street. Dacă ajungea în Prescot Street se putea pierde în păienjenişul străzilor peste care se lăsase noaptea.

— Trageţi! îi ceru Sarah inspectorului. Repede, până nu ne scapă!

Quayle strânse din dinţi şi mai alergă o bucată de drum, dar trebui să constate în cele din urmă că picioarele lui scurte nu îl ajutau să ţină pasul cu trăsura. Rămase pe loc şi duse arma la ochi, ţintindu-l pe bărbatul de pe capra trăsurii, dar nu apucă să tragă.

Sarah, care aştepta să audă sunetul împuşcăturii, văzu cu coada ochiului cum Quayle tresăltă. Încă fugind, se întoarse şi îl văzu pe inspector în mijlocul străzii, ţinând încă revolverul în mână şi cu ochii larg deschişi.

— Inspectore…?

Înţelese că era ceva în neregulă şi îşi încetini pasul, în timp ce Quayle îşi deschise gura ca pentru un ţipăt. Dar niciun sunet nu îi ieşi de pe buze. Inspectorul lăsă să-i cadă arma, flutură neajutorat din mâini şi încercă să-şi ducă mâna la spate. Sarah îşi dădu seama că are nevoie de ajutor şi, în timp ce trăsura părăsea zona şi dispărea în întuneric şi în ceaţă, ea se grăbi spre el. Inspectorul se îndreptă spre ea cu ochii lărgiţi de groază şi se clătină, pierzându-şi echilibrul. Sarah îl prinse în braţe, îl ajută să se întindă pe caldarâmul murdar şi văzu obiectul care îi ieşea din spate. Era un tăiş arcuit ca de cosor, fără mâner metalic sau coadă din lemn, constând doar din metal alb, ascuţit prin şlefuire. Arma ucigaşă, implântată pe jumătate în spatele lui Quayle, fusese în mod evident aruncată în direcţia lui; unghiul îngust de penetrare lăsa să se înţeleagă că ucigaşul ţintise de pe unul dintre acoperişurile învecinate.

Pentru a nu fi luată şi ea în vizor, Sarah se târî pe burtă pe caldarâm, fără să-i pese că acesta era acoperit de un strat unsuros de cenuşă şi funingine. Cu mâna dreaptă căută revolverul lui Quayle, în timp ce ţinea sub observaţie clădirile din jur, dar în afară de lumina palidă a felinarelor cu gaz nu se vedea nimic.

— Ajutor! strigă Sarah tare. Avem nevoie de un medic! Repede…!

Doi jandarmi veniţi după un anumit răstimp se repeziră spre ea şi Sarah le descrise în puţine cuvinte cele întâmplate. În timp ce poliţiştii suflau în fluierele lor puternice pentru a-şi alarma colegii, Sarah se ocupa de Quayle. Inspectorul zăcea pe pământ într-o poziţie ciudată, cu tăişul ucigaş încă înfipt în spate. Din colţul gurii i se prelingea sânge, ceea ce însemna că organele interne îi erau vătămate. Chipul altădată hotărât al poliţistului părea palid şi răvăşit; nu mai avea nicio urmă de roşeaţă pe chip.

— F-făptaşul, spuse el, moment în care i se ivi şi mai mult sânge pe buze. Nu trebuie să scape…

— Şşş, clătină Sarah din cap. Nu aveţi voie să vorbiţi, auziţi? Cruţaţi-vă puterile.

— Este prea târziu… nu voi…

Cuvintele sale deveniră ininteligibile şi vorbitul părea să-i provoace dureri. Fu zguduit de un acces de tuse. Cu o mişcare nesigură îşi şterse sângele de pe buze, dar acesta curgea nestăvilit.

— K-Kincaid?

— Da?

— Aţi… văzut blazonul?

— Da, răspunse Sarah încetişor. L-am văzut.

— Nu trebuie să scape… Aveţi grijă ca… Dreptate… Prindeţi criminalul…

Quayle rosti ultimele cuvinte printre dinţii strânşi, sufocându-se în propriul sânge. Apucă apoi cu mâna lui cărnoasă şi rece ca gheaţa braţul lui Sarah şi o trase spre el.

— Promiteţi, spuse el cu o voce foarte slabă.

Sarah ezită doar o clipă. Văzu faţa cenuşie a inspectorului şi privirea lui frântă, şi îşi dădu seama că următoarele cuvinte rostite de ea vor fi ultimele pe care avea să le mai audă pe acest pământ.

— Vă promit, zise ea uşor şi, ca şi cum aceasta ar fi fost ultima binecuvântare aşteptată de Quayle, acesta îi dădu drumul lui Sarah şi capul îi căzu pe pământ.

Criminalistul de la Scotland Yard muri cu un horcăit şi la dezorientarea lui Sarah se adăugară durerea şi mânia. Şi serioase îndoieli cu privire la nevinovăţia moştenitorului regal.

7

JURNAL PERSONAL
ÎNSEMNARE

Cursul evenimentelor s-a precipitat şi, ca de fiecare dată când se întâmplă aşa ceva, multe întrebări rămân fără răspuns.

Multe întrebări…

Cine este ucigaşul misterios care a lovit acum a patra oară? Şi de ce a comis crima în imediata apropiere a locuinţei lui Maurice du Gard? Să fie o simplă coincidenţă sau, aşa cum bănuieşte du Gard, se ascunde mai mult în spatele acestei întâmplări? Cine sunt complicii care îl au pe conştiinţă pe nefericitul inspector Quayle? Şi de ce a folosit vizitiul una din trăsurile regale pentru a fugi de la locul faptei? Urmăreşte să ne conducă pe o pistă falsă? Sau este doar aroganţa celor puternici care ne dau de înţeles pe această cale că nu ne socotesc un pericol?

Trebuie să fie lămurite toate acestea, şi încă incomparabil mai multe. Căci şi Maurice du Gard mă pune în faţa unei enigme. Din reacţia lui, am înţeles că în timpul viziunii trebuie să fi zărit ceva înfiorător, dar deocamdată refuză să sufle o vorbă despre acest lucru. Nu le-am spus nimic celor de la Scotland Yard, dar mă cutremur când îmi amintesc că du Gard a zărit cu ochiul spiritual blazonul regal de pe trăsura ucigaşului.

„Răul pândeşte afară”, a spus el, şi eu tind să-i dau crezare.

În timp ce funcţionarii de la Yard continuă să susţină că făptaşul trebuie să provină din afara Casei regale, eu am început să am îndoieli în această privinţă. Am obţinut, prin intermediul lui Jeffrey Hull, o a doua audienţă la ducele de Clarence, cu scopul declarat de a ajunge la adevăr…

PALATUL ST. JAMES, LONDRA, 14 NOIEMBRIE 1883

Cam la o săptămână după ce fusese în audienţă în St. James Street împreună cu inspectorul Quayle, Sarah Kincaid se afla din nou acolo, de data aceasta în compania lui du Gard.

Vizita se desfăşura în condiţii de confidenţialitate maximă şi, în afară de Sir Jeffrey, consilierul regal, nimeni nu avea cunoştinţă de ea. Nici funcţionarii de la Scotland Yard, care nu ar fi agreat faptul că un francez, pe deasupra şi prezicător şi spiritist, fusese cooptat pentru acest caz, şi nici Mortimer Laydon. Sarah era convinsă că naşul ei s-ar fi străduit doar să o facă să se răzgândească. Nu era niciun secret faptul că Laydon nu-l avea la inimă pe du Gard. Cei doi se cunoşteau de mai demult şi nu se simpatizaseră niciodată.

Abia după lăsarea întunericului, cabrioleta Hansom intră în curtea interioară a palatului şi imediat îşi făcură apariţia nişte servitori pentru a-i conduce pe Sarah şi pe du Gard cât mai repede şi mai discret în clădire. Ducele de Clarence îi primi încă o dată în salonul de recepţie decorat cu antichităţi şi, spre marea bucurie a lui Sarah, părea să fie stăpân pe sine. Îmbrăcat într-un halat de mătase, stătea întins pe canapea cu picioarele în sus, iar Sarah se întrebă fără să vrea dacă desfătarea cu opiu era singurul viciu la care se deda nepotul regal…

— Ia te uită, zise el când Sarah şi du Gard intrară în salon.

Amândoi se înclinară după cum cerea protocolul de la Curte, chiar dacă Sarah avea o reţinere să-şi plece genunchiul în faţa unui om suspectat de crimă. Chiar dacă era de viţă nobilă…

— Cărui prilej datorez vizita dumneavoastră nesperată, Lady Kincaid? Şi încă în compania unui gentleman străin…

— Mister du Gard este de origine franceză, răspunse diplomatic Sarah, dar vă pot asigura că inima lui bate pentru Imperiu. S-a dovedit a-i fi un ajutor de încredere tatălui meu.

— În acest caz este bine-venit, replică mărinimos ducele. Ce vă aduce la mine? Aveţi deja noutăţi despre această chestiune monstruoasă?

— Întru câtva, răspunse Sarah. Dar poate ar trebui să discutăm strict confidenţial…

— Desigur.

Ducele îi făcu semn valetului lui şi acesta părăsi imediat salonul. Apoi, ducele îi pofti pe cei doi vizitatori să se aşeze, astfel că Sarah şi du Gard luară loc în fotoliile din piele aflate în faţa canapelei. Focul din şemineu ardea în vâlvătăi şi le lumina feţele.

— Cu siguranţă Alteţa Voastră a aflat despre noua crimă, nu-i aşa? se interesă Sarah.

— Da, confirmă ducele, şi mă întristează şi mă pune pe gânduri faptul că nu a fost încă prins acest ucigaş fără scrupule, care creează impresia că doreşte să mă discrediteze în ochii poporului.

— Această posibilitate există, încuviinţă Sarah. Totuşi, după ultima crimă, trebuie să luăm în consideraţie şi altă soluţie.

— O altă soluţie?! exclamă ducele, aruncându-i o privire agitată. Despre ce vorbiţi?

— Alteţa Voastră, răspunse Sarah ocolind întrebarea, aţi dori să-mi acordaţi favoarea de a privi acest obiect mai de aproape? Aş dori să cer Alteţei Voastre un sfat, în calitate de preşedinte al Ligii Egiptene.

— Doriţi un sfat?

Colţurile buzelor ducelui schiţară un gest de dispreţ nedisimulat.

— Nu ar trebui să fie invers?

— Vă rog, Alteţă, aveţi un moment răbdare.

Du Gard îi întinse lui Sarah un cufăr din lemn neted şi subţire, dar lung de două picioare. Ea îl deschise şi îl întoarse astfel încât ducele să poată

vedea conţinutul aşezat pe mătase. Era o lamă de metal lungă de aproape două picioare, în formă de cosor. Nu avea nici mâner, nici coadă de lemn; în schimb, se puteau recunoaşte clar la lumina focului simboluri egiptene gravate în metal.

— Ce este asta? întrebă ducele cu oarecare mirare.

— Drept să spun, Alteţă, am crezut că îmi veţi putea spune dumneavoastră.

— Hmm, pare să fie o antichitate egipteană, dar nu-mi pot închipui că acest obiect a stat mii de ani îngropat în nisipul deşertului…

— Într-adevăr, nu avea cum să stea, răspunse Sarah scuturând din cap. Lama este din oţel, metal care era, aşa cum ştiţi, necunoscut egiptenilor.

— De unde o aveţi atunci?

— Din spatele lui Desmond Quayle, răspunse deschis Sarah.

— I-inspectorul Quayle a fost ucis cu… acest obiect?

— Da, confirmă Sarah.

— Incredibil. Această armă sau ce-o fi… pare să fi fost confecţionată cu cea mai mare grijă. De ce să-şi fi dat cineva interesul să o confecţioneze numai pentru a comite o crimă cu sânge rece?

— Mi-am pus şi eu această întrebare, Alteţă, şi am ajuns la concluzia că ucigaşul inspectorului Quayle s-a folosit de această armă, şi nu de alta, pentru a ne transmite ceva. Cu siguranţă este vorba de un mesaj.

— Un mesaj? Ce fel de mesaj?

— Divinitatea egipteană Thot apare în diverse reprezentări cu această lamă în formă de cosor şi eu tind să cred că ucigaşul lui Desmond Quayle, folosind tocmai această armă, a vrut să confere faptei sale o semnificaţie cultică.

— Vă înţeleg argumentaţia, o asigură ducele. Dar nu ştiu unde doriţi să ajungeţi, Lady Kincaid.

— Vreau să spun că hieroglifa lui Ibis desenată la locul crimei ar putea însemna mai mult decât că

ucigaşul femeilor doreşte să abată bănuielile asupra Ligii Egiptene şi a preşedintelui acesteia. Ucigaşul urmăreşte în mod evident un plan prestabilit, dat fiind că nu este singur, ci are cel puţin doi complici, anume pe vizitiu şi pe ucigaşul lui Quayle. În afară de asta, am bănuiala că în înfăptuirea fărădelegilor urmează un ritual antic egiptean.

— Un ritual antic egiptean? Nu vi se pare că teoria asta e un pic trasă de păr?

— Şi eu m-am întrebat asta, fu de acord Sarah, însă la ultima crimă făptaşul a procedat într-un mod de-a dreptul bestial şi a extras organele genitale ale victimei. Ce vă spune dumneavoastră acest fapt?

— Hmm, că avem de-a face cu un om fără scrupule şi care, probabil, nu e în toate minţile.

— Poate, însă cu un om care se lasă inspirat în faptele sale sângeroase de vechii egipteni. Aşa cum ştiţi, şi în cursul mumificării erau îndepărtate organele genitale.

— Într-adevăr, confirmă ducele. Şi ce rezultă din asta?

— Nu ştiu, Alteţă. Spuneţi-mi dumneavoastră.

— Eu să vă spun? Ce vrea să însemne asta? Vorbiţi în parabole, scumpa mea…

— Atunci vreau să vin în ajutorul memoriei dumneavoastră.

Nici Sarah, nici ducele nu băgară de seamă că ea folosise faţă de moştenitorul regal un ton nepotrivit. Doar du Gard, care până atunci rămăsese liniştit, tresări.

— Ultima dată când v-am vizitat aţi pomenit ceva de mânia unei divinităţi care e pe cale să revină, despre un blestem vechi şi despre o răzbunare înspăimântătoare care ar însemna sfârşitul nostru, al tuturor.

— Într-adevăr? zise ducele, ridicând din sprâncene. Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc…

— Chiar nu vă amintiţi?

— Lady Kincaid, oftă ducele, în poziţia mea nu vorbeşti cu plăcere despre anumite lucruri. Dar nu se poate să nu fi observat că mă chinuie anumite… slăbiciuni, nu-i aşa? Nu sunt mândru de atracţia mea pentru anumite preparate, dar ea există şi, dacă aţi vânat vreodată dragonul, atunci ştiţi că…

— Eu am vânat deja dragonul, Alteţa Voastră, interveni du Gard pentru prima dată în discuţie. De aceea ştiu ce simţiţi. Dar mai ştiu şi că dragonul scoate la iveală doar ceea ce a fost totdeauna în noi.

— Ce doriţi să spuneţi cu asta?

— Cu tot respectul cuvenit, Alteţă, zise Sarah, întrebarea este mai degrabă ce doriţi *dumneavoastră* să ne spuneţi cu aceasta. De exemplu, ce trebuie să înţelegem din faptul că pe trăsura ucigaşului care fugea de la locul faptei se afla blazonul regal?

— Ce? Ducele trase zgomotos aer în piept. Funcţionarii de la Scotland Yard nu mi-au spus nimic despre asta.

— Pentru că nu ştiau. Doar inspectorul Quayle şi cu mine am văzut asta. Inspectorul a luat acest secret cu el în mormânt, iar eu nu am spus nimic despre asta poliţiei deoarece doream să vă dau ocazia să vă exprimaţi în acest sens. Doar din acest motiv, Sir Jeffrey a aprobat această audienţă.

— Dar asta… asta este imposibil! Nu poate fi adevărat.

Vocea nepotului reginei tremura şi suna mult mai puţin convingător decât şi-ar fi dorit Sarah.

— Ştiu ce am văzut, stărui ea. Şi mai ştiu şi că o revoltă în East End ar fi de nestăvilit dacă s-ar afla asta. Însăşi Maiestatea Sa Regina nu şi-ar mai putea ţine protector mâna asupra dumneavoastră.

— Ce-i asta? întrebă ducele, cuprins de panică. Încercaţi să mă strângeţi cu uşa, Lady Kincaid?

— Defel, Alteţă. Însă doresc să vă confruntaţi cu adevărul.

— Cu adevărul? râse isteric ducele de Clarence. Despre ce adevăr vorbiţi?

— Despre adevărul *unic,* stărui Sarah. Spuneţi-mi, Alteţă. A trebuit inspectorul Quayle să moară pentru că a văzut ceva ce nu avea voie să vadă nimeni? Sunt eu următoarea?

— D-despre ce vorbiţi? Nu am habar unde vreţi să ajungeţi! Credeam că sunteţi aici pentru a aduce dovada nevinovăţiei mele…

— În primul rând sunt aici pentru a sluji adevărul, Alteţă, şi se pare că în aceste zile în Londra nimeni nu este prea interesat de adevăr, nu-i aşa?

— Nu ştiţi *nimic,* şopti tânărul duce şi ochii lui exprimau în egală măsură dispreţ şi frică. Nu ştiţi *nimic* despre nălucile care mă hăituiesc şi despre blestemul care mă urmăreşte.

— Un blestem? ridică du Gard din sprâncene. Despre ce vorbiţi, Alteţă?

— Despre asta vorbesc, răspunse nepotul reginei şi arătă cu mâna spre inelul cu pecete de pe degetul său, cu emblema stilizată a Ligii Egiptene. Vă amintiţi ce v-am povestit despre Acul Cleopatrei la ultima dumneavoastră vizită, Lady Kincaid?

— Mda. Aţi spus că în timpul transportării obeliscului la Londra cinci marinari şi-au pierdut viaţa şi că unii pun acest fapt pe seama unui blestem. Dar aţi spus de asemenea că nu credeţi în astfel de aiureli.

— Ce importanţă are ce cred eu? Ce contează asta când blestemul m-a ajuns de mult? Când sunt victima lui fără să bănuiesc? Când fac lucruri îngrozitoare fără să ştiu…?

Sarah şi du Gard schimbară o privire elocventă. Ducele vorbea cuprins de panică şi lucirea mată a ochilor lui trăda faptul că din nou imaginaţia lui mergea departe. Însă le era amândurora clar că moştenitorul regal încerca să le spună ceva printre rânduri…

— Alteţă, întrebă Sarah cu prudenţă. Să însemne asta că socotiţi că este posibil să… fiţi, fără ştiinţa Domniei Voastre, ucigaşul din Whitechapel?

— Fără ştiinţa mea! Fără ştiinţa mea! strigă ducele cu lacrimi în ochi. Vă rog, Lady Kincaid, trebuie să mă ajutaţi! Este un blestem, înţelegeţi? Un blestem planează asupra mea şi eu trebuie să mă supun lui. Altfel, o răzbunare năprasnică va veni asupra noastră, a tuturor!

Sarah trase adânc aer în piept. Deja la ultima ei vizită ducele făcuse unele aluzii vagi în acest sens, pe care ea însă le pusese pe seama opiului. În acel moment, tânărul moştenitor nu se afla sub influenţa directă a medicamentelor, totuşi raţiunea părea să îi joace feste. Ceva trebuie să-l fi îngrozit pe duce, ceva ce îl determina să nu se încreadă în raţiunea sa şi chiar să socotească posibil ca el însuşi să fie ucigaşul care îi înspăimântase pe locuitorii din Whitechapel…

— Alteţă, zise Sarah încetişor, indiferent ce s-a întâmplat trebuie să aflăm adevărul.

— Şi dacă acest adevăr este că eu sunt un ucigaş crud?

Ducele nu îşi putu reţine lacrimile de disperare care îi curgeau în zigzag pe obrajii supţi.

— Vi se pare posibil?

— Nu ştiu, şopti ducele. Chiar nu ştiu. Este blestemul… blestemul zeului lunii.

— Ce?

— Blestemul zeului lunii. El era cel care s-a abătut asupra marinarilor şi acum mă urmăreşte şi pe mine. Nu înţelegeţi…?

Sarah simţi strecurându-i-se în suflet o bănuială cumplită. Zeul lunii din mitologia egipteană nu era altul decât Thot cel cu cap de ibis, a cărui hieroglifă criminalul o desena la locul faptei. Să fie acesta un indiciu pentru faptul că ucigaşul din Whitechapel nu era nimeni altul decât moştenitorul regal? Că acesta comitea probabil crimele în timp

ce era cuprins de nebunie, fără să-şi poată aminti ulterior?

Sarah îşi reprimă această bănuială înspăimântătoare şi se strădui să se liniştească. Atât timp cât nu exista o dovadă contrară, ducele trebuia considerat nevinovat…

— Alteţă, zise ea, vreţi să aflaţi adevărul?

— Adevărul?! exclamă cu o privire rugătoare ducele de Clarence, care acum părea doar o umbră. Nu sunt sigur… Mi-e teamă de adevăr, Sarah.

— Ştiu, îl asigură ea. Dar numai aşa veţi căpăta certitudine; şi noi, de asemenea.

— Cum vreţi să faceţi asta? Nici eu însumi nu ştiu de ce sunt capabil.

— *Très simple,* explică du Gard. Este foarte simplu: cu ajutorul unei tehnici numite „hipnoză" voi putea scoate la lumină amintiri uitate, Alteţă. Nu veţi simţi nicio durere şi la sfârşit nu veţi mai şti nimic, însă în timpul hipnozei vă veţi aminti tot ce s-a întâmplat.

— Tot? întrebă ducele temător.

— *C'est ça.*

Ducele îl privi mai întâi pe du Gard, apoi se uită întrebător la Sarah. Era privirea unui copil speriat, care cerea ajutor. Timp de o clipă păru nehotărât, neştiind dacă să se confrunte cu adevărul, de teama a ce ar putea ieşi la lumină. Apoi însă îi fu limpede că nu avea de ales dacă dorea să-şi asume responsabilitatea şi să ferească familia regală de un scandal.

— Bine, se declară el de acord cu experimentul, deşi cu greu. Sunt de acord.

— *Bon,* spuse du Gard şi se ridică din fotoliul său.

În timp ce scotea din buzunarul de la haină un obiect straniu, francezul îi ceru ducelui să se relaxeze. Ţinea în mână un cristal mic cu suprafaţa şlefuită, care atârna de un colier scurt şi strălucea, reflectând şi refractând flăcările din şemineu. Stropi de lumină alunecau pe faţa palidă a ducelui

în timp ce el privea fascinat pendulul balansat de du Gard în faţa ochilor săi.

— Aşa este bine, îl lăudă francezul cu voce liniştită. Concentraţi-vă asupra cristalului, Alteţă. Nimic altceva nu mai există în acest moment pentru dumneavoastră, doar acest cristal. Cristalul este lumea dumneavoastră. Aici găsiţi tot ceea ce aţi lăsat în urmă, temerile dumneavoastră şi amintiri îndepărtate…

Ducele nu răspunse nimic, dar faţa sa încordată se relaxă un pic şi, după respiraţia lui regulată, Sarah îşi dădu seama că într-adevăr se liniştise un pic. Încă o dată, Sarah nu se putu abţine să nu-l admire pe du Gard; pentru un aşa-zis şarlatan îşi făcea treaba excelent.

Sclipirea neîncetată din ochii ducelui se potoli; privirea lui deveni mată şi somnoroasă, şi el închise în sfârşit ochii.

— Mă aude Alteţa Voastră? întrebă totuşi du Gard.

— Da, răspunse el încetişor.

— Alteţă, ne veţi răspunde conform adevărului la toate întrebările pe care vi le vom pune. Cuvântul latin *expergitur* va pune capăt hipnozei. Când îl veţi auzi, vă veţi trezi şi nu vă veţi mai aminti nimic. Aţi înţeles?

— Da.

Du Gard îi făcu un semn din cap lui Sarah. Nepotul reginei era pregătit să-şi cerceteze acele zone al conştiinţei peste care dragonul îşi întinsese aripile.

Sarah nu se simţea în largul ei. Înţelegea că îşi asumau un risc foarte mare, însă du Gard o asigurase că ducele nu va fi afectat de hipnoză şi că la sfârşit nu-şi va mai aminti nimic. Şi avea nevoie de certitudine. Imaginea tinerei femei care zăcea în sângele ei nu-i mai ieşea lui Sarah din minte, tot aşa trăsura regală care dispărea în ceaţă. Acum dorea să afle în sfârşit adevărul. Adevărul gol-goluţ, neînfrumuseţat…

— Alteţă? întrebă ea uşor.

— Da?

— Vă amintiţi de penultima noapte?

— Da.

— Ce aţi făcut în acea noapte?

Ducele nu se grăbi să răspundă; se auzea cum respiră uşor.

— Mă iertaţi, Alteţă, v-am întrebat ceva, îi aminti Sarah.

— Dormit, răspunse în sfârşit ducele. Am dormit.

— Toată noaptea?

— Da, sună răspunsul lui, la care Sarah îi aruncă lui du Gard o privire uşurată.

— Aţi luat ceva ca să adormiţi? se interesă totuşi francezul. Poate… medicamentul dumneavoastră?

— Da.

— Şi? Aţi dormit bine?

— Nu foarte bine. Nu dorm niciodată foarte bine.

— Din ce cauză?

— Din cauza imaginilor pe care le văd.

— Ce fel de imagini? insistă francezul.

— Imagini ale unor evenimente care au avut loc sau cel puţin aşa bănuiesc eu.

— Dar nu sunteţi sigur?

— Nu.

— Ce anume vedeţi?

Ducele ezită din nou şi colţurile ochilor lui zvâcniră nervos. Sarah credea deja că se va trezi, dar el era încă sub efectul hipnozei. Mâinile îi tremurau uşor. Părea că face un efort să îşi amintească.

— Trebuie să descriu ceea ce văd?

— Vă rog.

— Acum, eu… eu mă aflu pe un coridor larg. Pereţii sunt ornamentaţi cu figuri din piatră. Văd semne misterioase…

— Hieroglife? interveni Sarah cu interes, la care du Gard o avertiză din priviri; putea fi periculos să întrerupi un om hipnotizat.

— Da, hieroglife, confirmă ducele cu voce neutră. Este frig şi întuneric, iar mie îmi este teamă, totuşi nu trebuie să las să se vadă acest lucru, pentru că nu sunt singur.

— Cine este cu dumneavoastră?

— Doi bărbaţi; nu le pot vedea feţele. Poartă făclii şi mă conduc departe. Văd stelele pe cer şi în faţa mea se înalţă un ac din piatră.

— Un obelisc? întrebă mai departe Sarah.

— Da, un obelisc.

— Este Acul Cleopatrei?

— Într-adevăr…

— Alteţă, unde vă aflaţi?

Scurtă ezitare.

— Nu ştiu. Am fost adus aici legat la ochi. Nu mai ştiu unde mă aflu.

— Înţeleg. Ce se întâmplă acum?

— Păşesc în umbra obeliscului. Aici sunt aşteptat.

— Cine vă aşteaptă?

— Şacalul, Şarpele şi Crocodilul.

Du Gard îi aruncă lui Sarah o privire nedumerită, la care ea îi dădu de înţeles, înclinând din cap, că ştia la ce făcea referire ducele. Cele trei animale enumerate de duce fuseseră asociate în antichitate unor zei din panteonul egiptean: Anubis cel cu cap de şacal, demonul în chip de şarpe Apophis şi Suchos cel cu cap de crocodil…

— Zeii vorbesc cu mine, continuă ducele în şoaptă.

— Vorbesc cu dumneavoastră?

— Da… îmi zic că am fost ales.

— În ce sens ales? dori să afle Sarah.

— Să găsesc *Cartea Ibisului* şi să-i descifrez taina pentru a pregăti venirea pe pământ a zeului lunii…

Sarah îşi ţinu respiraţia. Deodată, aerul din salonul de audienţe al ducelui i se păru insuportabil de cald şi de înăbuşitor. „Din nou ibisul, animalul corespunzător zeului Thot, care a fost adorat de vechii egipteni ca stăpân al Lunii şi al Nopţii. Să se lege astfel toate…?”

— Aliaţii lui Thot s-au reunit din nou. Doresc ca Aton cel argintat să se întoarcă pe pământ pentru a porunci Lunii şi a desfereca Noaptea eternă… Lumina trebuie să devină întuneric şi ziua noapte prin taina descoperită odinioară de Thot, tainã cu o mare putere de distrugere. Zeul lunii a stat liniştit timp de multe mii de ani, dar acum năzuieşte să revină, iar eu trebuie să fiu instrumentul lui, găsind *Cartea Tainelor şi* aducându-i-o…

Vocea ducelui răsună tot mai puternic până când, în cele din urmă, se frânse. Pe frunte i se ivirã broboane de sudoare, care i se prelinseră apoi de-a lungul tâmplelor; începu să fie scuturat de spasme.

— *Ça n’est pas bien,* şopti du Gard îngrijorat.

— Alteţa Voastră, încercă Sarah să-l liniştească pe duce şi îi apucă mâna care era rece ca gheaţa, deşi fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Este totul în ordine, mă auziţi…?

— Z-zeii egipteni îmi poruncesc să fac ce îmi cer, dar eu refuz. Le spun că nu vreau să devin un instrument al răzbunării, că nu doresc ca noaptea să se coboare asupra umanităţii şi ca lumea să fie ameninţată de război şi de distrugere.

— Şi ce răspund zeii?

— Că mă înscriu într-o tradiţie prestigioasă. Alexandru, Cezar şi Napoleon au mers înaintea mea pe calea lui Thot şi zeul le-a asigurat putere şi bogăţie. Ca Albert Victor cel Glorios pot atinge nemurirea… Totuşi, eu mă împotrivesc planurilor zeilor. Nu vreau să slujesc zeului lunii.

— Ce se întâmplă atunci? dori să afle Sarah.

— Zeii mă blestemă. Niciodată, spun ei, nu voi purta coroana Marii Britanii, pentru că răzbunarea

lui Thot mă va ajunge din urmă şi va fi îngrozitoare. Eu… Nu! Nuuuu!

Ducele de Clarence strigase ultimele cuvinte pradă unei spaime teribile. Totodată se desprinsese de Sarah şi începuse să-şi agite sălbatic mâinile. Pe faţă i se citea groază. Respira întretăiat şi cu dificultate.

— *Merde!* strigă du Gard şi sări în picioare. *Expergitur!*

Expergitur era cuvântul desemnat să pună capăt hipnozei şi, într-adevăr, în momentul următor, moştenitorul tronului deschise ochii.

Ducele amuţi pe loc şi se linişti. Privi dezorientat în jur şi câteva minute păru să nu ştie nici unde se afla, nici cine erau oamenii de faţă. Privirea lui căzu pe antichităţi şi tresări temător când văzu obeliscul din colţul salonului de primire.

— Totul este în regulă, Alteţă? se interesă Sarah îngrijorată.

Ducele îi aruncă o privire nesigură, dar apoi faţa i se lumină şi se păru că-i revin amintirile, cel puţin în ce privea perioada de dinainte de hipnoză. De restul nu părea să-şi aducă aminte…

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic, răspunse Sarah repede.

— Sunteţi sigură? Am sentimentul că m-a furat o clipă somnul…

— Atunci chiar nu trebuie să vă faceţi griji, Alteţă, răspunse Sarah şi zâmbi. Se spune că cine doarme nu păcătuieşte.

— Aşa se spune, dădu din cap moştenitorul tronului. Şi totuşi… am un sentiment straniu. Ce s-a întâmplat? Aţi ajuns cu un pas mai aproape de adevăr?

— Cred că da, Alteţă, răspunse Sarah.

— Şi? o privi ducele aproape implorator. Sunt un criminal? Vă rog, Lady Kincaid, spuneţi-mi…

— Fiţi liniştit, Alteţă! După tot ce am aflat nu aveţi nicio vină.

— N-nu?

— Nu. Nu aveţi niciun motiv de îngrijorare.

— Dar de ce simt atunci această frică? întrebă ducele, aruncându-i o privire neliniştită. De ce am permanent impresia că se petrece ceva înspăimântător? Că un destin tenebros este pe cale să se împlinească? De ce am parte de puţină linişte doar după ce îmi iau medicamentul?

— Nu ştiu, răspunse Sarah repede, şi ar fi bine, Alteţă, dacă nu v-aţi mai gândi mult la asta. În orice caz, nu aveţi nicio vină pentru crimele din Whitechapel.

— Sigur nu?

— Sigur nu, confirmă din cap Sarah. Totuşi…

— Ce? dori să ştie ducele.

— Totuşi, am unele bănuieli pe care aş vrea să le verific şi pentru aceasta am nevoie de acces la biblioteca Muzeului Britanic. Deoarece nu sunt acreditată ca om de ştiinţă, o recomandare a ducelui…

— Desigur, spuse ducele şi se ridică repede, hotărât, înainte ca Sarah sau du Gard să-l poată împiedica.

Să-l vezi pe nepotul reginei mergând spre birou pe picioarele lui subţiri şi nesigure era un spectacol straniu. Respirând greu, ducele se aşează pe scaunul căptuşit cu mătase, înmuie cu mâna tremurândă pana de scris în călimara cu cerneală şi scrijeli câteva rânduri pe o coală de hârtie. La sfârşit suflă peste foaia scrisă până când aceasta se uscă. Apoi împături recomandarea şi i-o înmână lui Sarah.

— Aceasta este o recomandare din partea preşedintelui Ligii Egiptene, adăugă el. Vă asigură accesul deplin la toate departamentele bibliotecii, Lady Kincaid. Găsiţi criminalul şi puneţi capăt acestui joc crud înainte să coste şi viaţa altor nevinovaţi.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, răspunse Sarah şi luă recomandarea.

— Acum mergeţi, le ceru ducele, şi spuneţi servitorului meu să vină din nou înăuntru. Sunt

obosit şi trebuie să mă odihnesc. Am nevoie de medicamentul meu.

— Desigur, Alteţă.

Sarah şi du Gard se înclinară şi dădură să plece.

— Îmi veţi spune cândva ce v-am destăinuit? strigă ducele în urma lor.

Sarah se întoarse şi pe faţa ei apăru un zâmbet enigmatic.

— Cândva, răspunse ea.

— Şi nu veţi destăinui nimănui altcuiva? Ce aţi auzit dumneavoastră şi Mister du Gard trebuie să rămână între aceşti patru pereţi; vă este clar, nu-i aşa?

— Fiţi fără grijă, Alteţă.

— Îmi promiteţi?

— Aveţi cuvântul meu, îl asigură Sarah fără ezitare şi chiar în momentul următor îşi dădu seama că poate făcuse o greşeală…

8

JURNAL PERSONAL

Vechiul principiu socratic conform căruia cunoaşterea nouă ridică mereu noi întrebări s-a adeverit încă o dată.

Cu un amestec ciudat de uşurare şi uluire, am părăsit palatul St. James împreună cu Maurice du Gard. Uşurare, pentru că în mod evident moştenitorul tronului Imperiului Britanic nu era ucigaşul care bântuia în East End, dar şi uluire pentru că aveam sentimentul că luasem urma unui scandal de proporţii încă imposibil de înţeles. Fără să bănuim, ne avântasem la marginea unui abis adânc şi tenebros.

Ce semnificaţie să aibă cuvintele tânărului duce? Să fie doar pălăvrăgeala unui bărbat pe cale de a-şi pierde raţiunea sau se ascund mai multe în spatele lor? Înainte să povestesc ceva despre asta Scotland Yardului, lui Mortimer Laydon, lui Jeffrey Hull sau altcuiva, eu însămi am nevoie de certitudine. De aceea, în ciuda orei înaintate, m-am hotărât să folosesc împuternicirea acordată de duce şi să consult cărţile din biblioteca Muzeului Britanic.

Pentru a putea extrage din spusele ducelui informaţii întemeiate, trebuie să verific nişte date. Abia când voi fi în posesia unor indicii sigure, voi putea raporta altora ce am aflat, fără să-mi încalc făgăduiala făcută moştenitorului tronului…

MUZEUL BRITANIC, GOWER STREET, PATRU ORE MAI TÂRZIU

— Şi tu crezi că vei găsi răspunsuri aici?

Maurice du Gard nu-şi ascunse scepticismul în timp ce privea poliţele din lemn de culoare închisă, pline ochi de cărţi, până la tavanul căptuşit cu

lemn. Aerul era impregnat de un amestec de miros de ceară de albine şi de piele veche, iar francezul nu se simţea prea bine la gândul că probabil trebuia să consulte toate aceste cărţi în căutarea unui indiciu.

— Nu te-ai schimbat, conchise Sarah cu zâmbetul pe buze. Încă urăşti cărţile.

— *Non,* nu este adevărat, scutură du Gard din cap. Eu doar cred că putem învăţa mai bine şi mai mult de la oameni decât dintr-o carte.

— Vorbeşti serios?

Sarah nu-şi putu reţine un zâmbet, în timp ce căuta pe rafturile din jur un anumit titlu. Deoarece erau singuri în încăperea de formă pătrată şi cu tavan înalt, puteau să discute nederanjaţi.

— *Mais bien sûr* – sigur că vorbesc serios. De ce nu?

— Pentru că este cea mai mare absurditate pe care am auzit-o vreodată, răspunse Sarah, trecându-şi degetul arătător peste cotoarele cărţilor. Daressy, Davis, Denham…

— *Pourquoi?* De ce este o absurditate?

Sarah se întrerupse un moment din căutare.

— Deoarece cărţile sunt scrise de oameni, Maurice, de aceea. Să înveţi dintr-o carte nu înseamnă nimic altceva decât să înveţi de la un om, doar că nu e nevoie să-l cunoşti pe acest om pentru a beneficia de ştiinţa lui. El poate astfel să comunice chiar şi de dincolo de moarte stadiul cunoaşterii lui, prin intermediul unei cărţi care este ca o moştenire scrisă.

— *Oui,* confirmă francezul şi privirea pe care i-o aruncă lui Sarah o făcu să se înfioreze. Tocmai asta este ceea ce mă sperie la cărţi…

Sarah preferă să nu-l întrebe ce vrea să spună exact, ci îşi întoarse atenţia asupra raftului şi a conţinutului său. Compartimentul de egiptologie al bibliotecii era încăpător şi putea fi comparat cu cel de la Luvru. Nu se îndoia că va găsi ce căuta.

— Derby, Derford, Deringer…

— Chiar crezi ce a spus ducele? întrebă du Gard. Treacă de la mine, totul suna foarte misterios, dar sincer să fiu mi s-a părut mai mult pălăvrăgeala unui bărbat care a vânat prea mult dragonul. Ştiu despre ce vorbesc…

— Ce vrei să zici? îşi ridică Sarah privirea. Ai vânat cumva şi tu o dată dragonul prea mult?

Du Gard zâmbi.

— Hai, ştii ce zic. Toate astea nu au niciun sens.

— Nu? N-ai spus chiar tu că este imposibil să nu spună adevărul sub acţiunea hipnozei?

— *Oui, c'est vrai.* Nici nu afirm că ducele ne-a minţit înadins. Probabil că socoteşte drept adevăr ceea ce ne-a povestit, dar, dacă este să fiu sincer, am impresia că nu mai este stăpân pe el însuşi. Sau vrei să-mi spui că te-au lămurit vorbele lui?

— Nu pe deplin, recunoscu Sarah, dar există şi argumente în favoarea celor spuse de el. În orice caz, a asociat corect zeităţilor egiptene menţionate animalul corespunzător.

— *Et quoi?* Ce înseamnă asta? Doar este preşedintele Ligii Egiptene, nu-i aşa?

— Corect, dar a vorbit despre *Cartea Tainelor* şi aceasta este foarte neobişnuit pentru cineva care se ocupă doar marginal de egiptologie.

— *Cartea Tainelor?*

— Numită de asemenea *Cartea lui Thot,* confirmă Sarah.

— Thot, din nou acest nume. Nu este şi zeitatea al cărei simbol ucigaşul îl lăsă în urmă la locul faptei?

— Ba da.

— Ce semnificaţie are acest fapt?

Sarah se întrerupse din nou din căutare.

— Panteonul vechilor egipteni, explică ea, cuprinde o multitudine de zeităţi, care cel mai adesea au avut doar o importanţă locală. Încă din timpul Regatului Vechi s-a ajuns totuşi, prin comerţ şi circulaţie, la schimburi considerabile între oraşe, astfel că unii zei din perioada timpurie

fie au fost înlocuiţi de alţii, fie s-au contopit cu aceştia, formând zeităţi noi. Unul dintre aceşti zei noi a fost Thot şi caracteristicile care i se atribuie sunt în mod corespunzător diverse. Thot trecea drept patronul Lunii şi astfel al calendarului şi al timpului. În acord cu originea lui diversă, a fost slăvit în chipul unor animale deosebite, anume pasărea ibis şi maimuţa. Unele surse îl descriu ca pandant al zeului Soarelui, Ra, şi conform unei inscripţii din Heliopolis a existat chiar o mişcare cultică a lui Thot, care îl considera pe acesta nu ca fiind complementar lui Ra, ci ca duşman al lui şi totodată a toate pentru care Ra a fost slăvit de egipteni: lumină, viaţă, creaţie. Se spune că s-ar fi aliat cu ceilalţi zei, mai precis, cu zeul morţii, Anubis cel cu cap de şacal, Suchos cel cu cap de crocodil şi cu demonul în chip de şarpe Apophis, punând la cale să-i fure lui Ra taina Luminii şi a Focului.

— *Un moment,* i se adresă du Gard, nu sunt aceştia exact zeii la care se referea ducele?

— Ba da, confirmă Sarah, iar oraşul Heliopolis în care a fost identificată inscripţia era numit de egipteni Junu; de aici provine Acul Cleopatrei.

— Multe coincidenţe.

— Într-adevăr, încuviinţă Sarah. Şi cum par să fie atât de multe, presupun că în spatele lor se ascunde mai mult decât pălăvrăgeala fără sens a unui om a cărui raţiune a fost spulberată de aripile dragonului.

— Şi ce ar trebui să însemne asta, *ma chère?*

— Te-ai gândit vreodată că ducele ar putea spune adevărul? Că totul s-a întâmplat aşa cum a descris el?

Du Gard zâmbi obosit.

— Vrei să spui că s-a întâlnit cu trei zei?

— Cel puţin aşa crede el, replică Sarah. În realitate, se poate să fi fost ameţit cu laudanum, iar cei trei pretinşi zei să fie trei bărbaţi care să-şi fi pus măşti de animale. În plus, lumină de lumânări

şi fum de la bâlci, şi gata înşelăciunea. Trebuie să recunoşti că, în starea corespunzătoare, ducele ar putea confunda nişte oameni astfel mascaţi cu zei.

— *Absolument,* confirmă du Gard sec. Îmi amintesc cu neplăcere de ziua când am luat-o pe contesa de Frontenac drept zâna verde din absint. Dar de ce ar trebui să facă cineva una ca asta moştenitorului tronului? Doar pentru a-i afecta prestigiul?

— Sigur că nu. Dacă aceasta ar fi miza, atunci ar fi suficient să fie făcută cunoscută dependenţa sa de medicamente. Opinia publică nu ar tolera un succesor regal dependent de opiu. Cei care se află în spatele acestor acţiuni sunt bine informaţi cu privire la starea sănătăţii ducelui, dar par totuşi să urmărească alte ţeluri.

— Frumos. Şi care anume?

Sarah rezistă un moment privirii scrutătoare a lui du Gard, după care îşi îndreptă atenţia asupra cărţilor şi îşi continuă căutarea.

— *Chérie,* te-am întrebat ceva.

— Şi eu ţi-am spus să nu mă mai numeşti aşa, replică ea, fără să se întrerupă din căutare.

— *Bien,* Kincaid, cum vrei. Dar totuşi nu mi-ai răspuns la întrebare: Care sunt scopurile pe care le-ar urmări duşmanii ducelui? Vorbea de lucruri ca răzbunare, mânia zeilor şi…

— Practicanţii acelui cult despre care ţi-am povestit erau în posesia unei role de papirus, numite *Cartea Tainelor.* Conform izvoarelor, în această carte era consemnată cunoaşterea secretă încredinţată de Thot adepţilor săi – se spune că aceasta includea cunoştinţe despre Focul lui Ra, pe care Thot i-l furase zeului Soarelui. În cursul anarhiei interne, prin care a trecut regatul în timpul răscoalei amoniţilor, cartea s-a pierdut şi eu cred că… Aici este!

Sarah suspină uşurată când găsi cartea căutată în bibliotecă. Nu fără efort, reuşi să scoată de la locul

ei cartea legată în piele neagră şi scrisă cu litere de aur.

— Aici este ce? întrebă du Gard dezorientat. Sincer să fiu, nu mai înţeleg nimic.

— Johannes Dümichen, explică Sarah, în timp ce aşeza cartea pe una din mesele de lectură. Un egiptolog german care a participat în anul 1868 la o expediţie arheologică. Nu eram sigură dacă în bibliotecă se află şi cărţile lui, dar, dat fiind că a scris o lucrare standard despre inscripţiile din templele egiptene…

— Tu… tu ştii germană? întrebă du Gard uluit.

— Da, şi? surâse ea. Nu eşti singurul care are talente ascunse, dragul meu.

— *Oui,* evident…

— În orice caz, Dümichen a descris amănunţit în cartea sa siturile egiptene care au fost documentate fotografic în cursul expediţiei, continuă Sarah în timp ce răsfoia paginile scrise cu caractere gotice germane, şi dacă îmi amintesc bine aici era vorba şi de… Aici e paragraful; l-am găsit! Dümichen scrie că în zona de acces în templul antic au fost descoperite rămăşiţele mai multor bărbaţi, îngropate în nisipul deşertului. Luându-se aminte la armele şi la armura lor, au fost identificaţi ca fiind soldaţi din armata lui Napoleon.

— Şi? întrebă du Gard deloc impresionat. Nici nu-i de mirare. În definitiv, Napoleon a desfăşurat o campanie în Egipt spre sfârşitul secolului trecut.

— Aşa este.

Un surâs victorios, feminin alunecă pe faţa lui Sarah.

— Şi îţi aminteşti ce a spus ducele sub acţiunea hipnozei? Că şi Alexandru cel Mare, Iuliu Cezar şi Napoleon ar fi mers pe calea lui Thot?

— Desigur, dar ce are a face una cu cealaltă?

— Iartă-mă, am uitat să menţionez unde a găsit expediţia germană scheletele grenadierilor francezi, spuse Sarah: în Hermopolis, numit de

egipteni Unu – acel oraş în care Thot a fost slăvit ca zeu.

— Şi tu crezi…

— Acesta ar putea fi un indiciu că Napoleon a căutat într-adevăr *Cartea lui Thot* pentru a-şi însuşi ştiinţa despre Focul lui Ra.

— Focul lui Ra, repetă ca un ecou du Gard. L-ai menţionat deja o dată. Ce semnificaţie are?

— Nimeni nu ştie exact, replică Sarah, dar sursele antice de până în perioada târzie a Imperiului Roman menţionează, în concordanţă unele cu celelalte, existenţa unui izvor de putere misterios, în posesia căruia s-ar afla egiptenii. Este vorba de un *ignis solis.*

— Un foc al soarelui, traduse du Gard în şoaptă.

— Exact. Unii savanţi, printre care şi tatăl meu, sunt de părere că focul soarelui din izvoarele antice şi Focul lui Ra sunt identice, şi că este vorba de o sursă de putere de dimensiuni extraordinare care ar face invincibilă orice armată.

— O sursă de putere? De ce natură?

— Nimeni nu ştie cu precizie, însă, conform inscripţiilor antice, Focul lui Ra ar fi în stare să facă noaptea să fie luminoasă şi să stingă lumina stelelor de pe cer. Se menţionează, de asemenea, că ar avea o forţă de distrugere înspăimântătoare.

— *Eh bien*, fu de părere du Gard. Asta ar explica de ce conducători militari ca Alexandru, Cezar sau Napoleon au vrut să intre în posesia lui.

— Şi de ce oamenii ucid chiar şi în zilele noastre, adăugă Sarah.

— Ce? întrebă du Gard cu ochii întredeschişi. Tu crezi, aşadar, că…?

— *Bănuiesc,* îl corectă Sarah, că în spatele acestei chestiuni se ascunde mult mai mult decât ne-am dat seama până acum, poate o enigmă care-şi are originea în trecut. Toate aceste conexiuni, aparent fără legătură, nu sunt doar o întâmplare. În opinia mea, singura concluzie logică este că există încă adepţi ai cultului lui Thot şi că aceştia speră

să găsească ceea ce a căutat în van şi Napoleon, anume Focul lui Ra. *Cartea lui Thot* este cheia. În spatele ei sunt conspiratori care vor să se folosească de succesorul la tron pentru a-şi atinge ţelul. Ducele a refuzat să fie în slujba lor, şi de aceea este ameninţat de blestemul răzbunării lui Thot.

— Asta… asta ar însemna că aceşti conspiratori se folosesc de crimele din East End ca de un instrument.

— Exact.

— Dar de ce ar trebui să ucidă femei fără apărare? Şi de ce ar trebui să lase simbolul zeităţii la locul faptei, dacă aşa ar putea fi descoperiţi?

— Nu ştiu, Maurice. Poate sunt atât de siguri de ei, încât nu se mai tem că vor fi descoperiţi. Sau urmăresc să discrediteze Casa regală. Încă nu cunosc răspunsul, dar nu voi avea linişte până nu-l voi găsi. Vrei să mă ajuţi?

Du Gard nu se grăbi să răspundă.

— Dacă nu te-aş cunoaşte bine, Kincaid, spuse el, aş crede că ai pus toate astea cap la cap numai pentru a mă avea pe mine în preajma ta. Dar cum ţi-am cunoscut bine tatăl şi ştiu că sângele lui curge prin venele tale, sunt gata să-ţi dau crezare şi îţi voi fi de ajutor cât îmi stă în putinţă.

— Mulţumesc, Maurice.

— Doar ceva mă întristează în această chestiune.

— Anume?

— Dacă este adevărat ceea ce zici, omenirea este preocupată de trei mii de ani de găsirea acestei cărţi.

— Şi?

Du Gard îi aruncă lui Sarah o privire sumbră.

— Este de mirare cât de puţin a învăţat omenirea în tot acest timp, zise el uşor.

Nici el, nici Sarah nu bănuiau că erau urmăriţi.

PALATUL WHITEHALL, LONDRA, 15 NOIEMBRIE 1883

Dimineaţa devreme

— Ei, Lady Kincaid, ce aţi aflat?

Jeffrey Hull, consilierul regal, nu făcea niciun secret din curiozitatea lui; în fond, Sarah era cea care tocmai solicitase întrevederea de la Scotland Yard. În biroul comandantului Devine, care preluase conducerea investigaţiilor după moartea inspectorului Quayle, se întruniseră Sarah şi du Gard, Sir Jeffrey şi Mortimer Laydon, de asemenea, însuşi comandantul, precum şi inspectorul Milton Fox, unul dintre funcţionarii care fuseseră implicaţi, după recentele evenimente, în elucidarea cazului.

În timp ce Devine era un bărbat corpolent, cu înfăţişare maiestuoasă şi un aer calm, Fox dădea impresia unui om foarte agitat. Se lăsa necontenit de pe un picior pe altul, în timp ce faţa lui, ale cărei trăsături fine, în opinia lui Sarah, aveau ceva de vulpe, zvâcnea neîncetat. Dacă gentlemenii doreau să ştie ce aflaseră ea şi du Gard, atunci trebuiau să aibă un pic de răbdare…

— Aşa cum v-am spus deja, Sir Jeffrey, îşi începu ea discursul, Mister du Gard şi cu mine am dat peste o enigmă veche de multe mii de ani. Dacă teoria noastră este corectă, trebuie să se menţioneze în legătură cu crimele din East End nu doar un complot contra Casei regale, ci şi o conspiraţie împotriva Imperiului.

— O conspiraţie? ridică din sprâncene comandantul Devine. Vă daţi seama ce spuneţi?

— Desigur, replică Sarah zâmbind. De-a lungul istoriei, conspiraţiile au fost mai mult domeniul bărbaţilor decât al femeilor, domnule comandant, totuşi pot să vă asigur că sunt în măsură să înţeleg noţiunea de conspiraţie.

Sir Jeffrey zâmbi pe sub mustaţă, în timp ce Mortimer Laydon privea în jur îngândurat. Sarah

făcu în mod intenţionat abstracţie de reacţia lor.

— Gentlemenii au auzit deja de *Cartea lui Thot?* se interesă ea.

— *Cartea lui Thot?* scutură Devine din cap. Nu îmi este cunoscută.

— În schimb eu am auzit, răspunse doctorul Laydon. *Cartea lui Thot* trebuie să fie o rolă de pergament pe care, conform legendei, era consemnată ştiinţa lumii antice. Îmi amintesc că am ascultat un discurs despre ea la Liga Egipteană, ce-i drept acum câţiva ani, aşa că nu-mi aduc aminte mai multe amănunte.

— Memoria nu te înşală, unchiule Mortimer, recunoscu Sarah zâmbind. *Cartea lui Thot,* numită şi *Cartea Tainelor,* trebuie să fi conţinut cunoştinţe secrete, printre altele despre o sursă incomensurabilă de energie denumită Focul lui Ra, care poate fi folosită atât în slujba binelui, cât şi a răului.

— O istorioară drăguţă, Lady Kincaid, fu de părere Devine, dar, sincer să fiu, nu înţeleg ce legătură are asta cu crimele din East End.

— Vă voi explica, răspunse Sarah şi privi feţele încordate din jurul ei. În Egiptul antic, exista un cult al zeului Thot. Adepţii acestuia au avut în grijă *Cartea Tainelor* până când aceasta s-a pierdut, în jurul anului 950 î.Hr., pe fondul tulburărilor interne din regatul egiptean. De atunci oamenii au încercat mereu să o găsească şi să intre în posesia ei. Mari oameni de stat ca Alexandru cel Mare şi Iuliu Cezar au visat să dispună de Focul lui Ra. Ultimul care a încercat să-şi însuşească această taină a fost Napoleon. Nu este exclus ca acesta să fi fost adevăratul motiv al campaniei lui în Egipt.

— Ştiţi… scutură Devine din cap. Cu tot respectul cuvenit, Milady, nu exageraţi un pic?

— Nu cred. Posibilitatea de a dispune de o sursă incomensurabilă de energie care să poată fi folosită ca armă contra duşmanilor i-a fascinat dintotdeauna pe conducătorii militari şi până azi

nu s-a schimbat nimic în acest sens. Presupunând că există cu adevărat *Cartea lui Thot* şi că ea consemnează acest mister înspăimântător, cine nu ar visa să intre în posesia ei?

— Pe moaştele Sfântului Eduard, şopti doctorul Laydon, ai dreptate…

— Bun, zise comandantul neîncrezător. Să intrăm în joc şi să presupunem că există într-adevăr această carte extraordinară. Ce legătură are ea cu crimele din Whitechapel?

— Vă voi arăta, promise Sarah şi se apropie de harta Londrei, care atârna pe perete şi pe care erau marcate locurile unde fuseseră ucise prostituatele, între timp patru la număr.

— Lăsaţi, Lady Kincaid, zise Fox. Am verificat locul faptei de mai multe ori. Nu există nici cea mai mică legătură. Nici nu se poate recunoaşte un şablon, nici nu suntem de părere că…

— Aşteptaţi, Mister Fox, îl întrerupse Sarah politicos, dar ferm, şi îşi continuă argumentaţia. Aşa cum ştiţi, domnii mei, prima crimă s-a produs în Devenant Street, a doua mai la sud, în Hopetown Street. Apoi ucigaşul a lovit încă o dată în Wentworth Street, iar la urmă şi-a săvârşit fapta sângeroasă în Tenter Street, la doar o casă depărtare de locuinţa lui Mister Du Gard.

— Şi? întrebă Fox şi îşi îndreptă curios în faţă nasul ascuţit.

— Puse cap la cap, iniţialele străzilor unde s-au comis crimele formează cuvântul DHWT, explică Sarah.

— Ce înseamnă asta?

— Este prescurtarea pentru cuvântul antic egiptean *dehuti,* Mister Fox, explică Sarah fără să se piardă în amănunte. Iar *dehuti* este numele egiptean al zeului Thot.

În biroul comandantului se lăsă deodată liniştea, încât s-ar fi auzit cum cade un ac. Pentru un moment, Sarah avu surpriza de partea ei, dar chiar

în clipa următoare ascultătorii ei redeveniră sceptici.

— Sunt impresionat, spuse Devine, dar nu cred că o investigaţie criminalistică trebuie să se bazeze pe un simplu joc de cuvinte.

— Este mai mult decât atât, îl asigură Sarah energic, şi, dacă sunteţi de acord, domnule comandant, îmi voi continua argumentaţia.

— Vă rog, răspunse el acru.

— Unchiule Mortimer, i se adresă Sarah lui Laydon, ai citit rapoartele privind autopsia victimelor?

— Mai mult decât atât, replică medicul, în parte le-am redactat chiar eu.

— Şi poţi confirma că victimelor li s-au extras organe interne?

— Este adevărat.

— Ce organe?

— Mmm… La prima victimă a fost ficatul, dacă îmi amintesc bine, la a doua plămânii, la a treia stomacul. Ultima oară, ucigaşul a procedat într-un mod de-a dreptul oribil şi a extras organele genitale ale bietei victime.

— Mulţumesc, unchiule Mortimer, înclină Sarah din cap. Cum unii dintre dumneavoastră probabil ştiu, în Egiptul antic trupurile decedaţilor erau supuse unui tratament special numit de noi mumificare. Pentru a se asigura existenţa pe lumea cealaltă a unui decedat, trupul acestuia era conservat. Şi preoţii făceau treabă bună; unele mumii descoperite în ultimii ani erau într-o stare surprinzător de bună.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— În cursul mumificării, continuă Sarah, decedaţilor li se extrăgeau organele interne. Acestea erau depozitate în vase speciale, numite de noi canope. Fiecare din aceste patru canope era dedicată unei divinităţi anume din panteonul egiptean. Şi acum ghiciţi ce organe se depozitau în canope.

— Nu ştiu, Lady Kincaid, ziceţi-mi, replică Devine morocănos. Nu am timp de ghicitori.

— Ficatul, plămânii, stomacul şi organele genitale, le dezvălui Sarah şi văzu încă o dată surprinderea de pe feţele ascultătorilor ei. Doriţi să spuneţi că este o simplă coincidenţă? Că avem de-a face cu un joc?

— Acum, replică Sir Jeffrey, aceasta confirmă doar ce am bănuit de la început, anume că cineva vrea să abată suspiciunile asupra succesorului tronului, care este preşedintele Ligii Egiptene.

— Cu tot respectul, Sir Jeffrey, nu cred că această teorie mai poate fi socotită plauzibilă. Legăturile pe care Mister du Gard şi cu mine le-am găsit sunt mai complexe. În opinia mea, crimele din Whitechapel nu au fost comise nici de un ucigaş nebun, nici de un agitator, ci în spatele lor se află un grup de conjuraţi afiliaţi unui cult vechi de mii de ani.

— Într-adevăr?! exclamă Devine aparent neimpresionat. Şi despre ce cult vorbim aici?

— Despre cultul zeului Thot, explică Sarah fără ezitare, şi dacă acest gest i-ar fi permis unei Lady aş paria cu oricine că aceşti sectanţi caută *Cartea Tainelor*.

— De ce sunteţi atât de sigură?

— *Alors,* pentru că aşa a fost dintotdeauna, răspunse du Gard, înainte ca Sarah să apuce să răspundă. Omenirea nu învaţă nimic din asta, *messieurs* – fapt care este în egală măsură edificator şi frustrant – şi de aceea caută şi în prezent aceleaşi lucruri inutile ca acum mii de ani.

— Ştiţi asta din practicile dumneavoastră ciudate?! exclamă inspectorul Fox. Am adunat informaţii despre dumneavoastră, mister du Gard, şi nu sunteţi tocmai ce aş numi eu o persoană de încredere. În acest caz, nu cred că ar trebui să recurgem la sfaturile dumneavoastră.

— Mister du Gard este un gentleman şi un bărbat de onoare, declară Sarah cu hotărâre.

Beneficiază de încrederea mea deplină şi a avut mereu încrederea tatălui meu. Dacă vreţi să nu jigniţi memoria lui Gardiner Kincaid, mister Fox, vă sfătuiesc să fiţi un pic mai atent.

— Lady Kincaid are dreptate, inspectore, fu de acord Devine şi îi aruncă o privire mustrătoare subordonatului său. Totuşi, nici eu nu văd în această chestiune mai mult decât o scorneală hazardată. Unde este dovada că în spatele crimelor din Whitechapel se află un grup de sectanţi?

— Hieroglife din sânge, locuri de comitere a crimelor alese după un anumit criteriu, organe extrase conform unui ritual străvechi – nu sunt dovezi suficiente?

— Sunt în orice caz indicii, Lady Kincaid, i se adresă Devine lui Sarah. Care este motivul? Unde este legătura dintre crime şi presupusa căutare a *Cărţii Tainelor?*

— Nu ştiu, recunoscu Sarah. Dar există, Sir, sunt absolut sigură. Simt…

— Toată cinstea pentru simţământul dumneavoastră, Sarah, dar nu este suficient pentru a îndrepta investigaţiile în această direcţie.

— Nu? îşi pierdu Sarah răbdarea în faţa unei ignoranţe atât de mari. Sunt convins că inspectorul Quayle ar fi de altă părere dacă şi-ar mai putea-o exprima. Arma cu care a fost ucis lasă să se înţeleagă că făptaşii aparţin unui cult egiptean. În afară de asta, ştim de atunci că ucigaşul din Whitechapel nu lucrează singur. Nu sunt suficiente indicii?

— Pentru ce? Pentru a pregăti o expediţie costisitoare şi a vâna o fantomă în Egiptul îndepărtat, când este evident că ucigaşul bântuie pe aici?

— La naiba, Sir! răbufni temperamentul lui Sarah. De ce nu vreţi să vedeţi că…?

— Cearta nu ne ajută, strigă Mortimer Laydon, preocupat să-şi liniştească fina. Sarah, eşti convinsă de ce susţii?

— Cât se poate de sigură, unchiule Mortimer, răspunse ea cu vocea tremurătoare. Funcţionarii de la Scotland Yard nu au decât să caute mai departe criminalul pe străzile din East End, dar nu-l vor găsi. Dacă, dimpotrivă, vom căuta *Cartea lui Thot,* vom ajunge la aceşti sectanţi şi, astfel, la cei care au pus la cale crimele. Doar aşa vom putea dovedi cu certitudine că ducele de Clarence este nevinovat şi astfel să împiedicăm izbucnirea unei răscoale sângeroase în cartierele săracilor, care ar costa viaţa multor oameni nevinovaţi.

— Trebuie să recunoaşteţi, Sir Jeffrey, că argumentaţia stă în picioare, se adresă doctorul Laydon consilierului regal. În final, dumneavoastră vă revine decizia a ceea ce este de făcut.

— Ştiu şi desigur nu-mi vine uşor, chiar dacă trebuie să obiectez că povestea lui Lady Kincaid pare fantastică.

— Şi? întrebă Sarah. Dacă greşesc cu teoria mea, atunci doar fiica lui Gardiner Kincaid va fi cea care s-a înşelat şi, cum se ştie că femeile sunt mai puţin inteligente decât bărbaţii, populaţia nici nu va afla. Dacă însă am dreptate, atunci se profilează în Egiptul îndepărtat o ameninţare de proporţii zdrobitoare pentru Imperiu, ale cărei ramificaţii îşi fac deja simţită prezenţa la Londra. Nu permiteţi ca şi alţi nevinovaţi să-şi piardă viaţa, vă conjur!

Îi aruncă lui Sir Jeffrey o privire prin care-i cerea să ia atitudine, căreia el îi rezistă. O clipă nesfârşită, consilierul regal păru să reflecteze cu încordare şi să cântărească atent toate argumentele pro şi contra. În sfârşit, clătină din cap a tăgadă.

— Ştiu să preţuiesc implicarea dumneavoastră, Lady Kincaid, zise el, şi nu îmi pare rău că v-am solicitat la soluţionarea acestui caz dificil în calitate de consilieră, dar nu mă văd în stare să urmez versiunea dumneavoastră privind cele întâmplate. Comandante Devine?

— Da, Sir?

— Continuaţi investigaţiile cum consideraţi dumneavoastră de cuviinţă. Maiestatea Sa Regina are toată încrederea în competenţa dumneavoastră!

— Mulţumesc, Sir.

— Dar Sir, ripostă Sarah cu hotărâre, nu putem să ne purtăm ca şi cum…

— Am luat hotărârea, Lady Kincaid, Sir Jeffrey puse lucrurile la punct, fără să lase loc de negocieri. Nu ar trebui să faceţi greşeala de a-mi pune autoritatea sub semnul întrebării. Maiestatea Sa Regina are încredere deplină în mine şi mă va susţine necondiţionat în toate deciziile.

— Da, Sir, răspunse Sarah împotriva voinţei ei.

— Îmi pare rău, credeţi-mă.

Afectată, Sarah aruncă o privire domnilor convocaţi. Pe feţele lui Fox şi Devine se putea citi o urmă de răutate nemascată. În ochii lor, se petrecuse ceea ce trebuia să se petreacă de mult timp: femeii cu gură mare i se indicase locul de spectator. Mortimer Laydon nu părea să împărtăşească opinia consilierului regal, dar nu îl contrazise. Maurice du Gard îi făcu lui Sarah un semn aproape imperceptibil.

Ea înţelegea bine la ce se gândea el şi, pentru un moment, luă în consideraţie posibilitatea de a rupe tăcerea şi de a destăinui ce îi dezvăluise ducele de Clarence sub acţiunea hipnozei. Ducele însuşi era veriga-lipsă dintre crimele din Whitechapel şi secta lui Thot. Dezvăluirea vorbelor lui ar putea schimba totul. Dar Sarah făgăduise să nu divulge nimic din cele petrecute în salonul de primire al ducelui. Trebuia să existe altă cale de a aduce adevărul la lumină sau niciuna…

— Şi mie îmi pare rău, Sir, se rezumă ea să zică. Şi sper că nu veţi regreta această hotărâre.

— Sigur că nu, îşi exprimă convingerea Devine.

Sarah şi du Gard se întoarseră spre uşă şi părăsiră biroul comandantului.

Mortimer Laydon se scuză faţă de cei prezenţi, făcu o uşoară plecăciune şi se despărţi de ei. Îi fu foarte greu să-i ajungă din urmă pe Sarah şi pe du Gard, căci, în furia ei, Sarah iuţise simţitor pasul, astfel că mătura cu fusta coridoarele onorabile ale Yardului ca o furtună din Yorkshire. Abia în curte, unde se aflau trăsurile, reuşi Laydon să li se alăture.

— Idioţi, se exterioriză Sarah fără să ţină cont că o puteau auzi gărzile din faţa uşii. Idioţi obtuzi.

— Sarah, pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te, îi ceru Laydon, care gâfâia.

— Eu trebuie să mă liniştesc?

Ochii ei albaştri scăpărau.

— Uşor de zis, greu de făcut, unchiule, atunci când ai de-a face cu atâta îngustime a minţii.

— Şi totuşi, trebuie să te linişteşti, insistă doctorul.

— Nu ai văzut ce s-a petrecut înăuntru? Nu ai fost de faţă? M-au făcut să par o zăludă, m-au tratat ca pe un copil.

— E un nonsens şi tu ştii asta, protestă Laydon. Dar atâta timp cât nu-ţi poţi dovedi teoriile…

— *Mais oui,* le poate dovedi, ripostă du Gard.

— Ce?

— Maurice, strigă Sarah fără menajamente, nu este cazul!

— *Au contraire, ma chère,* este cazul. Dacă le-ai fi împărtăşit acelor *messieurs* dezagreabili ce a zis ducele, nu ar trebui să stai aici şi să-ţi strângi pumnii cu mânie zadarnică, *n'est-ce pas?*

— Nu înţeleg niciun cuvânt, recunoscu Laydon un pic dezorientat. Despre ce duce vorbiţi?

— Despre ducele de Clarence, răspunse du Gard fără ezitare şi spre dezaprobarea lui Sarah. La ultima noastră întâlnire, moştenitorul regal a spus unele lucruri care susţin teoria lui Sarah privind secta lui Thot şi *Cartea Tainelor.*

— Este adevărat, Sarah? întrebă Laydon uluit.

— Da, recunoscu aceasta împotriva voinţei ei.

— De ce, pentru numele Cerului, nu ai menţionat nimic?

— Pentru că atunci ar fi trebuit să divulg exact ce ne-a dezvăluit ducele, or, i-am dat cuvântul să nu fac asta.

— Ei, acum, fu de părere Laydon şi faţa lui îmbătrânită luă o expresie înstrăinată, cu toată simpatia pentru atitudinea ta şi loialitatea arătată nepotului Maiestăţii Sale, nu sunt convins, în aceste condiţii, că promisiunea ta mai are valabilitate. Totuşi, este poate vorba de destinul întregului Imperiu şi cred că…

— Trebuie să-mi încalc făgăduiala? râse Sarah cu amărăciune. Şi spui asta chiar tu! Nu pot să cred că tocmai tu îmi ceri să îmi încalc cuvântul faţă de duce. Loialitatea mea netăgăduită aparţine într-adevăr acestei ţări şi oamenilor care o reprezintă. Şi asta înseamnă că nu voi discredita niciun membru al familiei regale doar pentru că aceste capete seci nu sunt în stare să înţeleagă amploarea ameninţării.

— *Bien,* ce vrei atunci să faci? întrebă du Gard.

— Încă nu ştiu, inspiră adânc Sarah. Dar nu voi dezvălui tot ce cred; şi nici voi, dacă aveţi un pic de consideraţie pentru voi înşivă, nu ar trebui să faceţi asta.

Se întoarse pe călcâie şi se sui într-una din cabrioletele Hansom care stăteau pregătite în curte. Sarah nu aşteptă să i se alăture naşul ei şi du Gard, ci îi ceru vizitiului să pornească imediat. Vizitiul plesni din bici şi vehiculul rapid porni pe dată.

— *Merde!* exclamă du Gard fără fineţe, în timp ce cabrioleta dispărea prin poarta mare.

— Are temperamentul nestăvilit şi îndărătnicia tatălui ei, observă doctorul Laydon.

— Ştiu, aprobă din cap du Gard, şi tocmai de aceea mi-e atât de teamă pentru ea…

9

JURNAL PERSONAL

Nu s-a schimbat nimic. Şi de ce s-ar fi schimbat?

Istoria a arătat mereu că schimbările nu se produc în luni sau ani, ci în secole şi milenii, şi că există constante pe care dintele perseverent al timpului le macină fără succes. De ce ar trebui să domnească deodată înţelepciune şi înţelegere acolo unde au primat întotdeauna îngâmfarea şi aroganţa?

Nu am reuşit să-i conving pe cei însărcinaţi cu soluţionarea acestui caz aparte că duşmanul nostru trebuie căutat în afara ţării şi că urma ucigaşului duce în Egiptul îndepărtat. Sunt nedumerită. Au avut oare unchiul Mortimer şi du Gard dreptate? Ar fi trebuit să-mi încalc cuvântul şi să dezvălui adevărul despre ducele de Clarence? Am făcut o greşeală aşezând interesele unui individ deasupra bunului public? Cântăreşte binele unui individ mai puţin şi asta mă dezleagă de făgăduiala mea?

Răspunsul nu mi se pare nici pe departe clar. Observ că sunt cuprinsă de îndoieli şi că îmi este dor de singurătatea şi izolarea din Yorkshire. Între timp regret că am luat hotărârea de a veni la Londra şi o parte din mine mă îndeamnă să iau următorul tren şi să mă întorc la domeniul Kincaid. Asta deoarece pare că întotdeauna când mă hotărăsc să acţionez este hotărârea greşită…

CASA LUI MORTIMER LAYDON, MAYFAIR, 15 NOIEMBRIE 1883, NOAPTEA

Un sunet metalic o smulse pe Sarah din gândurile ei şi o făcu să se întrerupă din redactarea jurnalului. La lumina lumânărilor, se aplecă peste

masa de scris, îşi ţinu un moment răsuflarea şi ascultă. Nu se auzea niciun zgomot; se înşelase. Sarah dorea deja să se întoarcă la jurnalul ei, când auzi din nou un sunet metalic, mai puternic de data asta şi de care nu se mai putea îndoi. Şi, ca şi cum asta nu era suficient, se auziră brusc paşi grăbiţi deplasându-se de la parter la etajul clădirii, unde se afla salonul de primire.

Sarah sări în picioare, alarmată, şi, fără să ia seama că se îmbrăcase deja cu lenjeria de noapte şi că era foarte nepotrivit să fie văzută aşa de un domn, fie el şi naşul ei, părăsi dormitorul şi se repezi pe coridor. Zgomotele se înteţiră brusc; izbiturilor şi tropăitului li se adăugă şi un strigăt reţinut.

— Unchiule Mortimer…?

Sarah se temu pentru naşul ei şi se grăbi spre scară, coborî în pripă treptele şi se dădu speriată înapoi când văzu cadavrul de la baza scării.

Era Norman, majordomul casei, care fusese înjunghiat la gât. Avea ochii larg deschişi; groaza morţii i se întipărise pe faţă. Sângele i se scurgea pe trepte şi se aduna pe podeaua din piatră a vestibulului.

Din biroul doctorului răzbăteau zgomote provocate neîndoielnic de o luptă. Lui Sarah i se păru că unchiul ei striga după ajutor.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Sarah străbătu vestibulul şi dădu în lături uşa biroului. În faţa ei se aflau oameni mascaţi. Cei patru bărbaţi vânjoşi purtau tunici negre care le ajungeau până la genunchi şi burnusuri legate astfel încât să li se vadă doar ochii care luceau duşmănos. Mascaţii erau înarmaţi cu revolvere de tras la distanţă, care păreau să provină din arsenalul unei armate, şi pumnale încovoiate, ţinute în teacă.

Sarah îl văzu şi pe unchiul ei; Mortimer Laydon se afla în puterea intruşilor care pătrunseseră în casă prin fereastra biroului. Doi mascaţi îl atacaseră şi îl trăgeau după ei. Privirea lui Sarah se

încrucişă cu cea a unchiului ei şi ea citi teama din ochii lui. Pentru un moment, păru că timpul stă în loc; apoi evenimentele se precipitară.

— Sarah, fugi, auzi? Trebuie să fugi, Sarah! Urmăreşte pista în Egi… strigă Mortimer Laydon înainte ca palma unuia dintre atacatori să-i încleşteze gura.

O lovitură brutală cu patul revolverului îl linişti cu totul pe medic. Mortimer Laydon îşi pierdu cunoştinţa în mâinile agresorilor săi, în timp ce aceştia îl târau afară prin fereastra spartă.

— Staţi! strigă Sarah înfiorată şi dori să se ia după răpitori, însă cei doi complici rămaşi în urmă ţintiră cu revolverele şi deschiseră focul.

Sarah nu aşteptă ca plumbul ucigaş să străbată aerul. Cu prezenţă de spirit, se aruncă în spatele unui fotoliu pentru oaspeţi, punându-se astfel la adăpost. Auzi zgomotul asurzitor al împuşcăturilor şi simţi cum fotoliul tresaltă sub lovituri. Apoi îl auzi pe unul din răpitori dând agitat un ordin şi ţintaşii se retraseră şi ei pe fereastră.

Numai o clipă mai rămase Sarah în ascunzătoare. Apoi ieşi de după fotoliul care avea căptuşeala din piele străpunsă de gloanţe. Dându-şi seama că mascaţii erau pe cale să dispară în întunericul nopţii, reluă urmărirea.

Nu era un act bine gândit, mai degrabă un reflex izvorât din mânia faţă de atacul perfid şi răpirea naşului ei. Strigând din răsputeri după ajutor, Sarah se repezi la fereastră şi coborî, cu toate că îi fu incomparabil mai greu în cămaşă de noapte decât răpitorilor ei. Îşi tăie mâinile de geamul spart, iar cămaşa ei de noapte din mătase i se agăţă, zdrenţuindu-se; totuşi, era de neoprit. În momentul următor, depăşi obstacolul şi ajunse în grădina înconjurată pe trei părţi de un zid de înălţimea unui om. Pe latura din stânga a zidului, dincolo de o boltă acoperită cu iederă, se afla o uşă îngustă, pe jumătate deschisă; pe acolo trebuie să fi fugit răpitorii.

Strigând mai departe după ajutor, Sarah îşi ridică poalele cămăşii de noapte şi fugi de-a curmezişul grădinii spre poarta deschisă. Acolo rămase un moment pe loc, aruncând priviri furişe afară, în caz că răpitorii i-ar fi pregătit o capcană. Dar nu se vedea nimeni, aşa că Sarah se repezi afară pe strada de-a lungul căreia se înşiruiau ziduri albe şi platani boltiţi. Mascaţii dispăruseră. Nici urmă de trăsură, cai şi figuri mascate; era ca şi cum întunericul nopţii i-ar fi înghiţit atât pe răpitori, cât şi prada lor lipsită de apărare.

Cu un sentiment de frustrare, Sarah se uită în stânga şi-n dreapta, făcu câţiva paşi într-o direcţie, apoi în alta, însă fără niciun rezultat. Un slujitor fusese ucis cu sânge rece şi unchiul ei fusese răpit, iar ea nu cunoştea nici măcar motivul.

Sarah se întoarse tulburată în casă. În birou lucrurile erau în dezordine; era evident că Mortimer Laydon opusese o rezistenţă acerbă agresorilor lui. Privirile lui Sarah alunecară în treacăt peste masa de scris, unde se aflau nişte rapoarte medicale, ultimele pe care le răsfoise naşul ei. Deodată îşi dădu seama că răpitorii lăsaseră în urmă un mesaj.

Era un mesaj foarte scurt, constând dintr-o bucată de hârtie, pe care era însemnat un simbol antic egiptean. Sarah înţelese imediat semnificaţia lui. În ultimele zile, văzuse acest simbol în mod repetat, însă să-l vadă aici şi acum îi provocă şi mai multă strângere de inimă.

Era simbolul lui Thot…

— Şi altceva nu vă amintiţi?

Milton Fox, palid la faţă, se uita de sus, scrutător, la Sarah Kincaid şi faptul că inspectorul îşi ţinea ochii întredeschişi şi buzele subţiri ţuguiate făcea ca trăsăturile feţei lui să semene şi mai mult cu cele ale unui animal.

— Nu, replică Sarah, aşezată într-un fotoliu din biroul naşului ei.

Încă sub impresia evenimentelor dramatice petrecute, tremura din tot corpul şi îi era greu să se concentreze. Dârdâia de frig, aşa că îşi strânse şi mai tare mantaua în jurul umerilor. În jur erau mulţi bărbaţi în uniformă albastră – funcţionari de la Scotland Yard care căutau în casă şi în grădină urmele răpitorilor.

— V-am spus tot ce îmi amintesc, inspectore, şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi permite acum să mă retrag şi să mă odihnesc un pic.

— Hmm, fu singura reacţie a funcţionarului.

— Nu mă credeţi?

— Bineînţeles că vă cred, mormăi Fox. Mă întreb totuşi de ce nu a mai văzut nimeni ce ziceţi că aţi văzut. De ce nu a remarcat niciun vecin nimic? De ce nu i-a văzut nimeni altcineva pe răpitori?

— V-am zis deja, bărbaţii erau mascaţi în negru şi astfel greu de văzut în întuneric. În afară de aceasta, Mayfair nu face parte din acele zone ale oraşului unde locuitorii îşi fac de lucru pe stradă după miezul nopţii; ar trebui să ştiţi asta.

— Hmm! exclamă din nou cu voce gravă Fox, fără să fie clar dacă o crede pe cuvânt pe Sarah sau nu. Şi ultimele cuvinte ale naşului dumneavoastră au fost…?

— Şi asta v-am raportat deja. Cu puţin înainte să-şi piardă cunoştinţa în urma unei lovituri şi să fie luat pe sus, a zis că ar trebui să plec după urma care duce în Egipt.

— Ce vorbiţi! făcu Fox o faţă de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Ascultaţi, inspectore, exclamă Sarah, ştiu foarte bine cum trebuie să sune afirmaţiile mele – ca şi cum aş încerca din răsputeri să îmi dovedesc teoria privind legătura dintre crimele din Whitechapel şi secta lui Thot.

— Să o impuneţi ar fi o exprimare mai potrivită, o corectă Fox. Căci, după toate aparenţele, nu

există nicio dovadă obiectivă care să susţină afirmaţia dumneavoastră.

— Ce este cu mesajul răpitorilor?

— Mesaj! Nu prea aş numi mesaj o fâşie de hârtie cu un semn extravagant.

— Nu este hârtie, ci papirus egiptean, replică Sarah. Şi semnul este exact acelaşi care a fost găsit şi la locul faptei: semnul ibis al zeului Thot.

— Însă asta nu demonstrează nimic. Mulţi locuitori din Whitechapel cunosc deja acest semn şi l-ar fi putut reda.

— Vi i-am descris cu precizie pe răpitori. Nu arătau ca şi cum ar fi provenit din East End. Şi cum ar ajunge oameni din Whitechapel la papirus veritabil? Nu puteţi sau nu vreţi să înţelegeţi că lăsarea în urmă a acestui semn are o semnificaţie rituală? Ţelurile făptaşilor sunt…

— Lăsaţi investigaţiile în seama noastră, Lady Kincaid, o întrerupse nepoliticos Fox. În definitiv, sunteţi tolerată de Scotland Yard în calitate de consilieră şi vrem să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Eu conduc ancheta, fiind singurul abilitat să judec ce indicii servesc la soluţionarea cazului şi care nu.

— Desigur, replică Sarah, străduindu-se cu greu să se liniştească. Şi ce intenţionaţi să întreprindeţi acum?

— Foarte simplu, răspunse Fox, în timp ce în jur sclipea bliţul aparatelor de fotografiat mânuite de detectivi şi se răspândea acel miros înţepător produs de aprinderea magneziului şi a permanganatului de potasiu. Vom acţiona aşa cum prevăd procedurile standard de la Scotland Yard, adică vom lua probe, vom căuta indicii în cartierele relevante pentru investigaţie şi îi vom interoga pe suspecţi.

— Nu veţi găsi nimic, preconiză Sarah.

— Rămâne de văzut. În orice caz, aceasta este modalitatea noastră de acţiune şi cu siguranţă nu ne vom abate de la ea, doar pentru că dumneavoastră aveţi altă părere. Şi, dacă este

important pentru dumneavoastră să vă revedeţi naşul teafăr şi nevătămat, atunci ar trebui să nu ne sabotaţi munca. M-am exprimat suficient de clar, Lady Kincaid?

Ochii inspectorului se măriseră şi el o privea pe Sarah scrutător. Sarah rezistă privirii lui sfredelitoare, străduindu-se să se calmeze, ca să nu-l copleşească pe arogantul detectiv cu înjurături dure, care nu sunt deprinse la pensioanele engleze pentru fete de condiţie superioară, în schimb, în cârciumile din preajma porturilor din Hong Kong şi Singapore, da…

— Pe deplin, se mulţumi ea să răspundă în final.

Se ridică şi părăsi biroul naşului ei.

Nu mai era nimic de spus.

10

JURNAL PERSONAL
ÎNSEMNARE

Ce asemănare există între evenimente!

Deşi mi-am jurat să nu mai ajung niciodată, dar niciodată într-o situaţie ca aceasta, s-a întâmplat din nou. Din nou un om care îmi este apropiat se află într-o situaţie care-i pune viaţa în pericol; şi din nou sunt eu cea vinovată.

Dacă mi-aş fi încălcat promisiunea făcută ducelui de Clarence şi aş fi raportat Scotland Yardului ce a divulgat ducele sub acţiunea hipnozei, atunci Devine nu ar fi avut de ales şi ar fi trebuit să declanşeze investigaţiile. Poliţia poate să nu ţină cont de vocea unei femei, dar nu de a ducelui, chiar şi când acesta delirează, iar în alte împrejurări cu siguranţă că unchiul Mortimer nu ar fi fost răpit.

Nu mă îndoiesc că ucigaşii din Whitechapel şi răpitorii unchiului Mortimer sunt unii şi aceiaşi oameni. Şi du Gard, care, fără să-mi urmeze sfatul, a întrebat din nou dragonul, este de aceeaşi părere. Nu îmi dau seama însă ce ţeluri urmăresc aceşti oameni, încă nu ştiu cine sunt adversarii noştri, dar îmi este clar că, fără să ştim, am ajuns să ne confruntăm cu o forţă care nu se dă înapoi de la nicio fărădelege. Am atins ceva ce rămânea mai bine nedezvăluit şi astfel i-am pus din nou în pericol pe apropiaţii mei.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât cred că a fost o greşeală să respect o făgăduială pe care n-ar fi trebuit să o fac niciodată. Sectanţii trebuie prinşi. Şi asta cât de repede posibil, înainte ca şi alţi oameni nevinovaţi să aibă de suferit. După ce am stat mult pe gânduri, m-am hotărât să rup tăcerea şi să le raportez lui Sir Jeffrey şi comandantului Devine adevărul despre a doua mea întrevedere cu ducele. Pusă în faţa

alegerii grele între loialitatea mea faţă de Casa regală şi viaţa unui prieten, dau celei din urmă întâietate – la fel ca şi cu altă ocazie.

Cărui destin crud i se datorează faptul că tocmai oamenii la care ţin mai mult ajung în situaţii care le ameninţă viaţa? Şi de ce pare că eu sunt singura care-i poate salva?

Similitudinile cu întâmplările din Alexandria nu pot fi trecute cu vederea, iar eu nu mă pot apăra decât cu greu de disperarea care tinde să mă împresoare. Regret profund că am ascultat de chemarea necunoscutului şi că am venit la Londra, dar acum nu mai am cum să dau înapoi. Nu mă mai pot ascunde, trebuie să-mi asum responsabilitatea şi să acţionez în mod corespunzător. Unchiul Mortimer avea dreptate când spunea că trebuie să mă confrunt cu viaţa; dar cine ar fi crezut că viaţa lui va depinde de atitudinea mea?

Am primit o misivă de la Jeffrey Hull, în care îşi exprimă dorinţa de a discuta cu mine la clubul Ligii Egiptene. Voi da curs invitaţiei şi îi voi dezvălui ce ştiu despre ducele de Clarence. În această lume, nu există loc pentru idealuri…

SEDIUL LIGII EGIPTENE, PALL MALL, 16 NOIEMBRIE 1883

— Mulţumesc că aţi venit atât de repede, Lady Kincaid, o salută Jeffrey Hull, care o aştepta pe Sarah în salonul Ligii Egiptene. Probabil că vă miraţi de ce vă primesc într-un cadru atât de neobişnuit.

— Sinceră să fiu, da, confirmă Sarah în timp ce privea în jur. Egyptian League era într-adevăr un club exclusivist. Deoarece aici veneau doar domnii sus-puşi, care plăteau pentru apartenenţa la club sume considerabile, liga îşi permitea să cultive o imagine luxoasă. Stâlpii care susţineau tavanul cu lambriuri din lemn imitau coloanele egiptene cu aspect de palmieri, iar pe pereţi atârnau tablouri

înfăţişând scene din istoria egipteană. Sarah îi recunoscu pe Thutmosis, învingătorul luptei din Meggido, pe Akenathon şi pe Nefertiti, de asemenea, triumful regelui persan Cambise asupra faraonului Psamertich la Pelusium şi, în sfârşit, sinuciderea reginei Cleopatra. În nişele dintre coloane se aflau mese pe care stăteau la îndemână cele mai noi publicaţii ştiinţifice. Sir Jeffrey şi Sarah erau totuşi singurii vizitatori ai clubului la o oră atât de matinală.

— Pe de-o parte mă mir că nu am fost oprită la intrare, observă Sarah. În definitiv Liga îşi deschide porţile doar pentru – cum spunea naşul meu? – „gentlemeni foarte onorabili şi merituoşi”. Pe de altă parte mă surprinde că tocmai dumneavoastră m-aţi chemat aici, Sir Jeffrey. Nu ştiam că şi dumneavoastră sunteţi membru al Ligii Egiptene.

— Arheologia este o pasiune secretă a mea, zâmbi împăciuitor consilierul regal. Dar v-am rugat să veniţi aici dintr-un motiv anume, Lady Kincaid.

— Pornesc de la această premisă, replică Sarah prudent, în timp ce se întreba care ar fi momentul cel mai potrivit pentru a-i împărtăşi lui Sir Jeffrey adevărul despre a doua audienţă la ducele de Clarence. Şi îmi veţi dezvălui acest motiv?

— Desigur. Înainte însă permiteţi-mi să vă pun câteva întrebări.

— Vă rog, îl invită Sarah. În măsura în care pot, vă voi răspunde cu plăcere.

— Sunteţi în continuare convinsă că există o legătură între crimele din East End şi această dubioasă mişcare cultică egipteană?

— Nu am nicio îndoială.

— Şi credeţi că aceşti oameni s-ar putea afla în spatele răpirii naşului dumneavoastră?

— M-am exprimat deja limpede în acest sens, nu?

— Lady Kincaid, zise Hull ignorând reproşul implicit, vă voi mai pune o ultimă întrebare şi mă aştept să îmi răspundeţi cu toată sinceritatea: Credeţi că este posibil ca acest Foc al lui Ra, despre care ne-aţi povestit, să existe într-adevăr? Că aceşti sectanţi îl caută şi că el poate reprezenta un pericol serios pentru bunul mers al Imperiului?

Sarah rezistă privirii scrutătoare a consilierului regal.

— Da, răspunse ea fără să clipească.

— În acest caz, Lady Kincaid, vă comunic faptul că Liga Egipteană a hotărât să pregătească o expediţie care să plece în Egipt şi să încerce să elucideze enigma la faţa locului.

— Poftim? Sarah nu-şi putea credea urechilor. Dar nu aţi spus că suspiciunile mele nu sunt suficiente pentru – cum s-a exprimat imediat mister Devine – „a vâna o fantomă în Egiptul îndepărtat”?

— Ştiu foarte bine ce s-a spus în cursul ultimei noastre întâlniri şi vă rog să primiţi scuzele mele pentru asta. Răpirea prietenului nostru comun, Mortimer Laydon, a arătat că, foarte posibil, în spatele acestor supoziţii se află mult mai mult decât am presupus noi iniţial.

— Fără îndoială, zise Sarah.

I se părea că este un vis. Înţelese pe dată că nu va mai trebui să-şi încalce cuvântul dat succesorului regal şi, fără voie, se întreba cărui destin fericit îi datora această neaşteptată răsturnare de situaţie.

— Între timp, zise gânditor Sir Jeffrey, tuşind uşor, teoriile dumneavoastră au ajuns la urechile preşedintelui Ligii, iar el a convins consiliul că acestea merită să fie verificate la faţa locului. Este dorinţa expresă a preşedintelui ca dumneavoastră să preluaţi conducerea expediţiei, Lady Kincaid.

— Dorinţa expresă a preşedintelui? ridică Sarah din sprâncene. Vorbim aici despre ducele de Clarence, corect?

— Consiliul, evită Sir Jeffrey un răspuns direct, a ajuns la concluzia că este necesar să se acţioneze rapid. Presupunând că există într-adevăr sectanţi fanatici în spatele răpirii doctorului Laydon, aceştia vor încerca să obţină de la el amănunte compromiţătoare privind starea de sănătate a ducelui de Clarence. El este medicul familiei regale şi are acces la detalii confidenţiale.

— Înţeleg, dădu Sarah din cap.

Însuşi ducele stătuse, aşadar, în spatele acestei răsturnări neaşteptate de situaţie. Bănuia el oare ce intenţiona Sarah şi dorise să i-o ia înainte? Sau se temea într-adevăr pentru reputaţia lui? Oricum, îi făcuse lui Sarah un mare serviciu…

— Misiunea oficială a expediţiei, continuă Sir Jeffrey, va fi obţinerea de noi cunoştinţe ştiinţifice despre Hermopolis Magna. Neoficial însă, zise el cu glas scăzut, va urmări să afle adevărul despre cultul lui Thot şi Focul lui Ra. Dacă în spatele crimelor din Whitechapel se află într-adevăr sectanţi fanatici, atunci aceştia trebuie prinşi şi deferiţi justiţiei. Şi sper, şi mă rog să-i putem veni în ajutor naşului dumneavoastră, indiferent unde a fost dus.

— Noi? întrebă Sarah.

— Voi însoţi personal expediţia, preciză Sir Jeffrey. Ca vechi prieten al lui Mortimer Laydon, socotesc de datoria mea să mă implic în eliberarea lui.

— Sir Jeffrey, nu ştiu dacă…

— Nu încercaţi să mă faceţi să mă răzgândesc. Naşul dumneavoastră şi cu mine am servit în India, în timpul răscoalelor. Era iadul pe pământ. În timpul unei lupte, am fost grav rănit de o grenadă. Mortimer a fost cel care m-a operat şi a avut grijă să nu trebuiască să mi se amputeze piciorul rănit. Îi sunt foarte îndatorat şi aceasta este şansa mea să mă revanşez. În afară de asta, adăugă consilierul regal, Maiestatea Sa Regina m-a rugat

personal să însoţesc expediţia, ca un fel de om de încredere.

— Om de încredere? În ce scop?

— Ca să nu se afle nimic despre adevărata noastră misiune. Nu este nevoie să vă spun ce s-ar întâmpla dacă opinia publică ar afla ceea ce a rămas până acum ascuns, ca să nu mai zic de teoria dumneavoastră privind acest cult egiptean. În cazul în care aveţi dreptate, acest cult trebuie să fie identificat şi distrus înainte de a deveni o ameninţare serioasă pentru Imperiu.

— Şi dacă nu reuşim? dori să ştie Sarah.

— În acest caz, Maiestatea Sa va tăgădui că ştie ceva. De altfel, la fel şi ducele de Clarence, care a plecat azi-dimineaţă într-o călătorie de mai multe săptămâni în Scoţia, la capătul căreia îşi va începe, aşa cum este prevăzut, studiile la Cambridge.

— Înţeleg, zise Sarah fără să schiţeze vreun gest.

— Ce hotărâre luaţi? Veţi conduce misiunea?

— Cine va mai lua parte la expediţie? întrebă Sarah în loc de un răspuns direct.

— Păi, replică Sir Jeffrey cu un surâs îngândurat, Scotland Yardul nu este dispus să se abată în mod oficial de la linia adoptată până acum. Totuşi, în împrejurările de faţă, există cel puţin disponibilitatea de a lua în consideraţie suspiciunile dumneavoastră. S-a luat, prin urmare, decizia ca inspectorul Fox să însoţească expediţia.

— Fox? Tocmai el? îşi ridică Sarah fruntea.

— Pot să înţeleg că nu sunteţi încântată, dar, aşa cum stau lucrurile, trebuie să ne supunem necesităţii.

— Poate dumneavoastră, Sir Jeffrey, întrucât aveţi obligaţii faţă de Casa regală. Eu, în schimb, am venit pe cont propriu la Londra şi sunt liberă să părăsesc oraşul oricând.

— Desigur, dar în acest caz ar trebui să renunţaţi la ceva ce vă doriţi din inimă, anume la a vi se încredinţa conducerea expediţiei şi la a căuta

în nisipul deşertului misterele trecutului. Mortimer Laydon mi-a spus cândva că aţi moştenit multe însuşiri ale tatălui dumneavoastră, iar eu tind să-i dau dreptate. Sunteţi arheolog cu trup şi suflet şi, din momentul în care aţi aflat de existenţa cultului lui Thot şi de Focul lui Ra, v-aţi dorit să descifraţi misterul. Nu-i aşa?

Lui Sarah i-ar fi plăcut să-l poată contrazice. Măcar pentru a nu lăsa istoria să se repete şi pentru ca ea să nu devină, la fel ca tatăl ei în cele din urmă, o minge de aruncat de colo-colo în mâinile celor puternici. Dar nu putu – Jeffrey Hull avea pe deplin dreptate.

Sarah jinduia într-adevăr să elucideze enigma – pe de-o parte dintr-un sentiment de datorie faţă de victimele din Whitechapel, pe de altă parte din dorinţa de a face tot posibilul pentru a-l elibera pe naşul şi mentorul ei, Mortimer Laydon.

Mai mult, în adâncul sufletului simţea trezindu-i-se spiritul de aventură. Sarah încercase din răsputeri să i se opună, dar, asemenea unui vulcan activ, care nu-şi putea reţine lava încinsă, nu avea nici o şansă să domine cu succes acest imbold lăuntric arzător. După tot ce se petrecuse în Alexandria, aproape că se ruşina pentru asta, dar nu putea altfel, trebuia să răspundă provocării.

— Aveţi dreptate, Sir Jeffrey, recunoscu ea. Dacă Liga Egipteană şi preşedintele ei doresc acest lucru, sunt gata să preiau conducerea expediţiei. Cu o condiţie însă, să-i fie îngăduit lui Maurice du Gard să mă însoţească.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă. Cunoştinţele lui lingvistice ne pot fi de folos în călătoria de-a lungul Nilului. După cum ştiţi, francezii au lăsat acolo urme neîndoielnice. În plus, expediţia va fi însoţită de încă un gentleman, pe care mi-ar plăcea să vi-l prezint. Dacă doriţi să aşteptaţi un moment…

Sir Jeffrey se scuză cu un zâmbet, o lăsă pe Sarah în picioare şi se duse la uşa din spate a

salonului, pe care o deschise. Îşi făcu apariţia un bărbat care părea să fi aşteptat cu nerăbdare acest moment. Era înalt şi atletic. Purta o uniformă roşie de husari, care îi conferea un aer elegant. Faţa lui bronzată avea trăsături bine definite; nasul subţire ca un cuţit îi împărţea faţa în două, iar ochii lui întunecaţi se afundau în orbitele adânci. Părul scurt era negru ca pana corbului, iar mustaţa îi era tunsă după ultima modă. Avea cizmele proaspăt lustruite, la fel ca mânerul sabiei purtate la şold.

— Îmi permiteţi să vă prezint, Lady Kincaid? întrebă Sir Jeffrey. Acesta este căpitanul Stuart Hayden, ofiţer al regimentului 19 de husari. Lady Kincaid, fiica lui Gardiner Kincaid şi specialistă în arheologie.

Bărbatul în uniformă se înclină corect, la care Sarah răspunse cu o înclinare uşoară din cap. Nu făcu niciun secret din faptul că nu agrea prezenţa lui. Consilierul regal nu pomenise nimic despre participarea cuiva din armată la expediţie şi, desigur, Sarah se întreba care era scopul acestei măsuri…

— Căpitanul Hayden este un ofiţer foarte merituos, a cărui unitate s-a evidenţiat în cursul campaniei militare de anul trecut prin cutezanţa ei deosebită. Tocmai s-a întors din Egipt.

— Sunt impresionată, declară Sarah, fără să pară entuziasmată.

Hayden nu se pierdu cu firea.

— Lady Kincaid, zise el cu un surâs fermecător, este o onoare pentru mine să vă cunosc. Am auzit deja multe despre dumneavoastră.

— Mulţumesc, replică Sarah scurt.

Apoi, în virtutea unei izbucniri bruşte a temperamentului ei, trase aer în piept şi i se adresă lui Jeffrey Hull.

— Ce înseamnă asta? dori ea să afle. De ce participă la expediţie cineva din armată?

— Numai pentru protecţia noastră, o asigură consilierul regal.

— Într-adevăr? Oare nu se urmăreşte ca armata să intre în posesia unei antichităţi egiptene care ar putea fi utilizată ca armă?

— Ne-am gândit la asta, recunosc, zise Sir Jeffrey. Desigur, Horse Guards, cartierul principal al armatei britanice, este încântat de perspectiva unei astfel de arme-minune, dar nu acesta este totuşi scopul expediţiei. Armata ne susţine cu ostaşi şi cu echipament militar, în schimb, doreşte să fie informată în ce priveşte deznodământul expediţiei. În ochii mei, târgul este corect. Sau aţi prefera ca Focul lui Ra să ajungă pe mâna duşmanilor noştri?

— Nu, scutură Sarah din cap. Dar mie îmi aparţine comanda expediţiei, corect?

— Aşa este, consimţi Hayden, a cărui voce sonoră avea o tonalitate mai blândă decât ar fi lăsat să se presupună înfăţişarea sa marţială. În orice caz, până când duşmanii noştri vor trece la atac. Atunci ostaşii mei şi cu mine vom prelua comanda pentru a arăta acestor ticăloşi ce înseamnă să provoace Imperiul.

— Înţeleg, replică Sarah rece. La fel cum le-aţi arătat locuitorilor Alexandriei, nu-i aşa?

— Cum? Nu înţeleg…

Hayden îi aruncă lui Sir Jeffrey o privire nesigură.

— Ce are a face una cu alta? Atacarea Alexandriei în cursul anului trecut a fost o măsură necesară din punct de vedere militar, care…

— Necesară din punct de vedere militar? surâse Sarah cu o undă de tristeţe. Credeţi-mă, bunul meu căpitan Hayden, că aţi fi fost de altă părere dacă v-aţi fi aflat în momentul atacului înăuntrul zidurilor.

Privirea pe care ea i-o aruncă era atât de zdrobitoare, încât ofiţerul nu o contrazise.

— Oricum, zise el prudent, ţelul nostru trebuie să fie să găsim ascunzătoarea acestor sectanţi şi să o distrugem ca pe un cuib de crocodili. Dumneavoastră sunteţi însărcinată cu găsirea

acestei ascunzători, Lady Kincaid. De restul ne ocupăm noi.

— Foarte simplu, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Spuneţi-mi, căpitane, sunteţi chiar aşa de naiv? Chiar credeţi că-i putem lua pe sectanţi prin surprindere? Ştiu de mult că venim, foarte probabil ne aşteaptă deja. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă am fi putut lua noi frâiele în mână, dar acum nu mai este cazul. Oricine ar fi duşmanii noştri, ei sunt cei care dictează regulile jocului, iar nouă nu ne rămâne decât să reacţionăm.

Acestea fiind spuse, Sarah se întoarse şi îi lăsă pe cei doi gentlemeni în urmă; nu-şi dorea decât să părăsească salonul şi să plece pe acelaşi drum pe care venise.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă Sir Jeffrey uluit.

— Unde? răspunse Sarah peste umăr. Trebuie să-mi fac bagajele. De aceea, dacă domnii doresc să mă scuze…

— Nici nu intră în discuţie, ripostă Hayden hotărât. Dacă aveţi dreptate şi unchiul dumneavoastră a fost răpit într-adevăr de aceşti sectanţi, atunci este de presupus că şi dumneavoastră vă aflaţi în pericol, Lady Kincaid.

— Nicio grijă, răspunse Sarah liniştită, sunt în stare să îmi port singură de grijă.

— Sunteţi o lady şi aveţi nevoie de protecţie, insistă el, lovindu-se cu o palmă în piept, în timp ce îşi ţinea cealaltă mână pe mânerul sabiei.

— Of, Doamne! exclamă Sarah din pragul uşii. Atunci, vă rog, căpitane. Nu vreau să vă împiedic să vă îndepliniţi datoria de om de onoare. Dacă vă face plăcere, însoţiţi-mă în Mayfair, deşi sunt convinsă că la lumina zilei nu mă ameninţă niciun pericol.

— Chiar şi aşa, răspunse Hayden uşor ofensat, urmând-o afară. Ordinul e ordin.

Sala de intrare în club era decorată cu reprezentări. Nu erau originale, aşa cum observase Sarah încă de la intrarea în clădire, ci imitaţii care-i reproduceau pe zeii egipteni Horus, Anubis, Chepre, Hathor etc. Între ele, uşi din lemn de stejar, închise la culoare, permiteau intrarea în încăperile clubului. Altfel decât la venirea lui Sarah, o uşă stătea pe jumătate deschisă, astfel că tânăra putu arunca o privire în încăperea învecinată, care părea foarte mare…

Ascultând de un impuls, Sarah se apropie de uşă şi o deschise. Uimită, văzu în faţa ei un rond prevăzut cu câteva şiruri de scaune, care aducea cu un amfiteatru antic. În mijloc se înălţa un obelisc care, aşa cum observă Sarah, imita Acul Cleopatrei. În faţa lui se afla un pupitru de orator, decorat cu aripi aurite. Deasupra obeliscului şi a locurilor prevăzute pentru auditoriu se întindea o cupolă din sticlă, prin care trecea lumina moderată de afară. Dincolo de cupolă, se vedea cerul înnorat şi cenuşiu al Londrei.

— Marele auditoriu, explică Sir Jeffrey, care, împreună cu Hayden, i se alăturase lui Sarah. Liga Egipteană este mândră de legăturile pe care le întreţine cu savanţii şi artiştii din lumea întreagă. Charles Robertson a ţinut aici un discurs, la fel şi germanul Lepsius, precum şi nişte discipoli ai francezului Champollion…

— Incredibil, comentă Sarah, nu cu gândul la discipolii fondatorului egiptologiei, ci mirată că ştia acest loc…

Îl cunoştea, deşi nu fusese niciodată aici, din descrierea făcută de duce sub acţiunea hipnozei. Obeliscul, un rond larg, deasupra cerul liber, chiar dacă în spatele unei sticle…

Fu ca o revelaţie pentru Sarah Kincaid. Moştenitorul regal nici nu minţise, nici nu fusese înşelat de imaginaţie. Aici îi întâlnise pe zeii egipteni! Chiar aici, în auditoriul Ligii Egiptene…

Sarah se înfiora la acest gând şi trebui să se controleze pentru a nu-şi trăda uluirea. Deodată, câteva piese din puzzle căzuseră la locul lor, punând liga într-o altă lumină.

„Dacă, în realitate, conjuraţii care au pus la cale crimele din Whitechapel şi caută *Cartea lui Thot* sunt membrii acestei societăţi venerabile şi reputate? Asta ar însemna că nu nişte fanatici păgâni, nişte agitatori sau duşmani exteriori ameninţă Imperiul, ci nişte conjuraţi care se dau drept gentlemeni onorabili, şi ascund în realitate un secret întunecat…”

— Totul este în ordine, Lady Kincaid? se interesă Hayden, sincer îngrijorat. Aţi pălit.

— Mă simt bine, îl asigură Sarah.

— Poate ar trebui să mai reflectaţi asupra participării dumneavoastră la această expediţie. În orice caz, este în joc viaţa naşului dumneavoastră, şi eu nu sunt sigur că această povară…

— Mă simt bine, repetă Sarah energic, în timp ce îşi spunea că, de acum încolo, trebuia să fie foarte, foarte atentă.

Duşmanul se putea furişa oriunde.

Un spaţiu fără ferestre, ascuns de ochii opiniei publice. Doi bărbaţi, care discutau cu glas scăzut, fără să se privească în ochi.

— Şi acum?

— Cred că nu mai trebuie să ne facem niciun fel de griji. Expediţia a fost aprobată. Corabia care-i va duce pe Sarah Kincaid şi pe însoţitorii ei în Egipt va ridica ancora în câteva zile.

— Bănuieşte Kincaid ceva?

— Nu cred. Este atât de preocupată să-l prindă pe criminalul din Whitechapel şi să-l găsească pe naşul ei, încât nici prin gând nu-i trece că expediţia ei ar putea sluji în realitate unui alt scop.

— Cu atât mai bine.

— Sarah Kincaid este o tânără femeie curajoasă, dar e la fel de naivă ca şi tatăl ei. Ne va face un

serviciu preţios, nu am nicio îndoială.

— Aş dori să vă împărtăşesc optimismul. După toate eşecurile anterioare…

— Nu şi de data asta. Sunt convins că Sarah Kincaid va găsi ce căutăm noi. Este mult mai stăruitoare decât pare şi va reuşi ceea ce nu a izbutit nimeni până acum.

— Sună ca şi cum aţi admira-o.

— Poate, un pic.

— Toată cinstea pentru admiraţia dumneavoastră. Dar vă este, sper, clar că Sarah Kincaid nu trebuie să se întoarcă vie din Egipt?

— Desigur. Cum va găsi *Cartea lui Thot,* va muri.

— Şi francezul? Ce este cu el?

— Este o belea şi mă tulbură faptul că este încă în viaţă. Incidentul din Tenter Street a fost o eroare prostească. Faptul că, în locul acestui francez curios, şi-a pierdut viaţa un inspector de la Scotland Yard a atras şi mai mult atenţia asupra noastră, mai mult decât ne convine.

— Dacă du Gard a reuşit într-adevăr să-i smulgă nişte secrete ducelui de Clarence, atunci este un om foarte periculos şi trebuie înlăturat, înainte să reuşească să afle ceva despre adevăratele noastre scopuri.

— Aveam impresia că nu credeţi în artele lui.

— Nu este relevant ce cred eu. Dacă du Gard este mort, nu va mai putea divulga nimic, şi doar aceasta contează. La sfârşit, nu va mai întreba nimeni câte vieţi a costat victoria. Ca în cazul atâtor realizări ale trecutului, va conta doar cine a triumfat la urmă. Istoria este scrisă de învingători; aşa a fost mereu…

Cartea a II-a

EGIPT

1

RAPORT EXPEDIŢIE
28 NOIEMBRIE 1883

Îmi vine greu să cred ce am făcut.

După ce am trăit în izolarea îndepărtatului Yorkshire, credincioasă intenţiei mele de a sta departe de tot, iată-mă acum pe cale să mă arunc cu capul înainte într-o aventură al cărei deznodământ este cât se poate de incert.

Uneori mi-ar plăcea să mă pot întoarce, dar apoi simt din nou acea nelinişte care mă îndeamnă să cercetez misterul. Sunt datoare victimelor şi lui Mortimer Laydon, în ultimă instanţă, şi tatălui meu. Poate că avea dreptate când mi-a spus odată că nu-mi rămâne decât să urmez chemarea necunoscutului şi că menirea mea este de a cerceta enigmele, aşa cum a făcut şi el o viaţă întreagă. Probabil mă atrage în această expediţie şi perspectiva de a îndrepta lucrurile. Căci atunci, ca şi acum, este ameninţată viaţa unui om pe care-l iubesc.

Dimineaţă devreme, corabia cu aburi *Rule Britannia* a părăsit portul Londrei. La bord se găsesc, în afară de mine şi de Maurice du Gard, Q.C. Jeffrey Hull, care, în ciuda vârstei înaintate, a ţinut să ia parte la expediţie, precum şi inspectorul Fox de la Scotland Yard, care nu pierde nicio ocazie pentru a-mi da de înţeles că socoteşte această călătorie o mare eroare. Căpitanul Hayden este răspunzător pentru siguranţa expediţiei, dar, până acum, am impresia că îl preocupă mai mult uniformele ireproşabile şi cizmele proaspăt lustruite. Tentativele lui repetate de a mă impresiona mă obosesc şi deja îmi doresc să ajung la capătul călătoriei…

4 DECEMBRIE 1883

După ce am trecut de coasta spaniolă, având mare liniştită, am nimerit în dreptul Gibraltarului într-o furtună în care au murit doi membri ai echipajului de pe *Rule Britannia.*

Gândul mă duce inevitabil la cuvintele ducelui de Clarence. Pe parcursul aducerii Acului Cleopatrei din Alexandria la Londra, au murit şase marinari, fapt pus de duce pe seama blestemului zeului Thot. Deşi, fiind creştină, nu ar trebui să dau crezare unei astfel de interpretări, o parte din mine se întreabă dacă acest blestem nu se abate acum şi asupra noastră…

6 DECEMBRIE 1883

După o escală de două zile la Gibraltar, timp în care s-au reparat stricăciunile provocate de furtună carenei şi sistemului de propulsare a corăbiei, *Rule Britannia* şi-a continuat călătoria dimineaţa.

De la tribord recunosc deja coasta îndepărtată a Algeriei.

Africa…

Nu aş fi crezut niciodată că mă voi întoarce atât de repede aici, nu după tot ce s-a întâmplat. Nu am făcut nimic altceva decât să-mi asum responsabilitatea, iar aceasta m-a condus din nou aici, la marginea de nord a acestui continent întunecat.

Să fie acesta destinul meu?

Aşa cum mi s-a zis, în Cairo ni se va alătura încă un membru al expediţiei: un egiptean numit Kamal, care ne va sta la dispoziţie în calitate de ghid. De asemenea, ne vor însoţi nişte soldaţi din unitatea căpitanului Hayden. Nu sunt prea bucuroasă, dar, având în vedere pericolul, trebuie să accept situaţia…

17 DECEMBRIE 1883

Alexandria!

M-am temut în taină de clipa când vor apărea la orizont contururile familiare şi, într-adevăr, am avut o

strângere de inimă atunci când *Rule Britannia*, trecând de far şi de cazarma britanică de la capătul vestic al peninsulei, a intrat în portul vechi. Priveliştea oraşului cu cupolele lui, cu turnuri şi minarete mi-a trezit amintiri. Şi nu doar mie, ci şi lui du Gard, care stătea tăcut, rezemat de balustrada punţii, cu privirea cufundată în trecut.

Imediat după ancorare, am coborât pe uscat. În timp ce Sir Jeffrey s-a dus la oficiul vamal să rezolve formalităţile de călătorie, noi, ceilalţi membri ai expediţiei, am pornit spre gara situată la nord de Moharrem Bey, pentru a ne urca în tren.

În timp ce scriu aceste rânduri, stau în compartimentul meu separat şi ascult huruitul constant al vagoanelor. Când privesc pe fereastră, văd peisajul larg şi fertil al deltei Nilului, învăluit în lumina palidă a lunii, şi îmi vine greu să cred că m-am întors…

17 DECEMBRIE 1883

Ne apropiem de Cairo dinspre Kasr-en-Nuzha, însoţiţi de lumina zilei noi care se ridică la est peste deşert. Având câmpul la dreapta noastră şi dealurile abrupte din Djebel Mokattam în stânga, ajungem în oraşul cu case de culoarea nisipului, cupole şi minarete, înconjurat de verdele intens al curmalilor şi străbătut de albia Nilului, care sclipeşte în soarele dimineţii.

După tot ce s-a întâmplat, aproape că am uitat cât de minunat este Egiptul, dar nu am voie să mă las furată de gânduri, trebuie să mă concentrez asupra prezentului. Trenul nostru va sosi în curând la gara din Cairo; atunci va începe aventura şi noi vom continua o căutare care a început acum trei mii de ani.

Merit oare această onoare? Sunt la înălţimea provocării? Miza este mare…

CAIRO, 19 DECEMBRIE 1883

— Yalla! Yalla!

Strigătul strident cu care posesorii de cămile îşi mânau animalele pe străzile aglomerate fu primul lucru pe care îl auzi Sarah Kincaid când ieşi din clădirea gării şi păşi într-o altă lume.

O dogoare încărcată de praf şi zgomot o lovi în faţă. Bărbaţi cu caftane deschise la culoare şi burnusuri întunecate forfoteau în căutarea unui câştig – unii se ofereau ca ghizi sau *hammal*[3], alţii se îndeletniceau cu vânzarea apei şi a limonadei din lemn-dulce sau încercau să scape de covoare sau alte mărfuri pe care le purtau pe umeri; alţii se străduiau, gesticulând de zor, să îi momească pe călătorii proaspăt sosiţi la Cairo să urce în trăsurile oprite în faţa gării – destul de ponosite şi care nu trezeau prea multă încredere.

Strada era flancată de clădiri joase, din chirpici, cu doar două niveluri, a căror culoare deschisă reflecta orbitor lumina soarelui. Copertinele din stofă cu dungi făceau un pic de umbră trecătorilor care circulau de-a lungul străzilor prăfuite. Lustragiii, bărbierii şi tocilarii stăteau şi îşi ofereau serviciile. Toate prăvăliile erau deschise: dulgheri, olari şi împletitori de coşuri îşi lăudau mărfurile; inclusiv un *katib*[4] avea prăvălioara deschisă şi stătea la dispoziţia celor care nu stăpâneau citirea şi scrierea în limba arabă. Care şi cămile împovărate până la refuz înaintau cu greu pe străzi, acompaniate de ţipetele puternice ale conducătorilor lor. Aerul fierbinte era îmbibat de duhoarea înţepătoare a baligii de cămilă, dar şi de mirosul mirodeniilor care răzbătea din *kahowas*[5]-uri şi din mâncărurile cu *ful*[6].

Milton Fox nu putu spune decât:

— Cerule bun! Unde am ajuns, pentru numele lui Dumnezeu?

— Bun venit în Cairo, inspectore, replică Sarah acru.

Sarah îşi schimbase rochia de mătase cu un veşmânt mai simplu, din bumbac deschis la

culoare. Pălăria cu boruri largi, care-i completa vestimentaţia, şi o mică umbrelă îi făceau umbră.

— Nu vă place aici?

— Dacă îmi place? se schimonosi Fox. Este fierbinte ca în iad şi miroase ca într-o latrină!

— *Eh bien,* aveţi dreptate, consimţi du Gard, strâmbând din nas. Dar, dacă nu vă place, nu trebuie să rămâneţi, *monsieur l'inspecteur.* Următorul tren înapoi spre Alexandria pleacă deja la noapte şi sunt convins că aţi găsi un vas care să vă ducă înapoi la…

— Lăsaţi-o baltă, mârâi bărbatul de la Scotland Yard. Credeţi că nu am niciun sentiment al datoriei? Am primit un ordin şi voi rămâne cu siguranţă pentru a-l îndeplini, chiar dacă eu personal socotesc această expediţie o totală pierdere de timp.

— *Oui,* confirmă du Gard acru. Aţi mai zis asta.

— După toate probabilităţile, curierul pe care l-am trimis înainte s-a îngrijit să ne găsim pregătite camerele de la hotelul Shepheard's, spuse căpitanul Hayden. Cred că ar fi preferabil, domnilor, să înnoptăm deocamdată acolo. Astfel i-am da lui Lady Kincaid ocazia să se odihnească şi să se revigoreze după drumul obositor.

Sarah vru să protesteze, asigurându-l că nu are nevoie de somn şi revigorare, dar nu apucă.

— *Très bien,* o idee minunată, fu imediat de acord du Gard.

Fox, de asemenea, părea în mod excepţional să fie de aceeaşi părere.

— O înghiţitură răcoritoare şi un pic de odihnă ne vor prii după toate…

— Lady Kincaid! Atenţie! strigă tare Hayden.

Pusă în gardă, Sarah se întoarse cu iuţeală şi văzu un bărbat de vârstă mijlocie, într-un caftan murdar, care venea direct spre ea. Avea tenul închis; părul negru îi ajungea până la umeri; barba lui era sălbatică şi neîngrijită, iar în ochii săi negri era ceva ce o sperie pe Sarah. Străinul se apropia

de ea fără a o pierde din ochi, când Hayden se repezi deodată ca un fulger între ei.

Uniforma roşie a ofiţerului o atinse uşor pe Sarah şi, înainte ca ea să înţeleagă ce se petrecea, străinul fu pus la pământ având la gât vârful sabiei lui Hayden.

— Nicio mişcare, câine, îl repezi ofiţerul, sau sângele tău se va amesteca cu baliga de cal şi de cămilă.

— V-vă rog, domnule, îngăimă bărbatul pe a cărui faţă uşor nedumerită, la o privire atentă, Sarah nu văzu nimic duşmănos. Aveţi milă de mine şi nu-mi faceţi niciun rău! Vă sunt prieten!

— Aiureli! răsună vocea ofiţerului, care în mod evident se complăcea în a juca rolul salvatorului. Prietenii nu se apropie pe furiş pe la spatele femeilor fără apărare.

— Dar este adevărat, sunt un prieten! îl asigură celălalt într-o engleză inteligibilă. Era prevăzut să vin aici. Numele meu este Kamal…

— Tu eşti Kamal? întrebă Sarah uluită.

— Da, Milady, răspunse acesta, privind-o neajutorat cu ochii lui mari. Şi dumneavoastră sunteţi fără îndoială Sarah Kincaid, fiica marelui Gardiner, care a făcut atâtea pentru ţara mea.

— Da, e adevărat.

— Vă rog, domnule, i se adresă rugător egipteanul lui Hayden. Luaţi-vă sabia şi lăsaţi-mă să mă ridic pentru a o putea saluta în mod potrivit pe lady.

— Păi, eu…

— La o parte, Hayden, insistă Sarah. Aţi demonstrat într-un mod spectaculos că sunteţi în stare să mă protejaţi şi cu această ocazie puţin a lipsit să nu-l înjunghiaţi pe ghidul nostru. Felicitările mele!

În timp ce ofiţerul se înroşi şi-şi vârî sabia în teacă, du Gard îl ajută pe nefericitul Kamal să se ridice. Lamentându-se, acesta se plânse că acum

caftanul lui era prea murdar şi-şi scutură de zor praful de pe hainele sărăcăcioase.

— Numele meu este Kamal, se prezentă el în cele din urmă încă o dată şi se înclină cu o galanterie neaşteptată. La dispoziţia dumneavoastră, Milady.

— Mulţumesc, Kamal, răspunse Sarah. Şi scuzaţi, vă rog, întâmpinarea cam nepoliticoasă. Căpitanul Hayden înclină să bănuiască un duşman în spatele oricărei feţe bronzate.

— Şi asta nu fără motiv, declară Hayden, înainte să apuce Kamal să răspundă. Nu trebuie să ai încredere în aceşti vagabonzi murdari; este o constatare care şi-a dovedit adesea validitatea.

— Vagabonzi murdari! Vreţi să-mi jigniţi poporul, Sir?

Kamal îşi îndreptă spinarea şi, în ciuda caftanului sărăcăcios şi a înfăţişării lui prăfuite, faţa sa exprima o mândrie neclintită.

— Aici nu e nimic de jignit, spuse Hayden cu convingere. Sau eşti de altă părere, *boy?*

Ofiţerul folosise intenţionat cuvântul zeflemitor care putea fi adresat în limba engleză unui servitor. Sarah văzu cum în ochii egipteanului se aprinse o mânie spontană şi cum acesta îşi strânse pumnii. Kamal îşi stăpâni totuşi mânia şi înclină supus capul.

— Nu, domnule, zise el uşor. Kamal vă stă la dispoziţie.

— Bun, zise ofiţerul, plin de sine. Atunci mergi şi ocupă-te să primim o trăsură, şi anume una care să fie demnă de o lady. Sau te aştepţi ca Lady Kincaid să meargă prin praf şi bălegar de cămilă?

— Bineînţeles că nu, replică egipteanul cu voce scăzută şi se înclină.

Deja dorea să o ia din loc pentru a-şi îndeplini sarcina, când Sarah îl reţinu.

— O clipă, Kamal.

— Da, stăpână?

— Nu este necesar să mă numeşti „stăpână”; Lady Kincaid este suficient. Şi nu vei pleca până când căpitanul Hayden nu îşi cere scuze după cuviinţă.

— Ce?

Faţa severă a lui Hayden exprima nedumerire.

— Aţi înţeles bine, căpitane, zise Sarah rece. Vreau să-i cereţi scuze lui Kamal. Nu este sluga dumneavoastră, ci ghidul nostru în călătoria ce urmează să o facem, iar eu personal îi sunt foarte recunoscătoare pentru serviciile aduse. Nu este deloc potrivit să-l trataţi aşa cum aţi făcut-o.

Hayden trase aer în piept, întârziind să dea o replică. Se vedea clar că buimăcirea lui se transformă în indignare acerbă.

— Niciodată, răbufni el, scuturând vehement din cap. Nu este demn de un ofiţer al coroanei britanice să-şi ceară scuze de la un slujbaş.

— În niciun caz, Sir, ripostă Sarah, este nedemn să te porţi ca şi cum originea şi culoarea pielii tale te-ar face să fii mai mult decât un om. Dar, dacă puneţi preţ pe ţinuta dumneavoastră, îi pot desigur cere lui Sir Jeffrey ca un alt ofiţer să însoţească expediţia. Sunt convins că mulţi doresc să fie promovaţi în locul dumneavoastră ca maiori…

— Bine, răspunse Hayden cu vocea pierdută. Îmi cer scuze pentru comportamentul meu, spuse el scrâşnind din dinţi. Pentru mine este – cum să zic? – inexplicabil.

— Scuzele sunt acceptate, zise Kamal, dezvelindu-şi printr-un zâmbet larg dantura ireproşabilă.

— Frumos, aprobă Sarah. După ce am clarificat asta, ar fi într-adevăr folositor să avem un mijloc de deplasare care să ne ducă la hotel. Vrei, te rog, să te ocupi tu de asta, Kamal?

— Desigur, s… Milady, replică ghidul şi se înclină adânc, pentru a dispărea apoi în forfota de pe stradă.

Hayden privi în urma lui, cuprins de ură.

— Lăsaţi, căpitane, nu se putu abţine inspectorul Fox de la a face o remarcă muşcătoare. Trebuie să ne împăcăm cu faptul că Lady Kincaid are o simpatie ciudată pentru această ţară şi locuitorii ei…

Într-o diligenţă trasă de cai, care fără îndoială văzuse şi vremuri mai bune şi care, după ce servise timp îndelungat în Anglia, ajunsese pe căi ocolite în Egiptul îndepărtat, Sarah Kincaid şi însoţitorii ei se îndreptară spre hotel. În interior, unde încăpeau până la şase călători, se aşezară Sarah, du Gard, Milton Fox şi căpitanul Hayden. Aşa cum se cuvenea rangului şi poziţiei lui, Kamal luă loc pe bancheta din spate, prevăzută pentru servitori.

Drumul pe străzile prăfuite din Cairo se prelungi, nu atât pentru că distanţa dintre gară şi Esbekija, unde prin curier fuseseră rezervate camere la hotelul Shepheard, ar fi fost atât de mare, ci mai degrabă deoarece circulaţia stagna adesea pe căile înguste, unde se îmbulzeau cămile, bovine şi vehicule. De o parte şi de alta a străzii se ridicau zidurile caselor pe mai multe niveluri şi cu ferestrele arcuite în stil oriental. Cu fiecare etaj, casele se apropiau mai mult una de alta, nelăsând pe cât posibil razele soarelui să pătrundă pe stradă; chiar şi la umbră, aerul era dogoritor şi apăsător.

— Ah! se plânse Milton Fox, care-şi lepădase haina, dar în trăsură tot se înroşise la faţă de zăpuşeală. Canicula asta mă omoară.

— *Asta* numiţi dumneavoastră caniculă, Sir? întrebă ironic Hayden. Ce aţi zice dacă ne-am afla în deşert, unde cât vezi cu ochii nu există umbră sau apă? V-aş putea istorisi despre unitatea mea…

— V-aş fi recunoscătoare dacă ne-aţi scuti de anecdotele dumneavoastră, căpitane, îl întrerupse Sarah. Fiecare dintre noi are trecutul lui, dar nimeni nu se făleşte aşa cu el.

— *Oui,* are dreptate, o susţinu du Gard, căruia îi displăcea tendinţa lui Hayden spre grandomanie.

— Nu v-a întrebat nimeni, du Gard, ripostă Hayden iritat. Ca francez nu puteţi oricum înţelege ce simte un soldat al Coroanei britanice.

— *D'accord,* îi dădu dreptate du Gard, ridicând mâinile împăciuitor. Într-adevăr, nu pot.

— Pe de altă parte, cine poate? adăugă Sarah tăios.

Privirea ei şi a lui Hayden se întâlniră într-un duel fără cuvinte.

— Oricum ar fi, zise Fox, care avea sentimentul neplăcut că el declanşă această ceartă, întâi mă voi prezenta la barul hotelului şi voi ridica paharul în cinstea reginei şi a Imperiului; poate se pune şi nişte gheaţă în băutură. Cine mi se alătură?

— În orice caz, nu ar trebui să faceţi asta, îl preveni Hayden. Pe această zăpuşeală, acţiunea alcoolului este foarte nocivă. Dacă vreţi să vă păstraţi mintea limpede şi autocontrolul, atunci ar trebui să preferaţi o ceaşcă de ceai. Sau aveţi ceva şi împotriva acestui sfat, Lady Kincaid?

— Deloc, căpitane, răspunse ea cu cel mai fermecător zâmbet posibil. Nu este nimic de adăugat înţelepciunii cuvintelor dumneavoastră.

— *Alors,* servim un ceai la barul hotelului? îi întrebă du Gard pe ceilalţi.

— Mergeţi; eu voi veni mai târziu, răspunse Sarah.

— Ce vrea să însemne asta? se interesă Hayden. Unde vreţi să mergeţi?

— După cumpărături, răspunse Sarah scurt. Doar nu vă aşteptaţi să mă balansez pe spatele unei cămile în rochie cu crinolină; nu pot avea aşa o pretenţie de la bietul animal. În plus, trebuie să adun nişte informaţii.

— Informaţii? îşi ascuţi urechile Fox.

— Aşa cum probabil ştiţi, domnii mei, nu mă aflu pentru prima oară în Egipt. Cunosc câţiva oameni şi locuri unde se pot obţine toate mărfurile posibile, inclusiv informaţii.

— Locuri rău famate şi întunecate, fără îndoială, îşi exprimă Hayden convingerea. În niciun caz nu vă voi lăsa să mergeţi singură în astfel de locuri.

— Nu vă rămâne de ales, stimate căpitan. Dar dacă vă consolează, nu voi invita pe niciunul din domnii prezenţi să vină cu mine.

— *Quoi?* îşi exterioriza şi du Gard neliniştea. Chiar vrei să mergi singură?

— De ce nu? Pot să am grijă de mine, după cum bine ştii.

— *Oui,* e adevărat, ce-i drept.

— Şi din nou vă exprimaţi neîntrebat părerea, du Gard, îl mustră acru Hayden care-şi vărsă frustrarea de pe urma conversaţiei cu Lady Sarah asupra francezului; nu mai întâlnise atâta îndărătnicie la o femeie. Aşa ceva nici nu intră în discuţie, zise el cu aplomb. Aceşti sectanţi l-au răpit pe unchiul dumneavoastră, Lady Kincaid, şi trebuie să pornim de la premisa că şi dumneavoastră sunteţi în pericol. Dacă nu doriţi să acceptaţi să vă escortez eu, măcar voi da ordin la doi dintre oamenii mei să vă…

— Nu, puse Sarah lucrurile la punct cu toată hotărârea. Poate eram în pericol acasă, în Anglia, dar aici mă protejează anonimatul mulţimii. Nu doar nouă ne este greu să ne croim drum printre magherniţele înguste, căpitane, ci şi duşmanilor noştri. În plus, când vă imaginaţi că m-aş putea plimba nestânjenită prin oraş în compania a doi soldaţi britanici, supraestimaţi simpatia autohtonilor faţă de uniformele roşii.

— Dar am misiunea de a mă ocupa de siguranţa dumneavoastră. Cum aş putea să-i explic lui Sir Jeffrey că v-am lăsat să mergeţi în oraş singură şi fără nicio protecţie?

— Nu voi fi singură, se apără Sarah. Kamal mă va însoţi.

— Kamal? Acest arab murdar?

— Ne-a fost pus la dispoziţie în calitate de ghid, aşa că beneficiază de încrederea mea şi a Ligii

Egiptene de asemenea.

— Dar nici nu-l cunoaşteţi!

— Nici dumneavoastră, căpitane.

— Şi dacă lucrează pentru duşmanii noştri?

— În virtutea căror indicii presupuneţi asta? A culorii pielii lui? clătină Sarah din cap. Să nu vă înşelaţi, căpitane Hayden. Am toate motivele să presupun că adversarii noştri nu au pielea neagră, ci albă, exact ca dumneavoastră şi ca mine.

— O clipă, ripostă Fox. Nu aţi spus că răpitorii unchiului dumneavoastră erau orientali?

— Defel, Sir. Am spus doar că erau îmbrăcaţi oriental. Şi, chiar dacă ar fi orientali, cei care trag sforile în spatele acestor incidente ameninţătoare sunt prea familiarizaţi cu obiceiurile patriei noastre; nu au cum să provină din afara ţării. Oricine s-ar afla în spatele acestui complot, domnii mei, este unul de-ai noştri.

— Unul de-ai noştri? Exclus!

Vocea lui Stuart Hayden exprima indignare nedisimulată. Milton Fox, de asemenea, o privi dezaprobator. Doar du Gard nu îşi manifestă dezacordul. În schimb, un surâs ştiutor i se ivi pe buze.

Diligenţa ajunsese între timp la destinaţie. În faţă se înălţa faţada impozantă a hotelului Shepheard's, al cărei stil arhitectural cu forme patrulatere şi ferestre înalte o distingea de clădirile dimprejur. Mai mulţi servitori se grăbiră să care bagajele înăuntru şi să-i ajute pe oaspeţi să coboare.

— De trei mii de ani, oamenii încearcă să descopere misterul lui Thot, domnilor, zise Sarah. Nu vreau să trag concluzia că nu i-a dus capul, totuşi până acum nu a reuşit niciunul dintre ei. Dacă vrem să fim cu un pas în faţa adversarilor noştri, atunci avem nevoie de informaţii care nu pot fi obţinute nici din cărţi, nici din inscripţii vechi.

— Şi aveţi de gând să procuraţi dumneavoastră aceste informaţii? întrebă Hayden neîncrezător.

— Aşa este, căpitane. Fără ele nu avem nicio şansă să găsim vreodată *Cartea lui Thot.* Şi numai dacă reuşim să o achiziţionăm înaintea adversarilor noştri, vom avea ceva cu care să putem negocia eliberarea unchiului Mortimer. În această privinţă, va trebui, aşadar, să aveţi încredere necondiţionată în mine.

Ofiţerul privi scrutător în ochii lui Sarah; în sufletul lui părea să se dea o luptă.

— Bine, zise el în sfârşit, trebuie să ştiţi ce faceţi, Lady Kincaid, dar îi iau pe domnii de faţă ca martori că nu-mi asum răspunderea şi că am luat energic atitudine împotriva hotărârii dumneavoastră.

— Ştiu să vă preţuiesc grija, căpitane, replică Sarah, fără pic de ironie. Dar acum mergeţi şi nu vă aşteptaţi să mă întorc decât după apusul soarelui.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, Lady Kincaid.

— Şi dumneavoastră, căpitane.

Ofiţerul înclină din cap, apoi se ridică de pe scaunul lui, deschise uşa şi coborî. Milton Fox îl urmă imediat, evident bucuros să scape de aerul sufocant din diligenţă. După care dădu şi du Gard, care şezuse lângă Sarah, să coboare.

— *Alors,* eşti sigură? i se adresă el. Îmi închipui unde vrei să te duci şi te-aş însoţi cu plăcere.

— Nu-i nevoie, Maurice. Fă, te rog, ce te-am rugat. Ştii la ce mă refer.

— *Oui, je sais bien,* confirmă el. Fii cu ochii-n patru, bine?

— Şi tu de asemenea.

Îşi luară la revedere din priviri. Apoi du Gard părăsi diligenţă şi în uşa deschisă se ivi faţa bronzată a lui Kamal.

— Îmi este îngăduit să o ajut pe Milady la coborâre?

— Mulţumesc, Kamal, nu-i nevoie. Mai am de făcut nişte pregătiri pentru expediţie şi, deoarece tu eşti ghidul nostru, aş dori să mă însoţeşti.

— Desigur, dacă Milady doreşte, se înclină cu solicitudine egipteanul. Unde mi se îngăduie să o conduc pe Milady?

— La un cizmar şi la un croitor bun, răspunse Sarah cu un surâs. Nu am de gând să pornesc la drum cu hainele astea nepractice. Apoi la piaţa mare din Esbekija. Şi, în sfârşit, la vechiul observator…

2

JURNAL PERSONAL
ÎNSEMNARE

Mi-am petrecut ziua făcând diverse achiziţii, ce-i drept ele nu s-au rezumat, cum anunţasem, doar la haine şi echipament pentru expediţie.

Mi-am lăsat însoţitorii de drum în grija lui du Gard pentru că trebuie să ştiu cât mă pot baza pe ei. De la descoperirea mea din clădirea Ligii Egiptene îmi este clar că duşmanii noştri se găsesc printre noi, iar suspiciunea neplăcută că unul dintre însoţitorii mei ar putea lucra pentru adversarii noştri nu-mi mai dă pace. Deoarece du Gard este singurul în care, în ciuda viciilor lui, am încredere necondiţionată, l-am rugat să arunce un ochi asupra celorlalţi şi dacă este necesar, să facă uz de capacităţile lui pentru a afla dacă vreunul dintre ei nu joacă cinstit. Ce-i drept, nu-mi pot imagina că un consilier regal, un inspector de la Scotland Yard sau un ofiţer cu decoraţii înalte şi-ar trăda ţara, dar trecutul m-a învăţat să fiu cât se poate de prudentă.

Şi Kamal, ghidul pus la dispoziţie prin intermediul Ligii, este în principiu suspect. Dar, cum nu are ca localnic acces în hotel şi cum du Gard nu poate fi peste tot în acelaşi timp, m-am hotărât să apelez la altcineva pentru a-l supraveghea.

La cineva pe care-l cunosc din tinereţe şi pe care nu l-am mai văzut de mult…

ABBASIYE, CAIRO, 19 DECEMBRIE 1883

Ziua era pe sfârşite când Sarah Kincaid ajunse la vechiul observator astronomic, situat în nord-estul oraşului şi care se ridica pe colinele domoale din Djebel Mokatam.

Construită odinioară de califi, clădirea în formă de cupolă, cu turn şi platformă înaltă de observaţie, avea o vechime de aproape de o mie de ani. De aici, savanţi şi astronomi examinaseră bolta cerească şi făcuseră observaţii privind mersul stelelor. Realizaseră deja măsurători precise când Occidentul dădea încă fenomenelor de pe cerul înstelat o interpretare mistică. Faptul că timpurile se schimbaseră şi că barbarii de odinioară erau stăpânii lumii era în ochii lui Sarah o ironie a istoriei.

În faţa unui cer care părea incendiat de deşertul încins de soare, Sarah urcă scările late, cu marginile fisurate, care duceau la poarta turnului. Lui Kamal îi poruncise să rămână lângă diligenţă şi să stea acolo de strajă.

De la balustrada care înconjura temelia din stânci cioplite a turnului se vedea o privelişte a oraşului în amurg care-ţi tăia răsuflarea. Marea aparent nesfârşită de case cu grădini pe acoperiş se cufunda într-un albastru-cenuşiu, străpuns doar de minaretele înalte şi ascuţite precum şi de impresionanta moschee El-Ashar. În stânga se zăreau citadelele oraşului, ale căror ziduri fuseseră ridicate odinioară de Saladin. Dincolo de ele se întindea albia largă a Nilului, care avea reflexe argintii în lumina lunii şi în care se distingeau insulele Bulak, Roda şi Tirse. Şi departe, spre apus, piramidele din Gizeh, care inspirau pietate prin forma lor, păreau să vegheze de mii de ani asupra oraşului. Muezinii chemau la rugăciune. Cu cât soarele se retrăgea mai mult în văile Mokatamului, cu atât mai clar se vedeau stelele. Atunci Sarah înţelese de ce acest loc fusese ales încă din Antichitate de astronomi pentru a examina bolta înstelată.

Sarah bătu la uşa din lemn, într-un cod secret arătat ei încă din copilărie. Trecură câteva clipe; apoi se auzi dinăuntru scârţâit de paşi. Se deschise

o ferestruică în lemnul uşii, prin care o priviră doi ochi neprietenoşi.

— Bună ziua, zise Sarah încet. Se poate vorbi cu înţeleptul?

Posesorul ochilor care luceau ameninţător scoase un mârâit care amintea mai mult de un leopard decât de o fiinţă omenească. Totuşi, Sarah auzi aproape imediat cum este tras un zăvor greu. Uşa se deschise cu un scârţâit uşor şi Sarah intră.

Sarah îl avea în faţa ochilor pe paznic, în mărime naturală. Bărbatul era un uriaş, depăşind-o pe Sarah cu două capete şi jumătate. Purta doar pantaloni şi un turban. Bustul lui muşchiulos era dezgolit. În ciuda ochilor lui care străluceau ca fierul incandescent, faţa lui avea ceva blând, aproape copilăresc. Iataganul pe care-l avea în mână punea, ce-i drept, în cumpănă această impresie.

— Spune, Kesh, i se adresă Sarah uriaşului, nu mă recunoşti? Sunt eu, Sarah.

Uriaşul îşi întoarse privirea şi o clipă păru să se gândească foarte concentrat. Imediat, se lumină la faţă şi gura lui mare schiţă un zâmbet larg. Paznicul vechiului observator astronomic nu îi răspunsese lui Sarah nu pentru că nu o recunoscuse, ci deoarece era mut din naştere…

— Trebuie să ajung la înţelept, Kesh, repetă Sarah. Este foarte important. Mă vei duce la el?

Uriaşul păru din nou să stea pe gânduri pentru o clipă. Apoi însă aprobă din cap şi îi făcu semn lui Sarah să îl urmeze pe o scară din piatră, îngustă şi abruptă, care urca în vârful turnului, acolo unde demult îşi desfăşuraseră activitatea astrologii califilor şi unde trăia acum succesorul lor. Intrarea de la capătul scării era acoperită de o draperie. Cu un gest neajutorat, Kesh îi ceru lui Sarah să intre.

— Pot să te rog să-mi mai faci o favoare? întrebă Sarah.

Uriaşul confirmă din cap.

— Afară, în faţa turnului, mă aşteaptă un bărbat, un egiptean. Numele lui este Kamal şi nu sunt sigură dacă pot avea încredere în el. Ai vrea să stai cu ochii pe el în absenţa mea?

Kesh îşi exprimă din nou acordul şi pe buzele sale mari şi cărnoase se ivi un zâmbet.

— *Schukran,* îi mulţumi Sarah, apoi dădu draperia la o parte şi intră în odaia din turn.

Odaia din turn arăta exact aşa cum şi-o amintea Sarah din adolescenţă. Prin fereastra în formă de potcoavă, de la care se deschidea o perspectivă impresionantă asupra oraşului, vântul şuierător pătrundea în rondul de piatră. Nenumăratele policioare şi firide în perete erau pline ochi cu obiecte stranii: vase din argilă şi sticlă colorată, figurine din lemn sau fildeş, talismane care proveneau probabil din Africa cea mai neagră. În vase suple din cupru se aflau pergamente străvechi. Pe pereţi erau pictate reprezentări ale soarelui, lunii şi stelelor. Pe tavanul din lemn, prin mijlocul căruia trecea o scară ce ducea la platforma de observaţie, se înghesuiau modele de planete care se roteau, lucind tainic în lumina lămpilor de ulei.

În mijlocul acestor minunăţii trona pe nişte perne din mătase un bărbat în vârstă, care purta un turban şi o *djellabah* dungată, şi trăgea cu regularitate dintr-o narghilea. Bătrânul avea faţa suptă şi tăbăcită de soare şi de vânt. Privirea lui era sticloasă şi goală.

— *Salam al-Eikum,* Sarah, zise el totuşi şi întoarse capul spre uşă.

— *El-aleikum salam,* salută Sarah după tradiţie şi se înclină adânc, nu pentru a respecta o regulă de curtoazie ca acasă, în Anglia, ci pentru că era pentru ea o necesitate profundă.

Nu îl văzuse pe Amon el-Hakim de mult timp. Chiar şi atunci i se păruse bătrân, mai bătrân decât oricare alt om pe care îl întâlnise vreodată, şi se

temuse în sinea ei că bătrânul savant ar fi putut să nu mai fie în viaţă. Din fericire, se înşelase.

Localnicii îl numeau pe bătrânul Amon *el-Hakim,* adică înţeleptul, şi aceasta nu întâmplător. Şirul străbunilor lui mergea până în vremea vechiului Babilon şi ducea până la Hamurabi. Această spiţă dăduse mulţi bărbaţi înţelepţi şi savanţi: astrologi şi astronomi, doctori şi cronicari, dar şi sculptori şi filozofi. Bătrânul Amon era ultimul din spiţa lui, în el se unea cunoaşterea a nenumărate generaţii. La o vârstă fragedă, Sarah îl considerase pe bătrân drept un vrăjitor, un magician care dispunea de puteri supranaturale.

Acum îl cunoştea mai bine, ceea ce nu îi micşora respectul faţă de bătrânul încărunţit.

Dacă exista cineva care să-i poată da detalii despre *Cartea lui Thot,* atunci el era acela…

— Nu m-aţi uitat, maestre, observă Sarah cu un surâs; araba ei era fluentă şi aproape fără accent.

— Cum aş putea? zise bătrânul, schiţând un zâmbet melancolic. Cum aş putea-o uita pe cea mai inteligentă discipolă a mea?

— Mă măguliţi, maestre, replică ea şi îşi coborî cu smerenie capul.

Sarah observă că Amon se uita mai departe nemişcat în direcţia ei şi înţelese că ochii bătrânului nu păreau doar fără privire, ci chiar aşa şi erau…

— Nu te amărî pentru asta, copila mea, zise Amon, care păru să-i ghicească gândurile. Am privit întreaga viaţă cursul stelelor şi în faţa strălucirii lor lumina ochilor mei a pălit. Dar am văzut mai multă măreţie şi miracole mai mari decât cei mai mulţi oameni care umblă pe pământ.

Sarah îşi muşcă buzele. Pe cât de zdruncinată era să-l găsească pe bătrân orb, pe atât de uluită era că el o recunoscuse imediat.

Amon surâse. Păru din nou să-i citească gândurile.

— Nu te-ai schimbat, Sarah, observă el. Parfumul florilor proaspete de levănţică îţi anunţă venirea, chiar şi pe străzile sufocante din Cairo.

— Şi după aceasta m-aţi recunoscut? întrebă Sarah neîncrezătoare.

— Da şi nu. Ştiam că vei reveni.

— Ştiaţi?

— Da, Sarah. Stelele mi-au destăinuit asta, când încă mai vedeam. Ai întrebări, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Întrebări care privesc trecutul?

— Şi aceasta este adevărat, mentore Amon. De unde ştiţi…?

— Nu contează, scutură bătrânul din cap şi, cu degetele lui osoase, îi făcu semn să se apropie. Aşază-te lângă mine, copila mea. Bea puţin ceai cu mine şi vom sta de vorbă.

— Mulţumesc, răspunse ea şi se înclină din nou.

Netezindu-şi rochia, Sarah se aşeză în faţa bătrânului, pe podeaua acoperită cu covoare. Şezură aşa, în timp ce bătrânul continua să tragă din narghilea, iar Sarah se bucura să se simtă din nou ca o fată tânără. Senzaţia de ocrotire pe care i-o transmitea acest loc avea ceva liniştitor.

Deşi nu putea zări nimic, bătrânul luă cu siguranţă de toartă un samovar, aflat lângă el, turnă ceai într-un pahar de argilă, pe care i-l întinse lui Sarah. Ea îi mulţumi şi bău cu înghiţituri mici, savurând gustul intens al mentei, urmat de dulceaţa zahărului. În sfârşit, Amon rupse tăcerea.

— Ce vrei să afli, Sarah? se interesă el. A trecut mult timp de când…

— Ştiu, dădu din cap Sarah. Şi s-au întâmplat multe de atunci, maestre. Parfumul de levănţică poate că mă însoţeşte încă, dar eu nu mai sunt aceeaşi. Tatăl meu…

Se întrerupse şi privi în pământ; cuvintele se împotriveau să-i vină pe buze.

— Tata e mort, zise ea în sfârşit cu glas tremurător, iar eu am luat asupra mea cercetarea

enigmelor trecutului.

— O hotărâre înţeleaptă, o aprobă, zâmbind, bătrânul. Este menirea ta.

— Poate, zise Sarah. Cercetarea unei astfel de enigme m-a adus la dumneavoastră, maestre.

— Înţeleg, dădu Amon din cap. Şi ce mister vrei să dezlegi?

— *Cartea lui Thot,* răspunse Sarah fără înconjur. Trebuie să ştiu unde se află.

Zâmbetul dispăru brusc de pe faţa bătrânului şi expresia lui deveni sobră şi severă.

— *Misch kwayyes,* zise el încet. Nu este bine…

Din cauza avertismentelor primite, Milton Fox se ţinuse până la lăsarea serii departe de alcool. Apoi însă nu-l mai reţinu nimic şi, cu convingerea că va şterge praful străzilor din Cairo cu o înghiţitură de civilizaţie, se prezentă la tejgheaua barului din Shepheard's. Îşi comandă scotch, care, ce-i drept, nu avea nici temperatura potrivită, nici nu fusese păstrat în condiţii corespunzătoare, astfel că nu putea fi savurat pe deplin. De aceea, când Maurice du Gard şi Stuart Hayden îşi făcură apariţia în bar şi i se alăturară, inspectorul de la Scotland Yard se uita în pahar cu o mutră acră.

— *Quoi?* Ce este, venerabile inspector? V-aţi pierdut gustul pentru binecuvântările culturii britanice?

— Nu aveţi decât să râdeţi, mârâi Fox. Vă e uşor să vorbiţi! Nu scotch-ul dumneavoastră are aşa un gust, de parcă o cămilă s-ar fi pi…

— Nu există niciun motiv pentru a insulta, îi atrase atenţia francezul înainte ca inspectorul să-şi termine remarca jignitoare. Gin şi bere englezească nu se găsesc aici. Localnicii obişnuiesc să bea ceai sau cafea. Şi nu spune una din zicalele voastre englezeşti: Dacă eşti la Roma, poartă-te ca romanii?

— Ce vorbiţi!

— Aşa este, i se alătură Hayden lui du Gard. Arabii obişnuiesc să bea cafeaua foarte îndulcită şi, în plus, cu mirodenii exotice. Şi ce fac cu ceaiul nu mai zic.

— Nu vă prea plac egiptenii, nu-i aşa, căpitane?

Hayden râse fără satisfacţie.

— Ce să-mi placă aici? Este o bucată de pământ încinsă şi uscăcioasă, al cărei apogeu s-a încheiat de peste o mie de ani. Viitorul aparţine Imperiului Britanic. În această privinţă nu trebuie să existe îndoieli.

— Nu fiţi aşa de sigur, *mon capitaine,* îl avertiză du Gard. Niciun Imperiu de pe pământ nu durează veşnic – nici al dumneavoastră.

— Şi tocmai dumneavoastră afirmaţi asta? Un francez? Nu dorea Napoleon al vostru să întemeieze un Imperiu după modelul celui roman, menit să dăinuiască tot atât de mult?

— Era nebun, declară du Gard scurt. Cineva întreg la minte trebuie să recunoască faptul că nimic din ce este obţinut prin război şi cotropire nu va dăinui.

— Vorbiţi serios?

Hayden şi Fox schimbară priviri amuzate.

— Desigur, *messieurs.*

— Firesc, confirmă Hayden. Tipic pentru un francez. Şi vremea voastră a trecut, iar dumneavoastră priviţi cu invidie la realizările Angliei.

— Chiar credeţi asta?

— Doar este evident! Franţa este o naţiune înfrântă, care mai trăieşte doar din trecutul ei glorios. Noi, din contră, avem un Imperiu fără egal în istoria omenirii. Va dăinui şi atunci când tot ce există în afara lui se va fi stins de mult.

— Beau pentru asta, i se alătură Fox, ridicându-se în picioare, chiar dacă se cam clătina.

Inspectorul îşi ridică solemn paharul pe jumătate golit, iar chipul lui se extazie, când zise:

— Pentru Maiestatea Sa Regina!

— Pentru regină! întări Hayden, ridicându-se la rândul său.

Du Gard nu-şi putu ascunde un zâmbet.

— Putem afla ce este atât de amuzant? se interesă Hayden supărat.

— Nimic, *messieurs,* tocmai asta-i. Mă întreb totuşi ce găsesc nişte oameni atât de raţionali ca dumneavoastră fascinant la acest teatru.

— Teatru? Numiţi dragostea faţă de patrie şi de regină teatru?

— Într-o anumită măsură, da.

— Atunci ar trebui să vă justificaţi repede, ceru Hayden. Altfel, mister Fox şi cu mine am putea considera vorbele dumneavoastră o jignire de neiertat.

— *Alors,* cred că pentru mândria privind propria naţiune este valabil acelaşi lucru ca pentru alcoolul sub soare puternic. Trebuie savurat în proporţie foarte redusă. Altfel se va ajunge, mai devreme sau mai târziu, la o catastrofă.

— La o catastrofă? Despre ce vorbiţi?

Surâsul lui du Gard era ştiutor şi trist în acelaşi timp.

— Credeţi-mă, *mon capitaine,* nu vreţi să ştiţi asta. Şi, chiar dacă aţi vrea să ştiţi, tot nu aş fi în măsură să vă răspund.

— Nu aţi fi în măsură? Ce vrea să însemne asta?

— Ce anume? Face aluzie la pretinsa lui capacitate de clarviziune, presupuse Fox.

— Este adevărat? întrebă Hayden.

— Oamenii vorbesc mult, se eschivă francezul.

— Dar au dreptate? Vă închipuiţi într-adevăr că ştiţi ce se va petrece în viitor?

— Până acum, da, confirmă du Gard. Dar credeţi-mă, *messieurs,* nu este un privilegiu să cunoşti viitorul, ci, mai degrabă, o povară. Dat fiind că nu poţi alege ce vezi, îţi apar în faţa ochilor lucruri care îţi provoacă teamă. Imagini ale războaielor viitoare, ale morţii celor care îţi sunt dragi, chiar propriul sfârşit.

— Adică ştiţi când veţi muri?

Du Gard îl privi scrutător.

— *Oui,* se mulţumi el să zică.

— Ş-şi moartea mea? întrebă Fox temător. Puteţi să o vedeţi de asemenea?

— Îmi pare rău, *monsieur,* răspunse du Gard. Cum am spus, pot vedea numai viitorul celor apropiaţi mie. Şi, cu tot respectul, nu este cazul dumneavoastră.

— Şi Lady Kincaid? dori să afle Hayden. Aţi privit şi în viitorul ei?

— *Oui.*

— Acesta este motivul pentru care sunteţi atât de liniştit, în timp ce ea se află afară, fără nicio apărare, între toţi aceşti arabi şi negri?

— Puteţi să mă credeţi, căpitane Hayden, că, acolo unde se află, Sarah nu este ameninţată de niciun pericol.

— De unde ştiţi?

— Ştiu, se mulţumi să răspundă du Gard.

— Atunci ştiţi şi unde s-a dus?

— *Oui.*

— Şi spuneţi asta abia acum?

Du Gard ridică din umeri.

— Sincer să fiu, *mon capitaine,* nu am găsit prilejul să vă spun. De altfel, Sarah m-a rugat să tac.

— Şi dacă este în pericol?

— Nu o ameninţă niciun pericol.

— Asta ziceţi *dumneavoastră.* Dar închipuiţi-vă, du Gard, eu nu cred în clarviziune şi în nicio formă de hocus-pocus. Şi, dacă am posibilitatea să o iau pe urma lui Lady Kincaid şi să mă asigur personal că este bine, atunci voi…

— Nu aveţi această posibilitate, căpitane Hayden, replică du Gard rece. Prezenţa dumneavoastră nu este dorită de Lady Kincaid.

Stuart Hayden gâfâia furios. O clipă mai târziu, îşi pierdu stăpânirea de sine.

— Francez arogant…

— *Contenance, mon capitaine,* îi ceru du Gard. Nu a fost ideea mea. Lady Kincaid m-a rugat personal…

Se întrerupse brusc şi rămase încremenit; cu ochii închişi, asculta o voce interioară.

— Ce este? se interesă Hayden agitat. Ce urmăriţi cu această reprezentaţie?

Du Gard deschise din nou ochii. Privirea lui se schimbase de la un moment la altul. Un strigăt nerostit de alarmă se citea în ochii lui.

— Ceva nu e în regulă, zise el încet.

Kesh era un slujitor credincios.

Din ziua în care, copil fiind, Amon el-Hakim îl luase de pe stradă şi îi dăduse un cămin şi adăpost, întreaga lui iubire se revărsase asupra bătrânului. Şi cine se bucura de afecţiunea înţeleptului putea conta pe prietenia lui Kesh.

Kesh era un om simplu.

Îi plăcea la nebunie să stea la picioarele înţeleptului şi să asculte istoriile pe care bătrânul Amon se pricepea să le depene ca nimeni altul. Şi, în ciuda înfăţişării sale de uriaş, pasiunea lui Kesh se îndrepta asupra mierii turceşti şi a altor delicatese oferite la colţ de stradă şi în bazare. Din când în când, bătrânul Amon îi dădea nişte mărunţiş pentru a-şi procura dulciuri – un motiv suficient ca înţeleptul să se bucure de loialitatea nemărginită a lui Kesh.

Kesh nu fusese înzestrat de Dumnezeu cu prea multă inteligenţă, dar şi el îşi dădea seama că Sarah Kincaid avea ceva deosebit. Deja ca tânăr îi admirase frumuseţea şi graţia. Fusese o vreme când era convins că trebuie să fie fiica unei regine şi de fapt nu renunţase nicio clipă cu totul la această convingere. Când ea îl ruga ceva, el făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i îndeplini dorinţa. Aşa fusese odinioară şi aşa era şi azi…

Kesh îl observă pe bărbatul numit Kamal de la o distanţă convenabilă. Aciuat la piciorul scării care

ducea la intrarea în turn, cu caftanul strâns în jurul umerilor, îl supraveghea pe egiptean, exact aşa cum îi ceruse Sarah.

Kesh constată dezaprobator ce flăcău neliniştit era acest Kamal. Se învârtea când în spatele trăsurii cu care venise Sarah Kincaid, când în faţă, la cai. Apoi se aşeza din nou pe o stâncă şi îşi aţintea privirea asupra turnului care se ridica pe costişele Mokatamului asemenea unui copac bătrân şi noduros. În plus, Kamal părea un flăcău destul de tăcut. Vizitiul, care era aşezat pe capra trăsurii, încercă de mai multe ori să-l atragă în discuţie, dar nu se alese decât cu răspunsuri monosilabice. Atenţia lui Kamal părea îndreptată spre turn, ceea ce lui Kesh nu-i plăcea deloc.

De aceea, slujitorul lui Amon se hotărî să stea cu ochii pe Kamal nu doar cu vigilenţă, ci şi cu severitate, pentru a-şi îndeplini în mod cât mai satisfăcător sarcina primită. Înainte însă dorea să mai ia un strop de miere turcească, din care păstra întotdeauna o rezervă în buzunarele largi ale caftanului său. Kesh nu avu nevoie de mult timp pentru a desprinde o bucăţică din delicatesa lipicioasă şi a o duce la gură. Totuşi, când îşi ridică din nou privirea, Kamal dispăruse. Slujitorul înţeleptului trase o înjurătură în gând, se ridică în picioare şi îşi părăsi postul de la baza scării pentru a vedea mai bine diligenţa. Dar Kamal nu îşi mai făcu apariţia. Evident, profitase de neatenţia lui Kesh pentru a se face nevăzut…

Deodată, Kesh remarcă cu coada ochiului o mişcare. Se întoarse greoi şi zări o umbră lunecând uşor pe stânci în sus şi apropiindu-se de el. Văzând în întuneric fulgerarea a doi ochi albi, de spaimă, scăpă mierea turcească din gură. În clipa următoare, zbură spre el, din întuneric, lama ascuţită brici a unui pumnal.

Slujitorul înţeleptului apucă să-şi ducă mâinile la faţă şi, astfel, să-şi protejeze gâtul, iar lama îşi schimbă direcţia şi îi intră cu o putere

înspăimântătoare în burtă. Kesh simţi o durere aprinsă, ca şi cum un fier încins i-ar fi scormonit intestinele. Instinctiv, dădu să-şi scoată propriul pumnal din pliurile caftanului, dar nu apucă să-l tragă afară, căci în acea clipă îl ajunse din întuneric a doua împunsătură şi, cu ea, sfârşitul…

— De ce, Sarah? întrebă Amon în şoaptă. De ce năzuieşti să găseşti *Cartea Tainelor?* Sondează-ţi conştiinţa şi răspunde-mi. O faci pentru glorie? Sau pentru a spori gloria celor care te-au trimis?

— Niciuna, nici alta, scutură Sarah din cap. Altcineva se luptă din răsputeri să-şi însuşească ştiinţa cărţii, cineva cu intenţii rele şi care nu pune preţ pe viaţa omenească. În patria mea, acesta a ucis patru femei tinere şi a răpit un om care mi-e drag. Nu pot…

— Patru femei tinere? insistă bătrânul.

— Da, într-adevăr.

— Şi le-au fost extrase organe interne? Ficatul, plămânii, stomacul şi organele genitale?

— Da, confirmă Sarah uluită, în timp ce se întreba invariabil dacă Amon el-Hakim nu era totuşi vrăjitor. De unde ştiţi…?

— Nu contează, evită bătrânul să răspundă. Explică mai departe de ce vrei să intri în posesia *Cărţii lui Thot.*

— Pentru că de asta depind vieţi omeneşti, răspunse Sarah fără şovăială. Cineva încearcă să-şi însuşească Focul lui Ra şi, dacă mărturiile scrise sunt adevărate, atunci este vorba de o forţă colosală, care poate provoca distrugeri devastatoare.

— Este adevărat, admise Amon.

— În mâinile unor stăpâni nepotriviţi, o astfel de forţă ar putea fi folosită ca armă şi ar costa viaţa a mii de oameni nevinovaţi. Dacă ştiţi ceva despre ea, maestre, atunci trebuie să-mi spuneţi.

— De ce? se mulţumi să întrebe bătrânul.

— Deoarece… lăsă din nou Sarah capul în jos cu vinovăţie. Deoarece trebuie să repar lucrurile, maestre, şopti ea. Pentru că vreau ca ucigaşul acelor tinere femei să fie pedepsit pentru fărădelegile lui. Pentru că mi-am pierdut deja tatăl şi nu aş putea suporta să pierd încă un om drag. Şi pentru că nu vreau ca oameni nevinovaţi să-şi piardă viaţa.

— Cuvintele tale denotă nobleţe de caracter, Sarah, trase concluzia înţeleptul. Dar faţă de puterea Focului lui Ra nu reprezintă decât o iluzie.

— Dar, maestre! Cum puteţi spune aşa ceva? Mă cunoaşteţi şi ştiţi că eu…

— Făgăduieşti să distrugi ştiinţa secretă? întrebă Amon direct. Astfel ca nimeni să nu-şi poată însuşi Focul lui Ra?

— Ce?

— Deşi nu-ţi pot vedea faţa, ştiu că pe ea se citeşte neştiinţă, şi asta, în condiţiile în care *Cartea lui Thot* nici nu se află în posesia ta.

— Acum, eu… eu nu înţeleg de ce trebuie distrusă. *Cartea Tainelor* este o comoară de cunoaştere de o valoare nepreţuită şi ar fi o senzaţie pentru cercetare…

— Aşa este, confirmă bătrânul. Ca nişte şacali s-ar arunca savanţii din patria ta asupra vestigiilor trecutului. S-ar simţi stăpânii lumii, dar ar fi în realitate doar mâncători de hoituri. Nu înţelegi, Sarah? Ştiinţa din *Cartea lui Thot* provine din alt timp şi din altă lume. Este cunoaşterea zeilor şi nu este destinată oamenilor. Încă nu. Poate va veni timpul când un mister sau altul se va revela de la sine. Dar până atunci, cunoştinţele tăinuite nu trebuie să ajungă în posesia nimănui. Chiar şi cea mai bună intenţie s-ar perverti în faţa puterii conferite de Focul lui Ra. A fost ascunsă acum mult timp dintr-un motiv întemeiat. Mă îngrijorează profund că este căutată din nou.

— Înţeleg, zise Sarah încet. Iertaţi-mi vorbele nesocotite.

— Bine, zise Amon şi păru să stea un moment pe gânduri. Îmi făgăduieşti, aşadar, să o distrugi? Juri solemn să distrugi taina lui Thot şi să blochezi astfel, o dată pentru totdeauna, accesul posterităţii la ea?

— Eu…

— Îţi voi împărtăşi cunoştinţele dobândite de strămoşii mei despre *Cartea lui Thot.* În schimb, tu va trebui să juri pe amintirea tatălui tău că vei face tot posibilul ca această *Carte a lui Thot* să nu ajungă în mâna nimănui.

Ochii sticloşi ai bătrânului erau aţintiţi asupra lui Sarah şi, deşi ea ştia că bătrânul era orb, avea impresia că vedea până în adâncul sufletului ei. Ca şi mai demult, când era doar o fată tânără şi naivă, avea impresia că nu-i poate ascunde nimic. Dacă îşi dădea cuvântul, atunci o făcea definitiv şi irevocabil. Altfel decât în cazul ducelui de Clarence, nu trebuia să mai apară apoi nicio umbră de îndoială…

— Bun, se declară ea de acord. Mă supun necesităţii.

— Juri?

— Da, maestre.

— Pe amintirea tatălui tău?

Sarah ezită preţ de o clipă imperceptibilă.

— Şi asta, confirmă ea apoi.

— Bine, replică înţeleptul simplu. Atunci îţi voi împărtăşi ce ştiu…

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hayden şi-i aruncă lui du Gard o privire şovăitoare. Ce nu este în regulă?

— *Je ne sais pas,* răspunse francezul, care-şi părăsise locul de la masă şi trecuse la fereastră.

Întredeschizând jaluzeaua privi în josul străzii, unde negustorii activi în timpul nopţii îşi deschiseseră standurile şi-şi ofereau mărfurile atât localnicilor, cât şi străinilor. Strălucirea cu vâlvătăi

a torţelor şi a lămpilor cu ulei învăluia faţadele de vizavi într-o lumină palidă.

— Nu ştiţi?

Mirarea lui Hayden deveni şi mai mare.

— Nu exact, scutură du Gard din cap. O clipă am crezut că simt ceva…

— O viziune? întrebă Milton Fox, vădit neîncrezător.

— *Oui,* ceva de genul acesta. Poate este doar o bănuială, dar, pentru o clipă am avut impresia că este cineva afară. Cineva care ne observă şi…

În acel moment, evenimentele se precipitară.

Se auzi un pocnet ascuţit, biciuitor. Sticla se sparse cu un clinchet cristalin şi lemnul jaluzelei se făcu ţăndări. Aceasta la o fracţiune de secundă după ce du Gard, ascultând de un imbold interior, se aruncase la podea, în spatele ferestrei.

Francezul văzu cum ceva şuieră pe deasupra lui, cât pe ce să-l atingă, şi găureşte cu un huruit îngrozitor tavanul văruit.

— Un glonţ! exclamă Hayden şi se repezi la armă, un revolver greu, de armată, marca Martini-Henry, în timp ce Milton Fox se aruncă la pământ cu o înjurătură grosolană pe buze.

Ţinând arma cu degetul pe trăgaci, Hayden se lipi de perete în dreapta ferestrei, în timp ce încerca prudent să arunce o privire în stradă. Dar în forfota de afară nu se auzea nimic care să trezească suspiciuni. În ciuda orei înaintate, erau încă mulţi oameni pe străzi şi oricare dintre ei ar fi putut fi făptaşul.

— La naiba, sări în sus Hayden, supărat; detesta să cadă în capcană. Totul e în ordine, du Gard?

— *Oui,* se auzi de sub pervazul ferestrei. Mă credeţi acum că pot presimţi anumite lucruri?

— Nu am de ales.

— Oricine ar fi fost, acest *crétin* mă avea neîndoielnic pe mine în vizor.

— Aşa se pare. Fiţi bucuros că este un trăgător neîndemânatic, replică ofiţerul rece. Şi acum, du

Gard, veţi rupe tăcerea şi-mi veţi împărtăşi unde se află Lady Kincaid.

— Cum adică?

Suspinând, francezul îşi netezi şi-şi scutură de praf cămaşa cu volănaşe, care părea şi mai caraghioasă aici, decât în Londra îndepărtată.

— Foarte simplu, deoarece aceiaşi oameni care tocmai au avut intenţia de a vă ucide o vizează probabil şi pe ea. Poate că Lady Kincaid este, fără să bănuiască, în cel mare pericol, iar eu nu voi asista la asta cu mâinile în sân, înţelegeţi? Cu atât mai mult cu cât acest egiptean este cu ea; am considerat de la început că e o idee nebunească să-l ia cu ea.

Du Gard îi privi scrutător, întâi pe Hayden, apoi pe Milton Fox, care, ghemuit pe podea, tremura ca varga. Cumpăni o clipă ce atârna mai greu: dorinţa lui Sarah de a fi lăsată singură sau siguranţa ei? Cu atentatul asupra vieţii lui du Gard, intervenise o situaţie nouă, circumstanţele se schimbaseră…

— *D'accord,* acceptă el. Aveţi dreptate. În situaţia de faţă, vă voi dezvălui unde se află Sarah.

— Anume?

— Se află acum la vechiul observator astronomic din nordul oraşului. Sarah cunoaşte din adolescenţă pe cineva de acolo, un bătrân egiptean, pe care ea îl numeşte „înţeleptul". Dorea să-l roage să-i dea nişte informaţii.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Hayden dur şi îşi agită arma. Spre vechiul observator astronomic! Şi rugaţi-vă să nu fi păţit nimic Lady Kincaid, du Gard, în caz contrar veţi fi tras la răspundere…

— Nicio grijă, mă voi ruga, *mon ami,* replică du Gard prompt. Dar cu siguranţă nu din grijă pentru mine…

— … Din acest motiv, să ştii, Sarah Kincaid, *Cartea lui Thot* a fost păstrată în templul sacru din Unu, unde marele preot al zeului Lunii a protejat-o timp de generaţii, până când, în anul 950 după

cronologia europeană, regatul faraonilor s-a prăbuşit în urma unui război sângeros, care l-a slăbit din interior. Un războinic puternic, numit Şeşonk, de origine neegiptean, ci mercenar libian a îngenuncheat regatul, unificându-l sub stăpânirea lui. Pe sacerdoţi însă, care-i opuseseră rezistenţă până la capăt, i-a hăituit. De aceea, mulţi dintre ei s-au refugiat în Namibia, printre ei şi slujitori ai lui Thot, care au luat cu ei *Cartea lui Thot.* Se spune că Tezud, un mare preot din cultul lui Thot, ar fi fost ultimul în a cărui posesie s-a aflat manuscrisul. L-a ascuns într-un loc îndepărtat, pentru ca puterea lui să nu cadă în mâinile gărzilor lui Şeşonk, un loc pe care l-au numit Umbra lui Thot.

— Înţeleg, dădu Sarah din cap.

Majoritatea informaţiilor primite de la Amon îi erau deja cunoscute sau, cel puţin, le aflase punând indiciile cap la cap. Dar, aşa cum presupunea ea, ştiinţa înţeleptului ajungea mai departe…

— De atunci, continuă el cu voce tremurătoare, mulţi au încercat să dea de urma *Cărţii lui Thot* şi să-i descopere taina. Primii au fost macedonenii, apoi romanii, care au întreprins imediat mai multe expediţii, şi, în sfârşit, francezii. Dar încercările lor au fost neconvingătoare şi fără succes, deoarece toţi au căutat moştenirea zeului Lunii într-un loc greşit.

— Un loc greşit? ciuli Sarah urechile. Cum adică?

— Au căutat în Unu, sanctuarul lui Thot din timpuri străvechi, şi în Memphis, unde zeul Lunii a fost de asemenea slăvit, fără să ştie că, încă de mult timp, *Cartea Tainelor* a fost luată de acolo şi adăpostită în Umbra lui Thot.

— Această Umbră a lui Thot, întrebă Sarah, această ascunzătoare, unde se spune că a dus marele preot Tezud manuscrisul, ştiţi unde se află acest loc?

— Asta nu ştie nimeni exact, răspunse Amon, căci mărimea deşertului este incomensurabilă, iar vântul cunoaşte multe direcţii. Dar se ştie că acela care vrea să ajungă la *Cartea lui Thot* trebuie să meargă călare de la Sanctuarul lui Thot, pentru a-şi atinge ţelul.

— Fireşte, se gândi Sarah cu voce tare. Aceasta dă sens lucrurilor. Thot a fost slăvit de egipteni ca stăpânul pentarhiei…

— Este adevărat, aprobă Amon, şi cu temei. Se zice că zeul soarelui Ra a vrut să împiedice naşterea zeilor Isis, Neftis, Seth, Haroeris şi Osiris, hotărând că mama lor, Nut, nu avea voie să nască în niciuna din zilele anului. Thot l-a înşelat însă pe Ra, luând lunii cinci zile, pe care egiptenii le-au adăugat calendarului. În acele cinci zile au venit pe lume cei cinci zei, împotriva dorinţei exprese a lui Ra. De atunci, între Thot şi Ra domneşte duşmănia şi se spune că din acest motiv, Thot i-a furat zeului Soarelui taina Focului. Thot a consemnat taina şi le-a încredinţat-o sacerdoţilor din Unu, care au protejat-o şi au păstrat-o pentru posteritate până în acea zi întunecată, când s-a pierdut.

— Voi căuta acest loc tăinuit şi-l voi găsi, spuse Sarah cu tărie.

— Atunci Unu trebuie să fie prima oprire. Undeva, acolo, trebuie să existe un indiciu ascuns privind direcţia în care trebuie să o apuce cel care încearcă să dezvăluie taina lui Thot. Dar trebuie să fii foarte atentă, Sarah. Mulţi dintre cei care au dorit să-şi însuşească Focul lui Ra au plătit cu viaţa această încercare. Se spune că, odinioară, o războinică numită Meheret, de origine necunoscută, care se afla în slujba lui Şoşenk, a reuşit să găsească Umbra lui Thot, dar a avut parte de o soartă groaznică. Pe povârnişurile din preajma oraşului ridicat de preoţi în Umbra zeului lor, s-a purtat o luptă acerbă, în care Meheret şi războinicii ei au fost nimiciţi până la ultimul. Tradiţia menţionează că Focul lui Ra s-a declanşat şi i-a

ucis pe toţi. Se zice că moştenitorii lui Meheret o caută şi pe ea, şi *Cartea lui Thot,* până în ziua de azi.

— Moştenitorii? Sarah simţi cum, în ciuda arşiţei, este străbătută de un fior rece. Maestre, vreţi să spuneţi…?

— Sunt prea bătrân pentru a face aluzii, copila mea, iar zilele mele pe pământ sunt numărate. Stă scris că moştenitorii lui Meheret nu vor avea linişte până când conducătoarea confreriei lor nu va fi răzbunată şi nu vor ţine în mâini *Cartea lui Thot.* De-a lungul mileniilor, au tot încercat să intre în posesia ei şi s-au slujit în acest scop de mai-marii acestei lumi. Sau tu crezi că lui Alexandru i-a dat singur prin gând să caute Focul lui Ra? Sau lui Cezar? Sau lui Napoleon? Nu, copila mea, astfel de fapte au mereu nevoie de un imbold.

Sarah aprobă din cap, înfiorându-se şi mai mult. Într-adevăr, conjuraţii încercaseră să se folosească de ducele de Clarence, unul din puternicii de la Curte, şi părea evident că faptele lui sângeroase îşi au rădăcinile cu mii de ani în urmă…

— Probabil, rezumă Amon sumbru, moştenitorii lui Meheret acţionează şi în vremea noastră. Dar, ca în cazul lui Meheret, moartea şi pieirea se vor abate asupra aceluia care vrea să ajungă în posesia *Cărţii lui Thot.*

— Totuşi, trebuie să încerc, spuse Sarah apăsat. În definitiv, este vorba de viaţa unor oameni nevinovaţi.

— Şi de a ta, nu-i aşa? se interesă bătrânul, enigmatic.

— Într-o anumită privinţă, da, aprobă Sarah.

— Semeni foarte mult cu tatăl tău, copila mea. Vrei binele şi eşti gata să rişti totul pentru asta. Dar trebuie să fii foarte prudentă. Pericolul te ameninţă nu doar dinăuntru, ci şi din afară.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, răspunse bătrânul cu simplitate, că printre oamenii tăi se află un trădător. Trădarea este însoţitorul lui Thot, de când l-a înşelat pe zeul Soarelui. Păzeşte-te, Sarah, căci viclenia şi înşelăciunea pândesc peste tot. Nu ai voie să te încrezi în nimeni, auzi tu? În nimeni!

— Ştiu, încuviinţă Sarah. Amon doar îi confirmase ceea ce du Gard şi ea bănuiau deja. Dar care dintre însoţitorii ei putea fi trădătorul? Cine din cercul ei apropiat lucra în realitate pentru duşman…? Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, maestre. Ştiu să preţuiesc încrederea dumneavoastră.

— Gândeşte-te la legământul tău, Sarah Kincaid. Nu-l uita niciodată.

— Nu-l voi uita, nicio grijă.

Faţa bătrânului luă o expresie extaziată când rosti următoarele cuvinte, care se întipăriră în memoria lui Sarah:

Pe cărarea nopţii să păşească
acela care caută taina lunii;
dar cel ce năzuieşte spre ştiinţă să se păzească
de ceea ce pândeşte-n întuneric.

— Ce înseamnă asta, maestre? întrebă Sarah.

— Vei înţelege când va sosi timpul, proroci înţeleptul. Allah să te aibă în pază, copila mea!

— Şi pe dumneavoastră, maestre.

Acestea fiind spuse, Sarah se ridică şi se înclină adânc în faţa bătrânului, care o luminase încă o dată prin cunoaşterea şi înţelepciunea lui. Şi chiar dacă Amon nu o putea vedea, i se păru nepotrivit şi lipsit de respect să-i întoarcă spatele, astfel că se îndepărtă mergând înapoi, cu capul plecat, cum procedase în St. James Street, când se prezentase reginei. Acum mult, mult timp…

Abia în dreptul scării, se întoarse şi coborî treptele din piatră. Lăsă în urmă caturile turnului,

în care bătrânul Amon păstra pergamente şi alte comori încântătoare pentru un arheolog, şi ajunse, în sfârşit, în vestibul, unde luminau lămpile de ulei atârnate de tavan. Flăcările lor pâlpâiau, căci uşa care dădea spre exterior era întredeschisă.

— Kesh? întrebă Sarah.

Nu primi niciun răspuns.

— Kesh, unde eşti?

Trase în lături draperia în spatele căreia îşi avea aşternutul slujitorul înţeleptului, dar culcuşul lui modest, constând dintr-o saltea cu paie şi câteva perne, era gol.

— Kesh…?

Neprimind din nou niciun răspuns, Sarah fu cuprinsă de o bănuială rea. Se îndreptă cu prudenţă spre uşă şi o împinse. Uşa se deschise, lăsând să se vadă treptele fisurate ale scării de acces spre turn şi trupul inert care zăcea la baza scării.

— Kesh!

Renunţând la orice măsură de prudenţă, Sarah se repezi pe scările de piatră şi căzu în genunchi. Cel care zăcea pe pământ, fără viaţă şi plin de sânge, era într-adevăr slujitorul înţeleptului. Sarah încercă să-i simtă pulsul, dar, oriunde întindea mâna, nu simţea decât sânge şi niciun semn de viaţă. Sosise prea târziu…

— Ah, Kesh! Îmi pare rău! Îmi pare rău, prietenul meu…

Lacrimi de jale şi de groază ţâşniră din ochii lui Sarah şi o clipă nu fu în stare să gândească limpede. Apoi însă se strădui să se adune. Făptaşul se putea afla încă în apropiere. Cu ochii înroşiţi de lacrimi, Sarah privi spre trăsură. Kamal dispăruse. Vizitiul se afla mai departe la trăsură şi aştepta, dar ghidul egiptean se făcuse nevăzut…

— Ah, nu…

Înţelegerea situaţiei reprezentă un şoc teribil pentru Sarah Kincaid. Nimeni altul decât Kamal era trădătorul în privinţa căruia tocmai o avertizase

bătrânul Amon, ce-i drept, fără să ştie că trădarea îl costase deja viaţa pe slujitorul lui.

În clipa următoare, îi veni în minte un alt gând, mai înspăimântător. Înşfăcă pumnalul lui Kesh de mânerul însângerat, smulgându-l din veşmântul slujitorului ucis, sări în picioare şi fugi pe trepte în sus, întorcându-se în turn.

— Kamal! ţipă ea din toţi rărunchii, strigându-şi în noapte jalea şi mânia.

Trecu în goană prin vestibul, ajunse în dreptul scării şi se repezi în sus, pe treptele din piatră care urcau abrupt. Deja la jumătatea distanţei auzi paşi înfundaţi. Sarah fugea cât de repede îi permiteau rochia şi corsetul.

De ce, se întrebă ea, nu se gândise imediat la asta. Omorându-l pe Kesh, ucigaşul îşi asigurase accesul spre turn. Se ascunsese într-o cămăruţă de la unul din etajele intermediare, pentru a ieşi, imediat după plecarea lui Sarah, şi a-l ucide, după slujitor, şi pe stăpânul lui…

— Kamal! şuieră Sarah printre dinţii încleştaţi.

Faţa îi era congestionată de furie, furie care-i dădu aripi şi o făcu să ajungă, chiar în clipa următoare, în odaia din turn. Draperia era pe jumătate smulsă. Cu răsuflarea tăiată, Sarah se repezi înăuntru şi văzu că bătrânul Amon el-Hakim se afla încă în viaţă.

Însă situaţia lui era disperată.

Un bărbat cu caftan şi burnus negre, a cărui faţă era acoperită, lăsând să se vadă numai ochii sfredelitori, stătea deasupra bătrânului, cu lama însângerată gata să-l împungă. Amon era la picioarele lui. Ochii lui orbi cerşeau îndurare.

— Te rog, zise el răsuflând greu, nu ţi-am făcut nimic…

— Stai! strigă Sarah tare. Lasă-l în pace, nenorocitule!

Mascatul se întoarse brusc. Sarah reuşise să-l facă să-i dea drumul lui Amon, însă acum era ea însăşi la ananghie.

Gura din spatele voalului negru hohotea batjocoritor. Ochii negri se holbau la ea cu un dispreţ făţiş. Sarah înghiţi în sec şi se îndreptă cu curaj spre ucigaş. Ţinea pumnalul în faţă, gata să se apere; braţul îi era îndoit în unghi drept, în maniera beduinilor.

Mascatul continuă să râdă, dar, spre uluirea lui Sarah, nu o atacă.

— Vino, ce aştepţi? îl provocă ea în arabă. Sau înţelegi să ucizi doar pe la spate, fiu de căţea?

Rostite de un bărbat, aceste cuvinte ar fi fost doar o provocare. Din gura unei femei însă erau o jignire de moarte. Ochii atentatorului se îngustară, dar tot nu se repezi la atac, ca şi cum l-ar fi împiedicat un ordin de sus.

— Ce este? îl întărâtă Sarah mai departe. Şovăi pentru că sunt femeie? N-ai grijă, am învăţat să mânuiesc pumnalul. Cei care m-au învăţat aveau mai mult curaj decât tine…

Făcu un pas în faţă şi observă uluită că mascatul se retrase din faţa ei, spre scara care ducea jos. Colţurile ochilor lui tresăriră. În virtutea unei hotărâri bruşte, dădu să fugă, dar nu mai apucă. Rămase ţintuit locului, ca fulgerat.

Un geamăt slab îi ieşi din gâtlej, în timp îşi întindea braţele. Lăsă să-i cadă pumnalul, în ochii lui citindu-se un amestec de nedumerire şi de groază. În clipa următoare, mascatul se îndoi de la mijloc şi căzu pe podea, unde rămase inert. În spatele lui, în dreptul scării, se afla Kamal, ţinând încă pumnalul însângerat în mână. Privirea cu care o căuta pe Sarah exprima buimăcire şi, totodată, neajutorare.

— Iertaţi-mă, Milady, zise el. Ştiu că trebuia să rămân la trăsură, dar v-am auzit strigându-mi numele şi am crezut…

— E în regulă, Kamal, dădu ea din cap.

Uşurată că îşi bănuise ghidul pe nedrept, se întoarse spre bătrânul Amon, care zăcea întins la pământ şi îşi rotea de jur împrejur ochii stinşi.

— Sunteţi bine, maestre? Vă simţiţi bine?

— Sunt în viaţă, răspunse bătrânul cu un calm uluitor. Doar asta contează. Trebuie să pleci, Sarah, şi încă repede. Răul este pe urmele tale…

— Ah, maestre, iertaţi-mă, îl rugă Sarah şi căzu cu căinţă în genunchi. Prin imprudenţa mea, i-am condus pe duşmani la dumneavoastră şi v-am pus astfel în pericol. Kesh este mort, maestre. Bărbatul care a vrut să vă ucidă l-a înjunghiat cu sânge rece…

— Kesh, repetă bătrânul. Se citea pe faţa lui cât de tare îl durea pierderea slujitorului lui credincios, care îi fusese ca un fiu. Era un om bun. Domnul îl va lua în paza lui. Şi acum pleacă, Sarah, repede…

— Îmi pare rău, maestre. Lipsa mea de prevedere l-a costat viaţa pe sărmanul Kesh…

— Nu a depins de tine, copila mea. În această noapte, acţionează forţe mai vechi şi mai crude decât tot ce-ţi poţi imagina tu. Forţele răului nu trebuie să-şi atingă ţelul, Sarah. Este necesar să găseşti înaintea lor ceea ce caută ei, de aceea trebuie să pleci acum, cât mai ai timp.

— Bine, consimţi Sarah cu şovăială. Dar şi dumneavoastră trebuie să părăsiţi observatorul astronomic. Duşmanii noştri ştiu unde să vă găsească şi vă vor cere informaţiile pe care mi le-aţi dat mie.

— Nu mă vor găsi, îşi exprimă bătrânul convingerea. Şi nici pe tine. Mergi acum, copila mea, şi nu uita ce ai promis solemn.

— Nu voi uita, maestre. Eu…

La auzul unor paşi care urcau scara în grabă, Sarah se întrerupse. Mai mulţi bărbaţi urcau cu pas grăbit treptele scării. Alţi atentatori?

Kamal păru să aibă aceeaşi bănuială, căci ieşi curajos în faţă şi se aşeză protector înaintea stăpânei sale şi a bătrânului Amon.

— Orice s-ar întâmpla, rămâneţi în spatele meu, Milady, îi zise el lui Sarah.

O bătaie de inimă mai târziu, intruşii ajunseră în odaia din turn.

Când primul dintre ei se ivi în prag, Sarah scoase un ţipăt înfundat, pentru ca în clipa următoare să-şi dea seama că nu era nimeni altul decât Hayden. Uniforma roşie de husar lucea în lumina lămpilor cu ulei. Ofiţerul ţinea în mână sabia lui albă. În dimineaţa aceleiaşi zile, Sarah s-ar fi îndoit serios că va fi vreodată bucuroasă să-l vadă pe Hayden. În această clipă, era.

Şi Hayden nu era singur.

Doi dintre soldaţii lui îl însoţeau: sergenţi cu baionete. De asemenea, îşi făcură apariţia Milton Fox şi Maurice du Gard – unul înarmat cu revolverul lui cu bătaie scurtă, celălalt cu farmecul lui obişnuit.

— Iartă-mă, *ma chère,* că am dezvăluit unde te afli, dar, după ce s-a tras asupra noastră, stimabilul nostru *capitaine* a insistat…

— Sunteţi bine, Lady Kincaid? îl întrerupse Hayden, nerăbdător.

— Mulţumesc, nu mă pot plânge, răspunse Sarah, străduindu-se să-şi stăpânească emoţiile.

— Flăcăul e mort, anunţă Fox, care se aplecase asupra mascatului şi îl examinase cu un ochi de cunoscător. Dumneavoastră aţi fost, Lady Kincaid?

— Nu, răspunse Sarah rece. Prietenul nostru Kamal a fost atât de amabil, încât să se ocupe el de asta…

Fox îndepărtă dintr-o mişcare voalul negru de pe faţa atentatorului, dezvelindu-i chipul bronzat.

— Aveţi idee cine este flăcăul? o întrebă inspectorul pe Sarah.

— Câtuşi de puţin. Dar este îmbrăcat ca bărbaţii care l-au răpit pe Mortimer Laydon. Acum mă credeţi că urma duce în Egipt?

— Nimic nu este încă dovedit, sări Fox cu împotrivire copilărească. Trebuie să alarmăm de îndată oficialităţile. Cazul trebuie investigat. Îmi

voi pune cunoştinţele de specialitate la dispoziţia colegilor de aici pentru…

— *Mon ami,* nu suntem la Londra, ripostă du Gard. Voi, britanicii, v-aţi stabilit aici, dar, oficial, Egiptul face încă parte din Imperiul Otoman. Şi cum credeţi că va judeca poliţia locală o bătaie cu cuţite în care au fost implicaţi detestaţii ocupanţi britanici?

— Are dreptate, întări Hayden. Nu ne putem permite nici supraveghere, nici necazuri cu autorităţile şi, de aceea, ar trebui să părăsim Cairo cât de repede posibil. Aţi primit informaţiile dorite, Lady Kincaid?

— Cred că da.

Sarah îi aruncă o privire recunoscătoare bătrânului Amon, care şedea pe podea ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic.

— Atunci, încotro o luăm?

— Spre sud, căpitane, răspunse Sarah încet. Spre sud…

3

RAPORT DE EXPEDIŢIE
20 DECEMBRIE 1883

Din nou şi-a pierdut viaţa un om nevinovat, iar alţii au fost la un pas de moarte. Durerii mele pentru moartea sărmanului Kesh i se adaugă convingerea că trebuie să ducem această misiune la bun sfârşit. Duşmanul necunoscut cu care ne confruntăm a arătat încă o dată că nu cunoaşte nici îndurare, nici scrupule. Ce ar însemna ca o taină atât de veche să încapă în astfel de mâini nici nu îndrăznesc să-mi închipui.

Cuvintele lui Amon, pe care le-am împărtăşit însoţitorilor mei atât cât mi-am putut permite, m-au neliniştit profund. Deja descoperirea de la sediul Ligii Egiptene mă făcuse să-mi dau seama că trebuie să mă feresc de duşmanii din rândurile noastre. Cuvintele înţeleptului mi-au transformat suspiciunile în certitudine. Cine este, continui să mă întreb, duşmanul din mijlocul nostru? Şi cu cât îmi pun mai mult această întrebare, cu atât mai puţin nădăjduiesc să găsesc vreun răspuns.

Îl consider pe căpitanul Hayden, în ciuda fanfaronadei lui, un om de onoare şi foarte loial, care nu ar ezita să-şi dea viaţa pentru patrie. Milton Fox trebuie să stea, în poziţia lui de inspector al Scotland Yardului, deasupra oricărei bănuieli, la fel ca Jeffrey Hull, în calitate de *barrister*[7] şi de consilier regal. Kamal, în sfârşit, a demonstrat, punându-şi viaţa în pericol, de ce parte a baricadei se află.

Cine este, aşadar, trădătorul despre care vorbea el-Hakim?

Am reflectat la ideea de a-i cere o mână de ajutor lui du Gard şi de a face apel la abilităţile sale speciale, pentru a lua urma trădătorului. Pe de altă parte nu pot exclude posibilitatea ca du Gard să lucreze pentru

tabăra adversă, oricât de absurd mi s-ar părea acest gând. În sufletul meu încolţeşte sămânţa neîncrederii. Ştiu că nu mă pot încrede în nimeni şi mă simt tot mai izolată. Ce mi-a spus înţeleptul despre *Cartea lui Thot* am păstrat pentru mine şi le-am împărtăşit însoţitorilor mei numai faptul că Hermopolis trebuie să fie următoarea noastră oprire. Aşa cum a aflat Sir Jeffrey, în curând, o corabie numită *Egypt Star* va ridica ancora din portul Gizeh şi va porni în susul Nilului. Dat fiind că este o ocazie bine-venită de a părăsi Cairo repede şi fără a atrage atenţia, ne-am asigurat locuri la bordul ei.

Pe cât sunt de nerăbdătoare să pornim la drum, pe atât mă tem de călători. Aşa cum au arătat în mod indubitabil ultimele evenimente, căutarea *Cărţii lui Thot* nu reprezintă o joacă, ci o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar miza este mai mare decât îmi pot da eu seama.

De trei mii de ani, oamenii au ucis, înşelat şi trădat pentru a ajunge în posesia acestui manuscris. Avea dreptate Maurice du Gard când afirma că, în tot acest răstimp, omenirea nu a învăţat nimic…

PORTUL DIN GIZEH, 20 DECEMBRIE 1883

Era doar o fâşie îngustă de pământ fertil, care încadra albia scânteietoare a Nilului de-a lungul malului vestic. Dincolo de ea se întindeau dunele de nisip ale deşertului, în faţa cărora se ridicau şi licăreau în depărtare contururile în zigzag ale piramidelor, mărturii tăcute ale unor vremuri apuse. Pe fluviul care scânteia cu reflexe verzui circulau bărci de pescari şi corăbii comerciale – feluci şi trireme, care, cu pânzele lor triunghiulare, păreau nişte păsări mari. Stoluri mari de lişiţe însoţeau bărcile şi coborau gălăgioase deasupra apei, pentru ca în clipa următoare să-şi ia zborul speriate, imediat ce se apropia altă barcă.

În această dimineaţă, pe digurile din Gizeh activitatea era în toi. Se încărcau corăbiile şi

bărcile ancorate în port. Cămile de povară şi care trase de măgari se îmbulzeau pe chei, înghesuindu-i pe hamali şi pe cerşetori, şi nu rar se ajungea la confruntări zgomotoase. Oamenii se înjurau, iar ici şi colo negustori ambulanţi încercau să încheie pe ultima sută de metri încă o afacere. Se vindeau apă de băut şi curmale, dar şi pită, precum şi peşte gătit şi carne de oaie. Unii negustori ofereau chiar şi mici piramide şi talismane antice contrafăcute, ca suveniruri pentru europenii înstăriţi.

Sarah Kincaid îi privea cu dispreţ. În ochii ei, Egiptul era o ţară care avea toate motivele să fie mândră de trecutul ei. Să obţină profit în acest mod detestabil nu era demn de istoria ei. Dar cei mai mulţi dintre pasagerii care urcau la bordul lui *Egypt Star* erau de altă părere…

— Ei, am exagerat? întrebă Sir Jeffrey la ieşirea din oficiul portuar, care era ceva mai răsărit decât o colibă din lemn şi unde un funcţionar îşi îndeplinea atribuţiile. Aşa cum am fost asigurat, *Egypt Star* este una dintre cele mai bune corăbii care circulă la ora actuală pe Nil.

— Aşa este, Sir, aprobă Milton Fox. Această corabie este un minunat exemplu al ingeniozităţii ingineriei britanice.

Într-adevăr, era o încântare să priveşti vasul cu aburi amarat la chei. Cu puntea largă şi barcajul mic, era prevăzut pentru deplasări pe fluviu, iar construcţiile lui elegante cu trei caturi, deasupra cărora se înălţau cabina căpitanului şi coşul, păreau un monolit de civilizaţie britanică în mijlocul arşiţei, al zgomotului şi al prafului. Corabia era propulsată de o roată cu zbaturi aflată în spate.

— *Bien,* este aproape ca acasă, pe Mississippi, se extazie du Gard. Te simţi aici ca acasă.

— Dacă cineva numeşte o fundătură murdară şi infestată de insecte patria sa, atunci poate da, comentă căpitanul Hayden, dispreţuitor.

Hayden îşi lăsase pe faţă plasa de ţânţari ataşată la coiful lui de ofiţer, pentru a se apăra de nenumăratele insectele care mişunau în apropierea ţărmului.

— Aţi fost în New Orleans? se interesă du Gard sfidător.

— Nu, scutură Hayden din cap. Ce am auzit despre acel loc este mai mult decât suficient.

— Atunci vreau să sper, căpitane, remarcă Sarah, că, în ce priveşte această ţară, cunoştinţele dumneavoastră sunt mai puţin lacunare şi marcate de prejudecăţi decât în ce priveşte sudul Statelor Unite.

Cu aceasta, îl lăsă în urmă pe ofiţer şi urcă, urmată de du Gard, Sir Jeffrey şi Milton Fox, pe pasarela care ducea la puntea principală a vasului cu aburi. Hayden rămase uluit în urmă, pentru a schimba câteva cuvinte cu locţiitorul lui, locotenentul Farnsworth, care avea comanda în absenţa sa. Hayden alesese opt dintre cei mai buni oameni ai săi pentru a însoţi expediţia. Mai mulţi nu-i permisese Sarah Kincaid, din dorinţa de a păstra grupul cât mai mic, pentru a atrage cât mai puţin atenţia. Şi aşa, împreună cu forţele de muncă din rândul localnicilor, care îi aşteptau în Tehna el-Gebel, expediţia avea să ajungă la un număr considerabil de membri. Kamal, pentru care Sir Jeffrey achiziţionase un bilet de clasa a treia, îşi folosise relaţiile cu caravanseraiul local pentru a face toate pregătirile necesare.

Sarah şi însoţitorii ei nu erau nici pe departe primii pasageri la bordul lui *Egypt Star*. Numeroşi călători forfoteau deja pe punte, în special englezi, dar şi francezi şi negustori turci care aveau de rezolvat afaceri în susul fluviului. Bărbaţii purtau mai ales costume kaki şi căşti coloniale, nu foarte diferite de cele ale soldaţilor, iar doamnele – rochii deschise la culoare, încheiate până sus în ciuda arşiţei apăsătoare, şi ale căror corsete şi gulere strânse aproape ameninţau să le sufoce pe

posesoarele lor. Pălăriile imense, mari cât roata carului, făceau în orice caz umbră; cele mai multe femei aveau în plus umbrele mici pentru a se apăra de razele pătrunzătoare de soare. Şi Sarah se înghesuise într-o rochie dezagreabilă şi regreta că nu optase pentru o îmbrăcăminte mai practică. Pe de altă parte intenţia ei era să treacă neobservată, cel puţin până aveau să părăsească Gizeh şi să ajungă în portul din Minieh.

Pe puntea principală a vasului cu aburi, Sarah şi însoţitorii ei găsiră un loc cu privelişte largă, unde temperatura era suportabilă, în ciuda arşiţei. Se aşezară la umbra pânzelor întinse, comandară apă rece şi observară activitatea comercială de pe chei. Astfel, timpul trecu repede şi, curând, se auzi semnalul de plecare. Stuart Hayden îşi făcu apariţia pe punte şi se alătură celorlalţi. Împreună, priviră cum erau desprinse funiile de acostare şi *Egypt Star* ridică ancora.

Cu forţa roţii mari cu zbaturi, a cărei bătaie regulată umplea aerul încins, corabia se îndreptă spre curent şi se deplasă spre mijlocul fluviului, scoţând fum cenuşiu pe coş. Pasagerii aruncară o ultimă privire spre piramide şi marea de case de culoarea nisipului din Cairo, care era înconjurată de povârnişurile lui Djebel Mokatam. Călătoria continuă în susul fluviului.

Nenumărate bărci circulau pe apele albastre ale Nilului; pânzele lor contrastau luminos cu nisipul şi cerul. Malul vestic era presărat cu palmieri şi ogoare, ca o ultimă linie de apărare în faţa peisajului jilav aflat dincolo de ele şi care reprezenta destinaţia călătoriei lor.

— Pentru expediţia noastră, scumpa mea, toastă Sir Jeffrey, care comandase barmanului scotch şi acum ridica solemn paharul. Să ne fie hărăzit să găsim ceea ce mulţi alţii au căutat zadarnic.

— Foarte de acord, Sir Jeffrey, replică Sarah. Doar că nu ştiu dacă este cazul să ne dorim asta.

— Şi de ce nu? Nu vreţi să elucidaţi enigma? Nu aţi insistat chiar dumneavoastră să se organizeze expediţia?

— Aşa e, aprobă Sarah.

— De ce aţi devenit deodată aşa de şovăitoare?

— Pentru că am impresia că în acest moment nici măcar nu bănuim în ce ne-am băgat, răspunse Sarah cu gândul la cuvintele lui Amon.

— Ce vreţi? surâse jovial consilierul regal. Până acum a mers totul bine sau nu?

— Bine? La Londra, patru femei au fost ucise cu cruzime, naşul meu a fost răpit, iar un vechi prieten al meu a fost înjunghiat pe la spate. Nu mi se pare că a mers bine totul, Sir, chiar deloc.

— Ei, riscurile meseriei, nu? Dumneavoastră ar trebui să ştiţi asta, Lady Kincaid. Până acum, pierderile au fost inevitabile…

— Ca în cazul tatălui meu? întrebă Sarah amar.

— Nu, eu… roşi Jeffrey Hull. Iertaţi-mă, Lady Kincaid, nu am vrut…

— Bine, Sir Jeffrey, haideţi să nu mai vorbim despre asta. Ştim cu toţii că această expediţie este o întreprindere periculoasă şi este limpede pentru fiecare dintre noi în ce am intrat. Căutarea *Cărţii lui Thot* a făcut deja multe victime şi vor mai fi şi altele, nu mă îndoiesc. Trebuie să fim atenţi, căci duşmanii noştri pot fi pretutindeni şi niciunul dintre noi nu poate şti cine va fi următoarea victimă.

În ziua următoare, Sarah, căpitanul Hayden şi inspectorul Fox se întâlniră pentru o discuţie în cabina lui Jeffrey. La dorinţa expresă a lui Sarah, luă şi Kamal parte la întrevedere; în definitiv, era ghidul lor din partea locului, însărcinat să conducă expediţia la destinaţie.

— Am lăsat, aşadar, Cairo în urmă, concluzionă Sir Jeffrey uşurat. Sper că putem pleca de la premisa că duşmanii noştri nu sunt pe urma noastră.

— Toată lauda pentru optimismul dumneavoastră, ripostă Sarah, dar cred că ar trebui să fim totuşi vigilenţi. Până acum, duşmanii noştri au fost precis informaţi în legătură cu fiecare din mişcările noastre.

— Într-adevăr, o susţinu Hayden. Aveau cunoştinţă şi de vechiul observator astronomic, deşi dumneavoastră nu ne-aţi pus la curent pe niciunul dintre noi. Cu o excepţie, desigur…

— Unde bateţi, căpitane?

— Este chiar aşa de greu de ghicit? I-aţi spus unde mergeţi doar prietenului dumneavoastră, du Gard. Nu este posibil ca el să fi divulgat duşmanului locul unde vă aflaţi?

— Uitaţi că s-a tras asupra lui.

— Dar glonţul l-a ratat, ripostă Hayden. Ca printr-o minune, însoţitorul nostru francez a avut o străfulgerare şi s-a aruncat din calea glonţului. Stranie coincidenţă, nu-i aşa?

— Aşa este, aprobă Milton Fox. În plus, bate la ochi faptul că du Gard afişează o atitudine foarte ciudată. Se izolează şi abia dacă schimbă o vorbă cu noi. Ceva pare să-l preocupe.

— Şi de aici trageţi concluzia că este un trădător? ridică Sarah din sprâncene. Vreau să sper, inspectore, că acasă la Londra vă sprijiniţi investigaţiile pe indicii mai concludente. Se prea poate ca Maurice du Gard să se poarte un pic ciudat, dar, cu siguranţă, nu este un trădător.

— Şi de ce nu?

— Pentru că un trădător, inspectore, nu ar încerca să se izoleze, ci, din contră, s-ar strădui să participe la o discuţie ca aceasta, pentru a afla ce avem de gând.

— Un argument bun, recunoscu Hayden. Totuşi, nu sunt convins.

— Nu veţi avea de ales, căpitane. Îl cunosc pe du Gard de mult mai mult timp decât dumneavoastră şi, dacă vă spun că este un om de

onoare, şi nu un trădător, atunci ar trebui să-mi daţi crezare.

— Şi aţi băga mâna în foc pentru el?

— Cu siguranţă, căpitane, aş face asta. Şi dacă vă veţi mai exprima suspiciunea că Maurice du Gard este un trădător, atunci va trebui să răspundeţi pentru asta. M-aţi înţeles?

— Fireşte, o asigură Hayden cu o nepăsare sfidătoare. Am înţeles foarte bine, Lady Kincaid. Dar trebuie să ştiţi că nu-l voi scăpa din ochi pe du Gard. Şi dacă bănuiala inspectorului Fox şi a mea se confirmă, atunci dumneavoastră va trebui să răspundeţi. Sper că vă este clar.

— Cât se poate de clar, îl asigură Sarah şi, din nou, se duelară din priviri, până când Jeffrey Hull se văzu nevoit să intervină între cei doi.

— După ce am clarificat acest aspect, zise consilierul regal împăciuitor, ar trebui acum să discutăm despre paşii următori. Poate Lady Kincaid doreşte să ne explice cu ajutorul acestei hărţi încotro ne îndreptăm.

— Întâi, aici, răspunse Sarah şi indică un punct de pe harta Egiptului Superior, pe care Sir Jeffrey o întinsese pe masă. La Hermopolis Magna, un oraş egiptean a cărui importanţă nu rezidă doar în faptul că a servit de capitală a celei de-a cincisprezecea *nomos,* aşadar, a unui district administrativ al Regatului Egiptului, ci şi pentru că aici se afla principalul sanctuar al zeului Dehuti.

— Cu alte cuvinte, Thot, zise Fox.

— Exact. În timpurile moderne, ce-i drept, a rămas foarte puţin din Hermopolis, cunoscut odinioară sub numele de Unu. Deşertul a repus stăpânire pe locuri şi a îngropat în nisip suprafeţe mari din oraşul antic. Nu ştim cum arăta odinioară templul lui Thot, dar din fericire ştim destul de bine unde se afla templul.

— Cum aşa? dori să afle Milton Fox.

— Ei, pe de-o parte pentru că statuile a doi paviani s-au păstrat până în zilele noastre. Cum

Thot a fost slăvit nu doar sub înfăţişarea păsării ibis, ci şi a maimuţei, putem să plecăm de la premisa că statuile reprezintă un prim indiciu. Mai importante sunt ruinele a două coloane imense din piatră, care trebuie să fi aparţinut portalului principal al templului. În 1868, expediţia germană a descoperit în apropierea acestor coloane o intrare surpată, în care au fost găsite rămăşiţele unor soldaţi din armata lui Napoleon. Germanii au fost surprinşi, totuşi nu au continuat cercetările, desigur neştiind ce mister ascunde templul.

— Şi credeţi că…?

— Sper, rectifică Sarah, că această intrare surpată nu reprezintă o fundătură şi că din dreptul ei porneşte un drum care duce în interiorul templului. Nu ar fi prima dată când o clădire antică s-a păstrat în adâncul deşertului. Când ia forma unei furtuni, nisipul poate fi incredibil de distrugător. Dacă însă acoperă o construcţie, exercită o acţiune de conservare, uneori chiar şi de mii de ani.

— Incredibil, comentă Sir Jeffrey fascinat. Aşadar, pentru a găsi legendara *Carte a lui Thot,* trebuie să reuşim să ne croim drum spre centrul templului?

— Este un prim pas, îi tăie Sarah elanul consilierului regal. Manuscrisul nu se mai găseşte de mult acolo. În schimb, sper să găsesc un indiciu privind locul unde a fost depozitat atunci când preoţii s-au refugiat din calea gărzilor lui Şeşonk.

— Aşadar, nu căutăm decât un indiciu? oftă Fox.

— Exact.

— Incredibil, suspină inspectorul. Ne deplasăm de-a curmezişul coastei libiene în căutarea unui indiciu blestemat…

— Dacă vă convine formularea, nu se împotrivi Sarah. Asemenea criminalisticii, arheologia se ocupă cu căutarea urmelor şi a indiciilor,

inspectore! Nu ştim peste ce dăm. Tot ce ne stă în putinţă este să ne încredem în sursele noastre.

— Toată cinstea pentru încrederea dumneavoastră, Lady Kincaid, ripostă Hayden acru. Dar permiteţi-mi o întrebare.

— Dat fiind că oricum veţi pune întrebarea, indiferent dacă vă permit sau nu, vă rog!

— Dacă într-adevăr până acum atâţia au căutat zadarnic *Cartea lui Thot* şi au dorit cu tot dinadinsul să o găsească, cum vă explicaţi că nu a reuşit niciunul să-i dea de urmă? Credeţi că toţi aceşti oameni care au eşuat în căutarea lor erau mult mai proşti ca dumneavoastră?

— Din contră, căpitane, replică Sarah rece. Unii din cei mai străluciţi gânditori din Lumea Veche au pornit în căutarea manuscrisului. Se spune, de exemplu, despre Alexandru că l-a solicitat în acest sens şi pe preceptorul lui, Aristotel. Însă uitaţi două lucruri esenţiale.

— Anume?

— În primul rând, experienţa ne arată că istoria nu îşi dezvăluie tainele decât la momentul potrivit. Nu se poate şti niciodată când vine vremea pentru ele. În al doilea rând, faptul că manuscrisul a dispărut de trei mii de ani nu înseamnă deloc că până acum nu l-a găsit nimeni.

— Ce vreţi să spuneţi? Dacă ar fi fost găsit, s-ar şti acest lucru…

— Nu neapărat, căpitane, îl contrazise Kamal, care până atunci nu se amestecase în discuţie.

— Ce te priveşte, *boy?* îl repezi Hayden. Nici nu te-am întrebat ceva, nici nu pun preţ pe părerea ta.

— Kamal este membru cu drepturi depline al acestei expediţii, limpezi Sarah situaţia, şi desigur îşi poate exprima liber părerea. Aşadar, Kamal, ce doreai să zici?

— După părerea mea, căpitanul Hayden se înşală când socoteşte că nimeni nu a găsit, în ultimii trei mii ani, *Cartea lui Thot.* Tot ce ştim

este că niciunul din cei care au pornit în căutarea ei nu s-a mai întors.

— Ai dreptate, Kamal, îl susţinu Sarah. Şi eu sper, căpitane Hayden, că nu vom avea parte de o soartă asemănătoare.

4

RAPORT DE EXPEDIŢIE
24 DECEMBRIE

A cincea zi la bordul corăbiei…

Cu cât înaintăm mai mult spre sud şi ţinutul care se întinde de o parte şi de alta a Nilului devine mai dezolant, iar deşertul îşi dezvăluie mai mult natura neprielnică, distrugătoare, cu atât înţeleg mai bine însoţitorii mei în ce s-au băgat.

În timp ce Sir Jeffrey întâmpină cu bucurie viitorul şi se delectează recunoscător cu fiecare impresie nouă, Hayden şi Fox devin tot mai încordaţi, mai ales după evenimentele Cairo. Du Gard în schimb este tot mai retras. Nici măcar eu nu mai pot vorbi cu el deschis. Se poartă ca şi cum ar bănui ceva şi ar păstra o taină sumbră, pe care nu vrea să o împărtăşească nimănui.

Din contră, Kamal, pe care întâi l-am bănuit că lucrează pentru partea adversă, se dovedeşte, din ce în ce mai mult, un însoţitor sociabil şi deosebit de volubil, care sub aparenţa de simplitate ascunde un caracter nobil şi un spirit cultivat. Aşa cum am aflat, a studiat la o şcoală engleză, unde şi-a însuşit limba şi manierele noastre, astfel că pot discuta cu el despre diverse teme, ceea ce şi fac, spre nemulţumirea căpitanului Hayden, care încă nu are încredere în Kamal.

După-amiaza târziu am ajuns în portul Minieh, unde vom rămâne până mâine-dimineaţă, pentru a încărca apă proaspătă şi mărfuri noi. Nu mai este mult până la Hermopolis, fapt ce mă bucură, căci arşiţa deşertului ne împresoară tot mai mult şi este prezentă pretutindeni, chiar şi în această zi specială, când acasă suntem obişnuiţi să ne fie frig şi să jinduim la un foc în sobă, care să ne încălzească…

VAPORUL CU ABURI *EGYPT STAR*, 24 DECEMBRIE 1883

Urmând vechiul principiu conform căruia nevoia îl învaţă pe om inventiv, în lipsă de brad şi de crengi de vâsc, se înjghebă din frunze de palmier un pom de Crăciun cam bizar, dar care totuşi aducea a brad. Această realizare originală era împodobită cu ghirlande colorate, despre care nu se ştie pe ce cale ajunseseră la Nil. Lumânările nu intrau în discuţie; arşiţa ar fi topit ceara înainte să ajungă flacăra la ea.

Astfel se încropi pe puntea superioară un pom simplu, în jurul căruia se aşezară laolaltă pasagerii de la clasa întâi. Violonistul care însoţea călătoria, pentru a întreţine o atmosferă cultivată la cină, interpretă în acea seară melodii de Crăciun, şi aproape că nu există nimeni care la auzul melodiei familiare din *God rest ye merry, Gentlemen* să nu jinduiască măcar o clipă la frigul şi ceaţa din Anglia.

— O melodie frumoasă, remarcă Sir Jeffrey şi sorbi din băutură.

Punch de ou, cum ar fi băut în Anglia, nu era recomandat în aceste ţinuturi; ca substitut exista vin roşu cu mirodenii.

— Aşa este, aprobă Milton Fox. Ştiaţi că Charles Dickens a compus colindul?

— Într-adevăr?

— Cu permisiunea dumneavoastră, stimabile inspector, nu este tocmai corect, îl contrazise Sarah, care cinase împreună cu ceilalţi. Dickens nu a compus în niciun caz colindul, ci doar l-a menţionat în povestirile sale, făcându-l cunoscut.

— Un colind de Crăciun în proză, zise Sir Jeffrey împăciuitor, îmi amintesc: o povestire drăguţă, deşi un pic moralizatoare pentru gustul meu. Ştiţi totuşi ce m-am întrebat adesea?

— Ce anume? dori să afle Sarah.

— Ei, m-am întrebat ce mi-ar arăta Spiritul Crăciunului dacă l-aş întâlni. Aş fi mulţumit de realizările mele? Sau m-aş simţi ca jalnicul avar Scrooge? Şi ce ar avea Spiritul Crăciunului viitor în sac pentru mine?

— Oricum ar fi, replică du Gard, care în acea seară vorbise foarte puţin, mulţumindu-se să fixeze cea mai mare parte a timpului conţinutul paharului cu privirea lui tulbure, ar trebui să fiţi bucuros, *monsieur,* că acest spirit nu îşi face apariţia să vă lase să întrezăriţi viitorul.

— Găsiţi? Interesantă opinie, într-adevăr.

— Nu-i aşa? replică Milton Fox cu un rânjet. În primul rând, dacă ţinem cont de faptul că prietenul nostru francez vorbeşte din experienţă proprie…

Inspectorul şi căpitanul Hayden râseră ironic. Sarah îi aruncă un zâmbet împăciuitor lui du Gard. Pe francez părea totuşi să nu-l deranjeze ironia celor doi. Clătină doar din cap şi ridică din umeri.

— Poate vi se împlineşte foarte curând dorinţa, continuă să fie ironic Hayden, care îşi pusese potrivit ocaziei speciale uniforma de paradă: o haină de un roşu aprins, cu epoleţi galbeni. Căci, dacă nu o fi ăsta Spiritul Crăciunului trecut…

Descrierea foarte puţin măgulitoare îl viza pe Kamal, care urcase scara abruptă, ajungând pe puntea superioară, şi se apropia cu o ţinută umilă. Se vedea că se străduise să se aranjeze pentru această seară specială. Totuşi, rezultatul nu era tocmai satisfăcător. Kamal purta un alt caftan decât de obicei, însă acesta nu era mai puţin murdar şi peticit decât celălalt. Fox şi Sir Jeffrey se amuzară de gluma pe care Hayden şi-o permisese pe seama ghidului lor local, şi chiar şi du Gard nu-şi putu stăpâni un zâmbet; doar Sarah nu râse.

— Ce încrezut! se răţoi Hayden. Arată aici ca la clasa a treia? Acest arab murdar nu ştie unde-i e locul?

— V-am spus deja o dată, căpitane. Kamal este membru al acestei expediţii, puse Sarah lucrurile la

punct, şi se află aici la invitaţia mea expresă.

— La invitaţia dumneavoastră, Lady Kincaid?

De uluire, Hayden rămase cu gura deschisă.

— Într-adevăr.

— Vreţi să petreceţi Crăciunul cu cineva care nici măcar nu crede că Domnul S-a născut?

— Cu siguranţă, nu-l vom convinge de asta expediindu-l şi zicându-i să se alăture alor săi, ripostă Sarah. „Pace pe pământ şi între oameni bunăvoire", căpitane. Dar nu este tocmai sintagma înscrisă pe stindardele armatei, nu?

Privirea ei era atât de vehementă, încât ofiţerul nu ştiu cum să riposteze. Sarah nu-i dădu mai departe niciun pic de atenţie şi se întoarse spre Kamal, care tocmai ajungea în dreptul mesei şi nu părea să se simtă în largul lui.

— Bună seara, Kamal, îl salută ea cu amabilitate. Vino, aşază-te lângă noi! Mănâncă şi bea cât îţi pofteşte inima. Azi este Crăciunul, o sărbătoare a iubirii, în care obişnuim să facem cadouri celor dragi.

— Ştiu ce înseamnă Crăciunul, o asigură Kamal.

— Ce frumos! exclamă Hayden acru şi luă paharul în mână. Atunci, hai să bem în sănătatea ta, Kamal. Dacă ştii atâtea despre obiceiurile noastre, sigur îl cunoşti şi pe acesta.

— Desigur, aprobă din cap Kamal. Dar, ca om cu frică de Dumnezeu, nu îmi este îngăduit să beau alcool.

— Aha! îi aruncă Hayden lui Sarah o privire plină de subînţelesuri. Nu am zis adineauri că nu o scoţi la capăt cu acest musulman?

— Daţi-i pace! interveni du Gard, în timp ce îşi turna în pahar. Beau eu un pahar în plus. Crăciun fericit tuturor şi pace pe pământ!

— Crăciun fericit! repetară Sir Jeffrey şi Milton Fox urarea, şi ridicară paharul.

— Şi pace pe pământ, completă Sarah, care bănuia că du Gard nu rostise întâmplător această

urare.

Sarah bău puţin, totuşi, din cauza zăpuşelii, vinul îşi făcu efectul. După câteva înghiţituri, Sarah îşi dădu seama că era mai bine să renunţe. Acţiunea alcoolului se făcu simţită şi la Sir Jeffrey, Milton Fox şi la du Gard. Li se îngreună limba, iar vocea le deveni mai stridentă. Ca soldat cu simţul datoriei al Maiestăţii Sale, Hayden se abţinu de la vin. Se vedea pe chipul lui că nu agrea deloc prezenţa lui Kamal.

— Haideţi, Hayden! îi ceru Fox cu o jovialitate neobişnuită pentru el. Nu priviţi aşa acru! Beţi mai bine un pahar pentru viitorul şi bunăstarea Imperiului!

— Nu, mulţumesc, replică ofiţerul strângând din dinţi. Prefer să rămân cu capul limpede. Duşmanii Imperiului nu dorm.

— *Alors,* ce poetic! îşi exprimă părerea du Gard. *Vraiment, mon capitaine,* aţi fi putut deveni poet.

— Vreţi să mă ironizaţi, du Gard?

— Nici pe departe, îl privi francezul ameţit de vin. Nu ar trebui să confundaţi o glumă bine intenţionată cu o ironie răutăcioasă.

— Teamă mi-e, bunul meu Maurice, remarcă Sarah, că ofiţerul Hayden nu-ţi împărtăşeşte umorul.

— Defel, replică Hayden. Ca ofiţer regal, nu trebuie să accept să fiu jignit de un francez vagabond, cu atât mai mult cu cât nu este un secret faptul că…

Hayden se întrerupse, cu o ţinută mândră, lăsând pe seama celorlalţi să-şi imagineze continuarea, dar du Gard nu se lăsă mai prejos.

— *Quoi?* Vorbiţi liniştit, *mon capitaine.* Nu este într-adevăr un secret faptul că vânez când şi când dragonul şi ar trebui să fiţi încântat de asta. Căci, într-un fel, dacă pot să mă exprim aşa, dragonul ne-a condus aici. Şi mă puteţi crede când vă spun că, prin pasiunea mea, mă aflu în cea mai bună societate…

Un acces de tuse violent şi sunând artificial al lui Sir Jeffrey îl întrerupse.

— Este târziu, schimbă abrupt subiectul consilierul regal. Nu ar fi timpul să mergem la culcare? Din câte am înţeles, mâine ne aşteaptă o zi grea înainte să ajungem la Hermopolis.

— Bună idee, i se alătură Milton Fox. Somnul este tocmai ceea ce îmi trebuie acum. Cu permisiunea dumneavoastră, Lady Kincaid…?

— Desigur, surâse Sarah cu politeţe.

— Noapte bună, Lady Kincaid!

— Noapte bună, inspectore! Dormiţi bine!

— Nicio grijă, o asigură inspectorul de la Scotland Yard cu limba îngreunată de vin. Asta voi face cu siguranţă…

Sir Jeffrey se retrase de asemenea, ca şi Kamal, care terminase de luat masa compusă din fursecuri şi curmale proaspete şi care, în mod evident, nu se simţea în largul său pe puntea superioară. Rămaseră doar Sarah, Maurice du Gard şi Stuart Hayden, care se apropie de balustradă şi privi albia largă a Nilului, ce scânteia în lumina lunii.

— Ce noapte minunată! exclamă el.

Sarah ridică din sprâncene.

— De când au soldaţii ochi pentru frumuseţea naturii?

— Nu mă cunoaşteţi, Lady Kincaid. Şi atât timp cât nu mă cunoaşteţi, nu ar trebui să vă îngăduiţi nicio judecată în privinţa mea.

— De acord, consimţi Sarah. Nu vă cunosc, căpitane, dar ştiu pentru ce luptaţi. Şi asta îmi ajunge.

— Într-adevăr? Pentru ce?

— Pentru aroganţa celor puternici, se grăbi Sarah să răspundă. Pentru dreptul constrângător al celui mai puternic şi pentru o societate care se socoteşte măsura tuturor lucrurilor, neţinând cont de faptul că tot ceea ce este uman este trecător.

Hayden nu răspunse imediat. Părea afectat de cuvintele lui Sarah, căci privirea îi deveni

neclintită şi fălcile i se încleştară.

— I-am cunoscut pe oamenii acestei ţări în alte împrejurări decât dumneavoastră, Lady Kincaid, zise el în sfârşit, anume ca duşmani în război. Şi am văzut nenumăraţi oşteni de-ai mei pierind în nisipul deşertului de o moarte crudă.

— Îmi pare rău, căpitane, replică Sarah cu sinceră părere de rău. Dar nu Egiptul i-a ucis pe soldaţii dumneavoastră, ci cei care i-au trimis aici doar de dragul profitului.

— Ce înseamnă asta? Faceţi parte dintre cei care se îndoiesc de folosul coloniilor?

— Spun doar că prin aceasta am apucat-o pe o cale periculoasă, cu un sfârşit imprevizibil, replică Sarah.

— Înţeleg, dădu din cap Hayden, apoi se întoarse şi privi din nou fluviul. După aceea îşi goli paharul, îl aşează pe o tavă aflată la îndemână şi se înclină băţos. Dacă vreţi să mă scuzaţi acum, Lady Kincaid. Este rândul meu să stau de veghe.

— Fireşte, răspunse Sarah.

Ofiţerul se îndepărtă cu paşi zgomotoşi.

— Nu trebuia să faci asta, *chérie,* o dojeni du Gard.

Între timp ceilalţi oaspeţi plecaseră, ducându-se la culcare, astfel că erau singuri.

— Ce vrei să zici? întrebă Sarah.

— Nu ar trebui să ţi-l faci duşman pe Hayden.

— Şi zici asta tocmai tu?

— Este un ofiţer bun, cu simţul datoriei, zâmbi du Gard. Şi în plus are o slăbiciune pentru tine.

— Hayden? Pentru mine? Exclus.

— Crede-mă că aşa este, râse du Gard jovial. Chiar dacă nu-i împărtăşeşti sentimentele, ar trebui să fii bucuroasă că ai pe cineva pe care să te poţi baza. Dintre toţi participanţii la expediţie, Hayden are cel mai puţin alura unui trădător.

— Mai rămân Sir Jeffrey şi Milton Fox.

— Fox este un englez ca la carte: arogant, obtuz şi egocentric. Totuşi, nu cred că ar trăda vreodată

Scotland Yardul.

— Şi Sir Jeffrey?

Du Gard zâmbi.

— Aştepţi de la mine să vorbesc de rău un consilier regal?

— Nu aştept nimic, Maurice. Vreau doar să ştiu ce crezi.

— Dacă stau să mă gândesc, Jeffrey Hull este membru al Ligii, *n'est-ce pas?* Şi asta îl face în principiu suspect. Pe de altă parte, nu văd în comportamentul lui niciun motiv de bănuială.

— Atunci batem pasul pe loc, trase concluzia Sarah. Căci Kamal a dovedit la Cairo, într-un mod convingător, că se află de partea noastră.

— Nu-l uita pe neînsemnatul de mine, replică du Gard.

— Nonsens, se apără Sarah. Nu eşti un trădător. Hayden şi Fox n-au decât să creadă asta, dar nu şi eu.

— Vrei să afirmi că nu ţi-a trecut niciodată prin minte acest gând, *chérie?*

— Mi-a trecut prin minte acest gând, recunoscu Sarah, dar numai pentru o clipă. În plus, tocmai ai demonstrat că nu ai cum să fii trădătorul.

— De ce nu?

— Dacă ar fi aşa, sigur nu m-ai aduce pe această pistă, nu?

Du Gard râse amuzat şi amar totodată.

— Trebuie să fii atentă, Sarah. În lupta care urmează, vei avea de-a face cu adversari care sunt mult mai iscusiţi decât tine. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să înveţi să gândeşti ca ei. Faptul că aduc în discuţie gândul că aş putea spiona pentru duşman poate fi foarte bine o tactică.

— Adică?

Du Gard zâmbi.

— Numeşte-o principiul dublei înşelăciuni. Aş putea încerca să-ţi câştig încrederea pentru a da mai puţin de bănuit.

— Nu ai nevoie să-mi câştigi încrederea, Maurice, replică Sarah. O ai deja.

— Şi dacă nu merit încrederea ta?

— Ce vrei să zici? îl privi Sarah provocator.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce particip la această expediţie, *ma chère?*

— Păi, am presupus că vrei, la fel ca mine, să afli adevărul. În plus, ştii că ai ceva de reparat, or, un cuget încărcat poate fi un imbold puternic.

— Vorbeşti din experienţa proprie, *n'est-ce pas?* surâse du Gard. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte gândul că aş putea urmări un scop propriu? Că aş putea avea propriile motive pentru a cerceta *Cartea lui Thot?*

— Ce motive? întrebă Sarah.

— Îţi spune ceva numele Èteilla?

— Nu.

— Este *le nom de voyage* al unui concetăţean de-al meu, un anume Jean-François Aliette, care a trăit acum vreo sută de ani. Era un maestru al tarotului, care a schimbat nişte reguli ale aşezării cărţilor şi chiar a introdus cărţi noi.

— Se prea poate, ridică Sarah din umeri. Nu mă pricep. Ce are asta a face cu *Cartea lui Thot?*

— Èteilla, continuă du Gard, a înfiinţat în anul 1788 o asociaţie secretă, numită *Exegeţii Cărţii lui Thot.* Membrii ei consideră că în această scriere sunt consemnate ultimele taine ale tarotului. Înţelegi unde vreau să ajung?

— Pot să-mi închipui.

— Cartea pierdută ascunde o cunoaştere secretă, Sarah. De sute de ani, oamenii o caută din cele mai diverse motive, inclusiv aceia care încearcă să înţeleagă viitorul. Vezi, aşadar, că aş avea motive bune să te trădez şi să-mi însuşesc cartea. Chestia este însă că nu o voi face. Vrei să ştii de ce?

— Ştiu deja, îl asigură Sarah.

— Într-adevăr?

— Cred că da. Poţi fi un om fluşturatic şi hedonist, du Gard, şi a fost o vreme când te-am

blestemat, dar cu certitudine nu eşti un trădător. Căci, pentru a comite o trădare, un om nu trebuie să aibă o părere bună despre sine însuşi. Tu eşti însă omul cel mai narcisist pe care-l cunosc.

Du Gard râse din nou, un pic mai degajat de această dată, deşi Sarah avu pentru un scurt moment impresia că dorea să zică altceva.

— Şi chiar crezi asta? vru el să ştie.

— Da.

— *Eh bien,* atunci nu uita, Sarah. Mai ales pentru cazul în care voi păţi ceva.

— Pentru cazul în care vei păţi ceva?

În pofida arşiţei, lui Sarah i se făcu pielea de găină. Nu-i plăcea direcţia în care evolua discuţia.

— Îţi aminteşti de seara aceea în odaia mea? o întrebă du Gard. Atunci când am consultat dragonul şi am avut viziunea privind cea de-a cincea crimă?

— Fireşte.

— În seara aceea, continuă francezul încet, aproape şoptit, viziunea mea a mers mai departe.

— Ştiu, confirmă Sarah. Ai văzut ceva, nu-i aşa? Dar nu ai dorit să vorbeşti până acum despre asta.

— Am avut motivele mele, *chérie,* căci nu este bine când un om ştie prea multe despre viitor. Dacă ţi-aş fi zis ce am văzut, ai fi încercat să mă împiedici cu orice preţ să particip la expediţie. Dar este important că sunt aici, chiar acum, în această clipă. Tot ce se întâmplă, Sarah, chiar şi discuţia noastră de faţă, ţine de Marele Plan.

— De Marele Plan? ridică Sarah din sprâncene.

Du Gard se purtase destul de ciudat întreaga seară, dar acum…

— Ce ai văzut exact, Maurice? dori ea să afle.

— Ceva groaznic, răspunse el, evitând răspunsul.

— Ce anume exact?

El o privi direct în ochi.

— Am văzut, zise el încet, mi-am văzut propriul sfârşit, *chérie.*

Sarah fu ca lovită de fulger. După toate aluziile făcute de du Gard, bănuia că va zice aşa ceva. Însă partea raţională a conştiinţei ei se împotrivea cu toată puterea acestei perspective.

— Aiureli, îl contrazise ea repede. Îţi imaginezi numai, Maurice. Viitorul nu este scris încă. Stă în puterea noastră să-l influenţăm şi să-l modificăm.

— Nu şi această parte din viitorul nostru, replică du Gard cu un surâs nostalgic. Nu înţelegi, Sarah? Toate sunt legate între ele: crimele din Londra, călătoria noastră încoace, moartea tatălui tău, trădătorul din rândurile noastre, chiar şi acea parte din copilăria ta, pe care nu ţi-o poţi aminti…

— Perioada întunecată? ciuli Sarah urechile. Ce are a face cu asta?

— Vei afla, zise du Gard cu convingere. Treptat, ţi se va revela destinul tău, Sarah. Dar fereşte-te de duşmani!

— Ce înseamnă asta?

Sarah se simţea cuprinsă de o furie neputincioasă.

— La naiba, du Gard, fii mai clar. Ce ştii despre tatăl meu? Şi despre trecutul pe care nu mi-l pot aminti?

— Ai răbdare, Sarah. Timpul îl va scoate la lumină.

— Dar nu vreau să aştept, protestă ea. Zi-mi acum ce ştii!

— Nu îmi este îngăduit. Probabil am vorbit şi aşa prea mult.

— Ce vrei să zici?

— Nu-ţi fie teamă, Sarah. Ai încredere în Lumină. Te va conduce la ţintă.

Du Gard îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl aşează înapoi pe masă.

Francezul părea să fi spus totul, dar Sarah mai avea întrebări, care i se îngrămădeau în acelaşi timp pe buze.

— Dar cine…? Cum…? îngăimă ea neajutorată, când o zguduire puternică traversă corabia.

Totodată se auzi o bubuitură asurzitoare şi la proră, dincolo de coşul lui *Egypt Star,* se aprinse o minge de foc roşie-portocalie, care urcă pâlpâind spre bolta întunecată, pentru a se pierde în cele din urmă într-un nor de fum.

Alarmată, Sarah sări în picioare, spre deosebire de du Gard, care stătea relaxat, ca şi cum ar fi ştiut exact ce se petrece. În timp ce de la proră se auzeau ţipete stridente, Sarah se repezi la balustradă şi privi în faţă, spre proră. Priveliştea îi îngheţă sângele în vine. Vâlvătaia focului se oglindea în apa Nilului. Depozitele de la proră erau în flăcări şi, judecând după ţipetele stridente, existau mulţi răniţi…

Pe Sarah o cuprinse dorinţa spontană de a ajuta. Cobori în goană scara care ducea la puntea inferioară, unde domnea agitaţia. Pasagerii, care se duseseră la culcare, ieşeau îngrijoraţi din cabine, iar stewarzii şi marinarii umblau de colo-colo cuprinşi de panică. Era un haos de nedescris. Nu se întreprindeau operaţiuni de salvare coordonate, nici nu încerca nimeni să stingă focul.

— Tu de acolo! se repezi Sarah la un servitor tânăr, care încerca să treacă pe lângă ea. Avem nevoie de găleţi! Să stingem incendiul! Repede, înţelegi…?

Tânărul îi aruncă o privire agitată, aprobă din cap şi dispăru în forfota mulţimii. Mergând în direcţia opusă faţă de pasagerii care fugeau cuprinşi de panică spre pupa, Sarah se străduia să ajungă la prora. Deja simţea fumul amar urcându-i în nas şi dogoarea pârjolitoare venind din faţă, când, deodată, se izbi de un obstacol în uniformă roşie. Stuart Hayden…

— Unde vreţi să mergeţi? o opri ofiţerul cu reproş în glas.

— Lăsaţi-mă, protestă Sarah şi încercă să treacă de el. Vreau să ajut…

— Nu mai este nimic de ajutat, remarcă Hayden. Pentru amărâţii surprinşi de explozie, orice ajutor vine prea târziu.

— Atunci trebuie să încercăm să oprim incendiul…

— Vom face asta, o asigură ofiţerul. Dar dumneavoastră vă veţi pune acum la adăpost şi veţi lăsa operaţiunea în seama noastră.

— La naiba, Hayden. Drept cine vă luaţi? Drept dădaca mea?

— Sunt răspunzător de siguranţa dumneavoastră în această călătorie şi nu voi accepta ca…

Hayden se întrerupse brusc şi privi ţintă spre puntea de bărci. Sarah se întoarse şi văzu ce îl surprinsese aşa de tare pe Hayden: un individ mascat stătea acolo sus. Cu caftanul negru şi burnusul înfăşurat pe faţă era greu de sesizat; doar strălucirea văpăii îl făcea să se distingă în întuneric.

— O manevră de distragere a atenţiei, îşi dădu seama Sarah. Explozia este doar o manevră de abatere a atenţiei. Duşmanii noştri sunt aici, la bord!

— Tăceţi, o imploră Hayden. Nu putem…

În clipa următoare, individul deghizat dispăru pe puntea superioară. Sarah se smuci din strânsoarea lui Hayden şi porni în urmărirea mascatului. Fugi cu sufletul la gură pe scară, spre prima punte de bărci, urmată de Hayden, care se ţinu scai după ea şi, înjurând, îşi scoase revolverul din raniţă.

Sarah fugea cât o ţineau picioarele şi îi permitea rochia. Perspectiva de a captura un atentator în viaţă şi de a-l interoga îi dădea aripi. Cum cei mai mulţi pasageri părăsiseră puntea superioară, coridorul cu uşile cabinelor era gol. Sarah îl străbătu în goană şi nimeri într-un hol transversal care dădea afară în ambele direcţii; vâlvătaia focului intra înăuntru şi se auzeau ţipetele pasagerilor înspăimântaţi. Nici urmă de mascat…

Deodată, se auziră împuşcături. Pocnetul lor ca de bici se distingea ascuţit şi clar de ţipetele pasagerilor şi trosnetul lemnului cuprins de flăcări…

— Vine de la pupă, trase concluzia Sarah şi, înspăimântată, îşi dădu seama că acolo se află du Gard.

Dorea să meargă mai departe, dar Hayden o ajunse din urmă.

— Aşteptaţi, murmură el cu răsuflarea tăiată. Şi, arătându-i revolverul: Puteţi mânui asta?

Ea confirmă din cap şi luă revolverul. Apoi se întoarse şi fugi pe coridor spre puntea superioară, urmată de ofiţerul care îşi scosese sabia.

Ajunseră împreună la capătul coridorului, se repeziră afară pe lângă balustradă şi parcurseră în fugă ultimii metri până la puntea superioară. În timp ce jos pasagerii se înghesuiau la pupă şi erau lansate primele bărci de salvare, Sarah şi Hayden ajunseră la locul de observaţie de la umbra velelor.

Du Gard şedea în continuare în locul în care îl văzuse Sarah ultima oară, pe un scaun, la masa rotundă. Corpul lui însă era căzut într-o parte şi cămaşa lui cu volănaşe era înroşită de sânge.

— Nu! strigă Sarah îngrozită.

Plumbul ucigător plesni foarte aproape de Sarah, găurind scândurile de lemn.

Ascultând de un impuls spontan, ea apucă una din mesele mici din jur şi se adăposti în spatele ei. Atacatorii se aflau încă pe puntea superioară. Când Sarah şi Hayden îşi făcuseră apariţia, tocmai erau pe cale să părăsească vasul. Sarah fu cuprinsă de o mânie de nestăvilit faţă de ucigaşii cu feţele acoperite. Cu revolverul militar în mână, ieşi din ascunzătoare, ochi şi trase, nimerind pe unul dintre vlăjgani, care tocmai voia să-şi facă vânt peste balustradă.

Bărbatul ţipă înăbuşit, îşi întinse braţele şi se îndoi peste balustradă, dispărând în adâncuri. Cei doi camarazi ai lui înjurară cu năduf în arabă şi

traseră din nou. Ca şi răpitorii lui Mortimer Laydon, erau înarmaţi cu flinte cu bătaie scurtă, cu dispersie nimicitoare.

Două împuşcături şi Sarah simţi cum ascunzătoarea ei tresaltă sub impactul gloanţelor din plumb. Masa cedase în unele locuri şi se fărâmase, astfel că Sarah renunţă la ascunzătoare şi se târî pe scânduri. Nu îi păsa de rochie. Întinsă pe burtă pe punte, trase şi ea şi nimeri un alt atacant în umăr. Bărbatul scăpă arma din mână şi se îndoi din mijloc, în timp ce camaradul lui o luă la goană şi sări în grabă peste bord.

— Ştiţi într-adevăr să mânuiţi un revolver, zise admirativ Hayden, care se ascunsese de asemenea în spatele unei mese. Cine ar fi crezut că o lady…

— Căpitane! Atenţie! strigă Sarah când o umbră ameninţătoare se desprinse din întuneric şi se repezi asupra ofiţerului: încă un individ mascat, care se apropiase de Hayden pe la spate.

Sarah îşi duse arma la ochi, dar nu putea trage fără să rişte să-l nimerească pe Hayden. O clipă, atentatorul înarmat cu un iatagan şi ofiţerul se măsurară din priviri. Apoi Hayden reuşi să-l respingă pe individul cu faţa acoperită. Imediat, atentatorul contraatacă şi încercă să-l răpună cu iataganul. Însă Hayden fu mai rapid. Cu o mişcare iscusită, ofiţerul îi provocă atacatorului o rană de-a curmezişul pieptului. Mascatul se dădu înapoi cu un ţipăt răguşit, iar Hayden îi aplică o lovitură mortală.

Sarah sări imediat, dorind să ajungă la du Gard. Acesta zăcea ca şi înainte, lipsit de vlagă, pe un scaun în jurul căruia se formase o baltă de sânge. Nu ajunsese la el, când auzi un strigăt plin de ură. Rămase locului şi, răsucindu-se, văzu cum mascatul pe care-l rănise doar uşor se agaţă de balustradă şi se ridică în picioare. Atentatorul îşi încărcase flinta şi o îndreptase spre Hayden, care era lipsit de apărare şi expus. Degetul atacatorului tocmai se îndoia pe trăgaci, când Sarah trase.

Revolverul Martini-Henry, pe care-l ţinea cu ambele mâini, tresăltă expulzând glonţul. Acesta îl ajunse pe mascat, încă înainte ca acesta să apese pe trăgaci. Glonţul pătrunse în pieptul bărbatului şi îl aruncă la pământ; de această dată nu se mai ridică. Sarah lăsă să-i cadă revolverul fumegând şi se repezi în sfârşit la du Gard. Francezul trăia încă, dar pulsul îi era slab şi răsuflarea superficială şi gâtuită. O salvă trasă din apropiere îi zdrenţuise pieptul. Peste tot era sânge…

— Maurice! exclamă Sarah disperată. Iartă-mă, Maurice! Nu am vrut să se ajungă aşa departe…

— Nu e vina ta, Sarah…

Răspunsul lui du Gard era greu inteligibil. Sângele i se prelingea din colţurile buzelor.

— Ai făcut doar ce trebuia, ce îţi era menit…

— Nu vorbi, îi atrase ea atenţia. Trebui să-ţi cruţi puterile, auzi?

— La ce bun? râse el răguşit, în timp ce un şuvoi de sânge i se ivea pe buze. Călătoria mea a ajuns la sfârşit…

— Nu, Maurice, te rog nu. Am nevoie de tine…

— *Non,* Sarah… Nu ai nevoie de mine… Nu ai avut niciodată, nici măcar atunci…

Se sufoca din cauza sângelui şi fu scuturat de un nou acces de tuse, care păru să-i răpească ultimele puteri.

— Sarah…

— Da, Maurice?

— Trebuie să-ţi… mai zic ceva… spuse el anevoie, simţind cum îl părăsesc puterile.

— Da?

— În ce priveşte trecutul tău, perioada întunecată…

— Ce este cu ea?

— Nu eşti… începu du Gard, dar cuvintele i se transformară într-un geamăt când îl copleşi durerea.

— Ce este cu trecutul meu, Maurice? îl îmboldi Sarah. Ce ştii tu despre el?

Du Gard dori să răspundă, dar nu mai putu. Durerea era prea puternică. Scoase un geamăt, iar privirea îi deveni tulbure şi lăptoasă.

— Sarah… şopti el, iar mâna lui tremurândă şi însângerată o căută pe a ei.

— Da? îi apucă ea mâna şi o duse la piept.

— *J… je t'aime,* şopti du Gard cu ultima suflare. Te-am iubit mereu…

Trupul lui chinuit se îndreptă încă o dată, apoi capul îi căzu pe pieptul însângerat. Înfăţişarea zveltă a francezului se destinse, la fel ca şi mâna care o strângea pe-a lui Sarah.

Se terminase.

Mult timp, Sarah Kincaid nu fu în stare să se mişte. Aplecată peste trupul fără viaţă al lui du Gard, stătea într-un şuvoi de sânge care se întindea în toate părţile, peste scânduri. În ureche îi răsunau îndepărtat trosnetul lemnului ars şi strigătele echipajului şi ale pasagerilor.

Apoi urmă tristeţea.

Şi durerea.

5

JURNAL PERSONAL

Trecutul…

După ce am încercat luni întregi să scap de el, m-a ajuns din urmă, mai rapid şi mai crud decât mi-aş fi închipuit vreodată.

Mă simt ca şi cum împreună cu Maurice du Gard ar fi murit o parte din mine. Deşi nu mai simt pentru el pasiunea de odinioară, înţeleg abia acum, când l-am pierdut, ce prieten loial mi-a fost. Şi tristeţii mele i se adaugă certitudinea că mi-am pierdut ultimul aliat de încredere din această călătorie.

În urmă rămân multe întrebări.

De ce a fost atacat *Egypt Star?* Şi de ce tocmai în această noapte? Pot doar să presupun că sforile sunt trase de o raţiune diabolică, ce îl considera pe Maurice du Gard un factor de risc şi, de aceea, a vrut să-l elimine din drum. Poate că Maurice s-a apropiat prin viziunile lui prea mult de adevăr. Dar ce adevăr? De ce este căutat un obiect antic? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am sentimentul că răspunsul îmi scapă. Există un sens mai profund care explică toate acestea? Este într-adevăr totul destin, aşa cum socotea înţeleptul Amon? Sau am devenit cu toţii marionete ale unui hazard crud?

Şi ce să înţeleg din ultimele cuvinte ale lui Maurice? Ce ştia şi dorea să-mi dezvăluie despre trecutul meu? Nu voi afla niciodată, căci Maurice du Gard, care şi-a prevăzut moartea, a luat cu el în mormânt ultimul lui secret.

Mă cuprinde disperarea ca atunci în Alexandria şi mă întreb dacă pot face faţă împrejurărilor. Ar trebui să nu cedez şi să mă întorc acolo, unde…

Sarah îşi întrerupse însemnarea în jurnal când cineva ciocăni uşor în uşa cabinei.

— Da? întrebă ea prudent.

— Sunt eu, Hayden.

Sarah puse pana de scris deoparte şi se ridică, ajunse la uşa cabinei, ridică zăvorul şi o deschise.

Cu alte ocazii Stuart Hayden arătase fără îndoială mai bine. Faţa îi era înnegrită de funingine, uniforma lui roşie avea pete cenuşii şi era murdară. Avea părul ciufulit, iar mirosul de fum se ţinea scai după el.

— Îmi permiteţi să intru?

— Vă rog, îl invită Sarah. Dar trebuie să vă previn, căpitane: Sunt prea obosită ca să mă cert cu dumneavoastră.

— Sincer să fiu nici nu mi-am propus asta, zâmbi el uşor. Doream doar să vă împărtăşesc că am reuşit să stingem incendiul de la proră. Cei mai mulţi pasageri au părăsit deja corabia, dar nouă ni s-a îngăduit să rămânem până în zori.

— Foarte bine, se strădui Sarah să-şi păstreze calmul. Cum le merge celorlalţi?

— Sir Jeffrey şi Fox sunt bine, la fel ca şi prietenul dumneavoastră, Kamal. Din păcate, patru marinari şi doi pasageri au murit în urma exploziei. Şi desigur du Gard…

Sarah înclină capul, tăcută. Ochii ei scânteiau umezi.

— Lady Kincaid, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră…

— Mulţumesc, căpitane. Nu-mi lipseşte nimic.

Ofiţerul înclină capul şi dădu să plece, dar se răzgândi.

— Dacă vă consolează, îmi pare foarte rău de cele întâmplate, zise el încet. Şi îmi pare rău că l-am bănuit pe du Gard că ar fi o iscoadă.

— În regulă, căpitane, scutură Sarah tristă din cap. Nu mai are nicio importanţă. Ştiţi de altfel că du Gard v-a preţuit?

— Într-adevăr?

— Cu siguranţă, surâse Sarah, chiar dacă într-un mod straniu, cum vă puteţi închipui. Mi-a zis că nu ar trebui să mă iau atât de tare la harţă cu dumneavoastră.

— Adevărat? se miră Hayden. Care va să zică, aveam un aliat şi nici măcar nu ştiam.

— Maurice du Gard avea multe calităţi nebănuite.

— Era cu adevărat clarvăzător? dori să afle ofiţerul. Avea într-adevăr harul de a vedea viitorul?

— Cred că da.

— De ce nu şi-a prevăzut sfârşitul?

— L-a prevăzut, căpitane, îl asigură Sarah cu amărăciune în voce. Mi-a spus asta cu puţin înainte de a muri. Socotea că sfârşitul lui era implacabil, astfel că nici măcar nu a tresărit la auzul exploziei. Ultima privire pe care mi-a aruncat-o a fost atât de stranie… ştiutoare. Aşa, ca şi cum ar fi trăit deja într-o viziune tot ce urma să se petreacă.

Nu-şi mai putu reţine lacrimile; îi curgeau nestăvilite pe obrajii palizi. Văzând cât de dureroasă era discuţia pentru ea, Hayden schimbă subiectul.

— V-aţi dovedit foarte iscusită, o lăudă el. Unde aţi învăţat să trageţi aşa?

— Tatăl meu nu m-a învăţat numai arheologie, explică Sarah în timp ce-şi ştergea energic lacrimile. Restul se învaţă dacă vrei să supravieţuieşti. Dar la ce bun? Nu mi-a fost de folos să-mi salvez tatăl, nici pe bietul Maurice, cu atât mai puţin să împiedic răpirea lui Mortimer Laydon.

— Nu trebuie să vă faceţi reproşuri. Dacă trebuie să răspundă cineva pentru moartea lui du Gard, acela sunt eu. Era sarcina mea să veghez la siguranţa expediţiei şi am dat greş. Dacă vreţi să renunţ la poziţia mea şi să fac loc altui ofiţer…

— Nu, căpitane, clătină Sarah din cap cu hotărâre. Nu intră în discuţie. Maurice du Gard a

avut încredere în dumneavoastră, şi eu de asemenea. Dacă este să continui această expediţie, atunci o voi face numai împreună cu dumneavoastră.

— *Dacă* este să continuaţi expediţia? Aveţi îndoieli în această privinţă?

— Da, recunoscu Sarah. Ştiu că ar trebui să fiţi ultimul căruia să-i împărtăşesc acest fapt, totuşi nu sunt sigură că pot face faţă împrejurărilor. Dacă se mai prăpădesc şi alţi oameni nevinovaţi? Dacă toate acestea, făcu un gest larg cu mâna, sunt numai o greşeală îngrozitoare?

— Aceasta nu este Lady Kincaid pe care o ştiu eu, fu de părere Hayden. Unde este hotărârea dumneavoastră? Unde este credinţa?

— Poate am pierdut-o, căpitane.

— De ce? Din cauza lui du Gard? Credeţi că el ar vrea să o abandonaţi din cauza lui?

— Nu, eu…

Sarah se întrerupse. Tristeţea o gâtuia şi simţea că riscă să-şi piardă cumpătul.

— Plecaţi, vă rog, căpitane, îi ceru ea lui Hayden. Lăsaţi-mă singură, vă rog!

— Cum doriţi, se înclină ofiţerul. Dar, cu permisiunea dumneavoastră, voi posta două gărzi în faţa cabinei dumneavoastră.

Prea obosită şi derutată pentru a-l putea contrazice, Sarah îşi dădu acordul, iar Hayden plecă. În urmă rămase o femeie tânără, jelind încă o pierdere pentru care se învinuia.

— De ce, tată? şopti ea, privind fotografia lui Gardiner Kincaid aşezată pe noptiera micuţă. De ce nu m-ai prevenit niciodată că lucrurile ar putea lua o întorsătură aşa de grea…?

Distrusă, căzu pe marginea patului şi dădu frâu liber lacrimilor. Doar o dată în viaţă se simţise Sarah Kincaid atât de singură şi de disperată ca în această clipă, odinioară, în Alexandria. Singurul ei prieten era mort, un duşman feroce o ameninţa, iar trădătorul se afla în apropierea ei – evident

premise rele pentru a elucida una dintre ultimele mari enigme ale arheologiei.

Întrebarea dacă avea şanse să găsească înaintea duşmanilor ei *Cartea lui Thot* nu-i dădea pace şi o umplea de teamă. Teamă faţă de ceea ce văzuse şi trăise până acum. Încă o dată îşi dori să se întoarcă în îndepărtatul Yorkshire, departe de arşiţa şi de nisipul deşertului, chiar dacă ştia că acest lucru era imposibil.

— De ce, tată? suspină ea din nou. De ce nu mi-ai spus niciodată adevărul…?

Cât stătu aşa, nu ştia să spună. Probabil ar fi continuat să jelească pe marginea patului până în zori, dacă nu ar fi auzit voci în faţa cabinei.

— … Accesul interzis! Pleacă, băiete, sau vrei să te ajutăm noi să-ţi iei tălpăşiţa?

— Dar trebuie să vorbesc cu Lady Kincaid. Este foarte important.

— O lady nu primeşte vizite de la arabi vagabonzi, mai ales când aceştia sunt aşa de murdari şi de jerpeliţi ca tine! Ce îţi imaginezi tu…?

— Ce este, caporale?

Sarah se apropiase şi întredeschisese uşa. Pe coridor se afla Kamal, cu o mină disperată, în timp ce ambele gărzi, numite de Hayden pentru siguranţa lui Sarah, îi ţineau baionetele sub nas.

— Allah, slavă ţie! strigă Kamal. Acum va fi totul în regulă. Vă rog, Lady Kincaid, spuneţi-le acestor bărbaţi că nu sunt duşman, altfel mă vor împunge ca pe un berbec!

— Nicio grijă, domnilor, îi asigură Sarah cu bunăvoinţă pe cei doi paznici, care se îmbarcaseră abia la Minieh şi de aceea nu-l cunoşteau pe Kamal. Acest om este ghidul meu şi se bucură de toată încrederea mea.

— Foarte bine, Lady Kincaid.

Caporalul şi subordonatul lui lăsară armele jos şi luară poziţie. Kamal îşi dezveli dinţii strălucitori într-un rânjet, iar Sarah îl lăsă înăuntru. Acasă ar fi

fost de neconceput să permiţi unui bărbat, pe deasupra musulman, să păşească în camera unei doamne. Dar aici, departe de patria britanică, erau valabile alte reguli. Şi, deşi dorea să fie lăsată singură, Sarah descoperi că vizita lui Kamal nu-i displăcea deloc…

— Ce este? se interesă ea. Doreşti să părăseşti slujba după toate cele petrecute? Pot înţelege prea bine…

— Deloc, Lady Kincaid, tăgădui Kamal în engleza lui aleasă. Sunt în continuare dispus să particip la călătoria în necunoscut, dacă şi dumneavoastră sunteţi.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să vă spun că înţeleg ce simţiţi. Şi Kamal a pierdut prieteni, oameni care au însemnat mult pentru el. Şi el a fost cât pe ce să renunţe la tot.

— Cine zice că eu vreau să renunţ?

— Ochii dumneavoastră, răspunse Kamal cu nonşalanţă. Ei spun totul.

— Adevărat? se lăsă Sarah pe marginea patului, istovită. Este chiar aşa de evident?

— Mă tem că da, confirmă Kamal. De aceea am venit să vă abat gândurile în altă direcţie. Îmi permiteţi să vă spun o istorioară?

— Îmi pare rău, Kamal, dar nu îmi arde de poveşti.

— Aceasta însă vă va interesa, îşi exprimă el părerea cu toată convingerea. Este o istorioară a tuaregilor, depănată de generaţii la gura focului. Se referă la Nefar, un paznic de cămile, care a pornit odinioară la drum pentru a găsi o oază, despre care se spunea că era cea mai verde şi mai înfloritoare din deşert. A urmat indicaţiile primite, dar oaza tot nu a găsit-o. O mie de zile şi de nopţi a rătăcit el în marea de nisip, cum numesc beduinii deşertul. La început, a avut apă pentru el şi pentru cămilele lui, dar când rezervele s-au împuţinat, nu i-a mai ajuns decât lui şi cămilele au rămas una după alta în

urmă în deşert. În cele din urmă, Nefar a rămas singur; îşi pierduse tot avutul şi, după ce băuse ultimul strop de apă, îşi vedea sfârşitul aproape.

— Ce s-a întâmplat? dori să afle Sarah, pe care istorioara lui Kamal o abătuse un pic de la gândurile negre.

— Când Nefar era deja însetat şi nu mai avea decât un crâmpei de viaţă în el, l-a găsit o iscoadă al tuaregilor. L-a luat cu sine în cort, i-a dat să mănânce şi să bea, astfel că Nefar s-a însănătoşit şi şi-a recăpătat forţele. Într-o noapte, a auzit în tabără câţiva tuaregi vorbind despre o oază, cea mai verde şi mai înfloritoare oază din deşert, aflată la doar o zi de mers călare. Ce credeţi, Milady, că a făcut Nefar?

— Păi, i-a întrebat pe bătrâni care este drumul, a urmat indicaţiile şi a găsit oaza.

— Fals, clătină Kamal din cap a tăgadă, cu ceva implorator în privire. Nefar n-a mai căutat oaza care aproape că îl costase viaţa. S-a întors acasă, în satul său, unde şi-a întemeiat o familie şi a ajuns un om bătrân, foarte bătrân. Doar un nebun caută ce nu poate găsi, Lady Kincaid. Înţeleptul se supune destinului.

— Vrei să spui că aş fi nebună?

— Nu am spus asta. Dar Allah v-a trimis un semn, Milady. Unul dintre însoţitorii dumneavoastră este mort şi nu trebuie să fii savant pentru a interpreta acest semn. Nu aşteptaţi să pierdeţi toată turma în deşert, aşa cum a făcut Nefar. Întoarceţi-vă cât mai aveţi timp.

Sarah nu răspunse imediat. Pe de-o parte se împotrivea cu toată fiinţa ei cuvintelor lui Kamal, pe de altă parte tânărul egiptean, a cărui înţelepciune părea să-i depăşească vârsta cu mult, exprimase întocmai gândurile ei tainice. Într-un colţ al sufletului ei, Sarah era pe punctul de a renunţa, dorea să se întoarcă acasă şi să lase tot în urmă, să se lase în voia tristeţii şi a disperării.

Dar ştia din experienţă că acest drum nu conducea nicăieri; era călătoria pe un tărâm al uitării de sine, unde nimic nu mai conta în afară de propria durere. Parcursese această vale a plângerii odată şi nu dorea să o facă din nou. Tatăl ei nu şi-ar fi dorit asta, şi cu siguranţă nici du Gard…

— Ai dreptate, Kamal, replică în sfârşit Sarah. Până acum este mai bine să facem cale întoarsă, şi recunosc că am luat în calcul această opţiune. Dar există o diferenţă între istorioara ta şi situaţia noastră.

— Anume?

— Nu forţa naturii i-a costat pe Kesh şi pe du Gard viaţa, ci cea a oamenilor. Nu deşertul i-a ucis, ci ucigaşii mascaţi, care nici măcar nu au fost suficient de bărbaţi, încât să-şi arate faţa. Asupra prietenilor mei nu s-a abătut nicio lovitură a destinului, Kamal. Au căzut victime lăcomiei omeneşti, şi este cazul să punem capăt acestei lăcomii înainte să coste şi alte vieţi omeneşti.

Privirea lui Kamal era indescifrabilă.

— Iată deosebirea dintre voi şi noi, zise el încet.

— La ce te referi?

— Prăpastia care separă Orientul şi Apusul, Lady Kincaid, nu constă în culori diferite ale pielii, nici în religii diferite. Ne deosebeşte felul în care trăim. În Orient, obişnuim să ascultăm de destin şi să ne supunem lui. În Apus, din contră, se face abstracţie de destin, ca şi cum totul ar ţine de voinţa umană. Supuneţi-vă destinului, Lady Kincaid, vă implor, sau lucrurile vor merge din rău în mai rău.

— Nu pot, Kamal, răspunse Sarah, văzând disperarea din ochii egipteanului. Trebuie să duc la bun sfârşit ce am început, măcar de dragul unchiului meu, care a fost răpit de duşmani şi pe care sper să-l eliberez. Dar poţi să părăseşti expediţia. Nimeni nu te va…

— Kamal va rămâne, zise egipteanul răspicat. Va fi aici, când se va abate şi mai mult sânge şi

nimicire asupra lui Sarah Kincaid şi a însoţitorilor ei. Noapte bună, Milady!

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie şi părăsi cabina. Mânia din cuvintele lui nu putea fi trecută cu vederea, iar Sarah simţea în adâncul sufletului ei că făcuse o greşeală. Totuşi, pentru ea nu mai exista cale de întoarcere. Deja fuseseră făcute multe jertfe. Să fi fost toate în zadar?

— Nu, zise ea şi se îndreptă spre cufărul mare din piele, care cuprindea lucrurile ei de călătorie.

Îl deschise, băgă mâna înăuntru şi scoase la lumină o raniţă din piele. Cu grijă, luă dinăuntru revolverul greu, care îi aparţinuse cândva tatălui ei: un Colt tip 1878 Frontier, al cărui pat suplu de sidef părea să se potrivească perfect în palma ei. Cu îndemânare, Sarah deschise încărcătorul, pentru a introduce gloanţe înăuntru.

Până acum lăsaseră iniţiativa părţii adverse, doar reacţionaseră şi se supuseseră regulilor impuse de alţii. Acum venise timpul să schimbe regulile jocului.

Sarah Kincaid era pregătită pentru asta.

6

RAPORT DE EXPEDIŢIE
25 DECEMBRIE 1883

La scurt timp după răsăritul soarelui, am părăsit *Egypt Star.* Sub protecţia escortei căpitanului, care ne-a aşteptat la Minieh, am plecat la Tehna el-Gebel, un oraş mic, aflat la marginea deşertului şi cunoscut în Antichitate sub numele de Dehenet.

În caravanseraiul local, aranjaserăm să ne aştepte cămilele şi hamalii angajaţi, de asemenea, câţiva săpători cu experienţă, care lucraseră înainte la proiecte iniţiate de Liga Egipteană.

Atmosfera era apăsătoare; căpitanul Hayden se ascundea în spatele îndatoririlor sale de ofiţer, Sir Jeffrey şi Milton Fox abia dacă au rostit un cuvânt toată dimineaţa. Nimeni nu-şi poate închipui că acasă, în Anglia îndepărtată, se sărbătoreşte Crăciunul, în timp ce noi deplângem pierderea unui camarad şi prieten.

De dimineaţă, l-am îngropat deja pe du Gard. Mi-a fost greu să îi las rămăşiţele pământeşti în pământ străin. Dar ştiu că nu avem de ales. Mai mult ca oricând sunt hotărâtă să dezleg misterul din jurul *Cărţii lui Thot.* Aceasta deşi Kamal, ghidul nostru localnic, este de altă părere şi ar prefera să se întoarcă din drum.

Să fie destinul sau dorinţa proprie care ne-au condus aici? Nu mai ştiu. Lucrurile îmi par neclare şi şterse, şi se îmbină într-un fel pe care nu-l pot desluşi. Dar ştiu că trebuie să-mi fac datoria şi că nu mai există cale de întoarcere de la drumul la care ne-am înhămat.

Prea mari au fost jertfele pe care le-am adus deja…

CARAVANSERAI, TEHNA EL-GEBEL, 25 DECEMBRIE 1883

— Pe moaştele Sfântului Eduard…!

Jeffrey Hull rămase cu gura căscată de uimire, asemenea lui Stuart Hayden şi lui Milton Fox, când Sarah Kincaid păşi în curtea interioară a caravanseraiului, căci tânăra femeie se schimbase în mod uluitor.

Sarah purta în locul rochiei pantaloni de călătorie strânşi pe corp, de culoarea nisipului, şi pantofii îi schimbase cu cizme din piele care-i ajungeau până sub genunchi. O bluză albă cu mâneci largi şi o vestă din piele de capră îi completau vestimentaţia. În loc de şal şi de pălărie, purta o năframă albă legată în jurul gâtului, asemănătoare celor purtate de beduini pentru a se proteja de soare şi de nisip. Pe nas, purta cu eleganţă o pereche de ochelari cu lentilele rotunde şi întunecate, menite să-i asigure protecţie împotriva luminii soarelui. Părul ei lung era prins sus. Dar cel mai mult părea să-i deranjeze pe însoţitorii ei bărbaţi faptul că o lady englezoaică era înarmată.

De cingătoarea largă din piele Sam Browne, provenind din arsenalul armatei britanice, atârna o raniţă din care ieşea tocul unui revolver de origine americană. Cu o privire de profesionist, Hayden recunoscu modelul Colt Frontier, o armă de încredere, a cărei mânuire necesita un trăgător cu experienţă. De coapsa stângă a lui Sarah atârna un cuţit de vânătoare, care reprezenta, de asemenea, cu mânerul masiv şi teaca ornamentată, un suvenir din Lumea Nouă. Una peste alta, nu era tocmai o înfăţişare potrivită pentru o doamnă. Nu e de mirare că toţi trei bărbaţii ridicară din sprâncene.

— Ar trebui să închideţi gura, domnilor, le recomandă Sarah cu un surâs. Nu v-a spus încă nimeni că vă face să arătaţi mai puţin inteligenţi?

— I-iertaţi-mă, îngăimă roşind Sir Jeffrey, care nu-şi putea lua ochii de la pantalonii lui Sarah. Dar o lady în pantaloni…?

— Aţi încercat vreodată să încălecaţi în fustă o cămilă, Sir Jeffrey? îl întrebă Sarah cu îndrăzneală.

— Păi, fireşte că nu.

— Mi-am închipuit eu, se rezumă Sarah să răspundă, socotind că subiectul fusese discutat îndeajuns.

Sarah se întoarse şi se îndreptă spre cămilele care erau deja înşeuate şi pregătite de plecare. Blândele şi rezistentele animale scurmau din copite, ca şi cum ar fi ars de nerăbdare să pornească în călătoria grea.

Kamal ţinea de hăţuri animalul lui Sarah: o cămilă ceva mai mică decât celelalte, dar care lăsa impresia că este sănătoasă şi dârză. Sarah observă că animalul ei era prevăzut cu două ploşti suplimentare cu apă, fapt datorat grijii binevoitoare a lui Kamal.

— Sigur vreţi să faceţi asta, Milady? o întrebă ghidul grijuliu.

— Nu am de ales, replică ea.

— Înţeleg, dădu din cap Kamal şi îi întinse cravaşa.

Sarah o luă şi convinse animalul să se aşeze pe picioarele din faţă. Săltă cu îndemânare în şa. Cămila se ridică şi fornăi zgomotos.

— Aoleu, se exterioriză Milton Fox. Trebuie neapărat să călărim pe bestiile astea? Cămilele astea duhnesc de la zece mile depărtare contra vântului. Nu s-ar putea călări pe cai obişnuiţi?

— Poftiţi, inspectore, îi ceru Sarah. Luaţi un cal, dacă preferaţi. Dar această cămilă va continua să mă poarte când din calul dumneavoastră nu vor fi rămas decât coastele albite. Să nu aveţi nicio îndoială în această privinţă!

Fox făcu o faţă de om sătul până peste cap şi îşi încălecă animalul, ajutat de Kamal. Părea un beţiv care încerca să-şi menţină echilibrul căţărat pe un butoi cu vin care se rostogolea. Aflat într-o stare deplorabilă, afişa o mină tare nefericită.

Nici Sir Jeffrey nu părea foarte bucuros să-şi continue călătoria pe corabia deşertului, dar cum nu era prima dată când se suia pe spatele unei cămile, încălecă cu mai multă uşurinţă decât inspectorul de la Scotland Yard. Hayden şi oamenii lui, aleşi pe sprânceană, toţi participanţi inimoşi la campania în Egipt, încălecaseră deja pe cămilele lor. Cei mai mulţi dintre cei aproape trei sute de săpători care însoţeau expediţia mergeau pe jos. Urmau servitorii care trăgeau cămilele de povară, transportând proviziile şi apa, de asemenea, corturile, uneltele de săpat şi restul echipamentului, provenind în parte din arsenalul armatei, în parte achiziţionat de Sarah în Cairo şi transportat cu corabia.

Căpitanul Hayden insistă, ca măsură de precauţie, să trimită în faţă trei oameni. Urmau Kamal şi Sarah, precum şi Jeffrey Hull şi Milton Fox, care în şaua înaltă dădea impresia că e pe punctul de a vomita în orice moment. Apoi venea caravana cu paznicii cămilelor şi muncitorii. În ultima parte, se aflau Hayden şi restul oştirii. Oştenii erau echipaţi cum se obişnuia pentru regiunea respectivă: cu uniforme roşii, care sub influenţa sudorii şi a prafului deveniseră ponosite, căşti coloniale înalte înfăşurate în stofă, precum şi ochelari de protecţie contra prafului şi plasă de ţânţari. Purtau mantiile de-a curmezişul pe piept. Fiecare husar era înarmat cu o sabie şi cu arma obligatorie Martini Henry, atârnată pe spate. Aveau săculeţii cu muniţii plini ochi, pregătiţi pentru cazul în care duşmanul fără faţă îi va ataca din nou.

Urcată în şa, Sarah privi caravana formată în curtea caravanseraiului. Auzind vocile bărbaţilor şi fornăitul neliniştit al animalelor, simţind vântul fierbinte al deşertului pe faţă şi mirosul neplăcut emanat de cămile intrându-i în nas, lui Sarah nu îi rămase altă opţiune decât să asculte chemarea ademenitoare a aventurii.

— Spre Hermopolis! strigă ea tare şi îşi mână cămila.

Caravana se puse în mişcare.

Pe poarta mare se ieşea afară, în strada principală a oraşului, la al cărei capăt sudic se afla caravanseraiul. Până la Hermopolis, situat între fluviu şi Tehna el-Gebel, nu mai era decât puţin. Să ajungă acolo nu era decât o primă etapă a unei călătorii lungi, poate chiar foarte lungi. Trebuia să reuşească să găsească indiciul de care pomenise bătrânul astrolog, altfel căutarea *Cărţii lui Thot* s-ar fi încheiat pentru Sarah şi însoţitorii ei cu un eşec, la fel ca pentru toţi ceilalţi care căutaseră cartea în ultimii trei mii de ani.

Având deşertul în dreapta şi valea fertilă a Nilului în stânga, caravana se îndreptă spre ruinele aflate în vale şi care de mult nu erau numai de origine antică egipteană. Unele coloane corintice păreau mai degrabă să dateze din perioada precreştină. Se vedeau şi ruinele unui templu din perioada ptolemeică. Timpul şi nisipul nemilos distruseseră cea mai mare parte din anticul Unu, cum fusese odinioară numit Hermopolis. Doar câţiva stâlpi răzleţi stăteau mărturie despre mărimea şi întinderea acestei capitale de circumscripţie, care se aflase sub protecţia specială a zeului Thot. Marele templu, în care odinioară sacerdoţii îl slăviseră pe zeul Thot, se degradase de mult şi căzuse pradă torentului de nisip. Se păstraseră doar câteva statui, coloane şi fundaţii, şi la ele dorea Sarah să ajungă.

— Ei să fie, comentă Milton Fox dispreţuitor când caravana ajunse la destinaţie. Aici a fost odinioară un oraş? Arată ca într-o carieră de piatră blestemată…

— Un pic mai mult respect pentru realizările vechilor culturi v-ar sta bine, inspectore, îl mustră Sarah. Originile acestei „cariere de piatră”, cum o numiţi dumneavoastră, se situează acum 6 000 de

am. În acea vreme, strămoşii noştri stăteau încă sub copaci şi aruncau cu mizerie unul în altul.

— Treacă-meargă, dar chiar vreţi să găsiţi în mijlocul acestor ruine intrarea în galeria despre care ne-aţi povestit? Vreţi să săpaţi pur şi simplu la întâmplare în nisip?

— Fără muncă fizică şi un strop de sudoare nu o să meargă, inspectore, confirmă Sarah cu un surâs amabil. Dar nu am de gând să mă arunc orbeşte cu capul înainte. Metodele moderne de măsurare ne vor ajuta să găsim locul unde arheologii germani au dat peste scheletele soldaţilor francezi.

Cu îndemânare, îmboldi cămila, astfel încât să se aşeze pe picioarele din spate şi să poată descăleca uşor. Adâncindu-se în nisipul fierbinte, Sarah se apropie de ruinele statuilor şi ale porţii, care, deşi căzute în paragină, erau impresionante.

Îi făcu un semn lui Kamal, care aduse o cufăr lunguieţ, transportat până atunci pe spatele cămilei lui. Acesta deschise cutia şi scoase la lumină mai multe instrumente de măsurat: un teodolit montat pe un stativ, precum şi numeroase rigle. Cu ajutorul lor, Sarah căută locul menţionat de Dümichen în cartea lui. Ce-i drept, nu ştia unde săpaseră exact nemţii, dar îşi făcuse însemnări despre direcţiile din care se fotografiase atunci. Sarah spera că, punând cap la cap informaţiile, va găsi intrarea în galeria surpată.

În timp ea ce făcea măsurători, cerându-i lui Kamal să plaseze trepiedul cu teodolitul când într-un loc, când în altul, restul caravanei se aşeză. Corturile în care urmau să înnopteze Sarah şi însoţitorii săi fură ridicate. Soldaţii din regimentul lui Hayden înălţară un cort mare de campanie, în care erau la adăpost de scorpioni şi şerpi, în timp ce lucrătorii localnici urmau să petreacă noaptea sub cerul liber. Sir Jeffrey şi Milton Fox se adăposteau de razele pătrunzătoare ale soarelui sub o pânză întinsă în mare grabă de servitori. De

acolo priveau cum Sarah efectua măsurători în faţa ruinelor templului.

— Pot să vă întreb ceva, Sir Jeffrey? îl interpelă Fox pe consilierul regal.

— Desigur, inspectore. Întrebaţi-mă.

— Ce facem de fapt aici, Sir? Vreau să zic, are vreun rost toată goana aceasta după o antichitate dispărută, care poate nici nu există?

Jeffrey Hull ezită o clipă cu răspunsul.

— Ca să spun adevărul, nu ştiu ce să cred, recunoscu el în cele din urmă. Dar, indiferent de ce credem noi, adversarii noştri cred în existenţa cărţii şi sunt dispuşi să ucidă cu sânge rece. Probabil luăm toate acestea asupra noastră numai pentru a le întinde o cursă.

— Şi dacă nu? întrebă Milton Fox. Sir, v-a trecut prin minte că poate aceste lucruri ar trebui să rămână neatinse? Poate toate aceste crime sunt o avertizare…

— O avertizare? Ochii lui Hull căpătară o expresie amuzată. Vorbiţi serios? Vă rog, inspectore! Unde vă sunt raţiunea, pragmatismul? Nu există avertizări şi blesteme. Dar dacă acolo în nisip se ascunde într-adevăr o antichitate ce ar putea periclita bunul curs al Imperiului, atunci acest obiect trebuie găsit, şi anume cu orice preţ. Înţelegeţi?

Fox tresări. Nu-l mai auzise vorbind cu atâta fermitate pe consilierul regal, pe care-l considerase întotdeauna un om înţelept şi foarte chibzuit.

— Pe deplin, Sir, îl asigură el şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Sarah Kincaid, care între timp redusese mult suprafaţa care intra în discuţie. Aceasta le făcu un semn lucrătorilor, care începură să degajeze cu lopeţile zona temeliilor străvechi.

— Săpaţi, le ceru Sarah lucrătorilor. Săpaţi şi anunţaţi-mă dacă daţi peste ceva neobişnuit. Fiecare indiciu poate fi util…

— Asta obişnuiesc să le spun şi eu mereu martorilor la o crimă, ripostă Fox, care se

apropiase din curiozitate. Dar este de folos în foarte puţine cazuri.

— Să aşteptăm, inspectore, obiectă Sarah şi îşi înfăşură capul şi faţa cu năframa, pentru a se proteja de vântul de seară tot mai puternic, care ridica praf şi nisip. Să aşteptăm…

7

JURNAL PERSONAL
ÎNSEMNARE

Săpăturile durează deja de o zi şi o noapte. Lopată cu lopată, bob de nisip cu bob de nisip, săpătorii deplasează dunele care s-au îngrămădit în faţa ruinelor. Până acum nu s-a găsit nimic. Totuşi, nu sunt dispusă să renunţ.

La lăsarea serii, am aprins torţele şi am dispus împărţirea arabilor în schimburi. Astfel, săpăturile vor putea continua toată noaptea. Pentru siguranţa noastră, căpitanul Hayden a postat santinele în jurul taberei şi şantierului. Deşi nu sunt de acord cu Hayden în multe privinţe, trebuie să recunosc că este un ofiţer vrednic, care mă ajută cât îi stă în puteri, poate chiar prea mult. În timp ce Jeffrey Hull şi Milton Fox stau tolăniţi sub umbrar şi se clocesc în arşiţa uscată, Hayden se interesează tot mai mult de mersul săpăturilor. De unde zelul acesta? Să fi avut Maurice du Gard dreptate când mi-a spus că mă pot baza pe Hayden? Sau în spatele aparenţei de vrednic ofiţer se ascunde trădătorul în privinţa căruia m-a prevenit Amon?

Devin tot mai suspicioasă faţă de lumea din jur. Şi, pe măsură ce săpăturile se prelungesc în zadar, neliniştea mea sporeşte.

Kamal, care se face util ca bucătar, mă tot îmbie cu mâncare, dar eu nu am poftă deloc. De la începutul aventurii, am pentru prima dată sentimentul că noi avem iniţiativa; până acum, doar am reacţionat, duşmanul necunoscut fiind mereu cu un pas înaintea noastră. Acum ni se oferă pentru prima dată şansa de a schimba situaţia.

Dacă este adevărat ce mi-a dezvăluit el-Hakim – şi înţeleptul nu mi-a dat niciodată motive să mă îndoiesc de cuvintele lui –, atunci sub nisipul de la Hermopolis

se ascunde un indiciu despre locul unde au dus susţinătorii cultului lui Thot *Cartea Tainelor* când hoardele lui Şeşonk au invadat regatul şi preoţii zeului Lunii s-au refugiat în pustie. Trebuie să găsesc acest indiciu. Dacă nu, atunci bunul Kesh şi Maurice du Gard au murit zadarnic; or, acesta ar fi un gând insuportabil pentru mine…

RUINELE DE LA HERMOPOLIS, 26 DECEMBRIE 1883

Era după-amiaza târziu în a doua zi a săpăturilor – se lăsase deja amurgul şi tocmai fuseseră aprinse făcliile –, când strigătul răguşit al unui săpător o făcu pe Sarah să ciulească urechile.

Sarah se retrăsese sub umbrar pentru a lua o gură de apă şi a se odihni. Când însă auzi că lucrătorii dăduseră peste ceva, sări din şezlong şi alergă imediat spre locul cu pricina.

— Ce este? îi strigă ea din depărtare lui Kamal.

— Muncitorii au găsit ceva, Milady! Pare să fie o intrare…

Sarah grăbi pasul, cu inima bătându-i mai repede. Simţi din nou emoţia încercată ca adolescentă, când tatăl ei dădea de urma unor antichităţi tăinuite şi a unor mistere nebănuite, şi preţ de o clipă redeveni fata dornică de aventură şi fascinată de enigmele trecutului.

Fu ajutată să coboare în groapa destupată de muncitori în ultimele treizeci şi şase de ore, care era susţinută cu pari din lemn, meniţi să împiedice surparea nisipului. Pe fundul gropii adânci de doi metri, bărbaţii dăduseră peste ceva: o placă din piatră înaltă de circa treizeci de centimetri ieşea din nisipul pe care lucrătorii îl îndepărtaseră întâi cu lopeţile, apoi cu mâinile goale. Bărbaţii se dădură respectuos în lături şi Sarah se aplecă pentru a examina mai atent placa din piatră, care arăta într-adevăr ca un buiandrug subţire de uşă. Cu o pensulă pe care o purta la ea, degajă în

întregime piatra de nisip şi strânse triumfător pumnul când scoase la vedere o inscripţie.

Erau hieroglife dispuse orizontal. Primul semn care îi sări lui Sarah în ochi era un ibis stilizat: emblema lui Thot, pe care ucigaşul din East Endul londonez o lăsase în urmă, în chip de sângeroasă aducere-aminte.

— „Credinciosul, traduse ea inscripţia, descifrând ideogramele bizare, păşeşte cu frică pioasă în altarul zeului Lunii, căci el este stăpânul timpului."

— Ce înseamnă asta? întrebă Stuart Hayden, care se apropiase şi el.

— Asta înseamnă că am găsit ce căutam, căpitane, răspunse Sarah, răsuflând uşurată. Aceasta trebuie să fie intrarea într-un culoar destinat procesiunilor.

— Un culoar destinat procesiunilor?

— Constructorii antici egipteni obişnuiau să prevadă templele mari cu un spaţiu de primire, care era legat de templul propriu-zis prin intermediul unor culoare mai scurte sau mai lungi. Pe aceste culoare păşeau sacerdoţii când trebuiau să slăvească o zeitate sau să aducă jertfe. Aş putea pune pariu că nemţii au dat chiar peste acest culoar.

— Înţeleg. Dar de ce este acum surpat?

— Nemţii au fost aici acum cincisprezece ani, căpitane, îi explică Sarah. Timp suficient pentru ca deşertul să îngroape intrarea sub straturi groase de nisip.

— Nu, interveni Kamal în discuţie. Nu acesta este motivul. Un destin favorabil a determinat acest curs, Lady Kincaid, pentru a împiedica găsirea *Cărţii lui Thot.*

— Aiureli, pufni Hayden. Păstrează-ţi superstiţiile pentru tine, *boy!*

— Nu este o superstiţie. De ce nu luaţi aminte la destin?

— Pentru că este menirea *mea* să deschid această intrare şi să elucidez taina lui Thot, îi explică Sarah cu hotărâre în glas. Îmi pare rău, Kamal!

— Da, replică ghidul sumbru. Şi mie îmi pare rău, Lady Kincaid…

Se întoarse şi le ordonă lucrătorilor să sape mai departe şi să degajeze restul ruinei descoperite. Aşa cum bănuise Sarah, de-o parte şi de alta a buiandrugului ieşiră la lumină coloane. Cu cât se săpa mai adânc, cu atât devenea mai clar faptul că descoperiseră într-adevăr intrarea căutată. Furtunile de nisip din ultimii o sută cincizeci de ani dărâmaseră intrarea şi umpluseră pe jumătate galeria care pornea din dreptul porţii. Când forţele arabilor scăzură în intensitate şi săpăturile încetiniră, Hayden ordonă unor oameni de-ai lui să-şi ia lopeţile şi să ajute; spre sfârşit, spre marea mirare a lui Sarah, însuşi ofiţerul dădu o mână de ajutor.

La lumina torţelor dispuse de jur împrejurul gropii, săpăturile continuară până când intrarea în galerie se deschise înaintea lor ca un gâtlej întunecat şi ameninţător.

— Torţe! ceru Sarah. Avem nevoie de mai multe torţe.

— Nu faceţi asta, Lady Kincaid, o conjură Kamal. Încă nu este prea târziu.

— Nicio grijă, îl asigură Sarah pe ghid, care era vădit neliniştit. Nu se va întâmpla nimic.

— *Inshalah,* replică încet Kamal. Dacă este voia lui Dumnezeu.

— Aşadar? întrebă Sarah, luând torţa pe care i-o întinsese un lucrător. Cine vine cu mine?

— Eu, nu intră în discuţie, i se alătură Hayden imediat. Denham, Lester, mă veţi însoţi.

— Înţeles, Sir!

— Locotenente Farnsworth?

— Da, Sir?

— Aveţi comanda în absenţa mea. Fiţi vigilent, înţeles?

— Da, pe deplin, Sir.

— Voi veni şi eu, se oferi Kamal în ciuda reticenţelor lui evidente.

— Nu trebuie, Kamal.

— Ştiu, Milady. Dar vreau să vin.

— Şi noi am vrea să ne alăturam dumneavoastră, dacă ne este îngăduit.

Sir Jeffrey era cel care vorbise. Atraşi de strigătele de bucurie ale lucrătorilor, Milton Fox şi el părăsiseră locul protejat de sub apărătoarea din pânză.

— Sunteţi sigur, Sir? întrebă Sarah, uşor sceptică.

— Fireşte. Doar de asta suntem aici, nu? Aşadar, ce mai aşteptăm?

Lucrătorii îi ajutară pe consilierul regal şi pe inspectorul de la Scotland Yard să coboare în groapă, unde îi aşteptau Sarah, Hayden şi Kamal. Sarah văzu nerăbdarea şi încordarea întipărite pe feţele camarazilor ei şi se surprinse savurându-şi emoţia.

— Să mergem! zise ea scurt şi pătrunse împreună cu Kamal prin deschidere, în întunericul care se căsca înaintea lor.

— Fascinant! Absolut fascinant!

Vocea lui Jeffrey Hull răsună cu ecou datorită plafonului boltit al tunelului, pe care fusese pictat în urmă cu mii de ani un cer înstelat. Cum galeria se aflase majoritatea timpului sub nisip, protejată etanş, culorile nu păliseră, iar stelele pictate scânteiau încă în lumina făcliilor. Fuseseră ferite de coroziune, de vânt şi de intemperii. Nici jefuitorii de morminte nu îşi făcuseră mendrele aici. Pereţii coridorului erau pictaţi în special cu reprezentări de plante şi animale. Sarah recunoscu papiri şi curmali, de asemenea, hipopotami, crocodili şi păsări flamingo.

Participanţii la expediţie străbătură cu pietate tunelul, al cărui capăt se afla mai departe decât băteau făcliile. Înaintară tot mai mult, şi Sarah observă cum încordarea lui Kamal sporea cu fiecare pas.

— Totul e în ordine? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el sumbru. Nu e nimic în ordine…

Brusc văzură capătul galeriei. După circa patruzeci şi cinci de metri, galeria dădea într-un spaţiu cu plafonul scund şi sprijinit de coloane. În nişele dintre stâlpi, se vedeau statuete din piatră reprezentând diverse zeităţi din panteonul vechi egiptean.

— Esplanada, explică Sarah scurt.

— Ce anume? se interesă Milton Fox, care în mod evident nu se simţea în largul lui în spaţiul strâmt, apăsător şi întunecos.

— Sala cu coloane a templului, explică Sarah. Preoţii cultului obişnuiau să pregătească aici ceremoniile, înainte de a intra în încăperea principală a templului.

— Înţeleg. Şi cine sunt aceşti flăcăi? arătă Fox spre statuete.

— Aceşti flăcăi, cum îi numiţi, au fost adoraţi ca zei în Egiptul antic. Cel de acolo, cu capul de şacal, este zeul morţilor, Anubis. Lângă el îl vedeţi pe Apophis, duşmanul de moarte al lui Ra, care apare mereu reprezentat ca şarpe. Şi cel de acolo este Suchos, pe care egiptenii îl adorau sub înfăţişarea unui crocodil.

— Şi unde este Thot? se interesă Sir Jeffrey. Nu aţi spus că acest templu îi este închinat lui?

— Credinţa în zei îmbracă în Egiptul antic aspecte diferite, explică Sarah. Nu exista o religie unitară, după noţiunile noastre. Adesea zeităţile erau adorate pe plan local; chiar şi între preoţi erau dezacorduri şi culte separate. Unul dintre aceste culte se referea la zeităţile Apophis, Suchos şi Anubis ca aliaţi ai lui Thot în lupta sa cu zeul

soarelui, Ra, fapt pentru care îi găsim aici, în sala de acces.

— E de înţeles, dar nu se explică unde a rămas Thot, replică Sir Jeffrey.

— Vom afla şi asta, îl asigură Sarah şi dori să coboare mai adânc în sala cu coloane.

Deja după câţiva metri drumul se înfundă. Galeria, care făcea legătura între esplanadă şi încăperea principală a templului, se dărâmase. Pietriş şi nisip astupau galeria care, la un moment dat în decursul miilor de ani, se surpase.

— Capăt de drum, observă inutil Milton Fox. Acum ştim cel puţin că nemţii nu au ajuns mai departe.

— Ei, nu, fu de acord Sarah, însă francezii au ajuns aici cu şaptezeci de ani mai devreme.

— De unde ştiţi?

— Nemţii au găsit aici jos scheletele soldaţilor francezi, replică Sarah, şi chiar şi dumneavoastră, inspectore, veţi fi de acord că trebuie să-i fi ucis ceva pe aceşti soldaţi.

— Poate au fost surprinşi de o furtună de nisip, găsi o explicaţie Sir Jeffrey. Probabil galeria s-a surpat în timp ce soldaţii se aflau încă înăuntru.

— Puţine şanse, căci atunci leşurile lor s-ar prezenta, ca urmare a păstrării lor în spaţiu etanş, în stare de mumifiere, îşi valorifică Fox cunoştinţele în materie de criminalistică, iar nemţii ar fi menţionat asta în raportul lor.

— Mulţumesc, inspectore, confirmă Sarah. Să pornim, aşadar, de la premisa că, undeva, aceşti bărbaţi au fost răniţi şi s-au putut retrage aici, unde au murit de pe urma rănilor.

— De acord, spuse Hayden. Şi *de unde* trebuie să se fi repliat aici?

— Aceasta, stimate domnule căpitan, va trebui să aflăm, replică Sarah şi începu să pipăie pereţii la lumina făcliilor.

— Ce faceţi aici? întrebă Fox.

— Caut un indiciu, inspectore. O crăpătură în zid, un curent de aer… ceva care să ne indice unde se află ieşirea din esplanadă.

— O ieşire? Dar ieşirea este surpată…

— Această ieşire, da, confirmă Sarah. Dar constructorii Egiptului antic erau adevăraţi meşteri când venea vorba să conceapă încăperi şi galerii secrete, şi să camufleze intrările în ele. Şi aş pune pariu cu oricine că şi în această sală mai există o ieşire.

— Lăsând la o parte faptul că nu se cuvine ca o lady să parieze, ripostă Sir Jeffrey, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi aşa de sigură?

— Numiţi asta instinct, Sir, replică Sarah. Oamenii lui Napoleon au fost aici, şi eu cred că au găsit această cale de acces tăinuită. Doar că apoi ceva i-a dus la pierzanie.

— Sau cineva, adăugă Kamal sumbru.

— Tinere prieten, i se adresă Sir Jeffrey egipteanului, doriţi să ne spuneţi ceva? Atunci, vorbiţi pe şleau! Aluziile dumneavoastră întunecate mă enervează tot mai mult.

— Nu ar trebui să ne găsim aici, răspunse Kamal de bunăvoie. Acest templu este blestemat, iar blestemul său se abate asupra oricui intră aici fără îngăduinţă.

— Superstiţii, nimic mai mult, fu de părere Hayden şi alungă astfel toate reticenţele.

La lumina pâlpâindă a făcliilor, pipăiră pereţii sălii cu coloane. Milton Fox şi Sir Jeffrey li se alăturară. Doar Kamal nu li se alătură, ci se mulţumi să stea cu braţele încrucişate în mijlocul esplanadei şi să arunce priviri sumbre celor care îl angajaseră.

Pereţii fură cercetaţi milimetru cu milimetru. Sarah se folosi de cuţitul ei, bătu în piatră cu mânerul, căutând cavităţi şi scormoni cu lama prin crăpături – zadarnic. Spre mirarea lui Sarah, nici însoţitorii ei nu avură mai mult succes.

— Ciudat, zise ea îngândurată. Eram sigură că…

— Nu am spus eu? se repezi Fox doritor să i se facă dreptate. Nu am spus de la început că este o întreprindere fără rost? Am fi putut rămâne acasă, la Londra, în loc să înghiţim praf şi să ne prăjim de vii pe arşiţa asta…

Inspectorul continuă să se văicărească, dar Sarah nu-l mai ascultă… Privea agitată în lungul şi-n latul sălii, întrebându-se ce îi scăpase. „Unde ar mai putea fi o ieşire? Unde a plasat arhitectul acestui templu uşa secretă…?”

Soluţia îi veni în minte când îl văzu pe Kamal, care se afla în mijlocul încăperii, pe o placă din piatră pe care era înscrisă hieroglifa păsării ibis – simbolul lui Thot.

— Ştiu soluţia! anunţă ea şi se îndreptă spre Kamal.

După ce îl rugă să se dea la o parte, se aplecă prudentă şi ciocăni în placă. Se auzi un sunet plin şi obscur care indica o cavitate.

— Repede, Kamal, îi ceru Sarah. Avem nevoie de lămpi şi de ulei, în plus, de frânghie şi de câţiva bărbaţi viguroşi cu unelte. Repede!

Egipteanul murmură un răspuns neinteligibil şi dispăru. Se întoarse rapid, urmat de o mână de lucrători, fiecare cu o daltă în mână. Sarah şi Hayden degajaseră între timp marginile plăcii din piatră. Urmând indicaţiile lui Sarah, săpătorii se grăbiră să ajute să scoată la iveală placa din piatră, care măsura aproape un metru pătrat.

Odată piatra dezvelită, reuşiră cu puteri reunite – Hayden şi oamenii săi, şi chiar Milton Fox dădură o mână de ajutor – să dea în lături piatra. Dedesubt se vedea un tunel ce cobora în adâncuri şi din care venea aer rece.

— Doamne, Lady Kincaid, puţini ar reuşi să vă calce pe urme, admise Sir Jeffrey. Trebuie să recunosc că la început am considerat teoria dumneavoastră drept foarte îndrăzneaţă şi nu-mi

puteam imagina că se ascunde ceva în spatele ei. Dar, treptat, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă dau crezare.

— Multe mulţumiri, Sir, răspunse Sarah uşor ofensată. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Sarah se lăsă din nou în genunchi şi aruncă o privire în tunel. Cum nu putea zări nimic în afară de bezna profundă, luă fără să stea pe gânduri o făclie în mână şi o azvârli în adâncuri.

— *La!*[8] strigă Kamal.

Dar era prea târziu. Făclia căzu în tunelul care era mai adânc decât bănuise Sarah. Făclia pluti timp de clipe nesfârşite; apoi se stinse brusc.

— Ce a fost asta? întrebă Sir Jeffrey uluit.

— Întunericul a consumat flacăra, răspunse Kamal sumbru.

Dar Sarah nu se lăsă păcălită. Ceru ca un felinar să fie aprins şi ataşat de mâner la o frânghie. Apoi coborî încet felinarul în tunel. Se vedea că doar partea superioară a tunelului era zidită. Judecând după lungimea frânghiei cu care era coborât felinarul, tunelul măsura în jur de treizeci de metri. Cea mai mare surpriză însă le-o rezervă capătul tunelului.

— Ce este asta? întrebă Milton Fox stupefiat când felinarul păru dintr-odată să se dubleze.

Sarah ţinu strâns frânghia şi felinarul se balansă. Cum şi celălalt felinar se balansa dintr-o parte în alta, deveni limpede că era vorba de o reflectare a lui. În plus, de jur împrejurul imaginii reflectate exista o sclipire uşoară şi mată ca de…

— Apă! rosti Stuart Hayden, exprimând incredibilul. Acolo jos este apă. În mijlocul deşertului…

— Probabil un rezervor, presupuse Sarah. Poate un lac subteran, alimentat de Nil. Cineva trebuie să coboare înăuntru şi să vadă despre ce este vorba.

— Iau eu asupra mea această sarcină! se oferi Hayden fără ezitare.

— Mulţumesc mult pentru ofertă, căpitane, replică Sarah, în timp ce îşi scotea revolverul din raniţă şi i-l întindea lui Hayden spre păstrare. Dar voi face chiar eu asta, dacă îmi îngăduiţi.

— Nu voi permite aşa ceva, protestă Hayden energic. Nu voi îngădui să vă riscaţi…

— Trebuie să vă amintesc, căpitane, că nu dumneavoastră aveţi conducerea expediţiei, ci eu?

Hayden trase aer în piept.

— Nu, răspunse el scrâşnind din dinţi. Nu e nevoie.

— În regulă. Trebuie să cobor, căpitane. Trebuie să văd ce se ascunde acolo jos. Probabil sunt singura care poate înţelege corect. Sarah înclină capul hotărâtă, trase felinarul înapoi şi îl deznodă. Legă cu îndemânare capătul frânghiei, formând o buclă pe care o folosi pentru a-şi sprijini piciorul drept. Acum daţi-mi drumul înăuntru, în regulă?

— Am înţeles, declară Hayden împotriva voinţei lui. Denham, Lester, coborâţi-o pe Lady Kincaid cu frânghia. Dar cu mare atenţie, în regulă?

— Da, Sir.

Soldaţii apucară frânghia pe după umeri, astfel încât să nu le poată aluneca. Apoi o lăsară lent în jos pe Sarah, care se aşezase deja pe marginea puţului şi îşi legăna picioarele.

— Vă rog, nu, Milady, o imploră Kamal.

— Hotărârea mea este deja luată, se mulţumi Sarah să răspundă. Vocea ei răsuna înfundat şi înăbuşit în tunel.

Cu o mână, Sarah se prinse de frânghia care pârâi uşor, şi cu cealaltă apucă felinarul a cărui sclipire lumina pereţii tunelului. Zidăria se termina într-adevăr la distanţă de câţiva metri, lăsând loc stâncii în care fusese săltuit tunelul, prin muncă asiduă. Sarah se întrebă cu o strângere de inimă câţi sclavi trebuie că-şi pierduseră viaţa aici, la construcţia acestui tunel.

Curiozitatea ei cu privire la ce se afla pe fundul gropii crescu. Orice ar fi fost, Sarah era bucuroasă

că se impusese în faţa lui Hayden. Căutarea *Cărţii lui Thot* costase deja prea multe vieţi omeneşti pentru gustul ei, şi nu dorea să asiste la vătămarea altor participanţi la expediţie. De aceea insistase să cerceteze singură tunelul…

După ce coborâse o bucată zdravănă de drum, sesiză sub ea scânteierea apei. Câţiva metri mai jos, puţul se termină şi Sarah descoperi că se afla în mijlocul unei imense bolţi subterane, sub al cărei plafon se legăna.

— Stop! strigă ea şi se sperie de răsunetul propriei voci, care îi arăta că plafonul era de dimensiuni considerabile.

Cât de mare era în realitate, nu se putea stabili în bezna care depăşea raza de bătaie a felinarului.

Soldaţii opriră imediat frânghia şi Sarah se balansă la numai un picior de suprafaţa scânteietoare a apei.

— E totul în regulă? ajunse la ea vocea îngrijorată a lui Hayden.

— Cum nu se poate mai bine, strigă Sarah înapoi.

Apa era destul de limpede. La lumina felinarului, Sarah putu vedea fundul lacului subteran şi bănui că nu putea fi mai adânc de un metru. Fără să stea pe gânduri, se desprinse de frânghie, sări şi se afundă cu un plescăit în apa rece.

— Lady Kincaid! De această dată Sir Jeffrey era cel care îşi făcea griji pentru ea. E totul în regulă acolo jos?

— Pe deplin, replică Sarah în timp ce străbătea apa care-i ajungea până la şold. M-am hotărât, după atâta arşiţă şi praf, să fac o baie rece…

— Ce vedeţi? dori să afle Hayden.

— Nu mult, răspunse Sarah, în timp ce, la lumina felinarului, continua să privească în jur. Presupun că există o legătură subterană între Nil şi acest lac. Probabil constructorii templului l-au valorificat în chip de rezervor natural.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Ei, pe de-o parte un astfel de procedeu nu ar fi neobişnuit, pe de altă parte puţul indică… Ce…?

Sarah se întrerupse când percepu brusc o mişcare deasupra ei. Apucă instinctiv cuţitul de mâner, înainte de a-şi da seama că prin deschizătura tunelului atârnau bâţâindu-se doar două picioare bine cunoscute.

Picioarele îi aparţineau lui Hayden, care nu se putuse abţine să nu o urmeze pe Sarah. Ofiţerul îşi lăsase sus casca, haina roşie şi pistolul.

— Ce este, căpitane? Îmi preţuiţi într-atât compania, încât nu v-aţi putut lipsi de ea nici cinci minute?

— Aţi ghicit, replică ofiţerul într-un acces rar de umor şi sări la rândul lui în apă.

Imediat, frânghia fu trasă în sus. După puţin timp îşi făcură apariţia caporalii Denham şi Lester. În sfârşit – lui Sarah nu-i veni să-şi creadă ochilor – li se alătură şi Kamal.

— Ei? întrebă ea. Eşti sigur că vrei într-adevăr asta, Kamal?

— Cum v-am spus deja, Milady, ştiu unde mi-e locul. Asta nu înseamnă însă că îmi face plăcere să fiu aici.

— Înţeleg.

— Propun să ne deplasăm în direcţii diferite, adăugă Sarah. Astfel ne vom da seama de mărimea grotei. Cine găseşte primul ceva să-i strige pe ceilalţi.

Hayden nu avu nimic împotrivă, aşa că înaintară în direcţii diferite prin apa întunecată; Denham şi Lester îşi purtau puştile deasupra capului ca să nu se ude. Sarah păşi cu atenţie. Deja după câţiva paşi, începu să tremure – nu pentru că apa ar fi fost foarte rece, dar corpul ei se obişnuise cu arşiţa deşertului.

— La naiba! îl auzi deodată pe Lester strigând. Ce miroase aici aşa de ciudat?

— Nimeni nu v-a cerut părerea, *corporal*[92], i se adresă Hayden dur…

— Da, Sir.

— Căscaţi ochii şi deschideţi gura numai când aveţi ceva de raportat, clar?

— Înţeles, Sir…

Sarah nu putu decât să surâdă. Stuart Hayden părea un ins încăpăţânat şi groaznic de vanitos, dar îşi îndeplinea sarcinile cu seriozitate şi entuziasm. Poate că Maurice avusese dreptate să-l considere pe Hayden cel mai loial aliat al lui.

O clipă, Sarah, care îşi croia drum prin semiîntuneric, se gândi la du Gard. O podidi amărăciunea, dar îşi atrase singură atenţia că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru asta. Misiunea ei avea prioritate; până când o va duce la bun sfârşit va închide adânc în sine tristeţea şi durerea…

Un plescăit în apă îi atrase atenţia. Sarah privi în direcţia din care venise zgomotul şi la lumina felinarului îl văzu la o oarecare distanţă pe caporalul Lester înaintând prin apă. Probabil el provocase clipocitul apei.

Sarah îşi continuă drumul. Brusc remarcă în faţa ei ceva profilându-se în beznă. Nu departe de ea, peretele grotei se distingea în întuneric. Cu cât se apropia mai mult, cu atât vedea mai bine că stânca nu fusese lăsată neprelucrată, ci fusese sculptată: în piatră erau dăltuite reprezentări de zeităţi egiptene.

Culorile în care artiştii antici obişnuiau să-şi picteze operele păliseră din cauza umidităţii; reprezentările erau totuşi uşor de recunoscut. Sub perete se afla un brâu larg, de jumătate de metru, de asemenea rodul unei mâini de artist, care părea să înconjoare întreaga margine a bazinului.

— Am găsit ceva aici! strigă Sarah tare. Vorbele ei răsunară cu un ecou straniu, din pricina vecinătăţii unei stânci. Aici se află un perete.

— Rămâneţi acolo, îi ceru Hayden. Venim la dumneavoastră şi vom cerceta peretele împreună.

— De acord.

În timp ce felinarele celor patru camarazi îşi schimbară direcţia, Sarah examină imaginile de pe pereţi. Faptul că pereţii grotei fuseseră acoperiţi cu reprezentări picturale îi dovedea lui Sarah că era într-adevăr vorba de un rezervor, poate chiar cu semnificaţie cultică. Printre numeroasele picturi de pe perete, înfăţişând evenimente din mitologia egipteană, recunoscu din nou efigia zeului-crocodil Suchos; aproape concomitent, se izbi cu piciorul de ceva aflat pe fundul bazinului din piatră.

Sarah coborî lampa ca să vadă ce era. Trebui să aştepte un moment până când nisipul pe care îl învolburaseră paşii ei se depuse din nou.

Încet, contururile obiectului deveniră mai clare…

Sarah se înspăimântă. Căci ceea ce lovise cu piciorul era un craniu de om!

Sarah sări înapoi şi observă că de-a lungul marginii bazinului erau dispuse şi alte oase. Nu erau doar oase de om, ci şi de animale; totuşi nu exista umbră de îndoială: şi oameni îşi aflaseră moartea în această peşteră. Cuprinsă de o bănuială îngrozitoare, Sarah simţi sângele pulsându-i în vine.

— Stop! le strigă ea însoţitorilor ei, cu voce puternică. Niciun pas mai departe! Nu este un rezervor, preciză Sarah cu glas tremurător.

— Nu? Dar atunci ce?

Sarah dori să răspundă, când *corporal* Denham scoase un strigăt de groază. Sarah şi ceilalţi alergară spre el, dar nu văzură decât o vâltoare înspumată, în mijlocul căreia sărmanul Denham dispăru. Felinarul militarului se stinse într-o clipită şi partea respectivă a grotei fu învăluită brusc în întuneric.

— Denham? strigă Hayden uluit. Denham, la naiba, ce e cu dumneavoastră?

Nu veni niciun răspuns. O clipă, se lăsă o liniște adâncă. Doar undeva în depărtare se auzea apa plescăind uşor. Sarah înţelese că acest clipocit putea însemna sfârşitul pentru ei toţi.

— Afară de aici! strigă ea cât putu de tare, când, deodată, ceva ţâşni lângă ea din apă, ceva numai gură şi dinţi.

Un bot larg deschis, atât de mare, încât un copil ar fi putut sta în picioare înăuntru, se repezi la ea. Îngrozită, Sarah făcu singurul lucru care-i veni în minte: aruncă felinarul în gura căscată.

Fălcile ucigaşe se încleştară şi sparseră sticla. Petrolul dinăuntru luă foc şi o flacără ţâşni din gâtlejul dihaniei, o lumină o clipă şi îi dădu înfăţişarea unui monstru legendar. Înnebunită de furie şi de durere, fiara se zvârcoli în apă şi apoi dispăru. Sarah ştia că trebuia să fugă pentru a scăpa cu viaţă. Se aruncă în faţă şi se ajută de braţe, înaintând spre ceilalţi.

— La naiba! Ce-a fost asta? îi strigă Hayden.

— Nu este un rezervor de apă, ci un cuib de crocodili…

Ca pentru a-i confirma spusele, la lumina felinarelor rămase îşi făcură apariţia valuri care se îndreptau spre cei trei bărbaţi.

— Lester, trageţi! îi ordonă Hayden subordonatului său, care îşi duse prompt carabina la ochi şi trase când apa se dădu în lături şi două dihănii cu aspect arhaic străpunseră suprafaţa cu colţii lor ucigaşi, cu pielea scorţoasă de reptilă şi cu gura larg deschisă.

Arma se descărcă. Pocnetul glonţului răsună cu ecou. Una din cele două reptile se încovoie în apă şi se zbătu sălbatic. Dihania măsurând patru metri rămase în urmă, altfel decât cealaltă reptilă, care îşi continuă înaintarea spre însoţitorii lui Sarah şi ajunse în clipa următoare în dreptul lor.

Kamal, scoţându-şi fulgerător de repede pumnalul, se repezi cu un strigăt de luptă la crocodil, dar nu reuşi decât să zgârie pielea

reptilei. Ca şi cum ar fi vrut să-şi ia revanşa pentru moartea confratelui său, crocodilul se avântă cu gura larg deschisă asupra caporalului Lester.

Soldatul ochi din nou, dar glonţul, tras în grabă, îşi rată ţinta. În clipa următoare, reptila ajunse în dreptul victimei şi, tot atât de brusc cum ţâşnise din apă, se scufundă din nou. Lester fu apucat de picioare şi tras cu forţă năprasnică. Arma şi felinarul zburară cât colo, în timp ce subofiţerul era atras în vâltoarea înspumată care căpătă culoarea sângelui. Tavanul întoarse ecoul strigătelor lui stridente până când îl înghiţi întunericul şi strigătele lui amuţiră abrupt.

— Doamne! exclamă Sarah când zgomotele încetară.

— *Inshalah,* murmură Kamal.

— Spre tunel! se repezi Hayden, care-şi scosese sabia, deşi ştia că nu îi era de niciun folos în lupta cu crocodilii.

— Nu! îl contrazise Sarah. Bestiile ne-ar mânca înainte ca vreunul din noi să apuce să părăsească grota. Acolo jos, în faţa peretelui, este un pinten de pământ pe care ne putem refugia. Pe pământ ne-am deplasa mult mai repede decât prin apă.

Nimeni nu o contrazise, astfel că toţi trei schimbară direcţia, îşi croiră drum fugind şi înotând cât mai iute în direcţia peretelui. Trebuiau să vegheze ca stropii să nu stingă felinarele. Fără lumină, Sarah şi însoţitorii ei ar fi fost condamnaţi la o moarte sigură.

— Acolo! strigă Kamal deodată şi indică spre dreapta. Acolo sunt mai mulţi crocodili…!

Iar se îndreptară spre ei valuri de rău augur. Plesnind puternic din coadă, dihăniile se năpusteau prin apa întunecată spre victimele lor aproape lipsite de apărare.

— Mai repede! îi îndemnă Sarah pe însoţitorii ei. Nu mai este mult…

În întuneric, se profila din nou peretele grotei cu paloarea frescelor lui. Sarah recunoscu iar faţa lui

Suchos, care părea să o privească batjocoritor.

— *Yalta! Yalta!* strigă Kamal îngrozit; în spatele lui se ridică un val cu multă spumă, din care ţâşni în clipa următoare un monstru care-şi arătă colţii.

Când fiara îşi căscă botul pe punctul de a-l înşfăca, ghidul egiptean scoase un ţipăt strident. Bestia îşi rată însă ţinta la intervenţia ofiţerului, a cărui sabie fulgeră prin aer şi îl lovi năprasnic pe crocodil. Rana provocată de armă nu era adâncă, dar fu suficientă pentru a pune dihania la respect pe moment. Crocodilul dădu înapoi şi camarazii câştigară câteva secunde, timp preţios, care le permise să se refugieze pe uscat.

Sarah ajunse prima. Vlăguită, se ridică şi îşi făcu vânt pe stâncă. Culcată pe burtă, îi întinse mâna lui Kamal, pentru a-l ajuta la timp. Înarmat doar cu sabia, Hayden rămăsese în urmă să le acopere retragerea.

Al doilea crocodil săgetă apa, pe urmele ofiţerului.

— Hayden! Haideţi! strigă Sarah şi Hayden se întoarse şi alergă grăbit spre mal, ajutându-se şi cu mâinile.

Sarah văzu oripilată cum monstrul înota pe sub apă spre ofiţer, gata să-l înhaţe în orice clipă. Hayden ajunse la marginea bazinului. Sarah îl apucă şi, împreună cu Kamal, îl trase din apă, tocmai când fălcile ucigaşe clămpăneau gata să-l înşface de picioare. Hayden scăpă în ultima clipă; colţii crocodilului muşcară în gol. Dezamăgită, fiara se întoarse şi se îndepărtă. Tuturor le era însă clar că nu renunţase de tot la pradă.

— Mulţumesc, zise Hayden gâfâind. A fost la ţanc.

— Asemenea, îi întoarse Kamal mulţumirile.

Pe moment, toate rivalităţile şi deosebirile fură date uitării şi cei doi îşi zâmbiră cu camaraderie.

— Bărbaţii… bombăni Sarah, clătinând din cap.

Apoi se ridicară toţi în picioare şi porniră grăbiţi de-a lungul stâncii, având în dreapta apa în care se

oglindea lumina felinarelor. Cu răsuflarea tăiată şi dârdâind, iuţiră pasul cât putură, în speranţa că vor ajunge la un loc sigur. După numai câţiva paşi atacul crocodililor li se păru straniu şi aproape ireal – aceasta, până când, din întuneric îşi făcu apariţia o dihanie înspăimântătoare.

Sarah văzu cu coada ochiului o umbră suplă, alunecând fugar, şi scoase un ţipăt ascuţit. O clipă mai târziu, se ivi din adâncuri un bot cu colţi îngrozitori, care se avântă după fugari. Cu prezenţă de spirit, Hayden lovi bestia cu sabia şi reuşi să o alunge. Dar aceasta reveni chiar în secunda următoare, şi, de data aceasta, nu mai era singură.

Mai multe guri flămânde îşi făcură apariţia de-a lungul punţii, cu dinţii clămpănind, gata să-i înşface pe Sarah şi pe însoţitorii ei. Mai mult, avizi de sânge şi pradă, crocodilii încercau să se urce pe uscat, lăsând să li se vadă trupurile monstruoase, bine protejate. Sarah remarcă aspectul lor neobişnuit.

Pielea lor nu era, ca de obicei, verde sau gălbuie-maronie, ci albicioasă, din pricina habitatului lor întunecat. Sarah cunoştea inscripţii care relatau despre crocodilii albi, veneraţi de egipteni drept animale sacre, socotindu-se că fuseseră marcaţi de Suchos într-un mod aparte. Crezuse mereu că reprezentau un simplu mit; acum însă, se convingea pe viu de existenţa lor…

Chiar în faţa ei, una din bestii încerca să se caţăre pe puntea din stâncă. Sarah îl împinse cu piciorul la loc în apă şi alergă mai departe. Părea o cursă cu obstacole de-a lungul punţii: trebuia să alerge cât mai aproape de perete, să se ferească de boturile gata să o înhaţe şi să fie şi atentă să nu alunece de pe piatra umedă.

— Bestiile astea nenorocite, strigă Hayden, sunt tot mai multe.

Ofiţerul nu exagera.

Şapte, opt crocodili, fiecare depăşind trei metri, se agitau sub apa care se învolbura sub zvâcnetul

cozilor lor. Unde priveai, colţi ucigaşi se iţeau în semiîntuneric. Dihăniile însetate de sânge umpleau aerul cu trosnetele şi şuieratul lor.

Deodată Kamal, aflat în faţa trupei, scoase un ţipăt înăbuşit. Egipteanul ajunsese brusc într-un loc unde puntea se surpase şi, văzând prea târziu că drumul se termina, călcase în gol.

Sarah, care îl urma îndeaproape, îl văzu bălăbănindu-se, dădu să-l prindă, dar nu mai apucă. Dând cu disperare din braţe, Kamal căzu pe burtă în apă.

— Kamal! Nu!

Ţipătul ei răsună în grotă. Fără să ezite, Sarah îşi scoase cuţitul de vânătoare de la centură. Acesta nu era prevăzut pentru lupta cu crocodilii, dar lama lui era ascuţită şi tăioasă, iar bestiile aveau să aibă ocazia să afle asta pe propria piele.

— Trageţi-l afară, căpitane! strigă Sarah şi sări după Kamal înainte ca Hayden să apuce să riposteze.

Aflată din nou în apă până la şold, Sarah văzu unul dintre corpurile cilindrice săgetând apa. Nu făcu greşeala să aştepte ca fiara să iasă la suprafaţă şi să se repeadă la ea cu botul căscat, ci se scufundă pentru a i-o lua bestiei înainte. În lumina difuză de sub apă, abia dacă putea vedea ceva. O înconjura bezna cu irizaţii verzui, din care porni spre ea o umbră având paloarea morţii.

Sarah strânse cuţitul în mână, se lăsă pe fundul bazinului şi se aruncă într-o parte. Când crocodilul, care nu-l scăpa din ochi pe Kamal, trecu pe lângă ea, îl înjunghie cu toată puterea.

Sarah implântase cuţitul puţin sub craniul masiv al reptilei, adânc în gâtul ei. Din reflex, botul reptilei se căscă. Crocodilul se scutură şi zvâcni din coada imensă. Sarah apucă să-şi scoată cuţitul şi să se vadă înconjurată de sângele închis la culoare care se revărsa din rană, când ceva tare o lovi în cap şi o împinse într-o parte.

Un moment pluti sub apă, înainte ca durerea arzătoare din plămâni să o trezească. Sarah înţelese că trebuia să iasă afară pentru a respira. Cu toată forţa, se împinse în pământul de pe fundul bazinului, dădu din braţe şi, în clipa următoare, ieşi la suprafaţă.

Trase cu sete aer în piept, recunoscătoare că rămăsese în viaţă. Când însă deschise ochii, privi direct în gura căscată a unui crocodil care se repezea asupra ei. Îşi pierduse cuţitul pe fundul bazinului şi era prea slăbită pentru a fugi. În clipa aceea Sarah Kincaid se gândi că, pentru ea, expediţia în căutarea *Cărţii lui Thot* se terminase.

Îşi privi liniştită moartea în ochi – totul părea să se deruleze cu încetinitorul – şi aşteptă să fie înhăţată de fălcile îngrozitoare ale dihaniei şi trasă în apă.

Dar nişte braţe puternice o apucară şi o traseră din apă înainte ca bestia să o înhaţe. Ca un fulger din cer, sabia de husar se împlântă în cădere în gura deschisă a fiarei care horcăi în retragere.

Sarah, ajunsă pe stânca solidă, privi faţa surâzătoare a lui Kamal. Apoi fu ajutată să se ridice şi, deşi avea genunchii slăbiţi şi forţele secătuite, alergă împreună cu salvatorii ei de-a lungul punţii care continua din locul unde se surpase. Crocodilii rămaseră în urmă pentru a se înfrupta cu nesaţ din confratele lor rănit mortal; oricum, prada umană nu avea cum să le scape.

Sarah, ai cărei plămâni ardeau ca focul şi ale cărei picioare tremurau ca varga, observă uşurată că puntea se lărgea. În sfârşit, ajunseră în partea frontală a grotei, unde se afla o platformă din piatră cu un altar mare. Imediat în spate se înălţa, ameninţătoare şi sumbră, o statuie uriaşă.

Soclul era incizat cu hieroglife, lizibile în ciuda vechimii lor. Statuia fusese afectată de gradul mare de umiditate. Capul nu mai stătea pe umeri, însă, după rămăşiţele împrăştiate pe platformă, Sarah recunoscu gâtul lung şi încovoiat al unui ibis. Fără

îndoială, această statuie îl reprezentase cândva pe Thot, zeul Lunii şi stăpân al templului!

Hayden şi Kamal îi dădură drumul lui Sarah şi ea căzu epuizată. Şi însoţitorii ei se lăsară la pământ şi traseră aer în piept. Le era clar că scăpaseră de la moarte ca prin urechile acului.

— Mulţumesc, domnii mei, zise Sarah. A fost o salvare în ultima secundă.

— Nu, Lady Kincaid, eu vă datorez mulţumiri, ripostă Kamal gâfâind. *Mutaschakkir-ktir*[10]. Curajul dumneavoastră este uimitor. V-aţi riscat viaţa pentru a salva un servitor neînsemnat.

— Tu eşti un prieten, Kamal. În plus, adăugă ea cu un surâs uşor, imediat după aceea m-ai salvat şi tu. Vezi, aşadar, că fapta mea nu a fost atât de dezinteresată pe cât a părut.

— Dezinteresată? se repezi Hayden, care arăta destul de jalnic; avea uniforma udă leoarcă şi distrusă, iar părul îi era ciufulit. Ceea ce aţi făcut a fost nebunie curată şi un gest cu totul iresponsabil. Şi ce, pentru numele lui Dumnezeu, sunt bestiile astea oribile?

— Crocodili albi, replică Sarah. Egiptenii i-au venerat ca animale sacre.

— Ce vorbiţi! Crocodilii dumneavoastră sacri tocmai mi-au hăpăit doi oameni.

— Nu mi-a scăpat asta.

— Şi acum?

— Crocodilii vor ataca în mod cert din nou, spuse Sarah convinsă. De asta sunt aici: ei sunt paznicii templului. Probabil trăiesc aici de trei mii de ani.

— Grozav, pufni Hayden. Acum ştim peste ce au dat francezii.

— Da, confirmă Sarah. Întrebarea este cum trecem de bestii fără a fi înghiţiţi de ele.

— Poftim? Hayden se holbă la ea. Mă tem că nu aud bine! Nici nu se pune problema să ne mai confruntăm o dată cu bestiile astea. Nu, mai bine

rămânem aici şi aşteptăm până vin oamenii mei şi ne scot afară.

— Ca să ajungă şi ei în stomacurile acestor dihănii? întrebă Sarah. Gândiţi-vă, căpitane! Dacă aceşti crocodili au fost izolaţi aici pentru a păzi templul, atunci trebuie să existe un mecanism care să ne permită să-i ocolim.

— De ce?

— Pentru că acesta este principiul unui mecanism de protecţie. Capcanele au menirea de a-i îndepărta pe vizitatorii nedoriţi. Pentru cei aleşi, din contră, există mereu o cale de a evita capcanele.

— Aşa? Şi cum trebuie să arate drumul în cazul acesta?

— Nu ştiu. Sarah stătu pe gânduri şi privi statuia care odinioară ajungea până aproape de tavan. Aceasta este o reprezentare a lui Thot – suntem, aşadar, pe calea cea bună. Poate găsim un indiciu în inscripţie…

Deşi o dureau membrele şi era slăbită şi epuizată, Sarah se ridică în picioare, apucă unul din cele două felinare rămase şi începu să cerceteze soclul statuii. Îşi trecu degetele peste hieroglifele săpate cu mult timp în urmă şi începu să traducă.

— Acesta este semnul pentru „aliaţi”, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru cei doi însoţitori, ca apoi să traducă: „Zeii lunii şi fertilităţii sunt aliaţi din timpuri străvechi, zeul-ibis şi stăpânul lui… *sobek.”*

— Sobek? ridică Hayden din sprâncene. Ce înseamnă asta?

— Este cuvântul antic egiptean pentru crocodil, căpitane.

— Ah, nu din nou crocodili…

— „Crocodilii sacri, scrie aici mai departe, au culoarea lunii, de aceea stăpânul lor Suchas i-a lăsat lui Thot, pentru ca ei…”

Sarah se întrerupse din traducere.

— Ca să ce? dori să afle Hayden.

— Ca să ajute la păzirea tainei lui Thot, replică Sarah încet, înţelegeţi ce înseamnă asta, căpitane? înseamnă că suntem pe calea cea bună. Undeva aici se află un indiciu privind locul unde a fost adăpostită odinioară *Cartea lui Thot.* Trebuie să-l găsim.

— Chiar aşa? Şi unde, vă rog, ar trebui să-l căutăm?

— Despre asta nu se menţionează nimic.

— Sunteţi sigură?

— Ascultaţi, căpitane, aş propune să vă faceţi treaba dumneavoastră şi să mă lăsaţi pe mine să mi-o fac pe a mea, replică Sarah uşor indignată. Când mi-am băgat eu nasul în treaba dumneavoastră?

— De la prima noastră întâlnire nu faceţi altceva, răspunse Hayden oarecum neajutorat.

De această dată, Sarah nu îl mai contrazise.

— Daţi-mi o mână de ajutor, domnilor, le ceru Sarah însoţitorilor ei. Undeva trebuie să se afle un mecanism ascuns, o manetă sau ceva asemănător prin care se înlătură capcana.

— Dacă ziceţi…

Hayden, care renunţase să o mai contrazică, începu într-adevăr să pipăie pereţii de stâncă şi soclul statuii. Şi Kamal luă parte la căutare, tot aruncând priviri bănuitoare spre apa care se întindea dincolo de platformă. Era imposibil de ghicit la ce se gândea. Regreta că se alăturase expediţiei? Era într-adevăr recunoscător lui Sarah că îl salvase? Sau o blestema în gând pentru că era pe cale să descopere o taină care era bine ascunsă de mii de ani?

Deodată se auzi un fornăit în întuneric, care nu părea să provină de la un om.

— Paznicii, zise Kamal sumbru. Se întorc…

Într-adevăr, se auzi chiar în momentul următor un clocotit şi un plescăit care se apropiau cu iuţeală. Sarah îşi întrerupse căutarea pentru a

arunca o privire în întunericul brăzdat de umbre de dincolo de locul luminat de felinare. Văzu că apa se mişca. Din bezna grotei, se repezeau spre ei mai mulţi crocodili odată. Corpurile lor palide sclipeau în lumina pâlpâitoare care părea să-i atragă cu vraja ei. Încă o clipă şi aveau să ajungă la platformă.

— Bestiile astea nenorocite, răbufni Hayden cu năduf. Fără arme de foc nu le vom putea ţine mult timp departe.

— Dacă găsesc mecanismul, poate nu vom avea nevoie de asta, răspunse Sarah, în timp ce căuta mai departe, febril, cavităţi şi nişe secrete.

— Bine, mormăi Hayden înverşunat. Voi încerca să trag de timp cât pot. Grăbiţi-vă!

Apoi se întoarse, îşi apucă sabia, se grăbi spre crocodilii care ajunseseră la mal şi erau pe cale să se salte pe pământ. Kamal îi aruncă lui Sarah o privire de nedesluşit şi îl urmă pe Hayden cu pumnalul scos, gata să lovească.

Pe primii crocodili, cei doi reuşiră să-i alunge cu împunsături zdravene înapoi în apă. Totuşi, la ţărm se îmbulzeau tot mai multe reptile hămesite, pe care nu le puteau respinge prea mult timp.

— Sarah! strigă Hayden cu o familiaritate neobişnuită, dar în condiţiile de faţă nu era timp de formalităţi.

— Încă un moment, îl rugă Sarah, căreia nu-i scăpase stăruinţa din vocea lui Hayden.

Însă oricât de minuţios pipăi soclul statuii şi peretele de stâncă învecinat, nu găsi nimic…

În cinci locuri deodată, crocodilii erau pe cale să se urce pe platformă. Bestiile cuceriră uscatul, săltându-şi întâi capul, apoi picioarele anterioare pe ţărm. Ca un derviş, Hayden sărea între ei încolo şi-ncoace, împungându-i cu sabia, dar nu reuşi să-i alunge. Din contră: cu cât ajungeau la mal mai mulţi crocodili, cu atât era mai evident că prada nu avea cum să le scape.

Oamenii aveau nevoie de un fel de stăvilar, de o barieră care să-i împiedice pe crocodili să se caţăre pe uscat şi să-i atace. Lui Kamal îi veni o idee salvatoare. În timp ce Stuart Hayden, asemenea Sfântului Gheorghe, se lupta cu sabia cu reptilele, egipteanul apucă felinarul rămas, sparse sticla, vărsă petrolul şi îi dădu foc. Astfel, se formă de-a lungul ţărmului o barieră de foc, care nu rămase fără efect. Orbiţi de lumina flăcărilor, crocodilii îşi dădură drumul în apă.

— Bună treabă, *b*... Kamal! îi strigă Hayden, chiar dacă amândurora le era limpede că efectul flăcărilor nu va dura mult.

Când petrolul se va fi consumat şi flăcările se vor fi stins, crocodilii aveau să iasă din nou din apă şi să îşi caute prada. Şi în întunericul care va domni, nu li se va mai opune mult timp rezistenţă.

Gândurile lui Stuart Hayden erau deja la colţii tăioşi ca lama, care aveau să îl hăpăiască fără cruţare, când Sarah scoase un strigăt ascuţit de triumf.

Pe marginea inferioară a soclului, descoperise două hieroglife: una era semnul pentru „apă”, cealaltă pentru „crocodil”. În lipsa unei unelte potrivite, Sarah apucă o piatră şi lovi cu ea semnul, la care placa din piatră cedă cu sunet cristalin şi se sparse.

Sub placa subţire de piatră, care era implântată în soclu ca un element de construcţie, fiind astfel perfect camuflată, se vedea o manetă lungă de jumătate de metru, pe care Sarah o apucă fără să stea de gânduri şi trase. Deoarece, în ciuda sforţărilor ei, maneta nu se clintise decât foarte puţin din loc, Sarah îi chemă pe Hayden şi pe Kamal să o ajute.

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi se auzi un sunet ca şi cum s-ar fi surpat ceva, întâi ca o şoaptă îndepărtată, apoi, în decurs de câteva secunde, ca un vuiet nestăvilit.

— Ce este asta? strigă Hayden, preocupat să acopere zgomotul.

— Nisip, răspunse Sarah. Constructorii egipteni îl foloseau pentru a pune în mişcare blocuri mari de piatră şi alte greutăţi…

Ca pentru a-i dovedi spusele, se auzi deodată un tunet înăbuşit, în plus, sunetul provocat de deplasarea unei pietre pe o altă piatră, iar în momentul următor – plescăit de apă. Ultimul zgomot se auzi la început ca un clipocit firav şi îndepărtat, pentru a se dezlănţui apoi cu o intensitate ca de cascadă – şi aceasta la marginea deşertului libian!

— O ecluză! strigă Sarah peste vuietul infernal. Cred că am deschis o ecluză…

Într-adevăr, apa din bazin se puse în mişcare. În mijloc se formă un curent, căruia crocodilii i se opuseră la început cu succes. Câteva clipe mai târziu, apa din bazin se transformă însă într-un şuvoi care lua totul pe sus; reptilele hrăpăreţe fură expulzate de acolo una după alta şi dispărură în întuneric. Totodată, nivelul apei scăzu vizibil, confirmând teoria lui Sarah.

Câteva clipe mai târziu, nu mai rămăsese nici urmă de crocodili. Vâlvătaia flăcării pe cale să se stingă lumina băltoacele de mâl de pe fundul bazinului, care nu era neted, ci prezenta nişte adâncituri bizare, aparent dispuse haotic.

— Mulţumesc din suflet! exclamă Hayden, gata să se întreacă în laude. Nu aş fi crezut că…

Dar Sarah nu-l mai asculta. Descoperise ceva. Fără să stea pe gânduri, sări în bazinul din care se scursese apa, ignorând duhoarea oribilă împrăştiată de băltoace, şi cercetă îndeaproape adâncimile.

— Ce faceţi acolo? întrebă Hayden uluit.

— Vă amintiţi ce v-am spus anterior? Că în Hermopolis trebuie să existe un indiciu privind locul unde a fost dusă *Cartea lui Thot?*

— Şi?

— Indiciul este aici, răspunse Sarah triumfătoare, în timp ce se lăsa în genunchi şi îndepărta mâlul cu mâinile goale. Aici este indiciul, căpitane! Nu-l recunoaşteţi? Fiecare adâncitură reprezintă o stea; mai multe stele formează o constelaţie. Aceasta, de pildă, este constelaţia Călcâiului, corespondentul egiptean al Ursei Mari. Şi acolo – alergă câţiva paşi mai încolo, pentru a se apleca din nou – este Ursa Mică, având drept cea mai îndepărtată stea nici mai mult, nici mai puţin decât Steaua Polară. Cum ea reprezintă un punct fix pe bolta cerească şi indică întotdeauna drumul spre nord, ea şi stelele din jurul ei au fost numite în vechime „Cele Neschimbătoare”… Nu vă daţi seama, Hayden? Este o hartă care ne indică direcţia!

— Nemaipomenit! exclamă ofiţerul, parcă luându-i-se un văl de pe ochi. Aveţi dreptate…

— Ştim despre Nechepso, marele preot al cultului lui Thot, care a trăit în jurul anului 300 î.Hr., că se pricepea la astrologie. Însă această hartă este cu şapte secole mai veche. În tot acest răstimp a rămas tăinuită aici.

— *Naram*[III], zise Kamal, şi crocodilii au păzit-o.

— Aşa este, confirmă agitată Sarah, cuprinsă de febra descoperirii.

Spaimele trăite şi vieţile umane pierdute fuseseră date uitării, cel puţin pentru moment. Perspectiva de a elucida un mister vechi de mii de ani o fascina pe Sarah. Şi cu fiecare secundă descoperea noi şi noi amănunte: nu doar aştri stilizaţi, ci şi săgeţi, care, având drept reper Steaua Polară, fixă, indicau o cale…

— Kamal, ordonă Sarah, am nevoie de muncitori care să mă ajute să degajez toată harta. În plus, am nevoie de hârtie, creion şi riglă. Şi avem nevoie de lumină aici, jos, înainte să se stingă felinarul.

Kamal înclină din cap aprobator. Nu protestă, dar ridurile de pe frunte îi trădau îngrijorarea.

Sarah Kincaid reuşise să dezlege prima enigmă şi să găsească indiciul care zăcuse mii de ani pe fundul bazinului de apă. Ce se va întâmpla mai departe? Va reuşi această lady englezoaică să găsească manuscrisul rămas, cu temei, atâta vreme tăinuit?

Kamal dorea să fie pregătit…

8

RAPORT DE EXPEDIŢIE
27 DECEMBRIE, ÎNSEMNARE

Urmând calea indicată de harta găsită sub templul din Hermopolis, ne-am îndreptat spre vest. Ţinând cont şi de indicaţiile lui Amon el-Hakim, dispunem de o reprezentare foarte exactă a locului unde trebuie să căutăm Umbra lui Thot. Căci, în cinstea cifrei „cinci", cu o semnificaţie aparte în cultul lui Thot, acela care speră să descopere *Cartea Tainelor* trebuie să călărească cinci zile şi cinci nopţi pentru a ajunge la locul legendar, unde, odinioară, preotul Tezud şi ai lui au ascuns manuscrisul secret.

Deoarece ar fi prea periculos să călătorim pe întuneric, am decis împreună cu căpitanul Hayden să călărim doar ziua. Sperăm să parcurgem distanţa în douăsprezece etape – douăsprezece etape care ne vor purta prin arşiţa şi pericolele deşertului libian.

Printre cei care mână cămilele şi printre săpători domneşte neliniştea. Aşa cum mi-a dezvăluit Kamal, circulă zvonul că expediţia se desfăşoară sub auspicii rele şi că ar fi fost blestemată de zeii vechi, în a căror existenţă unii oameni continuă să creadă…

31 DECEMBRIE

Deşertul!

Cine citeşte acest cuvânt la adăpostul celor patru pereţi ai săi, poate chiar lângă căminul atât de familiar, acela nu are o reprezentare corectă a neajunsurilor îndurate de noi.

La primele raze ale soarelui, întunericul albastru se retrage, iar marea nesfârşită a dunelor devine infernul încins care ne ţine deja de zile întregi în ghearele lui.

În timp ce cămilele noastre şi cei care le mână sunt mai obişnuiţi cu arşiţa şi pustietatea din jur, însoţitorii mei şi cu mine suportăm cu greu clima. Cum în timp ce se călăreşte, abia dacă se rosteşte un cuvânt, fiecare se adânceşte în propriile gânduri, şi eu încep să înţeleg la ce se referă beduinii când afirmă că, în deşert, omul se întâlneşte cu ceea ce a lăsat în urmă.

În faţa atotputerniciei deşertului, în care o viaţă de om nu reprezintă mai mult decât un fir de nisip, păleşte toată strălucirea, şi omul este redus la starea lui de făptură slabă şi plăpândă, care nu ar putea supravieţui mai mult de trei zile fără apă în acest mediu ostil. Un loc al morţii şi al pericolului, dar şi al unei frumuseţi care-ţi taie răsuflarea.

Dune domoale, în formă de semilună, ale căror creste strălucesc în lumina apusului de soare ca focul în vatră, se întretaie cu formaţiuni bizare din stâncă şi din calcar, turnuri şi monumente create nu de mâna omului, ci de vânt.

Din loc în loc descoperim, pe jumătate îngropate în nisipul deşertului, rămăşiţele unor sate şi ruine din timpuri străvechi, martori tăcuţi ai fertilităţii de odinioară a pământului. Oamenii au părăsit acest ţinut, dar mai există viaţă: corbii deşertului se ridică dimineaţa pe cer, croncănind, alte păsări înconjoară în zbor formaţiunile stâncoase, şi în nisip se văd urmele viperelor cu corn, a căror muşcătură este temută în egală măsură de oameni şi de animale.

Deşi am călătorit şi înainte prin deşert, acum îl percep cu mai multă acuitate decât în trecut. Poate că, pentru a putea înţelege acest ţinut aspru şi rupt de lume, trebuie să suferi pierderi însemnate înainte. Şi totuşi, jinduiesc după viaţă şi mi-e dor să-mi cufund mâinile în apă rece. Abia aştept să se ivească dintre dune palmierii oazei Barbaria.

DEŞERTUL LIBIAN, 31 DECEMBRIE 1883

— Ştiţi ce nu înţeleg? întrebă Milton Fox, care arăta destul de jalnic aşa, cocoţat pe spatele

cămilei lui.

Uniforma kaki a inspectorului era fleaşcă de sudoare, faţa lui – înroşită de soare şi plină de praf. În spatele ochelarilor, pe care îi purta majoritatea timpului pentru a se apăra de vânt şi de nisip, se formaseră două pete palide, având o nuanţă diferită faţă de restul feţei, care îl făceau pe Fox să semene şi mai mult cu confratele său, vulpoiul, din rândul animalelor.

— Ce nu înţelegeţi, inspectore? întrebă Sarah, căreia îi fusese adresată întrebarea.

Şi hainele ei erau prăfuite şi murdare, dar năframa înfăşurată ca la beduini în jurul capului şi a gâtului îi protejase faţa.

— Suntem de cinci zile pe drum, socoti Fox, dar pot să pun rămăşag că am fi putut parcurge deja dublul acestei distanţe, dacă nu ar fi trebuit mereu să luăm în calcul ocolişurile.

— Ocolişurile, inspectore?

— Într-adevăr. Acest Kamal, pe care îl preţuiţi atâta, pare să nu ştie bine direcţia. O dată o ia spre nord, apoi spre sud, şi asta deşi vrem spre vest. Nu văd rostul. De ce nu ne orientăm pur şi simplu cu ajutorul busolei, cum se procedează în ţările civilizate?

— Deoarece, stimate inspector, nu există străzi, cum probabil aţi remarcat deja. Aţi încercat vreodată să călăriţi drept prin deşert?

— Sigur că nu, pufni Fox. Cum ştiţi, nu am mai fost niciodată aici.

— Credeţi-mă, îl asigură Sarah, v-ar trece repede plăcerea călătoriei. Să traversezi o dună presupune eforturi considerabile atât pentru animale, cât şi pentru oameni. Deja după câteva ore am fi epuizaţi, şi nu am câştiga nimic. Cine vrea să se deplaseze prin deşert învaţă repede să se adapteze configuraţiei sale şi să meargă pe crestele dunelor.

— Acesta este, aşadar, motivul.

Inspectorul scoase din mâneca jachetei o batistă, cândva albă, îşi scoase casca colonială şi îşi tamponă fruntea.

— Nu înţeleg totuşi de ce musulmanii nu construiesc pur şi simplu străzi…

Sarah nu apucă să-i răspundă, căci în aceeaşi clipă reveniră iscoadele trimise în recunoaştere de căpitanul Hayden. Sarah mână cămila şi ajunse în spatele convoiului, unde călăreau Hayden şi Kamal.

— Deci? se interesă ea. Care sunt noutăţile?

— Nu mai este mult până la Baharia, o informă amabil Hayden. Oamenii mei au văzut dincolo de stânci primul sat din oază.

— Bawiti, zise Kamal. Oamenii de acolo sunt paşnici şi ne vor primi cu ospitalitate. Dar ar fi mai sigur dacă am campa în interiorul oazei. Şi acolo ni se va da un loc de tabără şi apă. Legea deşertului impune asta.

— Foarte bine, replică Sarah. Înseamnă că vom petrece Anul Nou în mijlocul prietenilor, aşa cum se cuvine.

— *Inshalah,* se mulţumi să răspundă Kamal.

Apoi îşi mână cămila şi porni înainte pentru a le anunţa sosirea în Baharia. Hayden le făcu semn iscoadelor să-l însoţească.

— Ştiţi, Lady Kincaid, zise căpitanul şovăielnic, poate că m-am înşelat.

— În ce sens, căpitane?

— Păi, poate acest Kamal este totuşi bun la ceva. În orice caz, s-a dovedit foarte curajos acolo jos, la crocodili. Fireşte, în măsura în care se poate spune asta despre un musulman.

— Fireşte, aprobă Sarah, străduindu-se să rămână serioasă.

— Totuşi, continuă Hayden ignorându-i zâmbetul, există lucruri la el care nu-mi plac oricum aş întoarce-o.

— Şi anume?

— Păi, mă întreb de ce bunul Kamal se depărtează noaptea de tabără şi în timpul zilei dispare iar şi iar, pentru a reveni pe neaşteptate.

— Cercetează împrejurimile, presupuse Sarah. În calitate de ghid, îi revine şi această sarcină.

— Într-adevăr? Şi tot de sarcinile lui ţine şi să vă arunce mereu priviri pe ascuns?

— Poftim?

— Pretindeţi că nu aţi observat că ghidul nostru nu vă scapă din ochi? Uneori aduce cu un animal de pradă care-şi pândeşte victima.

— Comparaţiile dumneavoastră sunt cam deplasate, căpitane, replică Sarah acru.

— Poate. Dar Kamal urmăreşte ceva, sunt sigur. Şi credeţi-mă, Lady Kincaid, am nas bun când e vorba să adulmec o capcană. În caz contrar, nu aş fi supravieţuit anul trecut la Tel el-Kebir.

Sarah trase aer în piept şi dori să-i spună lui Hayden că nu o impresionează deloc povestirile veteranilor despre campanii sângeroase, însă îşi aminti de spusele lui Maurice du Gard.

Du Gard îi atrăsese atenţia să nu întreacă măsura cu Hayden, deoarece ofiţerul îi era un aliat loial. În privinţa lui Kamal, din contră, nu-şi exprimase nicio părere…

— Şi ce credeţi că urmăreşte Kamal? se interesă ea prudentă şi aproape fără urmă de ironie în voce.

— Nu ştiu, dar trebuie să fim prevăzători, răspunse Hayden. Kamal pare cunoscut în oază, ceea ce înseamnă că are aliaţi acolo. Nu am deloc intenţia să sfârşesc cu beregata tăiată.

— Nici eu, îl asigură Sarah. Dar de ce ne-ar trăda Kamal tocmai acum? A avut doar nenumărate prilejuri să ne ucidă, dacă ăsta îi era scopul.

— Poate, dar până acum a fost mereu în minoritate. În oază însă sunt atâţia localnici. Fulani, hausa, tuaregi. Oameni din toate triburile mişună pe acolo şi nu îi văd cu ochi buni pe

vizitatorii englezi. Kamal ar avea condiţii propice să ne atace şi să ne prade, dacă ar vrea.

— Cum vreţi să procedaţi, căpitane? Să ocoliţi oaza?

— Dacă este mai sigur, de ce nu?

— Pentru că avem nevoie urgentă de apă, iar hamalii şi muncitorii noştri trebuie să se odihnească. Vom folosi timpul petrecut acolo pentru a ne pregăti în vederea îndeplinirii misiunii noastre.

Căci de la oază până la Umbra lui Thot vom mai avea doar cinci sau şase zile de mers călare.

— Credeţi într-adevăr în asta, nu-i aşa? întrebă Hayden. Chiar credeţi că există ceva de aflat? Ceva care a fost căutat zadarnic timp de milenii…

— … Şi care, cum ştim, poate întoarce lumea cu susul în jos, îi termină Sarah propoziţia. Nu există altă posibilitate, căpitane. Avem nevoie de oază şi de apă. Dacă vă linişteşte, şi eu cred că suntem spionaţi şi că e cineva care abia aşteaptă să ne dea lovitura de graţie. Dar, atâta timp cât nu-l putem identifica pe acest duşman, nu avem de ales, trebuie să aşteptăm şi să fim atenţi. Şi permiteţi-mi să vă asigur, căpitane, adăugă ea mai încet, că sunt bucuroasă că dumneavoastră şi ostaşii dumneavoastră însoţiţi expediţia.

— Într-adevăr? întrebă Hayden uluit.

Şi îi aruncă lui Sarah o privire scrutătoare pentru a vedea dacă vorbeşte serios. Dar, pe de o parte, din cauza năframei pe care o purta, nu i se vedea mult din faţă, pe de altă parte vocea ei nu sunase deloc ironic.

— Într-adevăr, confirmă ea fără ezitări. Aveţi dreptate când presupuneţi că suntem înconjuraţi de duşmani şi nu ne putem permite să ne duşmănim mai departe. În zilele următoare trebuie să colaborăm, căpitane, sau nu vom avea nicio şansă în lupta contra celeilalte părţi.

— Tot aşa văd şi eu văd lucrurile.

— Atunci vă rog pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră să ţineţi ochii deschişi, căpitane, zise Sarah. Şi vă asigur că şi eu voi face la fel.

— Este aceasta o ofertă de pace? întrebă ofiţerul.

— Numiţi-o un armistiţiu…

Sarah Kincaid era convinsă că momentul în care caravana ajunsese la Baharia îi va rămâne mult timp în memorie.

Baharia nu era doar cea mai mare oază din ţinut, ci şi una din cele mai frecventate, deoarece aici se intersectau importante căi comerciale. Dinspre vest soseau săptămânal caravane din oaza Siwa; din sud, unde se afla oaza Kufra, veneau negustori care aduceau marfă din Africa neagră sau care traversaseră ţinutul numit de tuaregi, simplu, *ténéré* – „nimic”. Şi undeva, în mijlocul acestui pustiu impresionant, se ascundea un mister pe care Sarah era hotărâtă să-l dezlege.

Deşi se trezise din nou în ea febra căutării, care o îmboldea să meargă mai departe, Sarah ştia că atât ea, cât şi ceilalţi oameni din expediţie aveau nevoie de odihnă. În Baharia găsiră găzduire. Epuizaţi şi bucuroşi în acelaşi timp că parcurseseră prima etapă a marşului prin deşert, paznicii cămilelor adăpară şi hrăniră animalele înainte de a se odihni şi ei.

Căpitanul Hayden îşi împărţi oamenii în două tabere. Deoarece trupa sa pierduse doi oameni, hotărî să-l includă în serviciul de pază pe locotenentul Farnsworth şi, de asemenea, pe sine. Sir Jeffrey şi Milton Fox îşi reluară locul sub umbrar şi inspectorul reuşi să facă rost de o sticlă de vin. Deşi ştia între timp ce urmări avea alcoolul în condiţiile unei călduri excesive, Fox destupă sticla ca – aşa cum spunea el – să o lase să respire. Dorea să savureze vinul la cină, pentru a petrece Anul Nou ca un om civilizat, dar se întâmplă

altfel. Fox nu se putu abţine să nu deguste o picătură de vin şi, fără să-şi dea seama, într-un acces de dor de casă, goli întreaga sticlă. Urmările se dovediră implacabile, astfel că inspectorul de la Scotland Yard îşi petrecu ultimele ceasuri ale anului 1883 dormind dus în cortul lui.

Deşi nu se îndoise de acest deznodământ, Sarah nu ripostă deloc. Fox se dovedise, în timpul călătoriei prin deşert, mai perseverent decât ar fi bănuit ea şi, deşi iniţial fuseseră adversari înverşunaţi, Sarah şi inspectorul de la Scotland Yard îngropaseră securea războiului, asta şi în condiţiile în care evenimentele din Cairo şi din Hermopolis susţinuseră teoriile îndrăzneţe ale tinerei femei.

Ce rămăsese era certitudinea că exista un trădător în rândurile lor. Sarah încă nu avea habar cine ar fi putut fi acesta. Toată seara, în timp ce se spăla şi-şi curăţa hainele, Sarah reflectă la posibilul inamic, căutând în comportamentul însoţitorilor ei un indiciu care să dezvăluie identitatea trădătorului. Dar, ca de-atâtea ori înainte, nici de această dată nu ajunse la vreun rezultat.

Când se întoarse în tabără, unde Kamal aprinsese focul şi prăjea hălci de carne de berbec, Sarah îl găsi acolo doar pe Sir Jeffrey. După sforăitul care răzbătea din cortul lui era clar că inspectorul încă dormea după ameţeala provocată de băutură. Se lăsa amurgul, iar la vest siluetele palmierilor se distingeau clar pe fundalul portocaliu al apusului de soare.

— Este foarte frumos aici, remarcă Sir Jeffrey, aşezat pe un scaun pliant, cu faţa întoarsă spre apusul de soare. Aproape aş putea uita că ne pândeşte pierzania.

— Într-adevăr, îl aprobă Sarah căreia părul îi cădea pe umeri în şuviţe umede.

— Bunul Mortimer nu a exagerat, zise Sir Jeffrey.

— În ce sens?

— Când a zis că dumneavoastră aţi fi cel mai preţios ajutor pe care l-am putea primi, scumpa mea. Trebuie să recunosc că am fost întâi sceptic, doar…

— … Sunt femeie, sfârşi Sarah propoziţia când consilierul regal se întrerupse politicos. Spuneţi liniştit, Sir Jeffrey. Doar sunt ceea ce sunt.

— Poate, Lady Kincaid. Dar sunteţi altfel decât toate femeile pe care le-am întâlnit în viaţa mea. Ştiţi exact ce vreţi şi vă urmăriţi ţelurile cu o perseverenţă de neclintit. Îmi veţi da dreptate dacă voi afirma că aceste trăsături sunt atribuite mai ales bărbaţilor.

— Adevărat, Sir Jeffrey. Dar bărbaţii sunt cei care au fixat standardele. Nu cred că noi, femeile, am fost întrebate vreodată ce părere avem.

— Probabil aveţi dreptate, fu de acord Sir Jeffrey. Eu sunt prea bătrân, dar presupun că vor veni generaţii mai puţin limitate decât a mea. Recunosc, Lady Kincaid, că nu am pus mult preţ pe teoriile dumneavoastră şi că am luat parte la expediţie doar de dragul tatălui şi al naşului dumneavoastră. Dar, cu toate privaţiunile îndurate, nu regret că am venit. Recunosc cu plăcere că dreptatea a fost de partea dumneavoastră. Îl puteţi ierta pe un om bătrân? zâmbi consilierul regal.

— Sir Jeffrey, zise Sarah cu o severitate mimată. Dacă nu v-aş cunoaşte mai bine, aş zice că folosiţi prilejul ca să-mi faceţi nestingherit avansuri.

— Arşiţa e de vină! replică Sir Jeffrey, ridicând din umeri spre amuzamentul amândurora.

Kamal aduse pită şi carne, pe lângă care mai gustară şi brânză, şi smochine proaspete. Amândoi fură de părere că aceasta fusese cea mai bună cină de Anul Nou consumată vreodată de ei. Spre ora unsprezece – în Baharia se lăsase deja liniştea – Sir Jeffrey se duse la culcare.

— Nu doriţi să rămâneţi până la miezul nopţii şi să aşteptaţi începutul noului an? întrebă Sarah.

— Nu, copila mea, scutură el din cap. Am trăit deja destule începuturi de an. Cu fiecare An Nou, mă simt mai bătrân şi mai gol pe dinăuntru. Vă urez totuşi un An Nou fericit, Sarah!

— Mulţumesc, Sir Jeffrey. Asemenea şi dumneavoastră!

Consilierul regal se despărţi de ea şi se retrase în cortul pe care-l împărţea cu Milton Fox. Când dădu să intre în cort, se auzi un sforăit puternic, aşa că Sarah avu de ce să se amuze. Imediat ce Hull intră în cort, veselia dispăru de pe faţa lui Sarah. Realitatea o ajunse din urmă, cu toate întrebările ei încă nerezolvate. Melancolică, se gândi la tatăl ei şi la cea din urmă aventură, la care luase parte fără voie.

— Tată, şopti ea privind bolta cerească. De ce m-ai lăsat singură? Aş avea nevoie de sfatul tău, ştii? Şi, dacă acolo sus îl vei întâlni pe Maurice, spune-i că mi-e dor de el…

Glasul i se frânse, şi îşi şterse lacrimile care îi apăruseră în ochi.

În tabără se făcuse linişte, doar dinspre ţarcul cămilelor, unde paznicii atingeau cu fierul încins rănile de pe spatele animalelor, răzbăteau sunete uşoare. Pierdută în gânduri, Sarah privea ţintă flăcările, când percepu paşi uşori în nisipul din spatele ei. Se întoarse speriată, întinzând mâna după centura cu arme, pe care o agăţase de speteaza scaunului. Dar era doar Kamal, care se apropie de cercul de lumină al focului.

— E totul în regulă?

— Da, Kamal. E în ordine.

— Păreţi tristă, insistă egipteanul. Aţi plâns, nu-i aşa?

— Doar puţin.

— Fiii şi fiicele deşertului plâng rar. Socotesc plânsul drept o risipă, apa fiind atât de necesară pentru supravieţuire. Dacă totuşi varsă lacrimi, o fac doar pentru că i-a rănit ceva mai adânc decât i-

ar putea răni vreodată setea ucigătoare sau tăişul armei vreunui duşman.

— Fiii şi fiicele deşertului sunt foarte înţelepţi, recunoscu Sarah şi, pentru a schimba subiectul, apucă demonstrativ geanta din piele cu notiţele ei.

— De ce? întrebă Kamal şi se aşeză lângă ea, fără ca Sarah să i-o fi cerut.

— La ce te referi?

— De ce faceţi asta? deveni mai clar ghidul. De ce faceţi tot posibilul să spulberaţi un mister rămas atâta timp neelucidat, luând în calcul chiar şi moartea unor oameni nevinovaţi?

— Nu eu am început, îi aminti Sarah. Duşmanii noştri au vărsat întâi sânge. Ei fac tot posibilul să intre în posesia *Cărţii lui Thot.* Putem doar încerca să le-o luăm înainte.

— Şi apoi?

— Apoi vom face ceea ce trebuie făcut.

— Anume?

Tonul lui Kamal devenise provocator, iar privirea lui era atât de întunecată şi de pătrunzătoare, încât Sarah începu să nu se simtă prea în largul ei.

— Nu cred, explică ea cu oarecare bruscheţe, că trebuie să-ţi dau ţie socoteală, Kamal. Sunt conducătoarea acestei expediţii şi nu-ţi datorez nicio justificare.

— Ştiu, Milady. Totuşi, ar trebui să vă întrebaţi din ce motiv speraţi să găsiţi *Cartea lui Thot.*

— Mi s-a pus deja această întrebare.

— Şi ce aţi răspuns?

— Că am mai multe motive: vreau să pun capăt lanţului de crime fără rost, provocat de căutarea acestei scrieri, să fac tot posibilul pentru a obţine eliberarea naşului meu, care a fost răpit de duşmani.

— Înţeleg, zise Kamal încetişor. Dar faceţi asta şi din cauza tatălui dumneavoastră, nu-i aşa?

— Poftim?

— Am auzit discuţia căpitanului Hayden şi a inspectorului Fox despre dumneavoastră. Amândoi erau de părere că tatăl dumneavoastră ar fi motivul pentru care luaţi toate acestea asupra dumneavoastră.

— Ah, da?

— Da. Se pare că vă învinuiţi pentru moartea tatălui dumneavoastră şi că vreţi să reparaţi lucrurile.

— Ia te uită, strânse Sarah din buze. Cine ar fi crezut că atât căpitanul Hayden, cât şi bunul inspector Fox se interesează aşa de mult de persoana mea?

— Au, aşadar, dreptate în presupunerea lor?

— Cine ştie? Foarte posibil.

Pe de-o parte Sarah se supără că Hayden şi Fox vorbeau pe la spate despre ea, pe de altă parte, în mod straniu, nu o deranja să discute cu Kamal despre acest subiect.

— Aşadar, nu căutaţi în primul rând *Cartea lui Thot,* trase concluzia, aproape uşurat, Kamal, ci ceea ce caută toate fiinţele pieritoare: eliberare.

Sarah rămase o clipă pe gânduri.

— Poate, răspunse ea în cele din urmă.

— Deci dorinţa aprigă de a afla secretul lui Thot nu a pus încă stăpânire pe dumneavoastră şi nu este prea târziu să întrerupeţi căutarea.

— Nu voi întrerupe căutarea, Kamal, hotărî Sarah. Am spus o dată şi repet: *Cartea lui Thot* trebuie găsită înainte să reuşească partea adversă să intre în posesia ei. Aceasta este misiunea noastră şi o vom duce la îndeplinire.

— Dar nu vă daţi seama că asta va provoca o catastrofă? Că această expediţie este sortită eşecului?

— De unde ştii tu asta? se interesă Sarah suspicioasă.

Încerca oare Kamal să o ameninţe?

— Nu e nevoie să fii clarvăzător ca *effendi* du Gard ca să-ţi dai seama, răspunse Kamal. Printre

paznicii de cămile circulă zvonuri. Se zice că aţi fi pe cale să atrageţi mânia vechilor zei. Alţii afirmă că un blestem planează asupra întregii acţiuni şi că vom muri toţi într-un final.

— Într-adevăr? întrebă Sarah ciulind urechile. Şi cine spune astfel de lucruri oamenilor?

— Fiii deşertului sunt superstiţioşi, Milady, răspunse Kamal ignorând reproşul implicit. Nu e nevoie de nicio voce străină pentru a-i înspăimânta, căci această frică le asigură de mii de ani supravieţuirea. Ascultaţi-i şi faceţi cale întoarsă cât mai aveţi timp.

— Nu pot, Kamal.

— Dar…

— Să încheiem discuţia! îi ordonă Sarah energic, şi ghidul nu mai încercă să o facă să se răzgândească.

Rămaseră o vreme tăcuţi unul lângă celălalt, privind vâlvătaia focului pe cale să se stingă. Încă o jumătate de oră, apoi şi în această parte a lumii avea să vină începutul noului an…

Dintr-un imbold de moment, Kamal se ridică să meargă la culcare, dar Sarah îl opri.

— Nu, zise ea. Te rog, rămâi.

— De ce, Milady?

— Ca să îmi ţii de urât. Oamenii din patria mea obişnuiesc să petreacă încheierea anului în compania apropiaţilor şi a prietenilor, poate pur şi simplu de teamă să nu se gândească prea mult la ei înşişi şi la viaţă.

— Suntem, aşadar, prieteni, Milady?

— Eu în orice caz aşa mi-aş dori, spuse Sarah, iar vocea ei sună atât de onest şi de sincer, încât Kamal se aşeză din nou, aşa, ca şi cum ar fi simţit singurătatea din sufletul lui Sarah.

— Vreţi să folosim timpul pentru un joc, Milady? întrebă el ceremonios.

— Ce joc?

— Tuaregii obişnuiesc să-şi ocupe timpul cu el, când sunt în oază. Se numeşte „flacăra

adevărului”.

— Care sunt regulile?

— Doi călători care se întâlnesc în jurul focului de tabără îşi împărtăşesc un secret, îi prezentă Kamal jocul. Fiecare dezvăluie ceva despre sine. La puţin timp, drumurile lor se despart. În cele mai multe cazuri, nu se mai revăd niciodată, dar fiecare păstrează secretul celuilalt în inima sa. Unii dintre cei care şi-au împărtăşit un secret unui confrate din deşert au putut dormi mai liniştiţi în nopţile următoare.

— Înţeleg, surâse Sarah cu reţinere. Nu era sigură dacă dorea într-adevăr să încerce acest joc. Vrei să-mi împărtăşeşti un secret, Kamal? se auzi totuşi întrebând.

— Doar dacă şi dumneavoastră doriţi să-mi împărtăşiţi un secret, Lady Kincaid, răspunse Kamal. Aţi fi dispusă?

— Cred că da, răspunse Sarah atentă, cu convingerea că se afla pe un teren alunecos.

Britanicilor nu le stătea în fire să-şi deschidă inima în faţa străinilor şi ea nu deprinsese aşa ceva la pensionul pentru fete de familie bună…

— Atunci aş vrea să sparg eu gheaţa, spuse Kamal. Ştiţi că mama mea a fost englezoaică? Că mi-am petrecut acolo o parte din viaţă?

— Nu, n-am ştiut acest lucru, replică Sarah, dar asta explică, în orice caz, cum de vorbeşti engleza atât de bine. De ce nu ne-ai spus acest lucru mai devreme?

— Ar fi schimbat cumva lucrurile? se interesă Kamal. Căpitanul Hayden s-ar fi purtat mai puţin dispreţuitor dacă ar fi ştiut că am beneficiat de o educaţie englezească?

— Păi, eu…

— Vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, Lady Kincaid. Îmi este indiferent ce crede un căpitan oarecare despre mine. Recunosc că am învăţat multe în Anglia, dar, după întoarcerea mea în Africa, a trebuit să constat că doar o mică parte din

cele învăţate îmi putea fi de folos pentru supravieţuirea în deşert. Aici, în deşert, omul nu se poate baza decât pe sine şi doar natura însăşi te învaţă lucrurile cu adevărat importante.

— Sunt de acord, îl aprobă Sarah. Acesta este secretul pe care ai dorit să mi-l împărtăşeşti?

— Deloc. Încă nu v-am povestit de ce am părăsit din nou Anglia.

— Ei? surâse Sarah.

Kamal părea să ia jocul foarte în serios, iar ea nu dorea să-i strice plăcerea.

— Acasă în Anglia, Lady Kincaid, replică el pe un ton sumbru, sunt căutat ca ucigaş.

— Poftim?

Surâsul lui Sarah dispăru imediat. Nu se înşelase. Kamal lua acest joc *foarte* în serios!

— Cu banii moşteniţi de la mama aş fi putut duce o viaţă decentă la Londra. Iubeam o tânără femeie, cu sânge amestecat ca şi mine, iar ea aştepta un copil. Doream să ne căsătorim.

— Ce s-a întâmplat? dori să afle Sarah, care bănuia că povestea nu avea un sfârşit fericit.

— S-a nimerit la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit, răspunse Kamal cu un tremur în glas. Doi soldaţi britanici beţi au târât-o într-o magherniţă întunecată, unde au sărit asupra ei ca nişte animale. Când a încercat să se apere, au bătut-o până n-a mai mişcat. A murit într-o magherniţă întunecată şi murdară, Lady Kincaid, şi odată cu ea şi copilul.

— O, Kamal, îmi pare rău…

— A fost chemată poliţia şi cei doi făptaşi au fost prinşi. Ştiţi ce s-a întâmplat atunci? Kamal surâse amar. Cei doi au fost eliberaţi din lipsă de dovezi, şi asta deşi fuseseră văzuţi în acea noapte de o jumătate de duzină de martori. Nu voi uita niciodată rânjetul unuia din ei la pronunţarea verdictului. În acea zi, am înţeles că nu există altă dreptate în lumea oamenilor, decât cea pe care ţi-o faci singur.

— Ce ai făcut, Kamal? întrebă Sarah şoptit, deşi bănuia deja răspunsul.

— Ceea ce ar fi trebuit să facă justiţia: am cerut socoteală ucigaşilor soţiei mele.

— I-ai… ucis?

— Pe unul din ei, confirmă Kamal cu dispreţ. Celălalt s-a rugat atât de sfâşietor pentru îndurare, încât nu m-am putut hotărî să-i implânt cuţitul în piept. Aşa că l-am lăsat în viaţă, dar m-am asigurat că nu va mai putea face niciodată ce îi făcuse iubitei mele. Apoi am întors spatele Angliei şi am venit în Africa pentru a intra în posesia moştenirii tatălui meu.

Se lăsă liniştea; nu se auzea decât trosnetul focului. Sarah nu ştia cum să reacţioneze la mărturisirea lui Kamal, aşa că un timp rămaseră tăcuţi.

— Sunteţi singurul om căruia i-am povestit până acum despre aceasta, Lady Kincaid. Legea deşertului vă obligă să păstraţi pentru dumneavoastră tot ceea ce aţi auzit. Dar, desigur, ca englezoaică şi creştină nu sunteţi obligată să respectaţi această lege. Nu mă îndoiesc că ar veni în sprijinul carierei inspectorului Fox să prindă un ucigaş fugar…

— Inspectorul Fox nu se află aici, zise Sarah, în timp ce se auzea în fundal un sforăit zgomotos, şi după toate probabilităţile nu ni se va alătura prea repede. Aşadar, nu va afla ce am discutat noi.

— Înţeleg, dădu Kamal din cap. Şi dumneavoastră? Mă socotiţi un criminal?

— Nu pot aproba fapta ta, dar probabil, pusă în situaţia de a-l judeca pe asasinul unui om drag mie, aş acţiona asemănător.

— *Mutaschakkir-ktir,* zise Kamal şi se înclină uşor. Acum îmi cunoaşteţi taina. Dezvăluiţi-mi-o pe a dumneavoastră!

Sarah inspiră adânc aerul rece şi proaspăt al oazei. Ceea ce păruse la început un joc nevinovat se dovedea a fi o confesiune a propriei vieţi.

Să-i încredinţeze lui Kamal cel mai mare secret al ei? Să dezvăluie unui străin ceea ce până acum nu ştiuseră decât trei oameni? Şi totuşi, doi dintre aceşti oameni erau morţi, iar al treilea se afla în captivitate. Poate, se gândea Sarah, venise timpul să lărgească cercul celor cărora li se confesase?

— Secretul meu, zise ea fără înconjurări, se numeşte *tempora atra.* Aceasta înseamnă în latină…

— … Vremuri întunecate sau ascunse, traduse Kamal fără dificultate. Ştiu.

— Iartă-mă. Am uitat că…

— Nu face nimic, surâse el. Ce este cu aceste „vremuri întunecate”?

— Expresia îi aparţine tatălui meu, continuă Sarah şovăielnică, şi desemnează acea parte a copilăriei mele pe care nu mi-o pot aminti.

— Cum adică?

— Adică nu-mi pot aminti copilăria mea timpurie. Timpul dinainte de a opta mea aniversare este ca şi şters, se ascunde sub voalul uitării. Primul lucru pe care mi-l amintesc este o faţă care mă priveşte şi pe care totuşi, fiind ştearsă şi neclară, nu o pot recunoaşte. Aşa cum mi s-a spus câţiva ani mai târziu, trebuie să fi fost faţa tatălui meu, care se apleca plin de îngrijorare asupra mea, temându-se că voi muri. Aveam o febră inexplicabilă şi, fără ajutorul plin de râvnă al unui doctor pe nume Mortimer Laydon, probabil că nu aş fi supravieţuit.

— Acesta este omul care a fost răpit, nu-i aşa?

— Naşul meu, confirmă Sarah. Când m-am îmbolnăvit, tatăl meu s-a temut să nu mă piardă, ca odinioară pe mama mea, aşa că l-a implorat pe prietenul lui, Laydon, să mă vindece. Acesta a folosit toate medicamentele imaginabile ca să-mi scadă febra. Într-o dimineaţă, am deschis brusc ochii. Febra dispăruse şi, odată cu ea, tot ce trăisem şi văzusem până în acel moment. Nu-mi amintesc nimic, Kamal. Nici copilăria mea şi nici

pe mama. Este ca şi cum nu ar fi existat. Şi, de la moartea tatălui meu, mă întreb uneori dacă măcar ceva din ce am trăit şi văzut s-a întâmplat cu adevărat.

— Trebuie să fie real, o asigură Kamal cu duioşie, altfel nu v-aţi afla aici, Sarah.

Nu o deranja că îi spunea pe numele mic – date fiind confidenţele pe care şi le făcuseră, i se părea, în mod straniu, tonalitatea cea mai potrivită. Şi recunoscu în sinea ei că nu greşise destăinuindu-i lui Kamal cauza pentru care stătuse multe nopţi trează, pradă gândurilor…

— Aţi încercat să vă recăpătaţi amintirile? se interesă Kamal.

— Fireşte că da. Întâi a încercat Mortimer Laydon. Când toate propunerile lui au dat greş, ne-am adresat altor doctori – nu doar de la Londra, ci şi din alte oraşe europene, dar niciunul nu a ştiut cum să mă ajute. Un tânăr medic din Viena a fost de părere că un eveniment din copilărie a provocat ştergerea amintirilor mele, un eveniment atât de traumatizant, încât conştiinţa mea refuză până azi să şi-l amintească. Şi ştii, Kamal, care este ironia sorţii?

— Ce anume, Sarah?

— Deşi această teorie este de departe cea mai îndrăzneaţă, îmi pare ca fiind cea mai aproape de adevăr, căci de la moartea tatălui meu am vise stranii. Văd imagini şterse, ca şi cum amintirile de odinioară s-ar lupta să răzbată la suprafaţă. Totuşi, cum încerc să le prind, îmi scapă asemenea fumului care se împrăştie, iar asta aproape că mă înnebuneşte.

— Tuaregii au o vorbă înţeleaptă, îi spuse Kamal. „Doar un nebun încearcă să apuce nisipul.” Trebuie să aveţi răbdare, Sarah. Când va veni timpul, misterul vi se va revela de la sine. Desigur, există un motiv pentru care adevărul nu vi se dezvăluie.

— Ne întoarcem – nu-i aşa? – la vechea temă a destinului şi a menirii, surâse Sarah obosită.

— Nimic nu se petrece întâmplător, Sarah, zise Kamal cu convingere. Ce vi s-a întâmplat lasă să se înţeleagă că Allah are planuri mari cu dumneavoastră. Ce vi s-a întâmplat este un semn, un gest al destinului. Nu ştiu ce ar putea însemna, dar mi se pare evident că sunteţi o persoană aleasă.

— Aleasă? În ce sens?

— Asta nu ştiu. Dar trebuie să însemne ceva faptul că nu aveţi acces la o parte a trecutului dumneavoastră. Sunteţi un om deosebit, Sarah Kincaid. Am ştiu asta din clipa când ne-am întâlnit prima oară.

Kamal o privi în ochi şi, o clipă, privirile lor se întâlniră pe deasupra vâlvătăilor, moment care dură puţin mai mult decât s-ar fi cuvenit. Pe Sarah o încercă sentimentul că se cufunda în ochii negri ai egipteanului.

— Vă voi păstra secretul în inima mea şi nu voi sufla nimănui o vorbă despre el, îi promise acesta.

— Şi eu pe al tău, replică ea.

— Ştiu, dădu Kamal din cap. Apoi se ridică. Noapte bună, Sarah!

— Noapte bună, Kamal.

El şovăi, părea că voia să mai spună ceva, se răzgândi însă şi se întoarse pentru a merge la ţarcul unde dormeau paznicii cămilelor şi unde se afla şi culcuşul lui.

— Kamal? îl strigă Sarah din urmă.

— Da? se mai întoarse el o dată.

— Este miezul nopţii, îi spuse ea. Îţi doresc un An Nou fericit, Kamal!

Egipteanul surâse enigmatic.

— *Inshalah,* se mulţumi el să zică.

9

JURNAL PERSONAL
ÎNSEMNARE

Somnul din această noapte nu a durat mult. Dacă aş fi bănuit ce mă aşteaptă, probabil nu aş fi închis un ochi. Aşa am avut totuşi parte de câteva ceasuri de odihnă.

Nu ştiu dacă datorită discuţiei cu Kamal sau doar din cauza oboselii acumulate în zilele dinainte, noaptea trecută nu m-au mai asaltat imaginile groaznice care mă tot urmăresc de la moartea tatălui meu.

Să fie acesta un semn al destinului?

Orientul susţine că tot ce ni se întâmplă în viaţă este predeterminat, în timp ce noi, britanicii, vrem să credem că suntem artizanii propriului destin.

Adevărul, aşa cred eu, se află undeva la mijloc…

OAZA BAHARIA, 1 IANUARIE 1884

Sarah tresări din somn când cineva o atinse pe umăr. Deschise brusc ochii şi văzu o siluetă imensă şi întunecată care pătrunsese în cortul ei şi care o privea de sus. Sarah reacţionă, încă buimacă, întinzând din instinct mâna după revolver.

— Sunt doar eu, Hayden, o asigură o voce cunoscută.

O lumânare fu aprinsă. La lumina ei slabă, Sarah recunoscu, într-adevăr, trăsăturile ofiţerului şi îi citi îngrijorarea de pe chip.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, îndepărtându-şi cu o mişcare energică somnul din ochi.

Era dimineaţa devreme, tocmai se crăpa de ziuă şi prin intrarea deschisă a cortului pătrundea o

lumină palidă.

— Veşti proaste, anunţă Hayden nemulţumit. Muncitorii au dispărut.

— Ce? sări Sarah din pat, la care Hayden se întoarse jenat.

Cum însă Sarah nu-şi lepădase decât cizmele, nu avea niciun motiv să se ruşineze. Din câţiva paşi mari, Sarah năvăli afară din cort, unde constată că ofiţerul spusese adevărul.

Tabăra fusese lăsată de izbelişte.

Nu se mai afla nimic pe locul ocupat cu o seară înainte de hamali şi de săpători. Aceştia îşi făcuseră bagajul în toiul nopţii şi îşi luaseră tălpăşiţa…

Sarah privi agitată spre ţarcul cămilelor. Doar cămilele britanicilor mai rămăseseră; animalele de povară şi paznicii lor dispăruseră, împreună cu tot calabalâcul.

— Echipamentul? întrebă Sarah speriată.

Hayden scutură din cap.

— Instrumentele de măsurat? Uneltele de săpat?

Ofiţerul negă din nou.

— Unde este Kamal? întrebă Sarah pierzându-se cu firea. Trebuie să-mi explice asta.

— Kamal nu este aici, răspunse Hayden scurt.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că şi el şi-a luat tălpăşiţa, replică ofiţerul, iar Sarah avu impresia că acesta savura fiecare cuvânt.

— Ce înseamnă asta? Nu vreau şi nu pot să cred una ca asta.

— Nu veţi avea de ales, Lady Kincaid. Oamenii mei au încercat deja să-l găsească pe Kamal, dar nu e nicăieri în Baharia. Dacă mă întrebaţi pe mine, prietenul dumneavoastră egiptean ne-a înşelat pe toţi, într-un mod demn de dispreţ.

— Nu poate fi adevărat, scutură Sarah din cap, refuzând să dea crezare vorbelor lui Hayden.

Dacă el, Kamal, nu era decât un bandit obişnuit din deşert, atunci de ce îi mai povestise toate acele

lucruri despre el? Spusese, oare, adevărul? Sau o minţise, ca să-i câştige încrederea nemeritată? Dacă acesta fusese motivul, atunci reuşise, căci Sarah nu îl bănuise de intenţii rele. Mai mult, avusese vaga impresie că inimile lor sunaseră la unison…

— Este adevărat, insistă Hayden neîndurător. Cum se pare, onorabilul Kamal nu v-a meritat încrederea. Evident, în tot acest răstimp, intenţia lui a fost să ne conducă la oază şi să ne prade. Nu a fost ideea lui să mergem la Baharia?

— Asta este… adevărat, trebui să recunoască Sarah.

Căzu pradă dezgustului, durerii, mâniei şi dezamăgirii nemărginite. Îi veni în minte şi avertizarea lui Amon, care îi atrăsese atenţia să nu se încreadă în nimeni.

Cât de multă dreptate avusese…

Milton Fox şi Sir Jeffrey, pe care Hayden îi trezise de asemenea, li se alăturară. Niciunul nu scotea un cuvânt, dar reproşul de pe faţa lor era evident. Doar Hayden nu se arătă deloc reţinut.

— Nu ar fi trebuit să vă încredeţi în acest arab murdar, îi atrase el atenţia lui Sarah, cu nonşalanţă. V-am spus imediat că nu puteţi începe nimic cu acest pierde-vară. Nu este decât un hoţ şi un bandit, ca toţi ceilalţi.

— Fără reproşuri, căpitane. Nu ne duc prea departe, ripostă Sarah. Tot aşa aş putea să vă întreb şi eu cum de oamenii dumneavoastră nu au observat nimic, când treizeci de arabi şi zece cămile au dispărut în miezul nopţii.

— Au observat, replică Hayden pe un ton mai coborât, ce-i drept când era prea târziu. Vă pot însă asigura că-l voi trage la răspundere pe *lieutenant* Farnworth…

— Cum am spus deja, căpitane, învinuirile nu ne sunt de niciun folos. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Acum trebuie să vedem cum o scoatem la capăt fără ghid şi fără echipament.

— C-cum să o scoatem la capăt fără ele? întrebă Fox stupefiat. Ce vreţi să spuneţi?

— Ce altceva decât că am pierdut o luptă, dar nu războiul, răspunse Sarah rece. Vom continua expediţia pe cont propriu.

— V-aţi pierdut minţile? izbucni inspectorul. Nu mai avem nici ghid şi nici hamali, în plus, ne-au dispărut cămilele care cărau poverile cu tot cu echipament şi cu proviziile noastre. În acest caz, nu ne rămâne decât o opţiune: întrerupem expediţia şi facem cale întoarsă. Dacă mă întrebaţi, mi se pare oricum că expediţia în sine e o glumă proastă!

— Aceasta este părerea dumneavoastră, mister Fox, şi eu am luat cunoştinţă de ea, replică Sarah rece. Desigur, sunteţi liber să părăsiţi expediţia şi să rămâneţi aici. În ce mă priveşte, voi continua totuşi căutarea.

— Lady Kincaid… Sarah, o conjură Sir Jeffrey, înţeleg că sunteţi surescitată. Şi noi suntem aşa. Cred totuşi că ar trebui să ţinem cont de propunerea inspectorului Fox. În aceste circumstanţe…

— La ce v-aţi aşteptat, Sir Jeffrey? Că expediţia în deşert va fi o călătorie de plăcere? Că vom ajunge aşa de uşor la *Cartea lui Thot,* după ce a fost pierdută timp de trei mii de ani?

— Păi, eu…

— Nu eu v-am rugat să mă însoţiţi, continuă Sarah cu voce tremurătoare. Nici pe dumneavoastră, Sir Jeffrey, nici pe dumneavoastră, inspectore. Aţi venit din proprie iniţiativă, fapt pe care-l respect. Dar nu voi accepta să-mi indicaţi cum şi când să pun capăt acestei expediţii.

— Nici nu era aceasta intenţia noastră, se apără consilierul regal. Totuşi, poate că ar fi mai înţelept să ne procurăm alt echipament şi să tocmim alţi săpători înainte de…

— Ne-ar lua prea mult timp, refuză Sarah. Dacă vrem să găsim manuscrisul şi să-l eliberăm pe

naşul meu, atunci nu avem timp de pierdut. În plus, nu vom găsi săpători.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Cum mi-a zis ieri Kamal, printre localnici circulă zvonul că un blestem planează asupra expediţiei, că vechii zei ai Egiptului ar fi sortit eşecului expediţia noastră şi că fiecare participant la expediţie este sortit pieirii. Fiii deşertului sunt superstiţioşi, Sir Jeffrey. Zvonuri ca acestea se răspândesc cu iuţeala vântului.

— Pfui! răbufni Fox. Kamal însuşi a răspândit aceste aiureli ca să ne împiedice să-i luăm urma.

— Probabil, aprobă Sarah, dar, dacă el crede că voi da înapoi din cauza asta, se înşală. Ne vom completa pe cât posibil proviziile aici, în Baharia. Dacă am dreptate, nu ni s-au luat animalele de călărit. Corect, căpitane?

— Este adevărat, confirmă Hayden ameninţător. Cămilele noastre erau prea bine păzite pentru nişte hoţi de mâna a doua!

— Bine. Atunci ne vom face imediat provizii şi ne vom sluji, ca reper de orientare, de lumina stelelor. Pornim la răsăritul soarelui.

— Uimitor, comentă Sir Jeffrey. De unde are o tânără femeie atâta hotărâre?

— Foarte simplu, Sir Jeffrey. Vreau ca victimelor din Londra să li se facă dreptate. Doresc să-mi văd unchiul în viaţă. Mai ales, nu vreau ca jertfa prietenilor mei, care şi-au lăsat viaţa în această expediţie, să fie zadarnică. Puteţi înţelege asta?

— Cred că da.

— Care este poziţia dumneavoastră, domnilor? Ne veţi însoţi pe mai departe pe căpitanul Hayden şi pe mine în căutarea noastră? Sau preferaţi să rămâneţi aici şi să aşteptaţi întoarcerea noastră?

Consilierul regal şi inspectorul schimbară o privire pe cât de lungă, pe atât de intensă.

— Nu ştiu care este poziţia dumneavoastră, Sir, zise Fox în cele din urmă, dar, după ce am ajuns

deja aşa de departe, aş vrea să aflu şi eu deznodământul întregii aventuri.

— Vorbiţi după sufletul meu, stimate inspectore, îl aprobă Sir Jeffrey, aducând un zâmbet uşor pe faţa încordată a lui Sarah. Vorbiţi după sufletul meu…

Cartea a III-a

UMBRA LUI THOT

1

JURNAL PERSONAL
ÎNSEMNARE

Am părăsit Baharia de trei zile. Deoarece, pentru a ajunge la oază, am fost nevoiţi să luăm în calcul un ocol, ne-am îndepărtat de traseul stabilit iniţial şi a trebuit să mai călărim o zi spre sud, pentru a ajunge la vechiul drum spre Umbra lui Thot.

Atmosfera este apăsătoare.

Niciunul dintre însoţitorii mei nu spune nimic, dar cu toţii mă socotesc pe mine vinovată de nenorocirea noastră. Hayden, care l-a bănuit de la început pe Kamal, se simte îndreptăţit în prejudecăţile sale. La rândul lor, Sir Jeffrey şi Milton Fox sunt de părere că ar fi trebuit să întrezăresc intenţiile lui Kamal.

Şi au dreptate.

Ce naivă am fost!

M-am lăsat păcălită de ochii lui frumoşi şi de vorbele lui blânde, în timp ce Kamal încerca doar să-mi câştige încrederea şi urmărea să ne prade. Îmi vine greu să cred că i-am încredinţat cea mai mare taină a mea, şi sper, şi mă rog ca drumurile noastre să nu se întretaie din nou.

Să fie Kamal trădătorul în legătură cu care m-a prevenit bătrânul Amon? Sau nu este decât un bandit oarecare, cum sunt atâţia în deşert?

Mintea mea ştie ce s-a întâmplat, dar inima mea nu vrea să creadă niciuna, nici alta. După Anul Nou, am sentimentul că mă leagă ceva de Kamal. Mai mult, mi-a devenit familiar, aşa cum nu-mi sunt decât oamenii cunoscuţi de mult, de foarte mult timp. Să fi fost doar o iluzie? Opera unui şarlatan care a urmărit să tragă foloase de pe urma naivităţii mele?

În timp ce caut încă răspunsuri, înţeleg tot mai bine că întreaga mea atenţie trebuie să se îndrepte doar

asupra misiunii noastre şi a ţelului ei. Cu sau fără ajutorul lui Kamal…

DEŞERTUL LIBIAN, 4 IANUARIE 1884

Iscoadele trimise înainte de Hayden se întoarseră după-amiaza târziu. De la amiază, caravana, care consta acum doar din doisprezece călăreţi şi patru animale de povară, traversa o depresiune. Soarele îi pârjolea; sub efectul aerului încins, imaginea unor munţi îndepărtaţi, pe care se înălţau ruinele unei vechi citadele, se vedea estompată, ca în spatele unor benzi scânteietoare.

Să apuce plosca şi să ia o înghiţitură de apă devenise obişnuinţă pentru Sarah Kincaid şi pentru însoţitorii ei. În arşiţa deşertului, corpul omenesc pierdea în jur de opt litri de apă zilnic şi deja după pierderea a patru litri apăreau primele simptome de deshidratare: pielea devenea aspră şi scorţoasă, ameţelile erau la ordinea zilei, iar febra nu era o raritate. Dacă organismul s-ar fi deshidratat şi mai mult, urmările ar fi fost previzibile…

Când, mai târziu, se apropiară iscoadele, Sarah îşi mână mai repede cămila şi îl ajunse din urmă pe Hayden. Veştile aduse de iscoade nu fură deloc pe placul ei…

— … Nu este nicio urmă de îndoială, Sir, îl auzi ea zicând pe unul din cei doi. Munţii care se zăresc în depărtare nu ar fi trebuit să se afle la nord de noi, ci mult mai la sud. Înseamnă că ne-am abătut mult de la calea noastră.

— Exclus, caporale, îi răspunse Hayden subordonatului său. În acest deşert blestemat, munţii seamănă între ei. V-aţi înşelat, cu siguranţă.

— Nu, Sir, insistă subofiţerul şi indică pe harta pe care o avea la el. Traseul stabilit de Lady Kincaid ar fi trebuit să ne ducă la nord de aceşti munţi, dar noi ne aflăm la sud de ei. Cum se vede, ne-am abătut cu douăzeci şi cinci de kilometri de la drumul nostru.

— Douăzeci şi cinci de kilometri? Cum e posibil?

Hayden îi aruncă o privire nedumerită lui Sarah, care însă nu avea nicio explicaţie.

După apusul soarelui, se străduiră necontenit să corecteze eventualele abateri de la parcurs, orientându-se după configuraţia bolţii cereşti. Sarah avea mereu asupra ei notiţele pe care şi le făcuse în templul din Hermopolis. Cel puţin acestea nu fuseseră furate. Era greu să se orienteze în timpul zilei, cât soarele era sus pe cer. Participanţilor la expediţie nu le rămăsese altceva de făcut decât să se bazeze pe busolă.

Să-i fi înşelat busola…?

Sarah şi Hayden fură fulgeraţi de acelaşi gând. Hayden scoase din buzunarul şeii instrumentul care le indicase timp de patru zile drumul şi îl examină. Ţinând-o în mâna dreaptă, o întoarse cu atenţie pe toate părţile, dar nu remarcă nimic deosebit. Apoi i-o întinse lui Sarah, care o scutură uşor şi verifică flexibilitatea acului. La prima vedere, busola părea în ordine.

Fără să stea pe gânduri, Sarah scoase pumnalul, pe care îl purta la cingătoare de când îşi pierduse cuţitul vânătoresc, şi trecu lama pe deasupra acului busolei. Spre stupefacţia ei, Sarah constată că acul magnetic nu reacţiona la metal.

— Ceva nu este în regulă cu acest instrument, trase ea concluzia şi, cu ajutorul pumnalului, deschise cadrul din lemn.

Atunci se dumiriră cum de expediţia se abătuse atât de mult de la cursul iniţial. Cineva manipulase busola, introducând o bucată de metal în carcasa instrumentului, astfel că acul nu mai indica cu precizie nordul, ci mai degrabă direcţia nord-vest. Aceasta explica abaterea, dar rămânea o întrebare…

— Cine? răbufni Sarah. Cine a făcut asta?

— Chiar nu vă daţi seama?

— Ba da, recunoscu Sarah supărată. Kamal avea de la început un interes masiv să nu ne atingem ţelul. Pe deasupra, ştia unde ţinem busola. Nu e nicio îndoială că el a fost.

— Iată, zise Hayden savurând momentul. Şi aşa ne-am lămurit definitiv de ce parte se află atât de loialul dumneavoastră ghid, nu?

Sarah nu îl contrazise, dar se mai certă încă o dată în gând pentru inconştienţa ei. Nu o avertizase du Gard că ar trebui să fie mai puţin naivă? Că ar trebui să înveţe să vadă lucrurile din perspectiva duşmanului şi să gândească asemenea lui?

Kamal nu îi câştigase doar încrederea, ci îi şi aflase cea mai mare taină, doar pentru a o înşela şi a o prăda în mod josnic. Multe argumente indicau că lucra pentru partea adversă. Nu încercase el, încă de la început, să pună beţe-n roate goanei după *Cartea lui Thot?* Nu el îi ceruse de mai multe ori să pună capăt expediţiei? Toată acea pălăvrăgeală despre destin şi predestinare nu servise în realitate decât unui singur scop, să o abată de la planurile ei, ca să o lovească tocmai când îi era lumea mai dragă…

— Aşteaptă, băiete, mârâi Sarah. Crezi în destin? Atunci vei vedea cum te ajunge din urmă. Căci nimeni nu mă duce de nas şi rămâne nepedepsit.

— Ce vreţi să faceţi? o întrebă îngrijorat Sir Jeffrey, care, împreună cu Milton Fox, o ajunsese din urmă şi aflase ce se întâmplase.

— Vom aştepta să vină noaptea şi vom afla unde suntem ghidându-ne după stele, răspunse Sarah cu vehemenţă. Şi în zori ne vom întoarce la vechiul drum şi ne vom duce misiunea la bun sfârşit.

— Vreţi să reveniţi la vechiul drum? întrebă Fox stupefiat. Dar asta înseamnă încă patru, cinci zile sub soarele necruţător.

— Să mergem pe drumul direct ar însemna să traversăm munţii, or, aceasta este imposibil cu cămilele şi bagajele, replică Sarah. Va trebui,

aşadar, să luăm în calcul timpul pierdut. Însă nu am de gând să mă las intimidată de Kamal. Dacă vrea să ne încheiem căutarea, se va lovi de rezistenţa noastră.

— N-are decât, zise Hayden calm. Oamenii mei şi cu mine vom fi pregătiţi. Probabil se va ajunge la luptă şi câţiva neciopliţi…

Hayden îşi înghiţi cuvintele şi rămase cu gura deschisă de uimire, în timp ce se holba în depărtare, dincolo de Sarah, care se întoarse şi văzu ce îl înspăimântase în aşa hal pe ofiţer.

Era un perete.

Un perete care părea să se apropie foarte repede de ei, ca şi cum ar fi fost purtat de nişte roţi uriaşe. Un perete ridicat de vânturi biciuitoare. Un bastion imens, format doar din nisip şi din praf…

— O furtună de nisip! exclamă Sarah neîncrezătoare.

Din copilărie nu mai fusese martora unei astfel de dezlănţuiri a naturii, pe cât de spectaculoasă, pe atât de periculoasă.

Se auzea deja huietul care însoţea peretele de nisip. Odată ajunsă în depresiune, unde pe o întindere mare nu era nicio piedică, furtuna de nisip avea să sporească în intensitate. Cei pe care îi va ajunge din urmă vor fi luaţi pe sus şi vor sfârşi în şuvoiul de praf şi nisip.

— Pe Sfântul Gheorghe! strigă Sir Jeffrey, şi Milton Fox se făcu alb ca varul, în ciuda arsurilor provocate de soare pe faţa lui.

Cămilele deveniră neliniştite şi începură să dea din copite, în timp ce zidul din vânt şi din nisip creştea tot mai ameninţător la orizont.

— Furtuna se îndreaptă spre noi, observă Sarah, şi se mişcă foarte repede. Foarte curând va ajunge la noi.

— Fără îndoială, confirmă Hayden sumbru. Dar ne va găsi pregătiţi. Oşteni, ridicaţi-vă şi săpaţi!

Husarii regali reacţionară imediat la ordin. Descălecară rapid de pe cămile şi scoaseră

cazmale scurte din raniţele ataşate de şei. În timp ce unii soldaţi începură să sape în grabă, alţii descărcau bagajele şi desfăşurau cortul mare de campanie.

— Ce aveţi de gând? întrebă Sarah stupefiată.

— Ce anume? Ne vom îngropa şi vom căuta adăpost sub pânza cortului, aşa cum prevede regulamentul.

— V-aţi pierdut minţile, Hayden? Nu este o furtună de mici proporţii. De noi se apropie un adevărat infern! Şi vreţi să vă lăsaţi duşi de el?

— Aveţi o propunere mai bună?

— Desigur! Dacă dăm bice cămilelor, putem ajunge la munţi. În ruinele vechii fortăreţe vom găsi un adăpost sigur.

Hayden privi spre munţi, încercând să estimeze distanţa, ceea ce nu era posibil din cauza efectului optic al aerului încins.

— Nu, decise el repede. Riscul este prea mare. Dacă nu ajungem acolo la timp, furtuna ne va surprinde total nepregătiţi şi vom muri cu toţii.

— Nu este niciun risc, căpitane, ci unica noastră şansă de scăpare. Dacă rămâneţi aici şi vă luptaţi cu nisipul, veţi pierde.

Hayden se întunecă la faţă.

— Sunt gata pentru asta, spuse el hotărât, în timp ce frontul de nisip tot creştea în spatele lui, atingând dimensiuni uriaşe.

Acum se vedea că peretele uriaş era în realitate un imens tăvălug care se deplasa fulgerător de repede şi era pe cale să ajungă la depresiune.

Sarah strânse din buze. Desigur, exista posibilitatea să se îngroape în nisip şi să spere că vor rezista forţei furtunii. Aşa obişnuiau să procedeze şi beduinii, ce-i drept numai când nu aveau altă alternativă şi furtuna nu era prea puternică. Faţă de acest infern din nisip şi din praf care se apropia, Sarah nu socotea că aveau vreo şansă.

— Este absurd, căpitane, mai încercă ea o dată să-l convingă pe Hayden. Chiar dacă reuşim să rămânem sub pânza cortului, tot vom fi îngropaţi sub nisip şi ne vom sufoca.

— S-serios? întrebă Fox, a cărui faţă devenise atât de palidă, încât căpătase culoarea nisipului.

— Există acest risc, recunoscu Hayden, dar îmi pare mai mic decât acela de a fi ajunşi din urmă de furtună, în cazul în care am lua-o la goană din calea ei.

— Iar eu susţin contrariul, insistă Sarah. Trebuie să vă amintesc, căpitane, că eu am conducerea expediţiei…

— Acum nu mai o aveţi, interveni ofiţerul. M-am supus ordinelor dumneavoastră cât a fost vorba de expediţia propriu-zisă. Dacă însă miza este supravieţuirea ostaşilor mei, eu iau deciziile.

— Nu aşa ne-am înţeles, protestă Sarah.

— Ştiu. Îmi pare rău, Lady Kincaid. De data aceasta trebuie să-mi urmaţi ordinul.

— Dar nu e o decizie bună, la naiba, se aprinse Sarah. Sir Jeffrey, ziceţi-i acestui fanfaron încăpăţânat că…

— Îmi pare rău, Sarah, zise consilierul regal sătul de opoziţia ei. Mă tem că atunci când e vorba de supravieţuire am mai multă încredere în căpitanul Hayden decât în…

— … Instinctele mele feminine, corect? râse Sarah amar.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, se grăbi să o asigure Sir Jeffrey, vă rog, nu mă înţelegeţi greşit.

— Nicio grijă, îl asigură Sarah. Dar, cu părere de rău, trebuie să vă anunţ, domnii mei, că drumurile noastre se despart aici.

— V-vreţi să ne părăsiţi?

— Înainte de toate, vreau să supravieţuiesc furtunii, spuse Sarah lucrurilor pe nume.

Îşi puse repede ochelarii de protecţie contra prafului şi îşi petrecu năframa peste gură şi peste nas. Şi, înainte ca Hayden sau altcineva să o poată

opri, dădu bice cămilei, care şi-aşa era nerăbdătoare să o zbughească, şi o luă la galop.

Sarah mai auzi cum Hull îi striga ceva, dar nu se întoarse. Ochii i se umeziră, nici ea nu ştia de ce: dacă de supărare pentru prostia însoţitorilor ei bărbaţi sau din cauza pulberii fine, agitate de furtună, de care ochelarii nu o protejau eficient.

Cămila iuţi pasul atât cât îi permiteau picioarele zvelte. Avea mersul clătinat al animalelor cu cocoaşă. Să fugă din faţa furtunii corespundea instinctului animalului, astfel că Sarah nu avu nevoie să o grăbească. Când privi peste umăr în urmă, văzu că tăvălugul de nisip ajungea în dreptul depresiunii. Foarte curând aveau să se aleagă apele. Sir Jeffrey şi ceilalţi se zăreau ca nişte puncte mici. Lui Sarah nu-i rămânea decât să spere că nu vor plăti cu viaţa îndărătnicia lui Hayden.

Stâncile roşii-maronii ale munţilor, presărate cu ruine şi ziduri străvechi, se apropiau, dar tot era destul de departe. Îi trecu prin minte gândul neplăcut că poate Hayden avusese dreptate şi că ruinele se aflau prea departe pentru a ajunge la ele la timp. Încercarea ei de a-l convinge pe ofiţer să fugă o costase timp preţios, timp de care avea mare nevoie şi de care însă nu mai dispunea acum.

Cămila gâfâia, avea spume la gură. În ciuda vântului iscat deodată, aerul era încă încins şi uscat. Deşi purta năframa, Sarah simţea nisipul scrâşnindu-i printre dinţi.

— *Yalla! Yalla!* îi strigă ea animalului, dându-i bice.

Se auzi un vuiet puternic, asemenea răcnetului unui monstru, şi, când Sarah privi înapoi peste umăr, văzu că tăvălugul se rostogolea peste depresiune. Nisipul, care până atunci stătuse liniştit, dispus în dune domoale, se ridică acum brusc, învolburat de furtuna năprasnică. Peretele era atât de înalt, încât, cu valurile lui galbene, întunecase soarele. Sarah simţi cum vântul tot mai puternic o trage.

— Mai repede! La naiba, mai repede…!

În acel moment, tăvălugul de nisip ajunse în locul unde Hayden şi ceilalţi se adăpostiseră cu cămile cu tot. O perdea din nisip şi din praf căzu peste ei, şi Sarah înălţă către cer o rugă pentru însoţitorii ei şi pentru ea însăşi.

Mai avea în jur de şaptezeci de metri până la ruine – probabil prea mult.

Cu un vuiet grozav, furtuna se apropia. Sarah se lupta cu disperare să scape nevătămată. În comparaţie cu infernul dezlănţuit de pe urmele ei, Sarah părea o fiinţă minusculă. Primul avanpost al frontului de nisip o ajunse pe Sarah, care, în ciuda ochelarilor de protecţie, deodată nu mai văzu nimic în faţa ochilor.

Un vânt dădu să o apuce şi să o salte din şa. Mii de fire de nisip o loveau în faţă, asemenea unor ace. Cu greu zări o ruină, pe vremuri un turn de pază, care se profila tot mai mare în faţa ei, distingându-se prin pânza ucigătoare de nisip. Creasta i se prăvălise de mult, zidul era parţial surpat, şi totuşi acest turn reprezenta singurul adăpost la care Sarah mai putea ajunge.

Încă treizeci de metri.

Furtuna de nisip spori în intensitate. Într-o clipă, se întunecă totul în jur, iar Sarah nu mai auzea decât vuietul vântului şi nu mai simţea decât nisipul înţepător lovind-o în faţă. Scoase un strigăt strident şi disperat. Era ca şi cum vocea ei încerca să se opună atotputerniciei naturii.

Douăzeci de metri.

Un şuierat, mai puternic şi mai penetrant decât tot ce auzise ea până acum, îi răsună în urechi. Sarah înghiţi pământ şi trebui să strănute, îi era greu să se mai ţină în şa. Dar cu o voinţă de neclintit, îşi mână cămila tot înainte, spre turnul salvator.

Zece metri…

Contururile ruinelor se vedeau în beznă ca un port salvator. Sarah opri brusc cămila, care se

prăvăli sub ea. Sarah se lăsă să cadă de pe şa în nisipul moale. Imediat se ridică în picioare şi vru să apuce frâul cămilei, pentru a o trage după ea în adăpost, dar mâna ei nu întâmpină nicio rezistenţă.

Cămila dispăruse.

Lui Sarah nu-i mai rămăsese defel timp să se întrebe dacă animalul o luase la fugă sau fusese luat pe sus de furtună. Se întoarse şi parcurse ultimii paşi până la ruină, împotrivindu-se cu toată greutatea corpului ei zbuciumului furtunii. Epuizată şi tremurând din toate încheieturile, se prăvăli dincolo de intrarea strâmtă, chiar în momentul în care tăvălugul nimicitor ajungea la poalele muntelui.

Şuieratul deveni un vacarm asurzitor. Sarah se lăsă în genunchi şi se refugie în ungherul cel mai îndepărtat al ruinei, cu acoperişul ei spart. Acolo rămase lipită de perete, şi îşi acoperi faţa cu năframa. Auzea vuietul cumplit al furtunii, simţea cum aceasta izbea ruina, care se cutremura sub impactul forţei dezlănţuite, şi nu putea decât să spere că zidurile străvechi vor rezista. Tremurând ca o frunză, Sarah Kincaid se ruga şi aştepta deznodământul.

Fie sfârşitul ei.

Fie cel al infernului dezlănţuit…

2

RAPORT DE EXPEDIŢIE, 5 IANUARIE ÎNSEMNARE

Cândva furtuna se termină.

Cât timp am stat în bezna adăpostului, cu picioarele strânse şi tremurând de teamă, nu mai ştiu. Îmi amintesc doar că la un moment dat a început să se lumineze şi că o rază de soare a pătruns în ruină.

M-am ridicat şi m-am scuturat de nisipul care mi se prinsese de haine şi în păr. Am privit afară, cu sentimentul că fusesem dusă într-un loc foarte îndepărtat.

Peisajul era altfel decât înainte de furtună. Dunele îşi schimbaseră configuraţia; unele dintre ele formaseră munţi abrupţi de nisip, altele fuseseră luate pe sus de forţa vântului. Liniştit şi paşnic, deşertul se întindea în faţa ochilor mei; nimic nu mai stătea mărturie despre furtuna de nisip care se dezlănţuise acolo atât de năprasnic.

În lung şi-n lat nu vedeam nici urmă de însoţitorii mei…

DEŞERTUL LIBIAN, 4 IANUARIE 1884

— Hayden? strigă Sarah când ieşi din adăpostul ei, pe jumătate surpat. Hayden, mă auziţi? Vocea ei răsună cu ecou în aerul încins, lovindu-se de stânci. Căpitane Hayden! strigă ea încă o dată. Sir Jeffrey! Inspectore Fox! Locotenente Farnswoth…!

Îi strigă pe rând pe însoţitorii ei, dar nici nu primi vreun răspuns, nici nu îi putu descoperi pe undeva. Sarah se simţi cuprinsă de panică. Se căţără repede pe o stâncă apropiată, încercă să-şi dea seama cam pe unde se despărţise de ceilalţi.

Cum dunele îşi schimbaseră înfăţişarea şi cum nu exista niciun marcaj cu ajutorul căruia să se poată orienta, era o acţiune sortită eşecului. Atât cât vedea cu ochii, nu descoperi nici urme în nisip, nici alte indicii, ca şi cum furtuna i-ar fi înghiţit pe cei unsprezece bărbaţi cu cămile cu tot. După un timp, în sufletul lui Sarah îşi făcu loc o bănuială înspăimântătoare.

Era singura care supravieţuise furtunii de nisip…

Genunchii i se înmuiară şi ea se prăbuşi pe stâncă, silindu-se să respire adânc şi liniştit. Doar faptul că se mai confruntase cu situaţii asemănătoare o salvă de la prăbuşire. În astfel de situaţii, nu te mai gândeai la camarazii pierduţi, ci doar la propria supravieţuire, care şi aşa era sub semnul întrebării.

Cămila lui Sarah dispăruse şi, odată cu ea, şi proviziile pe care aceasta le transportase. În afară de plosca pe jumătate plină de la cingătoare, Sarah nu avea ce să opună vitregiei deşertului, astfel că era doar o chestiune de timp până când avea să îi urmeze pe însoţitorii ei în moarte. Nici geanta cu însemnările, pe care o purta încă asupra ei, nu-i era de folos.

Aşa să se termine oare căutarea *Cărţii lui Thot?* Poate, îşi zise Sarah în sinea ei, cândva totuşi enigma va fi dezlegată, şi atunci oasele ei albite vor servi drept indicator al drumului…

În ciuda arşiţei apăsătoare care se întindea din nou peste deşert, o străbătu un fior rece ca gheaţa. Cu toată puterea de care mai dispunea spiritul ei vlăguit, se apără de resemnare şi de durerea copleşitoare. Încă nu murise! Şi era cazul să facă tot ce-i stătea în putinţă.

Va aştepta lăsarea serii şi se va orienta din nou după stele. Îşi va continua înaintarea pe timp de noapte, iar ziua va căuta adăpost în grote şi sub stânci, străduindu-se astfel să-şi atingă ţinta: Umbra lui Thot…

Sarah îşi petrecu restul zilei în mijlocul ruinelor turnului; pe de-o parte zidul vechi dădea umbră, pe de altă parte piatra se încinsese de la razele de soare, ca un cuptor. Sarah îndură, până la lăsarea serii, arşiţa greu suportabilă, bând doar când şi când câte o înghiţitură de apă. La un moment dat, culoarea luminii semnală apropierea sfârşitului zilei, şi Sarah se încumetă să iasă din ascunzişul ei.

Soarele arzător cobora printre dunele dinspre vest. Vântul nu adia deloc, deşertul era atât de liniştit şi de neclintit, ca şi cum nu ar fi avut niciodată loc o furtună de nisip. Nu era nici urmă de însoţitorii lui Sarah, fapt ce o întări şi mai mult în hotărârea ei. Ştia care erau şansele de a străbate deşertul la pas şi cu plosca de apă pe jumătate plină, dar nu avea încotro. Fie încerca să-şi afle destinul, fie acesta o ajungea din urmă…

Cu cât soarele cobora mai mult spre orizont şi dispărea în depărtarea scânteietoare, cu atât stelele se vedeau mai limpede. Nu exista niciun loc pe lume unde bolta cerească să se vadă mai măreaţă şi cu mai mare claritate, de parcă stelele ar fi încercat să compenseze pustietatea ţinutului.

Priveliştea stelelor sclipitoare o consolă puţin pe Sarah, şi încercă să-şi închipuie că nu era singură în mijlocul acestei pustietăţi nesfârşite, că tatăl ei o privea de undeva de sus şi o însoţea.

Cu ajutorul însemnărilor de la Hermopolis, reuşi să se orienteze luând ca reper Steaua Polară şi să stabilească direcţia de mers. Să se întoarcă, aşa cum propuseseră iscoadele lui Hayden, nu intra în discuţie. Dacă dorea să găsească Umbra lui Thot, atunci trebuia să o ia pe drumul drept, traversând munţii, ceea ce pe întuneric reprezenta o acţiune periculoasă. Ar fi observat prea târziu pietrele pe punctul de a se rostogoli şi aşchiile de piatră, darămite şerpii şi scorpionii.

Gândul de a se întoarce spre sud şi de a încerca să ajungă la oaza de acolo îi trecu fugar prin minte. Dar fără busolă şi fără material cartografic

corespunzător, şansele ei de a ajunge la Farafrah sau la Nesla erau descurajator de reduse.

— Nu, zise ea, pentru a se îmbărbăta la auzul propriei voci (şi, într-adevăr, se sperie de rezonanţa aspră a glasului ei), nu am ajuns până aici pentru a muri de sete căutând apă. Vreau să aflu adevărul despre taina lui Thot, chiar de-ar fi să-mi dau apoi ultima suflare.

Apucă revolverul care se afla încă la locul lui, în raniţă, şi pe care îl curăţase de pulbere şi de nisip în timpul îndelungatei zile. În lupta contra deşertului, arma nu-i era de un real folos, mai puţin în cazul în care ar fi dorit să scutească de chinuri o fiinţă însetată, astfel că era în avantajul ei să o păstreze…

Sarah verifică închizătoarele cizmelor şi cingătoarea pentru arme, şi îşi îngădui o întremătoare înghiţitură de apă. Apoi, când soarele arzător dispăru cu totul la orizont, porni în marş peste munţi.

Luminii stelelor i se alătură strălucirea palidă a lunii în formă de seceră, care trona deasupra dunelor şi le învăluia într-un luciu albăstrui. Vântul adia uşor – o schimbare bine-venită faţă de arşiţa zilei.

La capătul unui prim urcuş în pantă, care ducea pe nisip şi pe pietriş printre zidurile prăvălite ale fortăreţei de odinioară, terenul deveni mai neted. Nu exista cărare; Sarah trebui să-şi croiască singură drum şi, cu cât urca mai mult muntele care se ridica dintre dune asemenea spatelui unui uriaş crocodil din piatră, cu atât mai bizare deveneau formaţiunile pe care le sculptase vântul.

Ace din stâncă se înălţau spre cer ca nişte copaci uscaţi. De mai multe ori Sarah tresări, având impresia că zăreşte un om mascat în negru, pentru ca, de fiecare dată, să răsufle apoi uşurată că văzuse doar o stâncă inertă, care o înşelase cu aspectul ei. Totuşi, se simţea neliniştită şi spionată şi, deşi raţiunea explica senzaţia respectivă prin

starea ei de epuizare, tot avea impresia că o urmăreşte cineva prin deşertul întunecat.

Cineva sau ceva…

Sarah alungă acest gând din minte şi se concentră asupra marşului. Drumul ei ducea în sus, pe pietre instabile, şi trebuia să fie atentă să nu cadă. Mâinile ei căutau să se sprijine de pietre şi ar fi sângerat curând, rănite, dacă nu ar fi avut mănuşile din piele. Ici-colo, când urcuşul devenea foarte abrupt, mergea în patru labe. Înaintă astfel până ajunse în dreptul unei stânci care se ridica abrupt în faţa ei şi acoperea luna.

Gâfâind, Sarah făcu o mică pauză. Se aşeză din nou pe o stâncă şi luă o înghiţitură de apă. Savură lichidul călâu şi simţi imboldul puternic de a bea şi restul de apă. Dar, deşi gâtul îi era uscat şi o ustura, se stăpâni. Această apă era tot ce o proteja de o moarte sigură, chiar dacă era prea puţină.

Sarah fu cuprinsă din nou de sentimentul ciudat că este observată şi auzi brusc zgomotul de piatră dislocată. Undeva huruiră uşor nişte pietre în cădere. Apoi se făcu din nou linişte.

O linişte fantomatică!

Odinioară, pentru Sarah liniştea din deşert fusese bine-venită. Beduinii povesteau că în deşert liniştea se păstrase de la facerea lumii până în prezent. Nicăieri altundeva, se spune, omul nu se apropie atât de mult de divin. Pe vremuri, simţise şi Sarah acest lucru. În această noapte însă, liniştea o apăsa greu, iar ea simţea cât e de singură.

Ce nu ar fi dat să aibă parte de compania oamenilor! Chiar şi Milton Fox şi Stuart Hayden ar fi fost bine-veniţi, şi totuşi nu îi era dat să-l mai vadă vreodată pe niciunul din ei. Erau amândoi morţi, târâţi pe lumea cealaltă de mânia deşertului, care se abătuse asupra lor. Poate, se gândea Sarah tulburată, exista într-adevăr un blestem al lui Thot care acum îi ajunsese din urmă…

Epuizată şi sleită de puteri cum era, se chinui să se ridice din nou în picioare şi să urce pe o stâncă

înaltă de circa cinci metri. Deasupra părea să se afle un platou, pe care Sarah intenţiona să se orienteze din nou după stele.

Folosind crăpăturile şi fisurile înguste din stâncă pentru a se prinde cu mâna şi a-şi susţine picioarele, Sarah se căţără pe stânca roşie, încălzită de arşiţa din cursul zilei. Sarah, care de ceasuri întregi nu mâncase nimic şi abia gustase puţină apă, simţea cum o lasă puterile, dar nu renunţă. Cu o voinţă de fier, se luptă pas cu pas să ajungă sus. Odată alunecă şi trebui să se agaţe zdravăn ca să nu se prăbuşească. În sfârşit, ajunse pe marginea stâncii şi observă că nu era singura de pe platou.

O şopârlă de deşert se aciuase exact în dreptul locului de unde observa ea platoul. O clipă, şopârla şi Sarah se priviră în ochi. Apoi totul se derulă fulgerător.

Înainte ca reptila lungă de vreo treizeci de centimetri să o zbughească, Sarah întinse mâna dreaptă şi o prinse. Şopârla şuieră şi corpul ei cu solzi se zbătu, dar Sarah nu-i dădu drumul.

Ţinând animalul cu o mână, îşi duse cealaltă mână sus şi, opintindu-se, se săltă cu ultimele puteri pe marginea pietrei. Apoi, fără să stea pe gânduri, îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi, înainte să apuce să simtă dezgust sau scrupule, tăie capul reptilei şi bău sângele care îi şiroia din gât. Apoi îi spintecă trupul şi înghiţi carnea crudă. O şopârlă era un festin la care nu putea renunţa când i se oferea prilejul. Animalul însemna o zi în plus de supravieţuire. Cel puţin…

Abia după ce-şi termină cina neobişnuită, Sarah se ridică şi avu ochi pentru priveliştea din jurul ei. Bluza şi năframa îi erau năclăite de sânge, de asemenea gura şi bărbia. Dacă s-ar fi arătat astfel pe străzile Londrei, ar fi fost probabil arestată şi dusă la Bedlam; la acest gând, pe buze îi miji un zâmbet uşor.

De pe platoul îngust, presărat cu stânci lunguieţe, care se întindea spre est, avea o

perspectivă asupra împrejurimilor învăluite de lună într-o lumină rece. Deşertul se întindea în faţa ei ca o mare ale cărei valuri fuseseră încremenite de o vrajă inexplicabilă. Nicio tabără, nicio locuinţă, niciun fum şi niciun foc. Doar nisip albăstrui, iar deasupra ei, miriadele de stele scânteietoare.

Copleşită de privelişte, Sarah se lăsă în jos şi încercă pentru o clipă sentimentul că devine una cu deşertul. Se simţi parte a Creaţiei şi i se păru că este nesemnificativ dacă trăieşte sau moare. Pentru Creaţie ea nu conta, aşa cum pentru deşert nu era relevant dacă i se adăuga sau i se lua un fir de nisip.

Dar, în momentul următor, se făcu simţită voinţa neclintită a lui Sarah de a supravieţui. Dacă îi era dat să moară aici, atunci fie, dar nu înainte de a face tot posibilul să rămână în viaţă şi să dezvăluie enigma din pricina căreia venise aici. Existau oameni cărora le era datoare să meargă mai departe şi să facă tot ce putea pentru a-şi atinge ţelul.

Şi totuşi, simţi Sarah în faţa deşertului, când lumina stelelor îi revelă existenţa ei mică şi neînsemnată, cel mai mult îşi datora asta sieşi.

Strânse din dinţi, între care tot mai scrâşnea nisip, şi se ridică pe picioarele ai căror muşchi o dureau din cauza urcuşului istovitor. În circa trei ore avea să se crape de ziuă, iar Sarah dorea să lase până atunci muntele în urma ei şi să găsească adăpost la poalele lui, într-o peşteră, dacă exista vreuna.

Hotărâtă, păşi înainte şi începu să coboare printre stâncile lunguieţe de pe cealaltă parte a platoului. Coborârea era abruptă, dar existau multe locuri unde putea să calce şi lumina palidă a lunii îi arăta lui Sarah Kincaid drumul.

Pe sub stâncile ascuţite, exista un labirint de adâncituri, în care se avântă. Şi în strâmtoarea pereţilor de stâncă avu din nou sentimentul că era urmărită…

3

RAPORT DE EXPEDIŢIE
6 IANUARIE

Au trecut două nopţi de când am lăsat în urma mea creasta muntelui şi am luat-o spre nord, în speranţa de a mă apropia astfel de ruta iniţială.

Rezerva mea de apă s-a epuizat între timp şi nici nu am mai avut norocul să dau peste vreo şopârlă. După ce am mărşăluit fără apă o zi întreagă prin deşert, prezint simptome clare de deshidratare. Pielea mi-a devenit aspră şi brăzdată de crăpături, limba mi-e umflată şi am febră. Şi mai rău este că răsare soarele şi că în lung şi-n lat nu există nimic să mă protejeze de soarele nemilos.

De jur împrejur nu văd decât dune nesfârşite, lucind în lumina zorilor. Ştiu că aceasta va fi ultima mea zi. Fără apă şi fără umbră, nimic nu mă va mai feri de dogoarea soarelui şi sunt condamnată la pieire.

Doar un miracol mă mai poate salva acum…

Sarah Kincaid încercase deseori să-şi închipuie propriul sfârşit, dar niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că îi va fi dat să moară de sete, singură şi părăsită, în deşertul îndepărtat.

Pas cu pas, se târî înainte. Picioarele i se afundau până la glezne în nisip, vlăguind-o şi îngreunându-i înaintarea. Totuşi, se strădui să meargă mai departe şi să pună un picior înaintea celuilalt, căci ştia că în momentul în care va renunţa şi se va prăbuşi soarta îi va fi pecetluită.

Soarele era sus pe cer. Razele lui făceau nisipul să lucească şi stâncile disparate, aşezate de o toană a naturii ici-colo, în ţinutul pustiu, păreau să se mişte în aerul încins. Iar şi iar, Sarah le confundă cu nişte oameni, dar de mult nu-şi mai ducea mâna

la armă. Îi era indiferent cine o găsea, prieten sau duşman, dacă era ca suferinţa ei să se sfârşească în curând.

Sarah era la un pas de prăbuşire. Abia îşi mai trăgea picioarele, limba i se umflase îngrozitor. Imboldul de a se întinde la pământ şi de a accepta inevitabilul, de a aştepta pur şi simplu ca organele să-i cedeze ca urmare a febrei, punând astfel capăt unei lupte ca şi pierdute devenea tot mai puternic. Sarah mergea deja încovoiată, nu se mai putea ţine drept, dar încă stătea în picioare. Încă…

Când ceva se mişcă în stânga sa, nu mai dori să cerceteze ce era. Remarcă o mişcare cu coada ochiului, pe care o luă drept o iluzie provocată de pâlpâirea aerului. Apoi văzu totuşi că era într-adevăr o fiinţă vie care o pândea, cu ochii aţintiţi spre ea. Ce-i drept nu era un om, ci un animal care îi prevestea sfârşitul apropiat.

Ochii şacalului luceau avizi de sânge, dar animalul nu socotea necesar să se grăbească. Ajungea să-şi privească prada ca să-şi dea seama că nu trebuia decât să aştepte clipa prăbuşirii ei. De ce să mai lupte înainte…?

— Animal blestemat, bombăni Sarah.

Limba umflată îi îngreuna vorbirea; sunetul vocii ei era înspăimântător.

— Te-a trimis Anubis, nu? Râse amar. Trebuie să mă duci pe tărâmul lui întunecat…

Chicoti aiurea la gândul că şacalul o urmărise în tot acest răstimp. Moartea îi călcase pe urme de când părăsise grota, timp în care ea crezuse că avea şanse să câştige lupta cu deşertul. Ce naivă fusese! Acum Anubis, stăpânul lumii subpământene, îşi dezvăluise chipul în faţa ei.

Sarah ştia că acesta era sfârşitul.

Mai făcu un pas şi încă unul, clătinându-se. Apoi se prăbuşi.

Căzu pe burtă. Cu gura căscată de epuizare şi de sete muşcă în nisip, i se făcu greaţă şi tuşi. Cu o ultimă sforţare dădu să se ridice, dar nu reuşi.

Deşertul câştigase lupta, şi Sarah vedea, în aerul încins, ca printr-un voal tremurător, cum şacalul se apropia încet de ea.

— S-sfârşitul…

Pipăi în jurul ei cu mâinile tremurânde, apucă revolverul şi-l scoase din raniţă. Însă când dori să tragă în animal, nu-l mai zări.

În locul lui se vedea, prin aerul fierbinte, un om, şi uşurarea lui Sarah fu nemărginită când zări faţa familiară a lui Gardiner Kincaid.

Tatăl ei stătea acolo, aşa cum şi-l amintea ea, în haina lui veche colonială, purtată în numeroasele călătorii, cu casca pe cap. Şi privirea pe care i-o aruncă trăda un regret nesfârşit.

— Tată… trăieşti?

— Nu, zise Gardiner Kincaid cu voce scăzută. Am mers pe calea pe care o vei apuca şi tu acum, Sarah. Nu-ţi fie teamă…

— Mă bucur să te văd…

— Şi eu, fiica mea. Dar, înainte să treci pragul spre nemurire, aş vrea să mă ierţi.

— E-eu să te iert? Pentru ce, tată…?

— Pentru ce ţi-am făcut. Pentru ce ţi-am ascuns.

— Tu… mi-ai ascuns ceva? Ce anume…?

— Ştii deja, răspunse bătrânul Gardiner. În adâncul sufletului tău cunoşti răspunsul, Sarah, şi eu te rog să mă ierţi pentru ce nu ţi-am dezvăluit.

— Orice ar fi, şopti Sarah cu o voce imperceptibilă, te iert, tată…

— Şi eu vreau să te iert la rândul meu, zise o altă voce.

Imaginea lui Gardiner Kincaid păli. În locul ei stătea bietul Kesh, cu faţa albă ca varul şi cu hainele mânjite de sânge, aşa cum îl găsise la Cairo, la baza treptelor care duceau spre observatorul astronomic.

— Kesh…

— Sunt bucuros că mă recunoşti, zise slujitorul înţeleptului, spre uluirea lui Sarah.

— Tu… tu poţi vorbi…?

— Sunt liber de îngrădirile pământeşti, mulţumită ajutorului tău, glumi Kesh, şi ochii i se rotiră duşmănos în orbite. După ce ai dispărut atâţia ani, te-ai întors nechemată şi mi-ai dat o sarcină care m-a costat viaţa.

— N-nu am vrut asta, Kesh, replică Sarah în şoaptă. Trebuie să mă crezi… că eu… nu am vrut… iartă-mă… te rog… iartă-mă…

Kesh nu răspunse nimic. Figura straniului vizitator se schimbă din nou, pentru a lua nu mai puţin familiara înfăţişare a lui Maurice du Gard.

— *Chérie,* zise el doar, şi vocea lui suna plină de regret şi de reproş totodată. Ce faci tu aici?

— Ce… fac aici? chicoti aiurea Sarah, vomând nisipul înghiţit mai înainte. Mor, cretin francez…

— *Non,* o contrazise du Gard cu hotărâre, nu vei muri. Vei trăi, Sarah Kincaid, auzi?

— Nu, Maurice… s-a terminat…

— Îţi mai aduci aminte cuvintele mele? întrebă du Gard. Mai ştii ce ţi-am spus în acea noapte, pe vas, despre Lumină?

— Da, şopti Sarah, în timp ce mâna ei se înfigea în nisipul fierbinte. Ai spus… să am încredere în Lumină… mă va duce la ţintă…

— *C'est ça,* replică francezul, în timp ce silueta lui suplă se evapora în aerul încins.

— Maurice! strigă Sarah disperată, nu mă lăsa singură…

Dar du Gard dispăru, şi în locul unde tocmai se aflase apăru o lumină puternică, care făcea să pălească până şi văpaia soarelui.

Era ca şi cum s-ar fi deschis o poartă care ducea în infinitul îndepărtat, şi Sarah deveni deodată împăcată sufleteşte şi liniştită. Să se încreadă în Lumină, zisese du Gard. Să se lase condusă de ea la ţintă…

Mergând de-a buşilea prin nisip, Sarah se târî spre poarta luminată, totuşi fără să ajungă la ea. Cu cât înainta spre ea, cu atât Lumina se îndepărta mai

mult. Sarah înţelese că trebuia să se apropie altfel de poartă. Îşi aminti de revolverul din mâna ei…

Cu ultimele puteri, reuşi să ridice arma şi să o îndrepte spre sine. Cu degetul pe trăgaci, Sarah dorea să pună capăt existenţei ei, pentru a trece poarta şi a se alătura tatălui ei, lui du Gard şi tuturor celorlalţi care apucaseră înaintea ei pe calea tuturor fiinţelor muritoare.

O umbră tăcută alunecă spre ea – era şacalul care îi dădea târcoale, pândind-o. Imediat, se gândi Sarah, va primi ceea ce aşteptase cu atâta răbdare.

Un pocnet puternic, care, din pricina stâncilor din jur, răsună cu ecou în văzduhul încins, şi Sarah se prăbuşi în întuneric.

4

Când deschise ochii, Sarah era ferm convinsă că murise.

Totul în preajma ei – lumea din jur învăluită într-o lumină palidă, mirosurile percepute de nasul ei, sunetele care ajungeau de departe la urechile ei – era atât de străin, că avu nevoie de câteva clipe să înţeleagă că nu se afla pe lumea de dincolo, ci că era încă vie. Uluiala că era încă în viaţă era mai mare decât surpriza priveliştii exotice din jurul ei.

Ultimele lucruri de care îşi amintea Sarah erau durerea şi disperarea, durerea pe care o simţea în fiecare părticică a trupului şi disperarea atât de adâncă, încât îşi dorea moartea. Nu-şi mai amintea decât foarte neclar ce se întâmplase; simţea ca şi cum s-ar fi întâlnit cu tatăl ei şi cu du Gard. Se aflase în pragul nebuniei, aproape că-şi pierduse minţile din cauza arşiţei neîndurătoare – şi acum se trezea în acest loc îndepărtat şi ireal.

Se afla într-un cort, prin al cărui acoperiş şi pereţi pătrundea o lumină slabă şi care era aranjat ca la beduini. Nu existau stinghii de susţinere a acoperişului, ci un schelet din lemn care se boltea deasupra lui Sarah, servind drept structură de rezistenţă a locuinţei. Deasupra erau dispuse ţesături în dungi pestriţe, cu urzeala strânsă, aşa încât nu lăsau să treacă decât puţină lumină. Pereţii cortului constau din rogojini împletite din frunze de palmier. Prin structura lor, rogojinile permiteau schimbul de aer cu exteriorul şi păstrarea unei temperaturi plăcute, cu toate că afară era vipie. Şi podeaua era acoperită nu cu covoare, după obiceiul beduinilor, ci cu ţesături vărgate. Aceasta şi construcţia aparte a cortului îi permiseră lui Sarah să bănuiască unde se afla. Bănuiala ei se

transformă în certitudine când văzu că nu era singură în cort.

În spatele ei se afla un bărbat înalt, care purta un *tagelmust,* un turban ale cărui capete erau înfăşurate peste faţă, lăsând să i se vadă doar ochii. Caftanul lui era închis la culoare, indigo-albastru.

Acest bărbat era un tuareg.

Sarah tresări. Auzise deja multe despre războinicii şi misterioşii locuitori ai deşertului, însă nu-i întâlnise niciodată. Sahara era patria lor, dar până acum Sarah crezuse că tuaregii, populaţie nomadă, locuiau mai la vest, între râpele din Tibesti şi crestele munţilor Air. Cum se vedea, se înşelase, căci străjerul ei, care avea la brâu o sabie ce scânteia, era cu siguranţă tuareg…

Ochii negri de pe faţa sa întunecată erau aţintiţi asupra lui Sarah, care nu putea bănui la ce se gândea omul cu chipul parţial acoperit.

— *Aslama,* îl salută Sarah în arabă.

— Tu trează, răspunse el laconic, tot în arabă, limbă pe care, ce-i drept, nu o cunoştea bine, tuaregii vorbind un dialect aparte.

— Da, zise Sarah.

Vocea ei suna aspru şi răguşit, dar cel puţin vorbitul nu-i mai provoca dureri.

Războinicul îşi înclină capul şi părăsi cortul. Abia se făcuse nevăzut, că Sarah avu din nou parte de companie, de data aceasta un grup de tuarege, care intrară în tăcere în cort. Şi ele purtau turbane şi haine indigo-albastre, dar, spre deosebire de bărbaţi, aveau faţa descoperită. Frumuseţea tuaregelor era aproape legendară printre populaţiile deşertului şi Sarah nu putea decât să aprobe renumele lor. Ochi negri, enigmatici o priveau de pe feţele bronzate, desăvârşite, încadrate de un păr negru ca pana corbului şi din care sclipeau dinţi strălucitor de albi.

Femeile se ocupară de Sarah, care îşi dădu seama că era legată la glezne. I se încropise un culcuş pe podeaua cortului, foarte comod de altfel.

Femeile chicotiră când văzură pielea albicioasă a lui Sarah. Apoi o unseră cu uleiuri parfumate, după obiceiul fiicelor deşertului.

La început Sarah se apără de atingere, apoi înţelese că aceste mâini o îngrijiseră şi trebuie să fi făcut adevărate minuni. Faţa nu o mai durea, limba şi gâtul nu-i mai erau umflate şi se putea mişca din nou. Cărei întorsături favorabile se datora faptul că aceşti oameni o luaseră sub oblăduirea lor, Sarah nu ştia. Înţelegea doar un lucru: dacă tuaregii ar fi vrut să-i facă rău ar fi putut s-o lase pur şi simplu să zacă în deşert.

— *Mutashakkir-ktir*, mulţumi Sarah, în timp ce femeile se ocupau să o îmbrace – nu într-o haină indigo-albăstruie, ci chiar în hainele ei, care fuseseră curăţate şi peticite.

Femeile îi desfăcură legăturile de la picioare şi o ajutară să se ridice. Sarah ameţi şi se clătină. Imediat, mâini se îndreptară spre ea să o ajute şi cineva îi întinse un vas de lut cu apă. Imediat ce bău câteva înghiţituri, Sarah se simţi mai bine. Înclină capul, mulţumindu-le şi apoi îşi încălţă cizmele. I se luaseră armele şi nici ea nu întrebă de ele. Ca la toate populaţiile deşertului, ospeţia era şi la tuaregi la mare cinste. Să arăţi neîncredere nu ar fi fost doar nepoliticos, ci şi periculos.

Cum îşi terminară treaba, femeile se îndepărtată din nou, înclinându-se politicos. Sarah întoarse plecăciunea şi, când se îndreptă de spate, un războinic cu faţa parţial acoperită stătea deja în faţa ei şi-i făcea semn să-l urmeze.

— Poţi să mergi, zise el doar, şi nu era o întrebare, ci un îndemn.

Sarah înclină din cap şi îl urmă afară din cort. Lumina dogoritoare a soarelui o orbea şi era deja după-amiaza târziu. Unde se găsea şi cât timp se aflase sub oblăduirea tuaregilor, nu avea habar. Nici nu ştia unde dorea să o ducă războinicul.

Satul tuaregilor consta din cam o duzină de corturi cu acoperişul în formă de cupolă,

înconjurate de dune de nisip. În mijlocul taberei se afla un alt cort, mai mare decât celelalte, cu mai multe ridicături în formă de cupolă şi împodobit cu benzi de ţesătură indigo. Rogojinile laterale din rafie erau ridicate. În faţa intrării în cort, stăteau de strajă doi războinici tuaregi înarmaţi cu lănci cu scuturi alungite, pe care Sarah văzu un simbol bine-cunoscut.

Era simbolul păsării ibis. Efigia lui Thot…

Trase concluzia că se afla în mâna duşmanului şi un imbold lăuntric o îndemnă să o ia la goană. Dar încotro? De jur împrejurul taberei se întindea deşertul, cât vedeai cu ochii şi între timp Sarah dobândise o idee clară despre ce însemna să sfârşeşti jalnic şi încet în arşiţă. Nu avea de ales, trebuia să rămână. Poate va afla în sfârşit ce era cu misterioşii ei adversari…

Paznicul ei dădu pătura de la intrare la o parte şi îi făcu semn să intre. Sarah înclină din cap şi-i urmă îndemnul.

În interiorul cortului era un întuneric plăcut. Şi aici podeaua era acoperită cu velinţe. De structura de susţinere a cortului atârnau lămpi de ulei şi nişte obiecte cu semnificaţie cultică: mici talismane din lut şi din fildeş, din regiunile îndepărtate ale Africii, şi care aminteau că tuaregii nu erau exclusiv musulmani, ci credinţa lor era inspirată şi de alte religii. Purtarea năframei era o mărturie în acest sens: trebuia să-i apere pe bărbaţi de spiritele rele. Şi, probabil, la războinicii deşertului se păstrase şi credinţa într-o străveche zeitate de mult uitată în alte locuri…

— Cum te simţi? o întrebă cineva în engleză.

Sarah se întoarse.

De după o perdea care despărţea spaţiul central al cortului de o cupolă secundară mai mică, păşi un bărbat îmbrăcat în pantaloni bufanţi albi, un veşmânt albastru-închis şi un *tagelmust* tot albastru. Năframa de pe faţa lui îi înăbuşea vocea, totuşi Sarah avea impresia că-l cunoaşte.

— Mulţumesc, răspunse ea şovăielnic. Îmi merge bine, presupun că datorită dumneavoastră.

— Ai ajuns departe, replică tuaregul, în timp ce Sarah încerca să-i desluşească identitatea după ochi. Cine ar fi crezut?

— Cine sunteţi? dori să afle Sarah, dar omul cu faţa parţial acoperită nu-i răspunse.

— Poporul meu, continuă el imperturbabil, numeşte acest ţinut *ténéré,* adică „nimic". Şi nu există nimic în această pustietate în afară de moarte – şi aceasta aproape te ajunsese din urmă. Şacalul îţi luase deja urma şi dorea să se năpustească asupra ta când viaţa aproape te părăsise. Dar a fost curmată doar viaţa lui – prin mâna mea.

În mintea lui Sarah se trezi o amintire vagă.

— Împuşcătura, şopti ea. Dumneavoastră aţi fost…

— Când te-am găsit, deşertul aproape te învinsese. Doar un strop de viaţă mai era în tine. Nu ar fi lipsit mult şi nu viaţa, ci moartea ar fi triumfat. Dar în tine sălăşluieşte o voinţă puternică şi ea ţi-a dat forţa să supravieţuieşti. Zece zile şi zece nopţi ai zăcut cuprinsă de febră, dar, în cele din urmă…

— Zece zile şi zece nopţi? întrebă Sarah neîncrezătoare. Sunt aici de atâta timp?

— Da. Dar la sfârşit ai învins febra. Destinul îţi este favorabil, Sarah Kincaid.

— Dumneavoastră… dumneavoastră îmi ştiţi numele?

— Nu doar atât. Am privit în inima ta şi ştiu că nu ai intenţii rele. Altfel nu te-aş fi adus aici, ci te-aş fi lăsat să mori în deşert.

— Cine sunteţi? întrebă Sarah şi în mintea ei se înfiripă bănuiala că era…

De bunăvoie, tuaregul îşi înclină capul şi îşi dezvălui chipul. Sarah nu-şi crezu ochilor când zări faţa familiară a lui Kamal. Dar cum se schimbase! Dispăruse orice urmă de slugărnicie

sau de amabilitate exagerată. Bărbatul aflat în faţa lui Sarah nu era un slujitor care trebuia să-şi conducă stăpânii albi prin deşert. Dimpotrivă. Ţinuta lui Kamal, privirea lui şi mina lui neclintită aveau o demnitate şi o măreţie care o impresionară adânc pe Sarah.

— Kamal! exclamă ea. Tu…?

— După surpriza ta presupun că nu te-ai aşteptat să mă revezi, observă el. Cum a fost să te trezeşti şi să-ţi dai seama că te-au părăsit toţi?

— A fost umilitor, recunoscu Sarah. Dar această stare nu a durat mult. M-am hotărât să continui expediţia pe cont propriu…

— … Şi această decizie aproape că v-a costat viaţa, pe tine şi pe însoţitorii tăi.

— Pe însoţitorii mei? se interesă Sarah. Înseamnă că…?

— Le merge bine, o asigură Kamal. Sunt toţi teferi şi nevătămaţi, şi beneficiază ca şi tine de ospitalitatea noastră.

Sarah răsuflă uşurată. Cumva Hayden şi ceilalţi reuşiseră să supravieţuiască furtunii, chiar dacă numai cu ajutorul tuaregilor. Sentimentul că nu era singură în tabăra tuaregilor o îmbărbăta puţin.

— Ospitalitate? întrebă ea. Când m-am trezit, eram legată.

— Doar pentru protecţia ta, o asigură Kamal.

— Protecţie faţă de ce?

— De tine însăţi şi de ce puteai să-ţi faci cu propria mână în timpul delirului. Nu eşti prizonieră, şi nici însoţitorii tăi. Vrei să mergi la ei?

— Mai târziu, răspunse Sarah, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Întâi aş vrea să ştiu ce se petrece aici. De ce eşti îmbrăcat ca un tuareg?

— Pentru că sunt tuareg.

— Credeam că ai fost crescut şi educat în Anglia…

— Aşa şi e. Dar ţi-am povestit şi că m-am întors în Africa pentru a prelua moştenirea tatălui meu.

Aceasta este moştenirea de la el, Sarah. Tatăl meu a fost căpetenia acestui trib, care-şi are ţinutul mult la est, în apropiere de vechile locuri de cult. Şi el a fost şi cel care mi-a încredinţat această misiune.

— Ce misiune? întrebă Sarah, încă uluită – cum de se înşelase atât de mult în privinţa ghidului lor? Nu văzuse adevărul sau Kamal era pur şi simplu un actor atât de talentat?

— Misiunea să fac tot posibilul pentru ca misterul lui Thot să nu fie descoperit cât timp trăiesc eu.

— Înţeleg, aprobă din cap Sarah. De aceea ai tot încercat să mă faci să mă răzgândesc. De aceea ai încercat la Hermopolis să ascunzi accesul spre rezervor. Şi de aceea i-ai convins pe hamali şi pe cei care mânau cămilele să ne lase pur şi simplu baltă.

Kamal încuviinţă.

— Nu am vrut să fie dezlegat misterul, aşa că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să vă împiedic, pe tine şi pe însoţitorii tăi.

— A fost cât pe ce să ne trimiţi la moarte.

— Nu aceasta era intenţia mea. Dacă aş fi urmărit asta, ar fi fost de ajuns o poruncă şi războinicii mei v-ar fi ucis.

— Războinicii *tăi?* Cine naiba eşti tu?

Kamal îşi îndreptă spatele.

— Numele meu este, zise el în sfârşit, Kamal Ben Nara şi, ca şi tatăl meu, sunt căpetenia acestui trib a cărei misiune este de mii de ani aceeaşi: să patruleze în zona învecinată şi să-i împiedice pe neaveniţi să ajungă la Umbra lui Thot.

— Ştii de Umbra lui Thot?

— Fireşte.

— Atunci zi-mi ce-i cu ea. De ce nu mi se permite accesul la ea?

— Pentru că nu duce la nimic bun să cercetezi tainele lui Thot. Cei care au încercat asta au sfârşit într-un mod jalnic. Doar un nebun ar porni în căutarea lor.

— Sau o femeie, adăugă Sarah acru.

— Nu ar trebui să glumeşti cu asta, o dojeni Kamal, căci, fără să ştii, te situezi într-o tradiţie întunecată. Ai demonstrat curaj şi cutezanţă; altfel nu te-ai afla aici. Dar acum a sosit vremea să renunţi la căutare, precum Nefar, paznicul cămilelor. Îţi aminteşti povestea?

— Îmi amintesc, îl asigură Sarah, care acum îşi dădu seama de ce Kamal îi povestise despre el. Dar nu am înţeles sensul povestirii, nici atunci şi nici acum. De ce să se pună capăt căutării? Şi de ce te-ai prezentat drept ghidul nostru şi ai sprijinit la început căutarea *Cărţii lui Thot?*

— Ca să vă urmăresc, recunoscu Kamal. Oamenii din Apus obişnuiesc să-şi dezvăluie adevărata faţă dinaintea celor pe care-i dispreţuiesc.

— Nu te-am dispreţuit, îl contrazise Sarah.

— Este adevărat.

— Am fost mereu onestă cu tine, Kamal, şi aştept să fii la fel de sincer cu mine. De ce eşti, aşadar, aici? Cu ce scop toate astea?

— Doar cu un scop: protejarea misterului lui Thot, îi explică pe scurt Kamal. Ai auzit deja de numele Tezud?

— Da. Era marele preot care a ascuns odinioară *Cartea lui Thot* de gărzile lui Şeşonk şi a fugit cu ea în deşert.

Kamal încuviinţă.

— Atunci ştii şi că acel mare preot a jurat atunci solemn să apere cartea cu toate mijloacele posibile, astfel încât să nu fie descoperită, căci nu dorea ca această cunoaştere capabilă de distrugere să cadă în mâinile lui Şeşonk şi ale armatei lui nimicitoare.

— Şi?

— Află, Sarah, că Tezud este strămoşul meu.

— Tu eşti un descendent al lui Tezud?

— Descendenţa familiei mele ajunge până la el, cu trei mii de ani în urmă, confirmă Kamal. În tot acest răstimp, jurământul de a proteja taina a fost

reînnoit cu fiecare generaţie şi, când sângele nostru s-a amestecat cu cel al tuaregilor, s-a format un trib care urmăreşte tăinuirea misterelor lui Thot.

— Înţeleg, zise Sarah, căreia îi era greu să ţină pasul cu tot ce aflase nou.

— El-Hakim nu ţi-a zis nimic despre asta, nu?

— Îl cunoşti pe bătrânul Amon?

Kamal încuviinţă din nou.

— Bătrânul din Mokattam cunoaşte multe taine din trecut, dar nici pe departe pe toate. Ţi-a povestit despre Meheret?

— Da, confirmă Sarah şi se strădui să-şi aducă aminte ce anume. A zis că a fost o războinică de origine necunoscută, care a căutat *Cartea lui Thot* în numele lui Şeşonk. Se spune că a reuşit să găsească Umbra lui Thot şi că s-a încins o luptă între războinicii ei şi susţinătorii lui Tezud. Lupta a fost pierdută, deoarece Focul lui Ra a fost activat şi a distrus oastea lui Meheret. Şi totuşi, moştenitorii ei continuă până în zilele noastre să caute misterul lui Thot.

— Este adevărat, confirmă Kamal. Adversarii tăi în căutarea *Cărţii lui Thot* o invocă pe ea, deşi în realitate îşi urmăresc propriile scopuri.

— Cine sunt? dori să afle Sarah. Cu cine avem de-a face aici?

— Cu oameni care vor să se folosească de tainele din vechime pentru a obţine glorie şi putere. Oamenii de rând le fac de bunăvoie jocul, dar adevăraţii făptaşi se ascund totuşi în patria ta, Sarah.

— Aşa deci, încuviinţă Sarah. Ştiam eu…

— Ştii de asemenea ce s-a întâmplat ulterior cu Meheret?

— Păi, bătrânul Amon mi-a spus că a păţit ceva îngrozitor…

— Şi are dreptate. A fost singura care nu a fost ucisă de Focul lui Ra şi care a supravieţuit bătăliei. Preoţii i-au cerut moartea, dar Tezud s-a opus voinţei lor, căci se îndrăgostise în taină de

Meheret, a cărei frumuseţe îţi tăia răsuflarea. Războinica nu i-a răsplătit grija, fugind şi încercând să fure *Cartea lui Thot.* A fost prinsă şi, deşi o iubea pe Meheret mai mult decât propria viaţă, Tezud nu s-a mai putut opune voinţei aliaţilor lui. Meheret a fost condamnată la cea mai groaznică moarte. Corpul ei a fost ars, dar abia după ce a fost eviscerată pe viu.

— Pe viu? se înfioră Sarah.

— Viscerele ei, continuă Kamal, au fost îmbălsămate şi aşezate în canope. Canopele au fost păstrate de Tezud, care nu a reuşit niciodată să treacă peste moartea iubitei lui. Se zice că, în amintirea frumuseţii ei, a făcut ca rămăşiţele ei să fie cheia.

— Cheia? întrebă Sarah pe care, chiar în starea ei de slăbiciune, povestea o interesa mai mult decât dorea să admită. Cheie pentru ce?

— Pentru a deschide Eterna Poartă a Umbrei lui Thot, răspunse Kamal enigmatic, care de trei mii de ani nu a mai fost deschisă. Dar trebuie să încetezi să mai pui astfel de întrebări, Sarah Kincaid, căci nu vei păşi niciodată în Lăcaşul Tainelor.

— Cine zice asta?

— Eu, răspunse Kamal scurt, şi cuvântul meu este lege în acest deşert. Am luat multe asupra mea pentru a-ţi cerceta inima, Sarah Kincaid, şi nu am găsit în ea nimic găunos. Din acest motiv v-am cruţat până acum viaţa, ţie şi însoţitorilor tăi. Dacă însă nu vei renunţa la intenţia ta, voi fi obligat să te ucid. Omenirea nu este încă pregătită pentru taina lui Thot. Ar folosi-o doar în scop rău, în război şi pentru a distruge.

— Aşa o părere ai despre mine? întrebă Sarah. Crezi că aş fura taina pentru a o oferi celui care dă mai mult?

— Intenţiile tale sunt curate, dar oamenii care te-au trimis nu sunt aşa. Există grupări puternice care abia aşteaptă să pătrunzi în Templul Umbrelor

şi să scoţi la lumină ceea ce a rămas tăinuit timp de milenii. Nu deveni marioneta lor, Sarah!

— Nu sunt marioneta nimănui, ci propria stăpână, zise Sarah tranşant. Şi nici nu am avut de gând să fur taina lui Thot sau măcar să o scot de acolo. I-am făgăduit lui El-Hakim, pe care îl cunoşti şi tu, că voi distruge *Cartea lui Thot,* cu toate misterele din ea, pentru a împiedica lumea, o dată pentru totdeauna, să ia cunoştinţă de ea.

— Să împiedice asta este sarcina războinicilor mei, ripostă Kamal. Cum vezi, ajutorul tău nu este necesar.

— Dar vreau să cercetez taina! Trebuie să văd *Cartea lui Thot* cu propriii ochi.

— La ce bun?

— Ca să obţin o certitudine, explică Sarah. De dragul adevărului istoric. Şi pentru a-l elibera pe naşul meu, care este ţinut prizonier de adversarii noştri.

— Şi crezi că ţi-l vor da pur şi simplu?

— Dacă vor crede că astfel vor intra în posesia cărţii, atunci poate. În final, îmi voi ţine făgăduiala şi voi distruge cartea.

— Şi dacă planul tău nu reuşeşte? clătină Kamal din cap. Nu, Sarah, riscul este prea mare. De trei mii de ani, niciun om nu a călcat în Lăcaşul Tainelor şi aşa trebuie să rămână şi în următorii trei mii de ani. Abia când omenirea va fi suficient de matură pentru asta, se va revela taina lui Thot.

— Dar, Kamal, eu…

— Acesta este ultimul meu cuvânt, spuse căpetenia tuaregilor lucrurilor pe nume, cu o voce care nu accepta contrazicerea.

Încă o dată, Sarah avu impresia că acel bărbat cu care şezuse lângă focul de tabără şi cu care stătuse de vorbă nu era acelaşi cu cel care stătea acum în faţa ei. O transformare uimitoare se petrecuse cu Kamal cel din faţa ei. După codul deşertului, era un prinţ de sânge nobil şi deci nici pe departe un supus. Şi, cu oarecare nedumerire, Sarah îşi dădu

seama că se simţea atrasă de el, deşi era adversarul ei.

Kamal părea să simtă la fel. Se apropie grijuliu de ea, cu faţa încă neacoperită, în timp ce o boare străbătea cortul. Sarah nu se feri şi rezistă privirii lui examinatoare. Foarte aproape de ea, Kamal rămase locului şi, o clipă, care le păru celor doi cât o veşnicie, chipurile lor se legănară unul în faţa celuilalt – faţa întunecată a fiului deşertului şi chipul, prin comparaţie palid, al unei lady englezoaice.

Şi, fără să dorească propriu-zis sau să poată împiedica asta, feţele lor cu gurile pe jumătate deschise, se apropiară una de cealaltă. Sarah închise ochii, se luptă cu sentimentele contradictorii care încolţeau în sufletul ei şi aşteptă ca buzele lui Kamal să le atingă pe ale sale.

Dar nu se ajunse acolo.

Un pocnet răsunător sparse liniştea deşertului, urmat de un ropot înăbuşit de copite, care făceau nisipul să se ridice.

Tabăra fusese atacată…

Kamal stătea nemişcat şi o umbră întunecată flutura pe faţa lui.

— Prea târziu, şopti el. Sunt deja aici.

— Cine? întrebă Sarah, în timp ce ropotul se înteţea şi se auzeau noi şi noi împuşcături.

Afară răsună un strigăt răguşit.

— Duşmanii noştri, îi explică scurt Kamal. Aceia care de mii de ani luptă să ajungă în posesia *Cărţii lui Thot* şi pentru asta nu se dau înapoi de la nicio fărădelege – moştenitorii lui Meheret.

— Moştenitorii lui Meheret? Vrei să zici…?

Nu ajunse să pună întrebarea, căci deodată se auzi nechezat strident de cai. Prin rogojinile de rafie se vedeau profiluri abia schiţate de călăreţi îmbrăcaţi în caftane şi cu capul acoperit, profiluri în care Sarah recunoscu pe dată duşmanul fără chip: moştenitorii lui Meheret şi cei care

complotau împotriva Imperiului erau unii şi aceiaşi…

Mascaţii îşi mânară animalele direct spre cort. Structura din lemn trosni sub călcătura copitelor din faţă, rafia şi stofa cedară. În clipa următoare, călăreţii dădură năvală în cortul lui Kamal, înarmaţi din cap până în picioare cu lănci, săbii şi flinte cu bătaie scurtă.

Sarah se dădu la o parte cu un strigăt, spre deosebire de Kamal, care acţionă cu hotărâre. Din mantia largă, tuaregul scoase un revolver de provenienţă americană, în care Sarah îşi recunoscu propria armă. Kamal trase de la nivelul coapsei şi primul atacator se prăvăli din şa cu un strigăt.

Al doilea călăreţ scoase un urlet înfuriat şi îi privi cu ură prin deschizătura pentru ochi. Kamal îşi duse repede arma la ochi, cu intenţia de a-l împuşca. Revolverul răsună încă o dată. Glonţul nu nimeri, dar calul speriat se cabră, nechezând, şi îl aruncă pe călăreţ tocmai în stâlpii retezaţi ai structurii de rezistenţă a cortului care îl străpunseră.

— Sarah! strigă Kamal şi îi azvârli Coltul, în timp ce îşi scotea sabia din teacă.

Sarah prinse arma ce zburase prin aer şi se întoarse spre atacatori chiar în momentul în care următorul dintre ei intra prin spărtura cortului, de data aceasta la pas.

Sarah trase de aproape. Atacatorul, care dorea să se năpustească asupra ei cu un tăiş mânjit de sânge, se prăbuşi. Şi Kamal se văzu confruntat cu un nou adversar, mătăhălos, pe al cărui piept larg se întindea caftanul negru.

Blestemând de mama focului, bărbatul dădu să-l lovească pe Kamal cu iataganul. Acesta se feri rapid, dar se dezechilibră. Se clătină şi căzu pe spate, la pământ. Mătăhălosul se repezi la el, gata să-l lovească. Iataganul coborî ca securea călăului – abia în ultimul moment Kamal îşi ridică propria armă pentru a para lovitura ucigătoare. Scăpărară

scântei când armele se loviră între ele şi sabia lui Kamal se frânse cu un clinchet metalic. Din năframa mascatului izbucni un hohot crud; acesta îşi ridică sabia cu amândouă mâinile pentru a tăia capul adversarului.

Pe moment, Sarah nu încercă să tragă. Pericolul să-l nimerească pe Kamal era prea mare. În schimb, înşfăcă o lance care aparţinuse unui călăreţ şi se repezi cu ea asupra mătăhălosului. Cu ochii larg deschişi, mascatul o văzu năpustindu-se spre el şi fu nevoit să schimbe direcţia loviturii pentru a para atacul lui Sarah.

Fără greutate, lama iataganului fulgeră prin aer şi tăie în două coada din lemn a lăncii. Următoarea lovitură fu destinată lui Sarah, dar nu se ajunse acolo. Căci Kamal, încă la pământ, împlântă cu năduf tăişul retezat al sabiei în trupul adversarului său. Mătăhălosul scoase un geamăt răguşit şi ochii i se bulbucară. Neîncrezător, privi în jos, căzu mai întâi în genunchi şi se prăbuşi înainte, fără viaţă.

— Mulţumesc, îi zise Sarah cu răsuflarea tăiată şi ţinând încă în mână coada retezată a lăncii. La ţanc.

— Asemenea, răspunse Kamal sărind în picioare.

Împreună se repeziră afară, unde împuşcături, strigăte şi ropot dezlănţuit de copite anunţau o luptă înverşunată.

Tabăra era greu de recunoscut. Din cele mai multe corturi nu mai stăteau în picioare decât nişte stâlpi din lemn, care se ridicau din nisip ca nişte schelete, alte două locuinţe erau în flăcări. Pentru că se lăsa amurgul, focul lumina cu o strălucire scânteietoare scena înceţoşată de praf şi de pulbere. Printre ruinele corturilor se încinsese o luptă aprigă. Atacatorii înveşmântaţi în negru – Sarah număra cel puţin trei duzini – dădeau iama prin tabără pe cai de asemenea negri, trăgând cu sălbăticie în jurul lor, în timp ce tuaregii, printre ei şi femei, şi copii, se ascundeau în rămăşiţele

locuinţelor lor şi încercau să se apere. Armele lor constau din puşti vechi cu baionete ruginite, precum şi arcuri cu săgeţi, mânuite cu iscusinţă de războinicii deşertului. Sarah văzu cum un atacant care năvălea în galop fu ucis de o săgeată şi căzu din şa.

Totuşi, oamenii mascaţi erau mult mai bine înarmaţi cu flinte, cu lănci şi cu revolvere, şi atacurile lor cereau tribut de sânge de la cei care le opuneau rezistenţă. Sălbaticele strigăte de luptă ale atacatorilor umpleau aerul, presărate cu pocnetul împuşcăturilor şi cu strigătele victimelor. Părea că tuaregii vor pierde această luptă…

— Sarah! încoace!

În mijlocul învălmăşelii şi al zgomotelor cumplite, Sarah îşi auzi numele. Privi în jur şi, spre uşurarea ei, văzu că tuaregii lui Kamal nu purtau singuri această luptă. Printre ruinele unui cort Sarah descoperi o jumătate de duzină de uniforme roşii: Stuart Hayden şi husarii lui regali, în dorinţa de a supravieţui, trecuseră fără să pregete de partea războinicilor deşertului. Cu puştile lor Martini-Henry semănau moartea şi pieirea printre atacanţi, dar şi rândurile lor se subţiau vizibil de pe urma sălbaticelor asalturi ale mascaţilor.

În timp ce Kamal alerga la oamenii săi pentru a-i sprijini în luptă, Sarah se grăbi să ajungă la soldaţi. Îşi vârî capul între umeri şi fugi cât putu ea de repede în speranţa că nu o va ajunge din urmă niciun glonţ. Deodată se ivi chiar în spatele ei o umbră întunecată. Rămase locului şi privi în sus spre un uriaş armăsar cabrat care ameninţa să o zdrobească cu copitele lui.

Sarah se ghemui şi puţin lipsi să o calce animalul. În schimb, mâna grosolană a călăreţului se repezi ca gura unui crocodil hulpav şi o apucă de păr. Sarah nu simţi preţ de o clipă decât o durere înţepătoare, în timp ce era trasă înapoi şi târâtă de călăreţ după el. Îşi aminti ca prin ceaţă de revolverul din mâna ei, dar, înainte să apuce să

tragă, călăreţul îi dădu drumul. Sarah căzu în nisip, în genunchi, urmată îndeaproape de un trup fără viaţă, aruncat din şa de împuşcătura unui revolver militar britanic.

— Veniţi! strigă Hayden şi o ridică în picioare pe Sarah, trăgând-o după sine pe ultimii metri până la cortul prăbuşit, în timp ce locotenentul Farnsworth şi ceilalţi bărbaţi o protejau trăgând cu armele.

Sarah îi descoperi şi pe Sir Jeffrey, şi pe Milton Fox printre apărători. Era uşurată că amândoi erau teferi şi nevătămaţi, chiar dacă era cu totul incert dacă această stare va fi de durată…

— Bună seara, Lady Kincaid, o salută Sir Jeffrey cu sarcasm în voce. Cine ar fi crezut că ne vom revedea în împrejurări atât de dramatice?

— Într-adevăr, Sir Jeffrey, încuviinţă Sarah sumbru, în timp ce ochea un om mascat care trecea în galop prin faţa lor.

— Şocant, nu-i aşa? Cine ar fi crezut că bunul nostru Kamal este în realitate căpetenia tribului tuareg?

— Şocant, într-adevăr.

Sarah trase. Revolverul tresăltă în mâna ei, călăreţul rănit îşi duse mâna la umăr şi se prăvăli din şa.

Hayden şi oamenii lui traseră neîncetat, se apărară în toate direcţiile, dar atacurile sălbatice ale războinicilor înveşmântaţi în negru cereau un mare tribut de sânge. Sfidând moartea, unul dintre aceşti războinici se năpusti în direcţia lor călare pe armăsar, cu o strălucire fanatică în ochi şi cu lancea îndreptată înainte ca un cavaler medieval la turnir. Soldatul tupilat lângă Sarah trase, dar prea repede, fără să fi ţintit suficient de precis. O clipă mai târziu, călăreţul se apropie – şi vârful lăncii lui îl străpunse pe soldat. Cu un strigăt triumfător, omul mascat îşi înfăptui opera ucigaşă, înainte ca glonţul lui Sarah să-l salte din şa – pentru soldat însă, ajutorul venea prea târziu.

Nu mai era timp pentru compătimire sau durere. Atacul şi crimele absurde continuau, şi tot ce le rămăsese de făcut lui Sarah şi însoţitorilor ei era să-şi vândă pielea cât mai scump. Puştile trăgeau neîncetat; plumbul plesnea în aer şi loviturile piezişe şuierau prin văzduh. Fum şi pulbere se lăsau peste sat, când, pe fundalul împuşcăturilor şi al strigătelor de luptă, locotenentul Farnsworth veni cu o veste puţin încurajatoare.

— Sir, muniţia noastră e pe terminate. Încă puţin, şi baionetele vor fi tot ce vom mai putea opune acestor sălbatici.

— Atunci trebuie să ne procurăm muniţie şi arme de la inamicii noştri, hotărî Hayden. Am nevoie de un voluntar.

— Voi merge eu însumi, Sir, hotărî Farnsworth fără să stea pe gânduri – şi tânărul ofiţer mândru, dornic să se afirme în luptă, ieşi de sub acoperire.

— Acoperiţi-l! ordonă Hayden oamenilor săi, şi imediat husarii, precum şi Sarah şi Fox se străduiră să-i asigure lui Farnsworth protecţie cu gloanţele lor.

Încovoiat, locotenentul se grăbi să ajungă la un om mascat care zăcea fără viaţă în nisip şi îi luă revolverul şi cartuşele. Nu trebui să caute mult pentru a dibui următorul leş, care zăcea în nisip într-o poziţie grotescă, şi ofiţerul se alese din nou cu arme şi muniţie.

Între timp lupta continua în jurul satului tuaregilor. Iar şi iar se repezeau hoarde de atacatori printre corturi şi trăgeau în jurul lor, în timp ce apărătorii, numeric inferiori, le opuneau rezistenţă. Kamal şi războinicii lui se apărau cu un curaj disperat, căci cei mai mulţi nu luptau doar pentru propria supravieţuire, ci şi pentru cea a familiilor lor.

Săgeţile treceau fără zgomot prin aer şi îi secerau pe călăreţi şi pe armăsari. Ici şi colo se ajungea la încăierări sângeroase, când atacatorii mascaţi, fără să se teamă de moarte, se lăsau să

cadă din şa şi atacau cu săbiile. Unul dintre locurile unde se refugiaseră apărătorii căzu pradă unui astfel de asalt – cei patru războinici şi amândouă femeile care se adăpostiseră printre rămăşiţele cortului fură doborâţi de oameni mascaţi, astfel că pentru supravieţuitori era neîndoielnic că în această luptă miza era foarte mare…

Farnsworth adunase între timp mai multe arme şi muniţii decât putea duce. Foarte încărcat, tocmai dorea să se întoarcă la camarazii lui, când din fundal îşi făcură apariţia doi călăreţi inamici care se năpustiră spre el.

— Farnsworth! strigă Sarah, care îi văzuse pe cei doi venind şi îşi dusese la ochi revolverul Colt.

Ţinând cu ambele mâini patul armei, ţinti şi trase – dar ţeava tresăltă, scoţând doar un clinchet metalic.

Trăsese toate cartuşele din încărcătorul revolverului.

Muniţia se epuizase.

Farnsworth, care între timp îşi dăduse seama de pericol, alerga să-şi salveze viaţa, având la piept centurile cu armele furate. Agitat, îi privea peste umăr pe călăreţii negri care se apropiau şi fugea cât îl ţineau picioarele.

Hayden trase, dar rată – şi, în clipa următoare, oamenii mascaţi îl ajunseră din urmă pe Farnsworth. Caii lor negri ca pana corbului se depărtară unul de altul, astfel că îl înconjurară pe ofiţer şi, înainte să se dumirească ce se petrecea cu el, Farnsworth fu înhăţat şi dus departe. Cu copitele armăsarilor scăpărând, călăreţii se îndepărtară, târându-l după ei pe sărmanul locotenent. Farnsworth ţipa jalnic, dar nimeni nu îndrăzni să tragă, de teamă să nu-l nimerească. În clipa următoare, atât ofiţerul, cât şi răpitorii lui dispărură într-un nor de praf.

Ascultând de un imbold brusc, Sarah dădu să alerge după ei, dar Hayden o opri, ţinând-o cu o

mână de fier.

— Staţi! zise el.

— Ce înseamnă asta? Nu vreţi să-l ajutaţi pe Farnsworth?

— Nu mai poate fi ajutat.

— La naiba, cum puteţi spune asta? Este subordonatul dumneavoastră! Sunteţi răspunzător pentru el!

— Ca şi pentru ceilalţi bărbaţi de aici, ripostă Hayden dur, şi sunt răspunzător şi pentru dumneavoastră, Lady Kincaid. De aceea vă ordon să rămâneţi la adăpost…

Se întrerupse în mijlocul propoziţiei, când ceva cedă la braţul lui drept. Uluit, privi în jos şi văzu cum mânecile uniformei i se colorează în negru. Abia atunci simţi durerea.

— La naiba! exclamă Hayden strângând din dinţi, în timp ce i se făcea brusc rău.

Genunchii i se înmuiară şi căzu la pământ.

— Sunt rănit…

Sarah îl prinse şi îl ajută să se întindă pe nisip.

— Sir Jeffrey, repede! îl chemă ea pe consilierul regal. Aveţi grijă de el…

În timp ce în jurul lor lupta era în plină desfăşurare, Jeffrey Hull se lăsă în genunchi pentru a se ocupa de ofiţerul rănit. Sarah îi smulse lui Hayden revolverul şi se avântă ea însăşi în luptă. Făcu să zboare din şa un călăreţ mascat, care trecea răcnind şi trăgând cu flinta; două gloanţe îşi ratară ţinta. Apoi revolverul Martini-Henry scoase clinchetul neplăcut pe care Sarah îl auzise deja – şi nu era singura în această situaţie.

— Nu mai am muniţie! anunţă un caporal din cealaltă parte a poziţiei apărate de Sarah şi de husari.

— Nici eu, spuse şi unul dintre camarazii săi.

După faţa tulburată a lui Milton Fox nu era urmă de îndoială că şi el trăsese ultimul glonţ.

— Of, bombăni Sarah amar, pregătiţi-vă pentru lupta corp la corp. Sus baionetele!

Puţinii soldaţi care mai erau în stare să lupte se priviră întrebător, nesiguri dacă ar trebui să urmeze ordinul dat de un civil. Mai ales că era vorba de o femeie…

— Haideţi, ce mai aşteptaţi? le strigă Hayden, rănit, oamenilor săi. Lady Kincaid are comanda…

Cuvintele ofiţerului se transformară într-un geamăt răguşit. Ochii lui Hayden se dădură peste cap şi ofiţerul îşi pierdu cunoştinţa, nu înainte de a trage o înjurătură printre dinţi. Soldaţii, în mod evident bucuroşi că le spusese cineva ce să facă, urmară ordinul lui Sarah.

Înfipseră în mare grabă baionetele în vârful puştilor şi aşteptară îndârjiţi să vadă ce se va mai întâmpla. Fără să stea pe gânduri, Sarah întinse mâna după sabia lui Hayden şi se înarmă cu ea. Nu era obişnuită să lupte cu sabia, dar era hotărâtă să-şi vândă pielea cât mai scump.

Cu ochii micşoraţi, Sarah scrută întunericul care se lăsase între timp şi care era străpuns doar de vâlvătăile focului; aştepta ca oamenii mascaţi să-şi facă din nou apariţia şi să-i atace, ca lupta să se încheie în mod sângeros.

Dar oamenii mascaţi nu se mai întoarseră.

Noaptea îi înghiţise cu armăsarii lor negri cu tot şi nu părea dornică să-i scoată iar la iveală. În orice caz, aceasta fu impresia lui Sarah când parcurse cu privirea tabăra distrusă, în care pâlpâia ici-colo focul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sir Jeffrey. Unde au dispărut?

— Departe! se mărgini Sarah să răspundă. S-au retras.

— Atunci am câştigat lupta, continuă Fox plin de speranţă. Am pus inamicul pe fugă…

— Nu prea, îl contrazise Sarah şi îi aruncă o privire lui Kamal, care se afla la vreo douăzeci de metri.

Pe faţa tuaregului se citea ceea ce bănuise şi ea deja. Că oamenii mascaţi se retrăseseră dintr-un

singur motiv – pentru a ataca din nou, învăluiţi în întunericul nopţii…

Timpul se scurse chinuitor de încet.

De la surprinzătoarea retragere a oamenilor mascaţi trecuseră abia două ore. De atunci, atacatorii nu se mai arătaseră la faţă şi, desigur, Sarah şi însoţitorii ei se întrebau ce urmărea duşmanul.

Voia să-i înspăimânte? Credeau oare duşmanii lor că ar depune armele dacă incertitudinea cu privire la viitorul lor s-ar prelungi suficient de mult? Că ar încerca să o ia la fugă şi că, în acest caz, ar fi o pradă mai uşoară pentru ei?

Nu că ar fi fost vreo deosebire; dacă se ajungea la o nouă înfruntare, miza nu mai era supravieţuirea, ci cum să-şi vândă cât mai scump pielea. În acest scop husarii lui Hayden şi tuaregii lui Kamal strânseseră rândurile; în lupta contra unui duşman comun, foştii rivali deveniseră aliaţi.

În mijlocul taberei, acolo unde se aflase odinioară cortul lui Kamal, se refugiaseră supravieţuitorii, care formaseră o poziţie puternică. Dintre husari rămăseseră în viaţă şase oameni, dintre care doi atât de grav răniţi, încât nu mai puteau ţine arma în mână. Hayden nu îşi recăpătase încă cunoştiinţa, dar cel puţin Sir Jeffrey reuşise să-i oprească pe moment sângerarea braţului. Consilierul regal scăpase teafăr şi nevătămat. Milton Fox nu avea decât o rană uşoară, provocată de un glonţ tras pieziş, care abia îl atinsese în trecere. Opt tuaregi plătiseră cu viaţa lupta împotriva tâlharilor mascaţi. Şapte războinici ai deşertului mai erau încă în viaţă, de asemenea, opt femei şi zece copii. Situaţia lor era disperată, inamicul se dovedise necruţător. Era foarte probabil ca niciunul dintre ei să nu supravieţuiască dimineţii următoare; chiar înainte să se crape de ziuă, inamicul fără chip va ataca probabil din nou şi noaptea se va încheia cu o baie de sânge…

— Propuneri, domnilor? se adresă Sarah lui Kamal, lui Sir Jeffrey şi lui Milton Fox, care se strânseseră pentru o scurtă discuţie. V-aş fi foarte recunoscătoare pentru o idee salvatoare. Mă îndoiesc, totuşi, că există o cale de ieşire.

— Cred că avem o alternativă mai bună decât să ne lăsăm măcelăriţi de oamenii mascaţi, ripostă Milton Fox.

— Într-adevăr? îl privi Sarah întrebător. Vă ascult, inspectore.

— Sunt de părere să le propunem inamicilor noştri să purtăm tratative. Dacă am capitula şi am reuşi să negociem un armistiţiu…

— Condiţii? Kamal râse amar. Ştiţi cum arată în deşert condiţiile unei capitulări?

— Păi, nu.

— Atunci să vă spun eu: cei mai norocoşi sunt împuşcaţi. Chiar şi cei care sunt alungaţi fără o înghiţitură de apă în deşert, unde sfârşesc groaznic, pot încă vorbi de noroc.

— Şi cei care sunt mai puţin norocoşi? se interesă şovăielnic Sir Jeffrey. Aproape mi-e teamă să întreb…

— Sunt vânduţi caravanelor de sclavi şi daţi pe mâna celui care plăteşte mai mult. Pe bărbaţi îi aşteaptă munca în mine, căreia nu-i supravieţuiesc nici două luni. Copiii şi femeile în schimb…

— Nu voiam să aflu totul atât de precis, îl întrerupse Sarah. Mai credeţi că este indicat să negociem, mister Fox?

— Acum, admise inspectorul de la Scotland Yard roşind, în acest caz special… Ce este asta?

Strigătul de alarmă al unuia dintre străjerii postaţi de Sarah şi de Kamal în jurul locului lor de campare îl întrerupse pe Fox.

Bărbatul – era un husar – arătă agitat spre exteriorul învăluit în întuneric. Cum focul din tabără se stinsese şi doar ici şi colo mai pâlpâia cenuşa încinsă, de jur împrejur domnea o beznă de

nepătruns. Şi din acest întuneric se desprinse în momentul următor un călăreţ.

Era un singur om, care se apropia de ei călare. Cu sabia lui Hayden în mână, Sarah privi spre călăreţ fără să-şi piardă cumpătul şi răsuflă liniştită când constată că acesta purta uniforma roşie a husarilor regali.

— Farnsworth, este Farnsworth! strigă Milton Fox agitat.

Dar ceva părea să fie în neregulă cu calul şi cu călăreţul. Armăsarul se apropia foarte lent. Rămânea locului iar şi iar şi-şi scutura copitele, în timp ce conturul lui se profila tot mai clar în întuneric. Uşurarea iniţială a lui Sarah se transformă în groază când văzu că trupul care stătea pe spatele calului rămăsese fără cap.

— Farnsworth! exclamă Sir Jeffrey. Ce oribil…

Calul rămăsese la circa zece metri depărtare, cu groaznica lui povară în spate. Trupul decapitat fusese fixat în şa cu ajutorul unor frânghii şi a două lănci încrucişate: o solie a oamenilor mascaţi, al cărei mesaj era foarte clar…

Sarah îşi întoarse înfiorată privirea şi văzu feţele înspăimântate ale însoţitorilor ei. Sir Jeffrey îşi făcu semnul crucii şi rosti încetişor o rugăciune, Milton Fox se făcuse alb ca varul.

— Răul, şopti Kamal. După atâtea milenii continuă să acţioneze…

Sarah era stupefiată. În sinea ei era indignată de o astfel de barbarie, şi ororii ei faţă de cruda vărsare de sânge i se adăuga furia resimţită împotriva duşmanului necunoscut. Dezgustată, Sarah aruncă sabia lui Hayden în nisip şi se ridică în picioare; în mânia ei nu ţinu cont de faptul că ieşea astfel din adăpost şi că se expunea gloanţelor inamicului.

— La naiba! strigă ea în noapte. Ce înseamnă asta? Unde vă ascundeţi? Arătaţi-vă, voi, laşi vrednici de milă, sau nu sunteţi nici măcar

suficient de bărbaţi, încât să vă opuneţi unei femei lipsite de apărare?

Întâi păru că gestul ei nu provocase nicio reacţie. Sarah scrută întunericul nopţii, ştiind că duşmanul crud se ascundea undeva în beznă – când, deodată, din întuneric se desprinse din nou o umbră.

Iarăşi era un călăreţ, de data asta, ce-i drept, cu capul pe umeri; purta veşmântul negru al atacatorilor. Faţa îi era acoperită, mai puţin o mică porţiune, iar ochii aruncau fulgere în lumina slabă a făcliilor.

— Ia te uită! îi strigă Sarah mânioasă. Şobolanii deşertului îşi arată în sfârşit chipul.

Călăreţul străin nu ripostă. Se apropie la douăzeci de metri de ei; părea convins că nu se va trage asupra lui. Apoi îşi struni calul şi îi aruncă lui Sarah o privire care îi îngheţă sângele în vine.

— Sunteţi învinşi, le comunică el.

Avea un puternic accent arab; totuşi engleza lui era inteligibilă.

— Fie ne acceptaţi condiţiile, fie nu veţi mai apuca ziua de mâine.

— Ne puneţi condiţii? întrebă Sarah cu semeţie. După ce am ucis pe atâţia dintre voi?

— De ambele părţi au căzut războinici, i se răspunse, dar sunteţi puţini la număr şi abia dacă mai aveţi muniţie. Nu veţi supravieţui următorului nostru atac. De aceea vă sfătuiesc să ne acceptaţi condiţiile sau veţi sfârşi toţi ca Uniformă-Roşie.

— Şi cum arată aceste condiţii? dori să afle Sarah. Îi repugna acest fapt, dar trebuia să admită că, prin fiecare cuvânt rostit, căpetenia atacatorilor avea dreptate. Vreţi să ne faceţi sclavi şi să ne vindeţi neguţătorilor nubieni?

— Nu, îi dezvălui succint călăreţul. Cerem doar livrarea unei singure persoane – Sarah Kincaid.

Să-şi audă numele menţionat în atare împrejurări o tulbură pe Sarah. Totuşi, îşi controlă

emoţiile. Altcineva în locul ei şi-ar fi pierdut cumpătul.

— *La,* respinse Kamal categoric propunerea. Asta nu intră în discuţie!

— Are dreptate, îl susţinu Sir Jeffrey.

— Atunci veţi muri cu toţii, domnilor, spuse Sarah lucrurilor pe nume.

— Oricum vom muri, clătină Kamal din cap. Ţi-am spuse deja, Sarah: aceşti oameni urmăresc să nimicească lumea; moartea şi distrugerea sunt însoţitorii lor. Orice ţi-ar făgădui, tot ne vor ucide.

Sarah îşi muşcă buzele. Nu îi scăpă felul cum o priveau femeile şi copiii; deşi nu înţelegeau limba engleză, păreau să fi priceput cerinţa călăreţului, iar în privirile lor licărea o urmă de speranţă. O speranţă pe care Sarah putea să o menţină vie sau să o zădărnicească…

— Ce se întâmplă cu însoţitorii mei dacă mă predau? îi strigă ea omului mascat.

— Li se va asigura libera trecere.

— Cine îmi garantează că vă veţi ţine de cuvânt? întrebă Sarah, şi ar fi putut jura că, în spatele năframei, pe faţa călăreţului mijise un rânjet răutăcios.

— Nimeni, îi comunică el. Va trebui să aveţi încredere în noi.

Sarah trase adânc aer în piept. Pentru a cerceta cât de demni de încredere erau aceşti oameni ajungea să se gândească la ce păţise bietul Farnsworth. Oamenii mascaţi demonstraseră încă o dată că nu se dădeau înapoi de la nicio fărădelege – şi acum Sarah trebuia să li se predea de bunăvoie?

— Nu face asta, Sarah, o conjură Kamal, care părea să-i fi ghicit gândurile. Nu merită…

— Să nu merite? clătină Sarah din cap. Avem aici femei şi copii nevinovaţi…

— Aceste femei şi aceşti bărbaţi sunt tuaregi, îi explică mândru Kamal. Lupta este viaţa lor şi nu

vom da înapoi de la a face ceea ce se cuvine, atunci când este cazul.

— Asta înseamnă că vor muri, dacă nu mă predau.

— Oricum îi ameninţă această soartă. Succesorii lui Meheret nu obişnuiesc niciodată să se ţină de cuvânt. Trădarea îi însoţeşte ca o umbră, înţelegi?

Sarah dădu din cap a confirmare. Îşi amintea bine spusele bătrânului Amon şi, desigur, o parte din ea bănuia că tuaregul avea dreptate. Totuşi – putea să le condamne, în baza unei simple presupuneri, pe toate aceste femei şi pe copiii lor la o moarte sigură?

Sigur că lui Sarah îi era frică. Fireşte că se temea să se predea inamicilor şi să fie la bunul lor plac – dar, atât timp cât exista o cât de mică şansă ca mascaţii să-şi ţină de data asta cuvântul şi ca oameni nevinovaţi să fie salvaţi, nu avea altă perspectivă.

— Nu am de ales, conchise Sarah. Dacă refuz, suntem în orice caz pierduţi. Aşa rămâne măcar şansa ca voi să supravieţuiţi.

— Această şansă este înşelătoare, insistă Kamal.

— Cum putem fi atât de siguri? sări Milton Fox în sprijinul afirmaţiei lui Sarah. Nu ar trebui să luăm măcar în calcul posibilitatea ca mascatul să spună adevărul? Ca el şi oamenii lui să se ţină de cuvânt? Să închei tratative şi să aştepţi un deznodământ cert mi se pare a fi cea mai raţională atitudine.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, inspectore, zise Sir Jeffrey, înainte ca altcineva să ia cuvântul, sunteţi un laş. Pentru a vă salva pielea nu vă jenaţi să daţi pe mâna acestor barbari o lady aflată sub protecţia noastră.

— Aflată sub protecţia noastră? ridică Fox din sprâncenele sale subţiri. Nu sunt nici garda de corp a lui Lady Kincaid, nici escorta ei personală, de aceea nu vă înţeleg riposta, Sir Jeffrey.

— Nu? Consilierul regal îi aruncă o privire mustrătoare. Poate chiar nu înţelegeţi. Mă întreb totuşi cum de vă mai puteţi uita în oglindă fără a izbucni în lacrimi de ruşine. Lady Kincaid, i se adresă el apoi lui Sarah, vă admir curajul şi ţinuta, dar nu voi îngădui să vă predaţi singură duşmanului. Dacă vă veţi hotărî să mergeţi, atunci vă voi însoţi.

— Este foarte cavaleresc din partea dumneavoastră, Sir Jeffrey, ripostă Sarah, dar mi s-a cerut să mă predau singură şi nu voi îngădui ca dumneavoastră…

— Voi veni şi eu, zise Kamal, şi se ridică.

Depuse *tagelmust*-ul.

— Nu, Kamal, nu vreau asta. Ai făcut deja prea mult…

— Este menirea mea, puse el lucrurile la punct. *Inshalah.*

Sunetul vocii lui avea ceva definitiv, astfel că Sarah înţelese că orice ripostă ar fi fost zadarnică. În plus, loialitatea ambilor ei însoţitori o mişca atât de mult, încât preţ de o clipă nu putu scoate niciun cuvânt. Ce drum lung străbătuseră ei de la întoarcerea din Cairo – din toate punctele de vedere…

Sarah îi privi pe amândoi, primind de la fiecare o aprobare hotărâtă din cap. Respiră adânc, trăgând în piept aerul nopţii, îmbibat de fum amar, şi i se adresă, în sfârşit, călăreţului mascat.

— Sunt de acord, declară ea cu voce fermă. Mă voi preda de bunăvoie, dacă în schimb li se asigură însoţitorilor mei liberă trecere.

— Desigur, se mărgini să răspundă călăreţul.

— În plus, mă vor însoţi aceşti domni.

Omul mascat izbucni în râs.

— Dacă le face plăcere. Să nu spună nimeni că nu suntem drepţi cu duşmanii noştri.

— Într-adevăr, replică Sarah amar, privind cu coada ochiului torsul locotenentului Farnsworth. Totuşi, vreau o dovadă de încredere. Cer ca

oamenii noştri să se poată retrage imediat. Trebuie să primească apă suficientă şi opt cămile pentru transportul copiilor şi al răniţilor.

— Ce mai ceri, femeie?

— Dacă misiunea voastră este să mă prindeţi vie, atunci îmi veţi îndeplini toate cerinţele, replică Sarah cu o privire provocatoare.

Călăreţul mascat îşi luă un răgaz de gândire, însă, în cele din urmă, încuviinţă.

— *Madbut.*

Kamal îi zâmbi recunoscător lui Sarah, apoi se întoarse spre tuaregii rămaşi şi schimbă câteva replici cu ei. Cum discutau în limba lor, Sarah nu-şi putu da seama despre ce era vorba, dar îl auzi pe Kamal vorbind apăsat şi îl văzu gesticulând de zor.

Războinicii încuviinţară şi se pregătiră de marş. Cum tuaregii erau nomazi şi obişnuiţi să meargă dintr-un loc într-altul, nu dură mult până când îşi împachetară puţinele lucruri care le mai rămăseseră – în general, apă şi un pic de provizii de mâncare. Armele de foc nu le erau de folos fără muniţii, totuşi fură luate şi ele. Opt cămile, care stăteau fără stăpân în mijlocul rămăşiţelor, fură luate şi încărcate cu lucrurile necesare. Răniţii – printre care şi Stuart Hayden, încă inconştient – fură aşezaţi pe tărgi încropite la iuţeală din stinghiile corturilor.

Kamal încredinţă conducerea unuia dintre tuaregi, în timp ce Sarah îi transmise lui Milton Fox comanda asupra husarilor. Ce-i drept, îi atrase atenţia inspectorului ca la nevoie să urmeze indicaţiile tuaregului, care dispunea de o experienţă net superioară în ceea ce privea supravieţuirea în deşert. Sub ochii călăreţului mascat, care asistase impasibil la toate pregătirile de plecare, micul convoi părăsi tabăra şi, la scurt timp, dispăru după crestele dunelor; doar Sarah, Sir Jeffrey şi Kamal rămaseră în urmă.

Nu rămaseră mult timp singuri – căci deodată noaptea păru să se însufleţească în jurul lor.

Războinici înveşmântaţi în negru, care se apropiaseră sub protecţia nopţii până aproape de tabără, îşi făcură apariţia, şi Sarah înţelese că acţionase corect. Căci, dacă ar fi refuzat să se predea, atât însoţitorii ei, cât şi femeile şi copiii tuaregilor ar fi fost morţi deja…

Mascaţii îi luară prizonieri pe Sarah şi pe însoţitorii ei; îi deposedară de arme, le legară mâinile şi le acoperiră ochii, ca să nu poată vedea încotro mergeau.

Sub ameninţarea armelor, fură conduşi spre un viitor incert.

5

RAPORT DE EXPEDIŢIE
ÎNSEMNARE

Împreună cu însoţitorii mei am fost dusă într-un loc necunoscut. Pentru că mi-am pierdut simţul timpului, nu pot estima durata călătoriei noastre, desfăşurate întâi pe jos, apoi călare.

S-a crăpat de mult de ziuă; cât de mare este distanţa parcursă nu pot estima şi nici nu ştiu ce s-a întâmplat cu însoţitorii mei, cărora li se asigurase liberă trecere. Ce ne aşteaptă pe Sir Jeffrey, pe Kamal şi pe mine nu pot decât să încerc să-mi închipui. Pe cât de recunoscătoare le sunt celor doi pentru sprijinul pe care mi l-au acordat, pe atât de puţin inspirată a fost hotărârea lor. Căci mi se pare evident că niciunul dintre noi nu va părăsi viu tabăra conspiratorilor…

Momentul în care lui Sarah Kincaid i se îndepărtară legăturile de la ochi fu marcat de grijă şi de bucurie totodată. O încerca grija în legătură cu situaţia ei şi a însoţitorilor ei. Însă această grijă păli când Sarah văzu în a cui companie se afla.

Răpitorii îi închiseseră pe Sir Jeffrey, pe Kamal şi pe ea într-o colibă din piatră. Prin crăpăturile pereţilor pătrundea o lumină slabă, care brăzda aerul prăfos. Şi, dincolo de acest grilaj de lumină, în cel mai îndepărtat colţ al locuinţei primitive, stătea ghemuit un om pe care Sarah îl cunoştea foarte bine.

Pielea îi era arsă de soare, avea părul şi barba vâlvoi şi hainele ferfeniţă. Dar bărbatul care dormea sprijinit de perete era fără îndoială Mortimer Laydon. În ciuda condiţiilor dramatice ale revederii lor, Sarah nu-şi putu crede ochilor de bucurie.

— Unchiule Mortimer? întrebă ea blând.

Laydon nu reacţionă. Medicul reginei slăbise. Avea obrajii supţi. Coşul pieptului i se ridica şi cobora în ritmul răsuflării şuierătoare.

— Unchiule! i se adresă Sarah, de această dată mai tare.

Mortimer Laydon îşi reveni. Clipi des, privi buimac în jur, ca şi cum ar fi uitat în ce loc trist se afla. Cătuşele cu care îi erau legate încheieturile mâinilor răsunară uşor când se ridică. În momentul următor, o recunoscu pe Sarah.

— Bună ziua, unchiule Mortimer, murmură ea.

— Sarah? Naşul ei o privi neîncrezător. Este imposibil! Nu e decât un vis, o festă pe care mi-o joacă simţurile mele slăbite sau…?

— Nu este un vis, vechi prieten, pot să vă asigur, zise Sir Jeffrey în chip de răspuns. Nepoata dumneavoastră este tot atât de reală pe cât sunt şi eu – şi din păcate şi aceşti pereţi care ne ţin închişi.

— Jeffrey, vechiul meu prieten… Sarah… În ochii lui Laydon se iviră lacrimi de recunoştinţă. Cum este posibil? Am murit deja şi am ajuns în cer?

— Nu, unchiule, surâse Sarah. Eşti încă viu şi, cum a spus deja Sir Jeffrey, nu este deloc un vis, ci pură realitate. Am venit să te căutăm şi să te eliberăm…

— Domnul să vă răsplătească de o mie de ori mai mult. Laydon îi aruncă o privire lui Kamal, care era întins pe jos lângă Sarah şi Hull, tot în lanţuri, ca şi ei. Şi ce este cu el?

— Acesta este Kamal, unchiule Mortimer, îi explică Sarah, un prieten bun, care ne-a ajutat foarte mult.

— Înţeleg… Dar cum m-aţi găsit? Şi cum aţi venit aici? Sunteţi prizonieri ca şi mine…

— E o poveste lungă, unchiule Mortimer, zise Sarah şi se strădui să istorisească succint ce se întâmplase de la răpirea lui Laydon.

Mai omise câte ceva, alte lucruri le rezumă, astfel încât să ofere o prezentare pe scurt a celor petrecute.

— Pe tot ce am mai sfânt, murmură Laydon, după ce Sarah termină de povestit, nu ar fi trebuit să veniţi. Nu trebuia să vă înhămaţi la această acţiune nefericită de recuperare a mea. Duşmanul cu care avem de-a face este periculos. Sunt fanatici, diavoli cu chip de om…

— Cine sunt? se interesă Sir Jeffrey. Aţi reuşit să aflaţi ceva despre aceşti oameni?

— Nu mult, clătină Laydon din cap. Doar că se numesc succesorii lui Meheret – indiferent ce-o însemna asta – şi că se află în spatele a ceea ce ei numesc „Umbra”. Se îmbracă în veşminte negre, îşi acoperă feţele şi cei mai mulţi sunt arabi.

— Cei mai mulţi? dori Sarah să afle mai mult. Aşadar, nu toţi?

— Nu, se află un alb printre ei. Teamă mi-e că este un concetăţean de-al nostru.

— Să se afle un englez printre aceşti barbari? Jeffrey Hull făcu o faţă neîncrezătoare. Îmi vine greu să cred asta.

— Nu doar atât, Sir Jeffrey. Sarah surâse amar. Englezul este, probabil, chiar capul bandei.

— Este adevărat, o susţinu naşul ei. Am auzit de mai multe ori cum le dădea indicaţii celorlalţi. De unde ştii, copila mea?

— Am fost de la început de părere că informaţiile pe care aceştia le deţin despre Curtea regală britanică sunt mult prea personale, ca să poată intra în posesia lor o mână de răzvrătiţi egipteni. Avem de-a face aici cu o conjuraţie de mari proporţii şi am toate motivele să presupun că Liga Egipteană este amestecată în ea.

— Liga Egipteană? Laydon o privi stupefiat. Îţi dai seama ce spui, copila mea?

— Cred că da, unchiule.

— Dar, îngăimă Sir Jeffrey consternat, de ce nu mi-aţi spus nimic despre asta în tot acest răstimp?

— Pentru că nu ar fi schimbat cu nimic misiunea noastră, replică Sarah, şi pentru că, pe de altă parte, nu puteam fi sigură…

— … Dacă nu fac parte dintre duşmani, termină Sir Jeffrey propoziţia, imperturbabil. Înţeleg.

— Iertaţi-mi reticenţa, dar du Gard şi cu mine am crezut că era singura posibilitate de a afla dacă se infiltrase un trădător printre noi. Acum însă du Gard este mort şi nu văd de ce…

— Du Gard este mort? întrebă Laydon şocat.

Moartea francezului reprezenta una dintre chestiunile pe care Sarah le trecuse sub tăcere deoarece îi venea greu să vorbească despre asta.

— Da, confirmă ea acum laconic.

— Sarah. Mortimer Laydon îşi muşcă buzele. Îmi pare rău. Gândul că un prieten apropiat al tău a murit căutându-mă pe mine îmi este aproape insuportabil…

— Ştiu, unchiule Mortimer, îl asigură Sarah. Nu-ţi mai face griji în legătură cu asta. Dacă cineva poartă răspunderea pentru cele petrecute, atunci aceea sunt eu. Poate că ai avut dreptate, Kamal. Am răscolit ceva ce mai bine rămânea ascuns şi acum plătim preţul pentru acţiunile noastre.

— Nu aveţi voie să spuneţi asta, ripostă Sir Jeffrey, înainte să apuce tuaregul să răspundă. Uitaţi că această acţiune de căutare urmărea nu doar eliberarea naşului dumneavoastră, ci şi elucidarea unei enigme, poate ultima de atare importanţă, îngropate în trecut. Şi în această privinţă am ajuns departe, Lady Kincaid! Aţi dus arheologia cu un pas mai departe, iar eu sunt convins că tatăl dumneavoastră ar fi mândru de fiica lui.

— E prea puţin, Sir Jeffrey. Sarah clătină din cap. Tatăl meu se dedicase trup şi suflet arheologiei; în trecut îşi găsise scopul şi menirea. Dar nu ar fi socotit bine-venită obţinerea unor

rezultate ştiinţifice cu preţul vărsării sângelui unor oameni nevinovaţi.

— Aiureli, pufni Sir Jeffrey. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Nu aţi fi putut împiedica asta. Nimeni nu s-a aşteptat la atacul acestor sălbatici. Marile descoperiri au presupus în toate vremurile şi sacrificii.

— Marile descoperiri? Mortimer Laydon o privi întrebător pe Sarah. Ai găsit ceea ce caută această grupare?

— Asta, nu, tăgădui Sarah, dar ştiu unde se află locul numit de ei „Umbra lui Thot". Acolo este ascuns ceea ce este căutat zadarnic de trei mii de ani: *Cartea lui Thot,* cu tainele cuprinse în ea. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, căutarea ei mă va duce la tine, unchiule Mortimer.

— A-asta este incredibil, şopti medicul. Şi cum…?

— Linişte! şuieră Kamal, care tăcuse până atunci. Vine cineva.

Într-adevăr, în momentul următor se auziră paşi scârţâind pe nisip, care se apropiau rapid. Razele de lumină din colibă pâlpâiră şi uşa din lemn vechi se deschise. Intră un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, pe care Sarah îl recunoscu imediat drept căpetenia războinicilor cu care negociase în cursul nopţii.

— Bine, zise el într-o engleză cu accent puternic, dar fluentă. Văd că aveţi companie, doctore. Sunteţi mulţumit acum?

— Deloc. Laydon clătină din cap. Voi fi mulţumit doar când vom fi cu toţii liberi şi gâtlejurile voastre mizerabile vor atârna în laţul călăului.

Mascatul râse grosolan.

— Nu se va ajunge la asta, doctore.

— Nu fiţi atât de sigur, îi recomandă Sarah. De ce ne ţineţi aici prizonieri? Ce aveţi de gând cu noi? Ce urmăriţi în definitiv?

— Ştii foarte bine ce căutăm, femeie.

— Da, dar nu veţi primi ce doriţi.

— Nu fi atât de sigură. Ştim precis că tu cunoşti locul unde se ascunde misterul lui Thot.

— Şi ce dacă? întrebă Sarah bătăioasă. Chiar credeţi că aş destăinui secretul unei bande de ucigaşi nelegiuiţi? Sarah râse ironic. Cum vreţi să obţineţi asta?

— Poate aşa, replică arabul în treacăt, scoţându-şi de sub caftan revolverul încărcat, şi trase fără atenţionare asupra lui Sir Jeffrey.

— Nu! strigă Sarah îngrozită, dar era deja prea târziu.

Jeffrey Hull rămase ca lovit de trăsnet, cu ochii aţintiţi asupra coapsei drepte, în care se căscase o deschizătură mare cât degetul.

Sângele ţâşnea din rană, năclăindu-i pantalonii şi podeaua. Consilierul regal se făcu alb ca varul la faţă, fiind în pragul leşinului.

— Porc mizerabil! strigă Sarah, zăngănindu-şi lanţurile.

Războinicul nu se lăsă impresionant.

— Ce este? întrebă el cu arma aţintită de data asta asupra lui Mortimer Laydon. Să continui? Când vei vedea cum însoţitorii tăi se fac bucăţele, îţi vei schimba cu siguranţă părerea. Poţi totuşi să-i scuteşti de asta…

Sarah avea sentimentul că se prăbuşeşte într-o prăpastie nesfârşită şi înţelese că nu avea nicio şansă împotriva unei astfel de violenţe lipsite de scrupule, că mascatul îi descoperise punctul slab, că nu ar fi avut forţa să privească fără să intervină cum însoţitorii ei erau măcelăriţi în faţa ochilor ei. Pieptul i se ridica şi cobora în ritmul răsuflării anevoioase, pumnii i se strânseră cu o furie neajutorată. Totuşi, îi era clar că trebuia să facă ce i se ceruse, altfel ceilalţi vor pieri de o moarte crudă…

— Nu le spune nimic, Sarah, o îndemnă cu insistenţă Kamal. Oricum ne vor omorî.

— Taci, câine! se repezi mascatul la el. Ca fiu al deşertului trebuie să ştii că există multe căi de a muri – şi nici pe departe toate rapide şi uşoare.

Arabul îşi dădu capul pe spate şi râse batjocoritor, şi Sarah Kincaid simţi pentru prima dată în viaţă ură adevărată. Mânie faţă de omul care o chinuia aşa. „Fie cum vrea el, îşi zise ea. Dar la urmă el şi ceilalţi conjuraţi nu vor triumfa…”

— Bun! strigă ea în aparenţă resemnată. Aţi câştigat. Voi căuta Umbra lui Thot şi îi voi elucida misterul, cu condiţia să i se permită lui Kamal să mă însoţească.

— Acest câine bun la nimic?

Căpetenia îi aruncă tuaregului o privire dispreţuitoare.

— A fost ghidul meu pe parcursul expediţiei şi am nevoie de el, explică Sarah categoric. Şi cer să i se permită doctorului Laydon să îngrijească rana celuilalt însoţitor al meu. Este medic şi-l va putea ajuta.

Prin deschizătura pentru ochi, mascatul îi privi scrutător pe prizonieri, pe rând.

— De acord, declară el apoi. Când vrei să porneşti la drum?

— La lăsarea întunericului, răspunse Sarah. Trebuie să mă orientez după poziţia stelelor.

— *Madbut,* zise mascatul. Sunt de acord.

— Am nevoie de unelte de săpat şi de frânghii, în plus, de arme.

— La ce bun?

— Ca să ne putem apăra, la ce altceva?

— Unelte veţi primi, arme însă nu. Nu trebuie să comiţi greşeala de a mă lua de prost, femeie! Vă vom observa cu atenţie. Şi dacă veţi încerca să fugiţi sau să ne înşelaţi, însoţitorii tăi aflaţi aici vor avea parte de o moarte crudă, te asigur de asta.

— Ce este cu şeful vostru? ceru să afle Sarah.

— Ce să fie cu el?

— Aş vrea să vorbesc cu el, înainte de a porni la drum.

Căpetenia se mărgini să râdă.

— Ceri prea mult, femeie, zise el înainte de a se întoarce şi de a părăsi coliba. Din mers le ordonă gărzilor să-l elibereze pe Mortimer Laydon, pentru ca acesta să se poată ocupa de rana lui Sir Jeffrey. *Naharak sarid.*

— Bună ziua, răspunse Sarah în engleză.

Apoi prizonierii rămaseră din nou singuri.

— Noroc în nenoroc, zise Laydon examinând coapsa consilierului regal, care gemea de durere. Nu este o rană gravă. Voi scoate glonţul şi voi cauteriza rana. Dar ce ai făcut, Sarah?

— Ce trebuia să fac, răspunse ea forţat.

— Ai făcut o alegere nobilă pentru viaţa prietenilor tăi, admise Kamal. Dar a fost alegerea greşită. Nu mai ştii ce ţi-a spus el-Hakim? Că taina lui Thot trebuie să fie protejată cu orice preţ?

— Nu am uitat cuvintele înţeleptului, îl asigură Sarah, dar îmi amintesc şi ce i-am făgăduit.

— Asta urmăreşti? Să-ţi ţii făgăduiala?

Privirea lui Kamal trăda scepticism.

— Recunosc că a fost o vreme când am fost nesigură, mărturisi Sarah. Speram să nu se ajungă aşa de departe şi să nu fiu nevoită să-mi respect făgăduiala. Dar acum văd că nu am de ales.

— Nu ai de ales? întrebă Mortimer Laydon în timp ce-şi rupea mâneca de la cămaşa jerpelită, pentru a opri sângerarea. Ce înseamnă asta? Despre ce vorbiţi voi doi acolo?

— Vorbim despre faptul că taina lui Thot nu trebuie să încapă niciodată în mâinile acestei secte. Înainte ca Amon el-Hakim să-mi dea un indiciu hotărâtor, a obţinut de la mine promisiunea să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru ca Focul lui Ra să nu ajungă niciodată pe mâna duşmanului, care ar provoca mult rău cu această armă. Recunosc că şi curiozitatea mă împinge să aflu dacă această armă

legendară din timpuri străvechi chiar există – şi, dacă da, atunci voi face tot posibilul să o distrug.

— Cum? întrebă Kamal precipitat.

— Asta rămâne de văzut la faţa locului.

— Nu ar fi mai înţelept să aşteptăm pur şi simplu? Evident, succesorii lui Meheret nu ştiu unde se află Umbra lui Thot…

— Dar vor afla, mai devreme sau mai târziu, îşi exprimă Sarah convingerea. Astăzi ne aflăm aici, Kamal, şi ştim de ameninţarea misterului lui Thot. Ţine de noi să o înlăturăm, o dată pentru totdeauna. Acesta este destinul nostru.

— *Inshalah,* şopti Kamal.

— *Inshalah,* răspunse Sarah.

Stuart Hayden îşi recăpătase cunoştinţa – şi pentru asta plătise un preţ ridicat. Durerea din braţul rănit era atât de puternică, încât ofiţerul avea impresia că-i plesneşte partea dreaptă a corpului. Cu greu se forţă să stea drept în şa. Lângă el, pe spatele cămilei, stătea un băieţandru tuareg, care, căutând protecţie, se agăţa de uniforma roşie a lui Hayden. Îşi pierduse tatăl în lupta contra războinicilor mascaţi.

Hayden se simţea jalnic şi înfrânt, iar asta nu doar fiindcă îl durea rana şi îl chinuia febra, ci şi din cauză că avea conştiinţa încărcată. Gândul că Sarah Kincaid se sacrificase de bunăvoie pentru a salva viaţa soldaţilor răniţi şi a familiilor de tuaregi îi era insuportabil. Nu că ar fi considerat hotărârea ei greşită – dată fiind situaţia, nu avusese de ales. Dar, ca bărbat de onoare, ar fi fost de datoria lui să o însoţească, aşa cum procedaseră Sir Jeffrey şi chiar Kamal.

Faptul că era rănit şi că în timpul negocierilor nici măcar nu fusese conştient nu îl consola pe Hayden; ofiţerului nu-i convenea nici că tocmai Kamal, cel pe care la început îl dispreţuise atât, nu se dovedise doar prinţul unui trib, ci şi un adevărat om de onoare.

Nu-i plăcea că alţii se sacrificau cavalereşte, în timp ce el era condamnat la inactivitate, şi imboldul de a face pur şi simplu cale-ntoarsă era foarte puternic. Ştia totuşi că aceasta ar fi însemnat sinucidere curată şi că nu i-ar fi folosit nimănui.

— Cum vă simţiţi, căpitane?

Milton Fox îşi strunise cămila pentru a se apropia de Hayden şi-i aruncă ofiţerului o privire întrebătoare. Călăriseră toată noaptea pentru a se distanţa rapid de războinicii mascaţi şi pentru a se asigura că femeile şi copiii tribului tuareg nu mai erau în pericol. În acel moment, caravana lor tocmai traversa albia de mult secată a unui râu, străjuită pe margini de stânci abrupte.

— Cum aş putea să mă simt? răspunse Hayden pe cât de laconic, pe atât de prost dispus. Aşa cum se simte un bărbat care a fost rănit, înfrânt şi umilit.

— Ştiu la ce vă referiţi, încuviinţă inspectorul. La început, mi s-a părut o idee salutară să dăm la schimb viaţa lui Lady Kincaid pentru a noastră, dar, cu cât mă gândesc mai mult…

— Ce? Hayden îl privi febril. Aveţi conştiinţa încărcată, inspectore?

— Aiureli, zise Fox a cărui faţă, cu trăsături filigranate, tresări neliniştit. Nu mai aveam muniţie şi eram practic înfrânţi. Era singura opţiune.

Hayden râse nestăvilit.

— Mereu există o altă opţiune, inspectore.

— Scutiţi-mă de cuvintele dumneavoastră despre cinste şi onoare, căpitane. Vorbele mari nu ne duc mai departe. Nici dumneavoastră nu aţi fi putut salva viaţa lui Lady Kincaid. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat.

— Într-adevăr?

Privirea lui Hayden deveni la fel de înţepătoare ca razele de soare care cădeau peste marginea stâncilor şi făceau ca peretele opus al râpei să lucească roşu aprins.

— Atunci de ce îmi povestiţi toate astea?

— Poate pentru că m-am aşteptat la puţină înţelegere din partea dumneavoastră.

— Înţelegere? Hayden clătină din cap. Nu vreţi înţelegere de la mine, inspectore. Vreţi o absoluţiune, pe care eu totuşi nu v-o pot acorda. Veţi răspunde singur pentru ce aţi făcut, la fel cum şi eu trebuie să răspund pentru faptele mele. Sarcina mea era să asigur protecţia lui Lady Kincaid şi a expediţiei, iar eu am eşuat. La fel ca şi dumneavoastră, inspectore…

— La naiba, ce ar fi trebuit să fac? izbucni Fox. Să mă sacrific, cum au făcut Hull şi Kamal? La ce bun? Credeţi-mă, Hayden, dacă aş fi avut posibilitatea să câştig în lupta cu mascaţii, nu aş fi stat nicio clipă pe gânduri şi mi-aş fi vărsat ultima picătură de sânge pentru…

— Fiţi atent la ce vă doriţi, inspectore, zise Hayden sumbru.

— De ce? Ce se petrece?

Hayden nu răspunse. În schimb, arătă cu bărbia spre latura estică a râpei, în sus – şi Fox tresări când privi şi el în aceeaşi direcţie. Căci marginea prăpastiei fusese împânzită de siluete care se profilau, ascuţit şi ameninţător deasupra lor contra luminii soarelui de dimineaţă.

Erau călăreţi înveşmântaţi aşa încât să nu poată fi recunoscuţi, şi înarmaţi cu lănci.

— Dumnezeule, şopti Milton Fox, dându-şi seama că trecutul îi ajunsese din urmă.

6

RAPORT DE EXPEDIŢIE
ÎNSEMNARE

La căderea serii, Kamal şi cu mine am părăsit tabăra. Mortimer Laydon şi Sir Jeffrey, care este inconştient de când naşul meu i-a extras glonţul din rană, au rămas în captivitate; pe misterioasa căpetenie albă a conjuraţilor nu am văzut-o la faţă şi încă nu ştim cine se află în realitate în spatele conspiraţiei.

Deocamdată, nici nu avem timp să facem supoziţii în această privinţă. Toată atenţia noastră se îndreaptă acum asupra căutării misterului lui Thot, care a fost bine păzit timp de milenii, iar acum este pe cale să ni se dezvăluie. Trebuie să facem tot posibilul ca să nu ajungă pe mâini rele. Unde trebuie să căutăm exact nu ştim încă: dar am luat din nou urma indicată de stele şi care ne va conduce spre un loc cunoscut odinioară sub numele de „Umbra lui Thot”…

Cămila punea fără chef un picior în faţa celuilalt. Animalul era vlăguit de bătrâneţe şi, în plus, suferea de sete; în jurul botului i se formase spumă, respiraţia îi era sacadată.

Desigur, nu întâmplător li se dăduse un animal aşa de slab. Astfel, succesorii lui Meheret doreau să-i împiedice pe Sarah şi pe Kamal să o ia la fugă, ca şi cum faptul că însoţitorii lor erau captivi nu ar fi reprezentat o piedică suficientă pentru ei. Din acelaşi motiv, nu li se încredinţaseră arme, iar proviziile de apă şi de mâncare erau limitate. Ţinând cont de configuraţia bolţii cereşti, Sarah calculase că vor ajunge la Umbra lui Thot în circa douăsprezece ore. Proviziile lor erau prevăzute pentru intervalul de timp estimat. Dacă Sarah s-ar fi înşelat în calculele ei sau dacă harta din templul

de la Hermopolis le-ar fi indicat greşit ruta, atunci ea şi Kamal ar fi fost condamnaţi să piară în deşert.

Kamal nu făcea niciun secret din faptul că nu-i convenea ce se întâmplă. În ochii tuaregului, al cărui trib păzise de generaţii misterul lui Thot, era o trădare să colaboreze cu duşmanul, în timp ce Sarah era de părere că drumul înainte era pentru moment singura lor cale de scăpare.

La început, Sarah se îndoise că acea armă misterioasă exista cu adevărat, socotind-o drept un mit oarecare, ca multe altele din istorie, însă pe parcursul lungii şi periculoasei expediţii de căutare se convinsese că un simplu mit nu ar fi străbătut atâtea milenii. Misterul lui Thot nu era o simplă vorbă în vânt: reprezenta crunta realitate.

Drumul călare dură toată noaptea.

Kamal stătea în faţă în şa şi strunea cămila cu frâul scurt, în timp ce Sarah îşi ţinea însemnările în mână şi verifica mereu direcţia de deplasare, orientându-se după poziţia stelelor. Odată trecură pe lângă o groapă cu apă şi coborâră ca să lase cămila să se adape şi pentru a-şi completa rezervele, dar apa era infestată, ca şi cum deşertul însuşi s-ar fi aliat cu succesorii lui Meheret.

Călăriră mai departe spre nord-vest, străbătură o vale aridă, împresurată de fragmente de piatră, şi ajunseră în cele din urmă tot la dune, peste care adia vântul blând al nopţii. După obiceiul tuaregilor, Kamal mână cămila pe crestele în formă de semilună ale dunelor şi lui Sarah nu-i veni uşor să menţină direcţia de înaintare. De mai multe ori crezu că pierduse direcţia, dar Kamal o linişti şi mână imperturbabil animalul mai departe. Când zorile se iviră la răsărit, alungând albastrul întunecat de deasupra deşertului, strălucirea rece a stelelor păli şi, odată cu ea, orice posibilitate de orientare.

Sarah dorea deja să propună să se oprească şi să aştepte lăsarea serii (chiar dacă nu era sigur că vor

mai trăi până atunci) – când Kamal scoase un strigăt de surpriză. Sarah privi înainte şi zări în depărtare, în lumina violetă a zorilor, nişte contururi rectangulare, care se profilau net în marea de dune domoale.

— Asta este, zise Kamal încet, gânditor şi surprins totodată. Umbra lui Thot.

— Am găsit-o, replică Sarah cu voce tremurătoare.

— Nu, Sarah. Tu singură ai găsit-o şi nimeni altcineva.

Kamal privi peste umăr în urmă şi privirile li se întâlniră pentru un moment îndelungat, apoi tuaregul plesni din hăţuri.

— *Yalla! Yalla!* îi strigă Kamal cămilei şi animalul epuizat dădu tot ce putu.

Cămila galopă de-a lungul crestei înguste a unei dune, spre formele colţuroase care la scurt timp se dovediră a fi ruinele unor clădiri vechi de mii de ani, cu pereţi de lut.

Nenumărate ferestruici întunecate erau tăiate în zidurile părăginite, dispuse pe o colină, din mijlocul cărora se înălţa un turn singuratic. Odinioară, acest ţinut fusese o oază înverzită în mijlocul pustietăţii deşertului, un petic de pământ fertil, cu pâlcuri de palmieri de jur împrejur. Acum, aici nu se afla decât nisip, care ajungea la poalele ridicăturii şi care prăvălise zidurile inferioare. Mândra aşezare de odinioară devenise un oraş-fantomă, ale cărui contururi crenelate pâlpâiau în degradeuri violacee în lumina soarelui la apus.

Priveliştea era impunătoare şi de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea. Sarah încercă să-şi închipuie că în acest loc se desfăşurase o luptă sângeroasă când războinicii lui Meheret se înfruntaseră cu susţinătorii lui Tezud, care apăraseră misterul lui Thot cu preţul vieţii.

Acesta era locul unde, conform izvoarelor, Focul lui Ra dăduse pentru prima dată măsura

puterii sale de distrugere şi Sarah şi avu senzaţia neplăcută că nenorocirea continua să plutească deasupra acestor ruine. Timp de mii de ani, oamenii încercaseră zadarnic să repereze acest loc legendar şi să-i smulgă taina – şi intrarea în rândul lor nu o bucura pe Sarah…

— Simţi şi tu? o întrebă Kamal cuprins de teamă.

— La ce te referi?

— Răul, replică tuaregul sumbru. Chiar şi după atâta timp tot mai acţionează.

— Nu, răspunse Sarah repede. Nu simt aşa ceva. Trebuie că te înşeli, Kamal.

— Dacă zici tu…

Cămila galopă mai departe. Cu cât se apropiau mai mult de ruine, cu atât mai puternic simţea Sarah că într-adevăr plutea ceva în aerul de dimineaţă al deşertului; ceva ce nu putea fi nici numit, nici descris în cuvinte, dar care îndemna la prudenţă. De ce ascunsese acest sentiment faţă de Kamal, nu ştia nici ea. Poate pentru că se temea că tuaregul ar putea să o convingă să se întoarcă din drum, dar, în adâncul sufletului ei, ea ţinea să afle ce se ascundea în spatele zidurilor…

Între timp aproape că ajunseseră la oraşul-fantomă, ale cărui ruine se ridicau încă impresionante în faţa lor. Pentru o aşezare antică, Umbra lui Thot avea o mărime destul de mare, aşadar, numărul susţinătorilor lui Tezud trebuie să se fi ridicat la câteva mii, printre ei aflându-se nu doar preoţi, ci şi soldaţi, meşteşugari şi sclavi. Era greu să-ţi imaginezi că, în ultimii trei mii de ani, nimeni nu descoperise această aşezare şi nu călcase în ea.

Mai exista şi varianta că nimeni nu reuşise vreodată să se întoarcă pentru a relata despre ea – aceasta însemna că Sarah şi Kamal trebuiau să fie foarte atenţi…

— Ai observat că nu există zid de apărare? se interesă Kamal.

Într-adevăr, nu exista un zid sau vreun alt sistem de apărare care să împrejmuiască aşezarea; nicio ruină nu indica prezenţa unei astfel de construcţii.

— Nu este atât de neobişnuit. În istoria umanităţii, au existat culturi şi popoare care au renunţat de bunăvoie la construirea de fortificaţii. Cel mai cunoscut exemplu este Sparta, unde se socotea că înşişi războinicii spartani trebuiau să constituie zidul care să zădărnicească un atac inamic. Probabil preoţii lui Thot au avut o opinie asemănătoare.

— Probabil, admise Kamal. Sau au contat pe ocrotirea zeului Lunii – cu focul furat de el de la zeul Ra.

Sarah se înfioră când îşi dădu seama că tuaregul avea dreptate. Absenţa zidurilor de apărare, în ciuda vremurilor nesigure şi marcate de multe confruntări, era un prim indiciu palpabil al existenţei acestei arme minunate: mizând pe Focul lui Ra, întemeietorii Umbrei lui Thot renunţaseră la ridicarea unui zid, iar această strategie îşi demonstrase eficienţa în lupta contra războinicilor lui Meheret.

Dacă ar fi fost după ea, Sarah ar fi sărit din şa şi ar fi demarat imediat săpăturile, în dorinţa de a verifica dacă în nisip se păstraseră urmele vreunei bătălii. Dacă existau oseminte, vârfuri de săgeţi sau resturi de coifuri şi de alte părţi de echipament militar, căci bătăliile făceau parte din evenimentele istorice care puteau fi reconstituite cu ajutorul metodelor arheologice. Dar nu era deloc timp pentru cercetări ştiinţifice. Sarah şi Kamal veniseră pentru a cerceta cea mai mare enigmă…

În sfârşit, ajunseră la clădirile de la marginea aşezării: case cenuşii din chirpici, ale căror acoperişuri din frunze de palmieri dispăruseră de mult şi care aveau ochiuri rotunde pe post de ferestre. Clădirile aflate la poale erau împresurate de nisip şi printre ruine, un drum îngust ducea în sus, pe panta netedă a dealului.

Cum nu se mai putea înainta cu cămila, Kamal şi Sarah coborâră şi lăsară animalul în urmă. Tuaregul îi dădu cămilei să bea din apa lui, apoi o despovărară de puţinul lor bagaj. Kamal îşi petrecu frânghia peste piept şi luă în plus o lopată şi un târnăcop cu vârf ascuţit, în timp ce Sarah căra raniţa din piele cu făcliile; la aceasta se adăuga pentru fiecare o ploscă de apă doar pe jumătate umplută. Astfel echipaţi, cei doi porniră la drum pe drumul îngust, flancat de pereţi cenuşii. Când soarele amiezii încingea pereţii de chirpici, arşiţa trebuie să fi fost greu suportabilă. Dimineaţa însă, deplasarea pe străzile înguste nu era atât de anevoioasă. Ţinta lor era creasta netedă a muntelui, unde se afla cel mai înalt punct al oraşului şi unde se ridica enigmaticul turn, vizibil de la mare depărtare. Sarah era convinsă că acolo se afla centrul oraşului-fantomă.

Drumul ducea în sus, de-a lungul zidurilor părăginite şi a pereţilor neteziţi de vânt. Sarah şi Kamal abia dacă scoteau o vorbă în timp ce înaintau când pe uliţe înguste, când escaladând ruinele clădirilor surpate. Sarah încercă din nou senzaţia stăruitoare de mai înainte şi de data asta nu mai tăgădui acest fapt.

— Simt ceva, îi şopti ea lui Kamal, dar nu ştiu ce este.

— Suntem observaţi, replică tuaregul sumbru. În acest oraş al morţilor chiar şi pereţii au ochi…

Sarah privi în jur, simţind o apăsare neobişnuită. Avea impresia că într-adevăr prin ferestruicile rotunde o scrutau ochi nevăzuţi, ochi care o observau pas cu pas. Sarah se înfioră şi îi veni greu să-şi imagineze că aceste străduţe fuseseră odinioară pline de viaţă. Părea mai degrabă că, în timpuri străvechi, un blestem se abătuse asupra oraşului, un blestem care-i alungase pe oameni şi transformase Umbra lui Thot într-un oraş-fantomă. Sarah alungă acest gând, hotărâtă să se bazeze pe

raţiune. Era om de ştiinţă şi astfel datoare să asculte de simţul raţiunii.

Strada se lărgi în faţa lor şi printre ruine li se deschise perspectiva asupra turnului care rezistase tuturor furtunilor de nisip şi acţiunii timpului. Acum se vedea clar că turnul avea o fundaţie pentagonală. Lumina soarelui la răsărit îi învăluia vârful şi îl făcea să lumineze ca un far în întuneric.

— Acolo trebuie să ajungem, zise Sarah cu convingere.

Kamal nu o contrazise şi cei doi îşi croiră drum în sus, spre vârf, printre ziduri cenuşii părăginite. Cu cât înaintau mai mult, cu atât mai puţin nisip acoperea podeaua şi se zăreau treptele dăltuite odinioară în stânca de pe creasta muntelui. În dreptul uneia dintre trepte, Sarah se opri, se aplecă şi şterse cu palma nisipul. Dedesubt, se vedea o hieroglifă incizată în piatră.

Simbolul păsării ibis. Semnul lui Thot.

— Cred că suntem pe drumul cel bun, conchise Sarah şi, în ciuda încordării, în glasul ei era o notă de triumf.

Chiar dacă venise aici doar pentru a distruge misterul care învăluia acest loc, Sarah se lăsă purtată de curiozitate. Căci, înainte să distrugă *Cartea lui Thot,* va obţine rezultate ştiinţifice…

Treptele deveniră mai abrupte şi, cu cât urcau mai mult, cu atât senzaţia apăsătoare pe care o încerca Sarah sporea.

Privi din nou în jur, totuşi nu putu desluşi pe nimeni şi observă că era linişte deplină. Nu se simţea nicio adiere de vânt, nu existau păsări care să se aciueze printre ziduri. Nici măcar şopârle sau scorpioni, animale altminteri destul de răspândite în deşert, nu păreau să vieţuiască aici. Ca şi cum animalele ar fi simţit ameninţarea nenorocirii şi ar fi evitat acest loc milenii de-a rândul…

Sarah şi Kamal traversară un portal vechi, care se arcuia între două ruine şi pe care o toană a naturii îl conservase până în zilele noastre. Şi,

după ce urcară treptele abrupte, ajunseră în faţa turnului.

Bazei construcţiei care stătea încă în picioare, în ciuda acţiunii corozive a mediului, i se alăturau mai multe clădiri în parte surpate, deşi fuseseră mai puţin expuse nisipului şi vântului decât turnul însuşi. Construcţia impunătoare, care se înălţa cu mult deasupra oraşului-fantomă, nu fusese construită precum casele dimprejur din chirpici, ci din piatră, ceea ce însemna că i se atribuise o importanţă mai mare. Privirea sumbră a lui Kamal îi confirmă lui Sarah presupunerea şi ea se apropie foarte prudent de poarta prin care se pătrundea în interiorul turnului. Uşile din lemn ale porţii nu mai existau; intrarea era pe jumătate împresurată de nisip şi dincolo de ea era o beznă de nepătruns.

— Şi acum? se mărgini Kamal să întrebe.

— Ce mai aşteptăm? replică Sarah cu hotărâre.

Apoi îşi dădu raniţa jos şi scoase două făclii pe care le aprinse cu iască. Îi întinse o făclie lui Kamal şi pe cealaltă o păstră pentru sine.

După aceea trecură împreună pragul neatins de oameni timp îndelungat, aşteptând cu încordare să vadă peste ce vor da în interior.

După primii paşi prin întunericul care părea să cedeze cu greu luminii făcliilor, Sarah simţi că i se ia aerul de respirat. Între zidurile vechi aerul era înăbuşitor şi Sarah îşi simţi inima bătându-i până-n gâtlej. Se strădui să respire adânc şi regulat şi, după puţine clipe, senzaţia apăsătoare se potoli – asta până când Sarah văzu în lumina pâlpâitoare o creatură abominabilă pe cale să se arunce asupra însoţitorului ei.

— Kamal!

Glasul ei răguşit îl făcu pe tuareg să se întoarcă grăbit şi să se repeadă la cuţit, singura armă care le fusese îngăduită.

Dar ceea ce se ghemuia deasupra lui pe un soclu din piatră, ca şi cum ar fi fost gata în orice clipă să

se repeadă, cu colţii rânjiţi, nu era o făptură în carne şi oase; era silueta dăltuită în piatră a unui pavian, a celuilalt animal asociat de vechii egipteni cu Thot, zeul Lunii.

Pavianul nu prezenta, ce-i drept, gradul de stilizare cu care era obişnuită Sarah în cazul sculpturilor egiptene. Reprezentarea supradimensionată a maimuţei era surprinzător de realistă; vietatea avea botul căscat şi ghearele în poziţie de atac, ca şi cum ar fi vrut să-l sfâşie pe orice intrus. Furie şi ură nemăsurată se citeau pe faţa pavianului din piatră.

— Un străjer veşnic, stabili Kamal. De mii de ani stă aici, la post, şi i-a pus deja de fugă pe unii care nu aveau habar cu ce aveau de-a face.

— Marionetă, comentă Sarah dispreţuitor, supărată că se speriase atât de tare de o statuie. Cine vrea să mă oprească trebuie să născocească un tertip mai grozav.

— Fii atentă ce spui, Sarah! Nu ar trebui să-l provoci pe zeul Lunii. În afara acestor ziduri poate că este o epocă nouă, dar aceasta este lumea lui şi vremea lui, iar noi, nu uita, suntem străini, intruşi în regatul lui.

Sarah dori să răspundă cu o ironie amară, dar, când văzu faţa serioasă a lui Kamal, renunţă, nu în ultimul rând pentru că tuaregul avea dreptate. Prin alte părţi se scrisese poate anul 1884 şi se deschisese poarta spre un nou ev dominat de forţa maşinilor şi de tehnică, însă în acel loc întunecat erau expuşi toanelor zeului Lunii la fel ca oricine altcineva care încercase în ultimii trei mii de ani să-i elucideze taina.

Statuia pavianului însemna că erau pe drumul cel bun, aşa că Sarah şi Kamal îşi luară inima în dinţi şi pătrunseră în semiîntunericul templului. După un timp, dădură peste o deschizătură rotundă în podea, din care trepte duceau spre adânc, chiar în munte. Bezna care domnea acolo jos părea încă şi mai profundă.

— Putem spune că avem noroc că treptele încă mai ţin, observă Sarah.

— Noroc, repetă Kamal aprobator. Sau destin.

La lumina făcliilor, care aruncau umbre schimbătoare pe feţele lor, Sarah îi aruncă o privire însoţitorului ei.

— Nu crezi că suntem întâmplător aici, nu-i aşa?

— Nimic nu se petrece întâmplător, Sarah, ţi-am zis deja, îi răspunse Kamal în şoaptă. Totul este predestinat. Întâlnirea noastră la Cairo, incidentele din Unu, atacul asupra corăbiei – până şi moartea prietenului tău, du Gard. Altfel cum şi-ar fi putut el prevedea sfârşitul?

Sarah nu ştiu ce să răspundă şi, ţinând cont de trecutul care părea să se holbeze la ea din adâncul întunecat, admise în sinea ei că poate Kamal avea dreptate.

Poate că, într-adevăr, nu voinţa proprie o condusese aici; poate că devenise, fără să bănuiască, unealta unei forţe mai mari, în numele căreia trebuia să descifreze misterul care rămăsese atâta vreme ascuns… Sarah se surprinse că-i plăcea acest gând. Căci, dacă această forţă îi controla cu adevărat destinul, atunci Sarah avea să găsească poate în adâncul muntelui ceva ce afară, în lumea dominată de maşini şi de raţiune, i s-ar fi părut perimat.

Sens…

Răspunsul la motivul tuturor străduinţelor…

— Înţeleg la ce te referi, îi zise ea încetişor şi schiţă un surâs pe care Kamal i-l întoarse.

După ce îşi făcură unul celuilalt un semn aprobator cu capul, păşiră împreună pe treptele care nu duceau doar în jos, în bezna ameninţătoare, ci şi cu trei mii de ani în trecut.

Marşul spre adâncuri dură mai mult decât bănuise Sarah. Tot mereu scara se intersecta cu mici galerii de piatră, astfel că Sarah crezu de mai

multe ori că ajunseseră la capătul ei. Dar drumul ducea tot mai departe, în jos, de-a lungul pereţilor de stâncă inscripţionaţi cu hieroglife. Sarah reuşi să descifreze unele semne – povesteau despre faptele zeului Thot la începutul creaţiei –, altele păreau criptate într-un cod accesibil numai iniţiaţilor.

Kamal rămase în faţa unora dintre semnele necunoscute şi le contemplă la lumina făcliei.

— Suntem pe drumul cel bun, zise el.

— Poţi citi aceste semne?

Sarah era uimită.

— Pe unele dintre ele. Tezud le-a născocit pentru a ocroti cunoaşterea secretă de neaveniţi. Le-a transmis urmaşilor lui semnificaţia unor hieroglife secrete, dar multe dintre ele s-au pierdut în decursul timpului.

Scara abruptă conducea mai departe, în jos, şi frigului din adâncul muntelui, care o făcea pe Sarah să dârdâie, i se alătură un miros puternic care se intensifica la fiecare pas.

— Simţi şi tu mirosul, Kamal? întrebă Sarah încet.

Pereţii de stâncă întoarseră ecoul slab al cuvintelor ei.

— *Naram,* confirmă Kamal sumbru. Este suflul morţii, Sarah…

Treptele se terminară abrupt şi galeria dădu într-un puţ, care cobora în diagonală şi era adânc de doar un metru şi jumătate.

În plus, nu mai existau trepte, ci doar şanţuri dăltuite în piatră, cum se găsesc şi în piramide. Sarah se aplecă şi păşi în puţ, urmată îndeaproape de Kamal. Făcliile le îngreunau înaintarea prin culoarul strâmt şi fumul le înţepa ochii. Puţul ducea tot mai abrupt în jos, astfel că Sarah trebui să facă paşi tot mai mărunţi pentru a nu aluneca.

În sfârşit, înaintarea deveni foarte dificilă. Sarah cumpăni dacă să se folosească de frânghie şi tocmai căuta un loc de susţinere când observă cum

tălpile netede ale cizmelor ei alunecă. Simţind cum pământul îi fugea de sub picioare, scoase un ţipăt ascuţit. Căută zadarnic sprijin – în momentul următor, adâncul întunecat o înghiţi.

Cu făclia încă în mână, Sarah aluneca pe spate în josul puţului. Într-un ritm care-i tăia răsuflarea, se adâncea în bezna din care venea o duhoare înţepătoare. Se întreba cuprinsă de teamă ce o aştepta oare la capătul puţului – când alunecarea luă sfârşit.

Puţul o aruncă afară şi Sarah căzu cu picioarele înainte pe podeaua tare. Încercă să amortizeze căderea îndoind genunchii, îşi pierdu însă echilibrul şi căzu cât era de lungă. Scăpă făclia din mână. O clipă, Sarah rămase întinsă, foarte aproape de făclia care continua să ardă şi învăluia bolta într-o strălucire pâlpâitoare. Vru să se ridice, pentru a vedea unde ajunsese, când din puţ ateriză o a doua persoană. Era Kamal, care o urmase vitejeşte pe Sarah în adâncuri.

Şi el ateriză incomod pe piatra rece şi Sarah îl ajută să se ridice în picioare. Împreună examinară încăperea, care se afla adânc în interiorul muntelui – şi se speriară. Căci din nenumăratele nişe săpate în stâncă îi priveau nişte pocitanii îngrozitoare.

Feţele desfigurate aparţineau unor creaturi bizare, dispuse de-a lungul peretelui şi cu un aspect atât de străin, încât Sarah avu nevoie de o clipă îndelungată pentru a-şi da seama că odată fuseseră oameni.

Stăteau în nişe ca o decoraţie macabră: trupuri osoase, supte, acoperite de piele cu aspect de pergament. De craniile osoase atârna păr albit, gurile erau căscate într-un strigăt mut. Sarah mai văzuse şi înainte leşuri tratate asemănător – corpuri mumificate, complet deshidratate şi care rezistaseră astfel timp de milenii. Dar niciodată nu văzuse atâta oroare imprimată pe feţele osoase. Trebuie să fi păţit ceva înspăimântător…

— *Mehairaii,* şopti Kamal cuprins de frică pioasă şi de scârbă totodată.

— Cine? îşi încreţi Sarah fruntea.

— Paznicii lui Meheret. Se spune că ei le-au opus rezistenţă lui Tezud şi susţinătorilor săi până când i-a cuprins Focul lui Ra şi i-a transformat de vii în ceea ce vezi în faţa ta. Preoţii lui Thot le-au expus aici leşurile ca sperietoare şi avertisment totodată.

— Înţeleg, replică Sarah sec.

Se înfioră la gândul că pupilele strâmbe din orbitele mumiilor văzuseră miraculoasa armă antică. Şi mai mult o sperie gândul că Focul lui Ra reprezentase totodată *ultimul* obiect pe care îl zăriseră ochii lor!

Trecând pe lângă mumii, ale căror priviri dezaprobatoare păreau să-i însoţească, Sarah şi Kamal se îndreptară spre celălalt capăt al încăperii, unde exista o cale de acces. Era o poartă îngustă din piatră, având de o parte şi de alta cartuşe cu hieroglife. Cum inscripţiile erau în scrierea criptică a preoţilor, Kamal fu cel care trebui să le descifreze.

— Este ca un set de indicaţii, stabili tuaregul. O explicaţie despre cum se ajunge la taina lui Thot.

— Da? Şi ce se spune exact acolo?

— Pe această poartă scrie: „Cel care caută taina Lunii să se avânte pe cărarea nopţii”. Şi în cealaltă parte: „Însă cel care năzuieşte spre cunoaştere să se ferească…”

— „… De ceea ce îl pândeşte din beznă”, completă Sarah încet.

— Cunoşti inscripţia?

Kamal era consternat.

Sarah încuviinţă.

— El-Hakim mi-a spus cuvintele când am fost în Cairo, dar nu a ştiut să mi le explice. Mi-a zis că, atunci când voi ajunge suficient de departe, le voi înţelege semnificaţia.

— Acum, reflectă Kamal, este evident că am ajuns acolo.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Sarah strânse mai puternic făclia şi, hotărâtă, dădu să treacă de poarta îngustă. Kamal însă o opri şi o avertiză din priviri.

— Ştiu, îl asigură Sarah încet.

Apoi îi îndepărtă mâna delicat, dar energic, şi pătrunseră împreună în bezna obscură care părea să înghită lumina făcliilor.

Lumina pâlpâindă nu răzbătea decât câţiva metri mai departe; prea puţin pentru ca Sarah şi Kamal să poată recunoaşte ce era în jurul lor, dar suficient pentru a vedea cărarea din faţa picioarelor lor. După suflul rece care venea spre ei, traseră concluzia că bolta trebuia să fie mult mai înaltă decât în încăperile anterioare; paşii lor răsunau straniu, cu ecou.

Era bine că Sarah şi Kamal îşi ţineau privirile aţintite asupra drumului. Căci deja după câţiva metri acesta se termină într-o prăpastie adâncă şi întunecată. Din adâncuri se ridicau piloni de piatră, care nu ţineau nicio boltă, ci erau neteziţi sus şi se terminau la nivelul drumului. Aveau jumătate de metru diametru şi erau astfel dispuşi încât, cu puţină îndemânare, să se poată sări de pe un stâlp pe altul. Astfel, drumul ducea mai departe, în întuneric, fără să se poată bănui sau stabili cât de adâncă era prăpastia din care se ridicau pilonii.

Sarah şi Kamal schimbară o privire.

— Dacă înţeleg corect cuvintele de la intrare, zise ea, atunci aceasta este „cărarea nopţii”.

— Foarte probabil, încuviinţă Kamal. Dar ştii şi despre ce era vorba în a doua parte a inscripţiei? De ceva care ne pândeşte din întuneric.

— Nu am uitat. Dar nu avem de ales, nu?

— *La.* Kamal scutură din cap. Probabil, nu.

Nu aşteptă ca Sarah să spargă gheaţa, ci făcu el însuşi primul pas. Cu frânghia pe umeri şi cu făclia în mâna dreaptă, Kamal făcu un salt care-l duse de

la marginea prăpăstiei pe primul pilon. Nisip şi praf îi acopereau suprafaţa, astfel încât Kamal fu cât pe ce să alunece şi să-şi piardă echilibrul. Dând din braţe, agitând făclia gata s-o stingă, reuşi să-şi menţină echilibrul.

— Trebuie să fii atent, îi suflă Sarah.

— Nu mi-aş fi dat niciodată seama singur, răspunse el sec.

În timp ce Kamal sărea pe următorul pilon, Sarah îndrăzni să facă primul salt. Balansându-se cu supleţe, ateriză pe un picior şi îl trase şi pe celălalt, fără să se clatine câtuşi de puţin, saltul reuşindu-i cu mult mai multă iscusinţă decât însoţitorului ei. Lui Kamal nu-i rămase decât să o privească admirativ cum sărea de pe un stâlp pe altul, aparent fără niciun efort.

— Nu e rău, se miră el. Unde ai învăţat asta?

— La pensionul Kingley, răspunse Sarah zâmbind cu subînţeles. Totuşi, nu cred că buna doamnă Kingley se gândise la aşa o aplicare…

Un zgomot dinspre boltă o întrerupse.

— Ce a fost asta?

— Nu ştiu.

Kamal clătină din cap nedumerit.

Zgomotul se repetă: un vâjâit straniu sună în bezna adâncă.

— Şi acum?

Sarah îl privi întrebător pe Kamal, dar tuaregul nu răspunse, părea să nu o mai vadă. Privirea lui scruta, dincolo de ea, întunericul din jur.

— Kamal, ce ai? Ce se întâmplă cu tine?

— Inscripţia, spuse el în sfârşit. „Însă cel care năzuieşte spre cunoaştere să se ferească de ceea ce îl pândeşte din beznă.”

— Şi?

— Nu suntem singuri, Sarah, şopti Kamal atât de încet, încât ea abia putu să-l înţeleagă. Cele care pândesc din întuneric sunt creaturile lui Thot, făpturile nopţii…

Sarah, pe care nu o dumiriseră spusele lui Kamal, dori să-l întrebe la ce se referea exact, când vâjâitul se intensifică brusc. Deodată se auzi ca un val imens repezindu-se din beznă, pentru a-i înşfăca pe cei doi intruşi şi a-i trage în adânc.

— Ce…? dădu să întrebe Sarah.

— Fugi, Sarah! strigă Kamal tare, vorbele lui răsunând cu ecoul întors de boltă. Aleargă ca să scapi cu viaţă…!

Tuaregul se întoarse şi sări de pe un pilon îngust pe celălalt, în ciuda prăpastiei ucigătoare care să căsca din toate părţile. Sarah lăsă baltă întrebările şi se încrezu în instinctul însoţitorului ei. Şi ea o luă la fugă, grăbindu-se pe urmele lui Kamal – când valul din beznă îi ajunse din urmă.

Asupra lor nu se abătu un val de apă sărată, ci unul format din ochi lucind galbeni, ciocuri scrâşnind, gheare ascuţite şi aripi fâlfâinde.

Lilieci!

Miriade de lilieci.

Era ca şi cum bezna s-ar fi însufleţit. Aerul din jurul lui Sarah Kincaid părea să măture totul sub impactul miilor de bătăi din aripi. În lumina făcliei fâlfâiau pe lângă ea nenumărate corpuri, îi atingeau mâna şi i se prindeau în păr. Sarah strigă instinctiv şi lovi cu făclia în jurul ei. Dar, cu cât se îmbulzeau mai abitir din beznă micile făpturi panicate, cu atât Sarah le simţea mai vârtos ghearele.

Kamal dispăruse de mult în spatele unei cortine fâlfâitoare şi făclia lui se stinsese. Stând pe platforma îngustă a pilonilor, Sarah se lupta cu disperare cu roiul de lilieci – şi trebui să se dea în cele din urmă bătută.

Dori să agite din nou făclia, când îşi pierdu echilibrul. Scăpă torţa, care căzu în adânc. Sarah reuşi încă o clipă, dând din mâini, să-şi menţină echilibrul – la următorul atac al liliecilor îşi pierdu însă cu totul echilibrul şi căzu pe spate, în gol.

Îşi auzi propriul strigăt răsunând cu ecou în adânc. Bezna adâncă o înghiţi şi în timpul căderii Sarah îşi încheie socotelile cu viaţa, bănuind că pe fundul prăpastiei o aştepta sfârşitul.

Avu dreptate, chiar dacă altfel decât îşi imaginase. Căci izbitura nu fu nici pe departe atât de dură şi dureroasă, pe cât se temuse Sarah. Un nisip moale îi amortiză căderea, astfel că nu i se frânseră oasele.

Lui Sarah nu-i veni să creadă ce noroc avusese. Întinsă pe nisip, auzi cum vâjâitul devenea monoton şi dori să se ridice – când înţelese că nimerise din lac în puţ. Căci nisipul de sub picioarele ei cedă şi o umezeală lipicioasă i se prinse de pantaloni…

Nisipuri mişcătoare!

Revelaţia înspăimântătoare o cuprinse pe Sarah şi înţelese brusc de ce nimeni nu putuse relata despre Umbra lui Thot: liliecii şi nisipurile mişcătoare încheiaseră o alianţă imbatabilă…

Nu mai apucă să răspundă la întrebarea cum de reuşiseră constructorii din timpurile străvechi să proiecteze un bazin cu nisipuri mişcătoare. Era un bazin artificial sau exista dinainte şi constructorii îi dăduseră întrebuinţarea dorită de ei? Nu mai conta, căci, în momentul următor, Sarah se cufundase deja până la şold în nisip şi avea senzaţia că nisipul umed o aspira lacom.

Speriată, căută un punct de susţinere, dar nu găsi nimic. În jurul ei nu era decât nisip alunecos care o cuprindea cu atât mai repede, cu cât încerca ea mai disperat să scape. Aluneca în jos ca o înecată, fără să se oprească, tot mai adânc…

— Kamal! strigă ea. Kamal, ajută-mă…!

Nu primi niciun răspuns.

Sarah privi neajutorată în susul pilonilor din piatră, care se ridicau din mijlocul bazinului cu nisipuri mişcătoare. Dacă ar fi reuşit măcar să se apropie şi să se apuce strâns de unul dintre pilonii aflaţi la doar trei, patru metri de ea – dar nisipul o

ţinea şi o trăgea în jos la fiecare mişcare pe care o făcea.

— Kamal, unde eşti?

Glasul lui Sarah se frânse.

Neprimind din nou niciun răspuns, bănui că prietenul ei nu mai era în viaţă.

Îşi aminti că făclia lui se stinsese la venirea primului val de lilieci. Kamal trebuie să-şi fi pierdut echilibrul şi să fi căzut ca şi ea în adânc. Cum el era mai greu decât Sarah, nisipurile mişcătoare îl înghiţiseră probabil deja…

Sarah se întrebă câte suflete nefericite apucaseră înaintea ei pe acelaşi drum greu spre eternitate şi aproape că se aştepta să-şi facă din nou apariţia du Gard sau tatăl ei, ca să o însoţească în lumea de dincolo.

Dar nu se întâmplă nimic de genul acesta. În schimb, în faţa ochilor plini de lacrimi ai lui Sarah se legănă brusc o frânghie.

— Ce…?

— Repede, Sarah! Apucă frânghia!

Nici du Gard, nici Gardiner Kincaid nu îi strigaseră aceste cuvinte. Era Kamal. Sarah nu ezită nicio clipă, apucă frânghia şi se agăţă de ea.

— Gata! strigă ea tare.

Imediat frânghia se întinse şi o feri să se adâncească în nisipurile mişcătoare. Forţa muşchilor lui Kamal opunea o rezistenţă curajoasă acţiunii nisipului, dar nu ajungea pentru a o elibera complet pe Sarah. Aşa că apucă ea însăşi zdravăn de frânghie şi se sui singură. Folosind toată forţa de care dispunea, reuşi să scape de nisipul umed.

Reuşi să apuce unul dintre piloni şi se căţără pe soclul lui. Aici se odihni o clipă şi se înhămă la un urcuş temerar. Ajutându-l pe Kamal după puteri şi folosind fiecare crăpătură a pilonului pentru a se susţine, Sarah reuşi să urce şi ajunse în sfârşit la capitel. Mâna lui Kamal se întinse spre ea şi ea o apucă recunoscătoare, şi se căţără pe platforma mică, dar pentru ei salutară.

— Mi-ai salvat viaţa, zise ea gâfâind.

— Ca şi tu pe a mea, îi răspunse Kamal şi se îmbrăţişară, răsuflând vădit uşuraţi.

Apoi Sarah înţelese că nu ar fi trebuit să vadă zâmbetul de pe faţa lui Kamal. Ambele lor făclii se stinseseră, aşadar, ar fi trebuit să fie întuneric beznă…

— Uluitor, nu-i aşa? întrebă Kamal care îi ghicise încă o dată gândul. Când au venit liliecii, făclia mea s-a stins, totuşi a rămas lumină.

— De unde vine? se miră Sarah.

— De acolo, răspunse Kamal.

Trecând pe următorul pilon, se deschise perspectiva asupra ieşirii din grotă, care se afla la doar câţiva metri depărtare. Dincolo de trecere părea să se afle o încăpere luminată de o strălucire pală.

— Haide! îl îndemnă Sarah pe însoţitorul ei.

În ciuda sperieturii prin care trecuse, dorea să cerceteze adevărul şi chiar şi Kamal părea, după toate incidentele, doritor să afle adevărul.

Trecând de ultimul pilon, ajunseră la capătul grotei cu lilieci şi intrară într-un spaţiu care măsura în toate direcţiile în jur de zece metri şi ai cărui pereţi erau decoraţi cu reprezentări din panteonul egiptean. În partea frontală a încăperii, se afla o poartă închisă de o uşă masivă din piatră. În ea erau săpate patru nişe, fiecare înaltă de circa treizeci de centimetri şi tot atât de adâncă. Deasupra trona semnul păsării ibis, pe care Sarah îl zărise atât de des în ultimul timp şi de care se abuzase într-un mod strigător la cer: simbolul zeului Thot.

Sursa de lumină palidă care scălda încăperea se afla chiar deasupra porţii. Era o deschidere îngustă în formă de ochi, prin care pătrundea o rază de lumină albă, mată. Praful ridicat de paşii lui Sarah şi Kamal plutea în această lumină.

— Incredibil, zise Kamal lăsându-şi mâna să alunece prin raza de lumină. Aceasta este lumina

soarelui şi încă aşa de adânc sub pământ! Adevărată magie…

— Nu chiar, scutură Sarah din cap. Mai degrabă acţiunea unei oglinzi care răsfrânge până aici lumina soarelui de la suprafaţă. Constructorii piramidelor obişnuiau să lumineze astfel mormintele aflate la mari adâncimi.

În lumina slabă, Sarah privi imaginile de pe pereţi. Ca specialistă în istorie, recunoscu dintr-o privire scene din ciclul lui Thot, care-l arătau pe zeul Lunii de la crearea lumii până la Judecata de Apoi. Şi încă o reprezentare se vedea pe frescă, o reprezentare în care Thot cel cu cap de ibis vâra ceva în gura deschisă a unui bărbat – unui supus, cum indica diferenţa de statură dintre cei doi.

— O deschidere de gură, stabili Sarah.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kamal.

— Prin ritualul deschiderii gurii unui defunct i se acorda viaţă veşnică dincolo de mormânt, explică Sarah. Judecând după haine, bărbatul care devine părtaş la nemurire pare a fi un preot. Poate însuşi Tezud.

— Într-adevăr?

Kamal examină semnele criptice de sub reprezentare.

— Poţi să traduci? se interesă Sarah.

— Cred că da… Aici e scris:

Îţi deschid gura ca să vorbeşti.
Îţi deschid ochii ca să priveşti luna.
Îţi deschid urechile ca să-mi auzi cântările de slavă.
Să ai picioare pentru a lupta cu duşmanul
Şi braţe puternice ca sa-l alungi mereu!

— Un descântec de deschidere a gurii. Sarah strânse din buze. S-a dorit ca Tezud să ocrotească şi dincolo de moarte taina acestui loc.

— Ceea a şi făcut într-un fel, menţionă Kamal, făcând referire la faptul că familia lui se trăgea din marele preot al templului.

— Mă întreb la ce ar fi putut servi nişele. Sarah îşi îndreptă atenţia asupra porţii din piatră. Aici s-au aflat statuete, care au fost furate cândva de prădători de morminte sau…

— Sau? insistă Kamal.

— Sau există un obstacol care poate fi înlăturat cu ceva anume – de pildă, cu o cheie care să deschidă poarta. Întrebarea este din ce constă cheia.

— Într-adevăr! exclamă brusc o voce de la intrare. Poate aflăm împreună.

Sarah se întoarse speriată.

Naşul ei, pe care îl văzuse ultima dată în coliba sărăcăcioasă, era deodată liber; îşi schimbase hainele jerpelite cu un impecabil costum tropical şi cu casca corespunzătoare, avea părul tuns şi barba proaspăt rasă. Faţa lui părea încă îmbătrânită, dar nu mai avea acea expresie de disperare tăcută, pe care Sarah o zărise înainte pe chipul lui.

— Unchiule Mortimer! exclamă ea plină de bucurie şi, în ciuda întrebărilor – cum de ajunsese Laydon acolo şi cum o găsise –, se repezi la el, dorind să-l îmbrăţişeze.

Dar, când observă că Laydon nu avea de gând să-i întoarcă zâmbetul sau să-i răspundă la salut, Sarah îşi încetini pasul.

— Unchiule…?

— Te felicit, Sarah, zise Laydon calm. Nu m-ai dezamăgit. Ai găsit ceea ce era ascuns de mii de ani. Eşti într-adevăr cea mai talentată discipolă a lui Gardiner.

— Eu… Dar… Ce înseamnă asta, unchiule? întrebă Sarah uimită.

Laydon nu răspunse, ci făcu doar un pas în lateral. Prin intrarea îngustă, pătrunseră o duzină de războinici înveşmântaţi în negru din cap până-n picioare, mai puţin deschiderea din dreptul ochilor, înarmaţi cu flinte şi săbii, şi care luară poziţie de-a lungul pereţilor.

Şi atunci, Sarah întrezări cumplitul adevăr.

7

— Nu, şopti Sarah încet şi cu disperare în glas. Te rog, nu! Zi-mi că nu este adevărat, unchiule…

Mortimer Laydon surâse ironic.

— Îmi pare rău, copila mea, dar mă tem că nici în acest caz agerimea ta nu te-a înşelat. Deşi constat cu mirare că abia foarte târziu ai întrezărit adevărul. Dar asta pare să fie o trăsătură comună în familie, nu-i aşa?

Sarah ignoră remarca. Încă îi era greu să înţeleagă ce se petrecea. Mortimer Laydon lucra împreună cu duşmanul! Mai rău, era duşmanul! Nimeni altcineva decât prietenul tatălui ei şi naşul lui Sarah era trădătorul din propriile rânduri, de care o prevenise Amon! La această posibilitate nu se gândise nici măcar Maurice du Gard…

— Pari surprinsă, observă Laydon nemilos. Înseamnă că mi-am jucat rolul foarte convingător.

— Ce-i drept, încuviinţă Sarah slab. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că ai putea fi un jalnic trădător…

— Încrederea ta în mine mă onorează, copila mea. Totuşi, îmi dau seama din cuvintele tale că nu înţelegi totul.

— Ne-ai minţit pe toţi…

— Câtuşi de puţin. Laydon scutură din cap a tăgadă. Nu am făcut niciodată un secret din apartenenţa mea la Liga Egipteană şi nu mi-am negat legăturile cu ducele de Clarence.

— Ducele? întrebă Sarah speriată. Are legătură cu asta?

— Nu chiar. Este doar o marionetă fără voinţă, de care ne-am servit. Slăbiciunile lui evidente l-au transformat într-un… hai să zicem „aliat săritor”.

— Nu pot să cred. Sarah scutură insistent din cap. Pur şi simplu nu *vreau* să cred…

— Nu-ţi rămâne de ales, copila mea, căci acesta este adevărul, ripostă Laydon. Şi, dacă nu ai fi fost tot atât de naivă şi de credulă ca tatăl tău, ai fi priceput mai repede.

— Nu vorbi de tata! îl avertiză Sarah.

— Vrei să mă ameninţi? În prezenţa armelor încărcate? Laydon râse în hohote. Intransigenţa ai moştenit-o tot de la bătrânul Gardiner, împreună cu flerul pentru enigmele neelucidate – o combinaţie până acum destul de dificilă, după cum am constatat, căci nu a fost deloc uşor să te conduc pentru a face ceea ce doream.

— Asta înseamnă…?

— Că te-am manipulat de la bun început, încuviinţă Laydon. Din clipa în care am păşit pe domeniul Kincaid, am urmărit un singur scop: să te trimit în această expediţie.

— De ce, unchiule?

— Pentru că ştiam precis că tu erai singura în stare să dea de urma *Cărţii lui Thot* şi să dezlege misterul.

— Nu la asta mă refer, se apără Sarah, care se simţea trasă pe sfoară şi tare naivă. De ce toate astea? strigă ea atât de tare, încât vorbele ei răsunară cu ecou. La ce bun tot teatrul? M-ai fi putut ruga să te ajut…

— După tot ce se întâmplase? scuturâ Laydon din cap. Nu, Sarah! Te cunosc de mult şi suficient de bine, încât să ştiu că era nevoie de o momeală specială ca să o scot pe îndoliata Sarah Kincaid din bârlog. Şi nu m-am înşelat. O serie de crime în care erau implicate femei nevinovate mi s-a părut indicată ca să-ţi trezesc compasiunea şi să te eliberez din exilul autoasumat. La asta s-au adăugat câteva indicii cu semnificaţie simbolică, lăsate la locul faptei, şi un simplu joc de cuvinte – şi mi-a fost limpede că, mai devreme sau mai târziu, vechiul tău gust pentru aventură se va trezi. Ştiam că nu te-aş fi putut convinge să participi la această expediţie decât dacă te-ai fi hotărât

singură, astfel că informaţiile pe care ţi le-am pus la dispoziţie trebuiau să te conducă pe o cale sau alta pe urma cultului lui Thot, direct în Egipt.

— Înţeleg, spuse Sarah dezamăgită. Şi răpirea?

— Mulţumeşte Scotland Yardului pentru asta. Să-mi înscenez propria răpire nu făcea cu siguranţă parte din planul meu iniţial. Dar, după ce aceşti idioţi încuiaţi au refuzat să-ţi recunoască teoria, a trebuit să exercităm mai multă presiune. Mi-a fost limpede că răpirea medicului regal va atârna mult în balanţă şi că, în aceste condiţii, Yardul va fi dispus să aprobe organizarea unei expediţii.

— Aşadar, totul era plănuit: răpirea ta, expediţia, căutarea *Cărţii lui Thot*…

— Cu siguranţă.

— Şi pentru asta ai comis chiar şi crime?

— Fireşte, explică doctorul cu mândrie nedisimulată. Pe de-o parte, crimele din East End au servit drept manevră de diversiune cu scopul de a discredita Casa regală. Pe de altă parte, trebuiau să-ţi trezească atenţia şi interesul. Şi nu am dat greş nici cu una, nici cu alta. Pe deasupra, mai exista un al treilea motiv, după cum vei afla curând…

— Cine a făcut asta? întrebă Sarah cu glas tremurător în timp ce întrezărea deja groaznicul adevăr. Cine este ucigaşul acelor femei, unchiule Mortimer?

— Acum… Laydon zâmbi, faţa lui suptă împrumutând ceva din craniul unui mort. Cum au stabilit funcţionarii de la Scotland Yard, în ciuda lipsurilor lor evidente, făptaşul era un bărbat cu excepţionale cunoştinţe anatomice. Un doctor, mai precis…

— Te rog, suspină Sarah, în timp ce îi dădeau lacrimile de dezamăgire şi de dezgust nemărginit, nu vorbi mai departe.

— … Şi, cum dispun de astfel de cunoştinţe şi nu puteam rata şansa de a face pe viu studii

anatomice, am profitat de ocazie, continuă neîndurător Laydon. Pe fiinţe vii, însângerate, adăugă el cu umor negru.

Sarah nu putu râde despre asta. Cu o privire greu de definit îl scrută pe bărbatul pe care îl iubise cândva ca pe al doilea ei tată şi aproape că simţi cum afecţiunea ei se transforma în ură pură.

— Ce monstru eşti, şopti ea. Un monstru incredibil şi detestabil! Cum am putut să mă înşel atâta în privinţa ta?

— Sincer să fiu, scumpa mea, nu ştiu nici eu.

Laydon rânji din nou.

— Ce ai de gând? întrebă Sarah cu o privire ucigătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, ce justifică toate aceste cumplite fapte sângeroase?

— Fapte sângeroase pentru unii, carne de tun pentru alţii, răspunse Laydon ridicând din umeri.

Bunătatea şi înţelepciunea, pe care Sarah le văzuse mai devreme pe faţa naşului ei, lăsaseră loc acum unei răceli glaciale.

— Nu mă aştept să consideri just ceea ce am făcut sau să înţelegi măcar în parte – dar ar trebui să mă cunoşti suficient, Sarah, pentru a şti că nu sunt nebun. Nu am ucis din plăcere, ci pentru un ţel mai mare. Şi taina lui Thot este cheia.

— Vrea Focul lui Ra, se repezi Kamal, care până atunci tăcuse, afectat de cele petrecute. S-a aliat cu forţele răului şi umblă pe urmele lui Meheret!

— Ah, da, mai că uitasem de prietenul nostru prăfuit, zise Laydon nepăsător. Trebuie să recunosc că doar pe el nu-l luasem în calcul. La început, găseam deranjante încercările lui de a sabota expediţia, dar apoi am înţeles că asta făcea plauzibilă toată tărăşenia. Cât timp îl suspectaţi pe el, nu aveam de ce să mă tem că m-aţi descoperi. Şi în ce priveşte urmele lui Meheret – ţelurile noastre merg mult mai departe decât dorea odinioară nefericita Meheret.

— Cine sunteţi? dori Sarah să afle. Şi ce urmăriţi de fapt?

— Chiar şi faptul că întrebi îmi arată că nu ai înţeles nimic, copila mea. Mare păcat! Rar am văzut un talent atât de mare combinat cu atâta naivitate. Poate o singură dată, dacă e să-l las la o parte pe tatăl tău…

— Ţi-am zis deja să nu-l amesteci pe tata în asta, zise Sarah printre dinţi. Şi acum vreau un răspuns. Ce urmăriţi cu Focul lui Ra?

— Ce aş putea face cu o armă cu o forţă de distrugere atât de mare? Laydon surâse împăciuitor. O astfel de armă înseamnă putere, copila mea. Putere nemărginită, mai multă decât îţi poţi tu imagina. Putere care o depăşeşte chiar şi pe aceea a Imperiului. Putere care cuprinde toată lumea…

— Planuri de stăpânire a lumii. Sarah surâse dispreţuitor. Nu-i scăpase licărul de delir din ochii naşului ei. Ultimul care a ţesut astfel de planuri nu a avut o soartă bună – a murit singur şi părăsit în exil.

— Pentru că a căutat zadarnic ceea ce am găsit noi, îşi exprimă Laydon părerea cu convingere. În spatele acestei porţi, Sarah, se află ceea ce i-a lipsit lui Napoleon pentru a-şi impune dominaţia mondială. Dacă expediţia sa în Egipt ar fi fost încununată de succes, noi nu am mai sta aici. Probabil, Anglia nici nu ar mai exista, atât de mare ar fi fost puterea pe care Focul lui Ra i-ar fi conferit-o lui Bonaparte. Eu însă mai am puţin şi voi intra în posesia acestei puteri. Şi am de gând să o folosesc.

— Eşti nebun, conchise Sarah.

— Nu mă aştept să mă înţelegi. Mulţi vizionari au fost socotiţi nebuni de către contemporanii lor. Abia ulterior a fost recunoscută măreţia faptelor lor. Imperiul a devenit bătrân şi greoi, Sarah. Succesorul la tron este un molâu, parlamentul este

subminat de trădători, Imperiul este înconjurat de duşmani.

— Tocmai tu vorbeşti despre duşmani şi trădători, unchiule? întrebă Sarah cu îndrăzneală. Ce interesant…

— Chiar aşa. Într-o situaţie ca asta, un om de caracter nu poate păstra tăcerea, ci trebuie să acţioneze.

— Da? Şi asta înseamnă…?

— Asta înseamnă că noi vom lua puterea, explică scurt Laydon. Focul lui Ra ne va ajuta – căci acela care nu se va supune voinţei noastre va fi distrus.

— Aceasta este înaltă trădare, unchiule!

— Înaltă trădare, repetă Laydon ironic. Acestea sunt limitele imaginaţiei tale? Începe o nouă eră, Sarah. O eră a tehnicii, în care vor avea loc războaie şi confruntări care vor întrece în cruzime şi radicalitate tot ceea ce cunoaştem noi. Nu doreşti ca Anglia să preia în aceste condiţii conducerea? Cu Focul lui Ra avem în mâini puterea absolută, o armă în faţa căreia nu există apărare. Un Imperiu care dispune de o astfel de putere e capabil să dicteze celorlalte popoare condiţiile de capitulare şi le poate subjuga unul după celălalt. Astfel, războaiele vor ţine de domeniul trecutului. Nu este aceasta o viziune pentru care să merite să ucizi?

— O viziune? Numeşti viziune o asuprire sângeroasă? Sarah clătină dezaprobator din cap. Ţi-ai pierdut minţile, unchiule, şi îmi este silă de tine. Ai ucis toţi aceşti oameni pentru a-ţi satisface pofta de putere. Acele femei de la Londra…

— Târfe, nimic mai mult.

— Sărmanul Kesh…

— Un biet netot.

— Şi du Gard de asemenea.

— Francezul este singur vinovat de ce a păţit. Era prea curios şi şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala. În schimb, s-a sustras mereu

încercărilor noastre de a-l înlătura din drum. La Londra, tăişul atentatorului ar fi trebuit să-l nimerească pe el, şi nu pe ignorantul de Quayle. La Cairo, de asemenea, glonţul şi-a ratat ţinta. Abia pe corabie străduinţele noastre au fost încununate de succes.

— Şi încă cum, confirmă Sarah amintindu-şi cu amărăciune de trupul şiroind de sânge al lui du Gard. Sper că eşti mândru de ce ai făcut.

— Încă nu. Laydon scutură din cap. Mă voi simţi mândru abia când taina zeului Lunii va fi în mâna noastră şi lumea se va înclina în faţa noastră.

— A noastră? întrebă Sarah. Te referi la Liga Egipteană?

— Liga. Doctorul râse batjocoritor. Nu este decât o acoperire, nimic mai mult; adevărata asociaţie pentru care lucrez şi care se foloseşte de trecut pentru a stăpâni viitorul este cu mult mai veche şi mai puternică, şi a avut deja mulţi membri în cursul îndelungatei ei istorii. Alexandru cel Mare trebuie să-i fi aparţinut cândva, la fel ca şi Cezar şi Napoleon – şi tatăl tău de asemenea i-a aparţinut odată.

— Minţi, îl contrazise Sarah apăsat.

— Crezi tu? Totuşi de data asta spun adevărul, copila mea. Gardiner Kincaid a fost unul dintre noi, dar cândva a abdicat de la crezul nostru. Bătrânul netot şi-a urmat principiile infantile şi s-a dezis de noi. Cu asta şi-a pecetluit propriul sfârşit. Până la final, Gardiner a crezut că aş fi de partea lui – până când a fost prea târziu.

— Până când a fost prea târziu? Sarah nu-şi putea crede urechilor. Asta înseamnă că tu…

Laydon surâse din nou.

— Alexandria era importantă pentru organizaţie. Speram să găsim acolo indicii privind taina lui Thot. Tatăl tău ne stătea însă în drum. Aşa că am făcut ce trebuia…

— Ucigaşule! Nenorocitule! izbucni Sarah.

Pradă mâniei şi urii, dădu să se repeadă cu pumnii goi asupra trădătorului. Nu izbuti, căci gărzile înarmate ale lui Laydon se interpuseră între ei şi o atacară. Kamal îşi trase cuţitul, gata să se avânte în luptă, dar patul unei flinte, mânuite ca o ghioagă, îl lovi, aruncându-l la pământ. Şi Sarah fu doborâtă cu o forţă brutală şi se lovi la barbă de îi dădu sângele. Pârâiaşe roşii i se prelingeau din colţul buzelor în timp ce se zvârcolea la pământ.

— Nenorocitule! Vei plăti pentru asta, îţi jur!

Laydon arboră o mină compătimitoare.

— Şi înclinaţia spre teatral tot de la tatăl tău ai moştenit-o. Cine, copila mea, mi-ar putea smulge acum victoria? Pe prietenii tăi de afară, din deşert, nu are rost să te bazezi – sunt morţi de mult.

— Ce?

Laydon plescăi din buze.

— Chiar ai crezut că i-aş lăsa în viaţă? Un escadron al slujitorilor mei preaplecaţi s-a ocupat de ei, nu mult după ce aţi părăsit tabăra.

— Ticălosule! răcni ea sufocându-se în propriul sânge. Ticălos fără minte…

— Ar trebui să te vezi, zise Laydon ignorând jignirea. Nu am vrut să se ajungă aici, Sarah, trebuie să mă crezi.

— Chiar nu? De asta l-ai ucis pe tatăl meu? Şi pe toţi prietenii mei?

— Nu erau prieteni de-ai tăi, ci paraziţi, care nu urmăreau decât să profite de cunoştinţele şi de capacităţile tale. Şi în ce-l priveşte pe Gardiner – era prea bătrân şi supărător ca să înţeleagă despre ce era vorba în realitate.

— Într-adevăr? Sarah se ridică pe jumătate. Şi despre ce este vorba, unchiule?

Scuipă afară ultimul cuvânt ca pe o mâncare stricată.

— De mult mai mult, copila mea. Gardiner nu a înţeles niciodată ce şanse avem, că ne aflăm în pragul unei noi ere. Tu, din contră, eşti suficient de tânără şi de inteligentă ca să recunoşti adevărul.

De aceea, te rog să iei locul tatălui tău. Ai fi prima femeie din cercul nostru.

— Ce onoare! zise Sarah cu sarcasm în voce. Răspunsul este nu. Crezi că m-aş alia cu ucigaşii tatălui meu?

— Gândeşte-te bine ce zici, Sarah. Îţi putem oferi posibilităţi la care până acum nu ai putut decât visa. Enigmele trecutului se desfăşoară înaintea ochilor tăi şi aşteaptă doar să fie elucidate. În tine se ascunde un potenţial imens, Sarah, mai mult decât îţi poţi închipui. Locul tău este în mijlocul nostru. Şi tatăl tău ştia asta. A fost destinul tău, de la bun început.

— Nu vorbi de destin, dacă te incluzi şi pe tine, ripostă Sarah dezgustată. M-ai manipulat şi înşelat, ai abuzat de încrederea mea. Trebuie să fii nebun ca să crezi că te-aş urma.

— Cam aşa s-a exprimat şi tatăl tău, remarcă Laydon cu un regret ipocrit. Dar rolul tău în acest joc încă nu s-a terminat, Sarah. Mă vei ajuta să deschid poarta de acolo şi să îmi însuşesc Focul lui Ra.

— Mai degrabă mor, declară Sarah categoric.

— Îndărătnicia tatălui tău vorbeşte în tine. Dar bătrânul Gardiner ţi-a transmis şi cea mai mare slăbiciune a lui, anume compasiunea.

— Cum poate fi compasiunea o slăbiciune? întrebă Sarah, care îşi ştergea, gata să riposteze, sângele de pe faţă.

Laydon nu răspunse. În schimb, le ordonă la doi dintre oamenii săi să-l apuce pe Kamal, care zăcea ameţit la pământ, şi să-l salte în picioare. Un alt mascat îi vârî în gură ţeava puştii lui ruginite.

— Vrei să vezi cum îţi moare prietenul în faţa ochilor tăi? întrebă Laydon ironic. Un simplu gest din partea mea şi creierul lui va fi împrăştiat pe pereţi. Aşa că gândeşte-te bine ce faci…

Sarah răsufla gâfâit. Din cauza mâniei neputincioase nu era în stare să gândească limpede. O durea sufletul să-l vadă astfel pe

Kamal. Îi pierduse pe tatăl ei şi pe du Gard. Nu ar mai fi suportat încă o pierdere…

— E în regulă, strigă ea tare. Să-l lase în pace.

— Vrei să cooperezi?

— Am de ales?

— Probabil, nu.

Laydon îi făcu semn omului său să îndepărteze flinta. Cu o lovitură brutală, mascaţii îl azvârliră pe tuareg la loc pe pământ. Sarah se duse grăbită la el şi-i şterse sângele de pe faţă.

— Sarah, şopti el.

— Da?

— Nu face asta. Nu ai voie să-i ajuţi, mă auzi? Nu ai voie…

— Fii liniştit, îi şopti ea şi-l sărută pe frunte. Apoi se ridică şi i se adresă lui Laydon: Ce trebuie să fac?

— Răbdare, replică naşul ei cu un rânjet meditativ.

Făcu din nou un semn către una dintre gărzile sale, care dispăru printr-o trecere îngustă. Când se întoarse, îl împingea în faţa sa pe Jeffrey Hull.

Piciorul rănit al consilierului regal era pansat, dar faşa îi era năclăită de sânge. Mersul lui Sir Jeffrey era nesigur. Faţa îi era o mască palidă, privirea îi era marcată de febră şi crispată. În mâini purta o lădiţă din lemn, pe al cărei capac era reprezentat simbolul lui Ibis.

— Un cufăr în care se depozitează canope, remarcă Sarah mirată.

— Exact, aprobă Laydon.

Cu arma aţintită în direcţia lui, Sir Jeffrey fu silit să care lădiţa până la poarta încuiată şi să o aşeze în faţa acesteia. Privirea pe care consilierul regal i-o aruncă lui Laydon era nimicitoare.

— Vechiul meu prieten, îl ironiză acesta, nu vă convine rolul pe care vi l-am rezervat în acest joc? Şi totuşi, mi s-a părut cum nu se poate mai potrivit. Toată viaţa i-aţi servit pe alţii, întâi în armată, apoi

la Temple Bar şi, în cele din urmă, la Curtea regală.

— Ceea ce am făcut, ripostă Sir Jeffrey respirând întretăiat din cauza durerii, am făcut din loialitate şi din iubire pentru patria mea. Dumneavoastră, din contră, nu sunteţi decât un trădător fără patrie, Laydon – şi asta după tot ceea ce am îndurat împreună în India.

— Dragul meu Jeffrey, fac toate acestea *din cauza* a ceea ce am îndurat noi în India. Imperiul este şubrezit. Nu puteţi sau nu vreţi să vedeţi acest lucru? Este timpul ca o forţă puternică să termine ceea ce Casa regală şi guvernul nu vor sau nu pot.

— Trădător! zise Jeffrey Hull încă o dată.

Laydon râse doar. Sarah îşi întorsese între timp atenţia spre cufărul de depozitat canope şi îl deschisese. Aşezate unul lângă celălalt erau patru vase netede, fiecare dintre ele înalt de douăzeci de centimetri şi lucrat în lut. Capacele recipientelor erau modelate de asemenea din lut şi imitau capetele vechilor zeităţi egiptene: Suchos, zeul cu trăsături de reptilă al fertilităţii; Anubis, zeul morţilor, cu înfăţişarea unui şacal; demonul şerpilor Apophis şi, în sfârşit, Thot cel cu cap de ibis – aşadar, exact acele zeităţi care, conform credinţei locuitorilor din Unu, s-ar fi aliat şi ar fi complotat împotriva zeului Soarelui. Recipientele din lut erau canope, vase în care, pe vremea faraonilor, se depozitau măruntaiele celor care, prin procesul de mumificare, erau meniţi să obţină nemurirea.

— Ce se află în aceste canope? dori Sarah să afle – şi aproape că se temu de răspuns.

— Ei, explică Laydon de bunăvoie, poate ai auzit de povestea lui Tezud, marele preot al lui Thot, care a fost întemeietorul acestui oraş şi o iubea cu ardoare pe Meheret, acea misterioasă războinică din est care urmărea să-şi însuşească ştiinţa lui Thot.

— Cunosc istoria, îl asigură Sarah. Meheret a abuzat de încrederea lui Tezud şi l-a înşelat, fapt pentru care a fost condamnată la moarte. Se spune că i s-au extras pe viu viscerele, iar corpul i-a fost ars.

— Este adevărat, confirmă Laydon. Dar povestea nu s-a terminat aici. Căci, aşa cum se spune, Tezud nu a trecut niciodată peste trădarea iubitei lui. În amintirea frumuseţii ei, a dispus ca organele ei să fie îmbălsămate şi depozitate în patru canope, care au fost dedicate zeităţilor Thot, Anubis, Suchos şi Apophis. Şi a desemnat aceste canope să fie cheia tainei lui Thot.

— Poarta Veşnică, şopti Sarah, amintindu-şi ce-i povestise Kamal.

Dintr-odată înţelese pentru ce erau prevăzute cele patru nişe.

— Exact, confirmă Laydon, care interpretase corect privirea lui Sarah. Canopele sunt cheia pentru a deschide poarta care a rămas ferecată timp de trei mii de ani.

— Şi în ele se află rămăşiţele pământeşti ale lui Meheret? întrebă Sarah neîncrezătoare.

Vasele imitau modele antice, dar erau cu siguranţă de dată mai recentă.

— Din păcate, încuviinţă Laydon, a trebuit să improvizăm aici, căci canopele lui Meheret s-au pierdut şi nimeni nu ştie unde sunt. Dar, cu siguranţă, îţi poţi imagina cui îi aparţin viscerele aflate în aceste recipiente – ficatul, plămânii, stomacul şi organele femeieşti…

— Ce-i drept, replică Sarah, care înţelegea acum întreaga ticăloşie a planurilor lui Laydon.

Înţelese şi de ce bătrânul Amon o ascultase după ce îi relatase despre crimele din Londra şi furtul viscerelor. Înţeleptul din Mokattam bănuise adevărul înspăimântător…

— Sunt viscerele smulse victimelor din Whitechapel, nu-i aşa? presupuse ea…

— Într-adevăr. Şi cel târziu acum vei înţelege de ce nu a trebuit să lăsăm această treabă pe mâinile unui măcelar oarecare. Fiind important ca organele să rămână intacte, era necesară arta minuţioasă a unui chirurg.

— Dar atunci de ce patru victime? întrebă Sarah. Una nu ar fi fost de ajuns?

— Pe de-o parte în virtutea restului planului, pe care ţi l-am prezentat deja, răspunse Laydon. Pe de altă parte din motive matematice.

— Ce înseamnă asta?

— Foarte simplu – cum nu s-au păstrat nici mărturii scrise despre Meheret, nici imagini cu ea, nu ştim ce fel de femeie a fost. Era mare de statură sau mai degrabă scundă? Era suplă sau puternică? În cele din urmă era o războinică…

— Unde baţi? îl grăbi Sarah.

— Vreau să zic că aceste canope din faţa ta reprezintă un fel de valoare medie. Patru viscere, extrase din corpurile a patru femei diferite. Proporţiile lor, ca şi media greutăţii ar trebui să facă funcţionabilă cât de cât cheia noastră înlocuitoare.

— Înţeleg, zise Sarah.

Naşul ei părea să se fi gândit la toate.

— Nu vă amăgiţi! strigă Kamal disperat. Thot nu se lasă dus de nas, iar răzbunarea sa asupra celor care-i calcă lăcaşul în mod ilegitim va fi înspăimântătoare!

— Îmi dau lacrimile, îl asigură Laydon neimpresionat şi se întoarse din nou spre Sarah. Ce aştepţi? Deschide poarta ferecată de trei mii de ani – sau nobilul tău prinţ al deşertului va muri.

Sarah descoperi că i se trezea din nou curiozitatea. Deşi totul în ea se împotrivea cooperării cu duşmanul, dorinţa de a afla ce se ascundea în spatele porţii din piatră era tot mai puternică. Până acum nu-şi pierduse timpul gândindu-se la asta, dar acum simţea că era aproape de ţel.

— Sarah, nu! suspină tuaregul când se aplecă şi scoase din cufăr prima canopă, aceea care îl reprezenta pe demonul cu cap de şarpe Apophis.

Sarah îi aruncă lui Kamal o privire încărcată de regrete şi consolare totodată. Apoi aşeză canopa în nişa din stânga. Încă nu se retrăsese, când un mecanism ascuns se puse în mişcare şi recipientul cu ficatul victimei unei omucideri alunecă în interiorul porţii, cu un scrâşnet.

— Foarte bine, o lăudă Laydon. Mai departe!

Sarah apucă următorul vas, reprezentând capul de şacal al lui Anubis, în care se afla – conform caracterului marcat de efemeritate şi de alterare al zeităţii cu pricina – stomacul unei alte victime ucise. Cu un scrâşnet puternic şi această canopă dispăru în interiorul porţii. Veni rândul canopei reprezentându-l pe Suchos cel cu cap de crocodil să fie aşezată în nişă; zeului fertilităţii îi erau dedicate organele reproducătoare ale unei alte victime omorâte.

După ce şi acest recipient alunecă înăuntru, Sarah aşeză ultima canopă în nişa rămasă. Cu capul ei de ibis din lut, aceasta era dedicată lui Thot, stăpânitorul ochiului Lunii, care, conform tradiţiei, era şi zeul înţelepciunii şi al înzestrării pentru magie, pe care el le insufla muritorilor – de aceea plămânul îi era rezervat lui.

Laydon şi gărzile lui mascate priveau ca hipnotizaţi cum Sarah depune şi ultimul recipient în nişă. De data aceasta nu se întâmplă totuşi nimic. Canopa rămase un moment nemişcată, astfel că Sarah se temu – sau mai degrabă speră – că soluţia de compromis a lui Laydon nu-şi îndeplinise scopul. Dar fu încă o dată dezamăgită, căci se auzi deodată un huruit urmat de un scrâşnet mult mai puternic decât înainte. Şi de data asta nu doar canopa coborî, ci întreaga poartă din piatră.

— Nu! strigă Kamal îngrozit.

Se auzi un şuierat uşor, care indica faptul că încăperea fusese închisă etanş şi blocul de piatră

şlefuită se cufunda în podea. Mascaţii şuşotiră între ei emoţionaţi şi-şi agitară armele, desigur, din cauză că nu ştiau ce îi aştepta de partea cealaltă a porţii.

Sarah, din contră, rămase liniştită până când blocul din stâncă masivă se afundă într-atât în podea, încât se putea urca pe el cu uşurinţă. Apucă repede făclia şi dădu să pătrundă în întunericul misterios – când văzu hieroglifele dăltuite pe pragul porţii. Nu era o scriere obişnuită, ci din nou caracterele criptice ale lui Tezud.

— Ce înseamnă asta? i se adresă Laydon lui Sarah.

— Nu ştiu, răspunse ea cinstit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Asta înseamnă că nu sunt în stare să înţeleg aceste semne, explică ea. Sunt simboluri secrete, pe care le poate descifra numai un iniţiat.

— Într-adevăr? Laydon îşi roti ochii ameninţător. Cine ar putea fi mai iniţiat decât căpetenia unui neam de tuaregi, care are ca sarcină să păzească secretul lui Thot? Ştii ce înseamnă aceste semne, Kamal?

Nu primi niciun răspuns.

— Dacă ştii ce înseamnă te-am întrebat.

— Ştiu, răspunse Kamal încet. Dar nu le voi divulga nici dacă mă veţi tortura cu fierul încins.

— Nu e o idee rea. Laydon rânji fără bucurie. Totuşi, cunosc o metodă mult mai eficientă şi mai bună ca să te fac să vorbeşti. Şi cu asta scoase un revolver cu bătaie scurtă de sub costumul lui tropical şi îl puse la tâmpla lui Sarah. Ei, acum ce ai de gând?

Sarah nu îndrăzni să se mişte. Mortimer Laydon îl omorâse pe tatăl ei, nu s-ar fi sfiit să o ucidă nici pe fiica lui. Strălucirea fanatică a ochilor lui trăda că acesta se lepădase de mult de astfel de scrupule…

Kamal ezită. O clipă păru că vrea să tacă şi mai degrabă să privească cum Sarah este ucisă în faţa

ochilor lui, decât să-i divulge lui Laydon secretul. Dar apoi privirea lui o întâlni pe cea a lui Sarah şi intenţiile lui se risipiră – nu în ultimul rând pentru că în acel moment înţelese că o iubea.

— *Madbut,* zise el încet. Nu am nevoie să traduc acele semne, deoarece le cunosc semnificaţia pe dinafară. De generaţii sunt transmise în neamul lui Ben Nara.

— Şi? dori Laydon să afle, nerăbdător să audă răspunsul. Ce înseamnă?

— Că moartea şi distrugerea îi pândesc pe cei care pătrund în încăpere, răspunse Kamal cu satisfacţie. Doar într-o singură lună a anului taina lui Thot poate fi cercetată fără teamă.

— Nu cred în astfel de aiureli.

— Nu e o chestiune de credinţă. Un mecanism străvechi, construit de preoţii lui Tezud, ocroteşte încăperea conform ciclurilor calendaristice. Doar într-o singură lună a anului este permisă libera trecere. În restul timpului, mecanismul de autodistrugere se declanşează imediat ce intră cineva în această încăpere. Apoi taina lui Thot este pierdută pentru totdeauna – şi odată cu ea Focul lui Ra.

Se putea citi pe faţa lui Laydon că vorbele lui Kamal nu rămăseseră fără efect. Teama de a fi înfrânt atât de aproape de ţel îl făcea să devină mai prudent.

— Şi care este luna aceasta? întrebă el.

— Prima lună a anului, luna lui Thot, răspunse Sarah, înainte ca tuaregul să apuce să răspundă, iar Kamal îşi plecă resemnat capul.

— Ianuarie, aşadar! Laydon râse triumfător. Evident, soarta îmi surâde, căci întâmplarea vrea ca noul an să fi început de curând. Totuşi, mă întreb dacă îmi spui adevărul. Poate încerci să mă duci pe o pistă falsă…?

— Este adevărul, îl asigură Kamal trist.

În sfârşit, Laydon îşi îndepărtă arma de la tâmpla lui Sarah.

— Bine, se declară el de acord, vreau să îţi dau crezare. Dar voi doi veţi păşi cei dintâi pragul. Şi nu uitaţi că am arma aţintită asupra voastră. Dacă încercaţi să manipulaţi sau să distrugeţi ceva din încăpere, atunci vă voi împuşca fără ezitare. M-aţi înţeles?

— Pe deplin.

— Atunci, haideţi!

Două dintre gărzile lui Laydon păşiră înainte. Cu armele îndreptate în faţă, le făcură semn lui Sarah şi lui Kamal să păşească prin poarta deschisă. Privirile lor, a lui Sarah şi a tuaregului, se întâlniră din nou, de această dată cu un regret nesfârşit, căci amândoi ştiau că nu mai exista cale de întoarcere pentru ei. Se luară de mână, iar Laydon le taxă gestul cu un hohot cinic de râs.

Apoi păşiră în încăperea în care nimeni nu mai călcase de trei mii de ani…

8

Sarah trecu pragul porţii, ţinându-şi răsuflarea.

Cu convingerea fermă că va fi prinsă într-o capcană şi că o moarte crudă o putea aştepta în orice clipă, Sarah păşi hotărâtă în încăpere. Se consola cu gândul că astfel mecanismul de autodistrugere va intra în funcţiune şi ea îşi va îndeplini făgăduiala făcută bătrânului Amon – dar nu se întâmplă nimic de genul acesta. Nici nu se deschise o prăpastie adâncă, care să-i înghită pe Sarah şi pe Kamal, nici nu fură loviţi de un bloc de piatră în cădere sau străpunşi de săgeţi.

Totul rămase liniştit şi Sarah se întrebă cu teamă dacă mecanismul mai era intact. Ezitând, ea şi Kamal păşiră mai departe, inspirară aerul inodor şi uscat, vechi de mii de ani.

— Înainte! îi repezi Laydon. Ce aşteptaţi?

— Răbdare, unchiule Mortimer, răspunse Sarah rece. Taina lui Thot aşteaptă de trei milenii să fie descifrată. Câteva minute în plus sau în minus nu mai contează, nu-i aşa?

Cei doi înaintară la lumina făcliilor purtate de oamenii lui Laydon. Un coridor scurt de legătură ducea într-o încăpere care, în cinstea numărului cinci corespunzător zeului, avea forma unui pentagon cu laturile de circa zece metri. Pereţii aveau găuri mari cât pumnul, în care se aflau rulouri sigilate cu ceară, care păreau numerotate sistematic.

— O bibliotecă, şopti Sarah. Rulourile din papirus în care este consemnată ştiinţa lui Thot. Unele enigme ale Antichităţii îşi au răspunsul aici…

— Asta nu mă interesează, declară Laydon, care păşi pe lângă ea pufnind. Nu vreau decât blestematul de Foc.

— Răbdare, unchiule. Răbdare…

În partea opusă a încăperii, într-un colţ al pentagonului, se ridica o statuie înaltă care îl reprezenta pe zeul Lunii aşezat pe tron. Spre deosebire de statuia din rezervorul de apă de la Hermopolis, aceasta se păstrase în întregime, datorită etanşeizării încăperii; părea că tocmai fusese dăltuită. Şi astfel, capul cu gât lung de ibis îi privea pe intruşi de sus, în strălucirea făcliilor. O clipă, lui Sarah i se păru că zăreşte licăriri duşmănoase în ochii zeităţii.

La picioarele statuii înalte cât trei oameni se afla o masă de ofrande, tot din piatră, pe care stătea întins un rulou de papirus.

Cartea lui Thot!

Curioşi, Sarah şi însoţitorii ei se repeziră la ea. Spre uluirea lor, constatară că pe papirus nu era scris nimic.

— C-ce înseamnă asta? întrebă Laydon stupefiat.

— Nu ştiu, răspunse Sarah.

— Să fie aceasta cartea despre care este vorba în inscripţii? *Cartea Tainelor?*

— Presupun că da.

— De ce nu este atunci nimic scris în ea?

— Cum am zis deja: nu ştiu.

— Şi unde este Focul lui Ra? Doctorul scoase un şir de înjurături nemanierate. La naiba! strigă el, vorbele lui fiind răsfrânte de pereţi sub formă de ecou de o duzină de ori. M-am înhămat la atâtea doar pentru un petic de hârtie gol? Să fie asta răsplata pentru toate eforturile mele?

Vocea i se frânse şi din gâtlej îi ieşi un hohot de râs nebunesc în timp ce privea agitat de jur împrejurul încăperii.

— Deloc, răspunse calm Sarah, care se convinsese în acel moment că încăperea era în realitate mult mai mare decât părea la prima vedere.

Ecoul care urmase tiradelor lui Laydon o făcu să se uite în sus.

Era copleşitor.

Încăperea nu avea tavan; mai degrabă pereţii spaţiului cu cinci colţuri urcau în sus şi formau un puţ, al cărui fund îl constituia zona unde se aflau rulourile de papirus. Cât de sus ajungea, Sarah nu-şi putea da seama, căci lumina făcliei nu bătea atât de sus. Pereţii puţului erau în mod evident acoperiţi cu ceva – anume cu scuturi rotunde din metal şlefuit, uşor concave. Sarah presupuse că acestea erau oglinzi care să direcţioneze lumina, de felul celor întrebuinţate în vechime pentru a lumina spaţiile subterane. Ce-i drept, Sarah nu mai văzuse niciodată înainte oglinzi atât de mari şi de numeroase. Fiecare avea raza de cam un metru şi jumătate.

— La dracu', exclamă Laydon, când privi şi el în sus. Ce e asta?

— Nu ştiu, şopti Sarah, fascinată. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

— Ar putea fi Focul lui Ra?

— Ar fi posibil, zise Sarah. Ar trebui să vedem nişte rulouri de papirus; poate găsim acolo indicaţii despre…

Dădu să facă un pas în direcţia pereţilor găuriţi, dar Laydon şi gărzile sale îndreptară imediat arma spre ea.

— Stop! strigă doctorul la ea. Ţi-ar conveni, nu-i aşa? Crezi că nu ştiu ce ai de gând?

— Despre ce vorbeşti?

— Nu am uitat ce ai afirmat în colibă, Sarah. Că ai făgăduit să distrugi Focul lui Ra şi că vei face tot posibilul să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie. Chiar crezi că ţi-aş permite să te mişti pe aici în mod liber?

— Dar nu vreau decât…

Sarah nu ajunse să-şi termine propoziţia pentru că în acel moment se auzi un scrâşnet puternic, ce răsună cu ecou între pereţii puţului şi care părea să

provină din cea mai adâncă beznă, o beznă care cedă brusc în faţa unei luminozităţi orbitoare.

Deodată, deasupra capetelor lor se formă o deschizătură care se mări, lăsând să pătrundă lumina zilei. Sarah înţelese că acoperişul puţului consta din platforma turnului, care se înălţa cu mult deasupra oraşului-fantomă şi care, la fel ca încăperea, avea formă pentagonală.

Imediat după ce capătul superior al puţului se deschise, înăuntru pătrunse lumina puternică a soarelui, care părea să se afle chiar deasupra turnului. Mai mult, unghiul de pătrundere al razelor de soare era astfel configurat, încât acestea erau captate şi reflectate de oglinzi. În decurs de câteva fracţiuni de secundă, fundul puţului deveni nu doar năucitor de luminos, ci şi foarte încins. Era ca şi cum arşiţa deşertului s-ar fi năpustit ca un animal de pradă hămesit asupra lui Sarah şi a însoţitorilor ei. Laydon şi gărzile lui mascate urlară îngroziţi şi-şi feriră ochii. Ar fi fost o ocazie pentru Sarah şi Kamal să-i dovedească pe adversarii lor, dar erau şi ei orbiţi de lumină şi de căldură – până când Sarah se repezi după ochelarii de soare şi şi-i puse.

Prin sticla fumurie a ochelarilor, văzu că lumina soarelui nu pătrundea nici pe departe necontrolată în interiorul turnului, ci era orientată, iar fasciculele de lumină rezultate erau focalizate în mănunchi. Sistemul de focalizare a luminii solare era astfel construit, încât oglinzile superioare captau razele şi le reflectau spre următoarele oglinzi. Se forma astfel în puţ un păienjeniş de fascicule de lumină orbitoare, care erau cu atât mai puternice şi mai apropiate între ele, cu cât pătrundeau mai adânc. Nenumărate oglinzi focalizau razele de soare, iar din reflectorul cel mai de jos un fascicul de lumină albă-gălbuie era proiectat asupra statuii lui Thot.

— Focul lui Ra! Focul lui Ra! strigă Mortimer Laydon, cu ochii larg deschişi, lăcrimând din

cauza luminii orbitoare.

În momentul următor, din capul de ibis ţâşni ceva distrugător, aducător de moarte.

Căci ochii statuii, în care Sarah zărise mai devreme o scânteiere duşmănoasă, se treziră brusc la viaţă. Străluceau ca nişte rubine, iar o clipă mai târziu din ochii lui Thot ţâşniră două raze de lumină.

Fasciculele din raze de lumină concentrate se îndreptară spre pământ şi îi loviră pe oamenii lui Laydon, îi străpunseră pe oamenii mascaţi, ca şi cum carnea şi oasele nu ar fi reprezentat nicio piedică pentru ele.

Bărbaţii ţipau de frică şi de durere. Fum şuierător se ridica, iar mirosul greţos de carne arsă invadă încăperea. Hainele bărbaţilor luară foc, flăcările dănţuind într-un dans bizar, transformându-i pe mascaţi în decurs de secunde în caricaturi groteşti, asemănătoare mumiilor pe care le văzuseră Sarah şi Kamal.

În timp ce Sarah era îngrozită, Mortimer Laydon râse isteric.

— Focul lui Ra! Focul lui Ra! continua el să strige. S-a dezlănţuit…!

Într-adevăr, din ochii statuii izbucniseră raze ucigătoare. Activate de un mecanism necunoscut, fasciculele luminoase, după ce ucideau, alunecau de-a lungul pereţilor, aprindeau papirusurile cu învelitorile lor cu tot şi lăsau urme în piatra încinsă. Bubuituri şi voci agitate umpleau aerul încins, care părea să provină nu doar din interiorul muntelui, ci şi din străfundurile pământului. Dogoarea din cameră devenise aproape insuportabilă. Oglinzile de pe pereţii puţului ameninţau să se prăvălească din cauza zguduirii pământului. Crăpăturile din podeaua încăperii se extinseseră pe pereţi şi ajungeau până sus, unde se afla deschizătura puţului.

Acum păru să înţeleagă şi Laydon ce maşinărie drăcească activase.

— Opriţi-o imediat! strigă el din răsputeri. Haideţi, idioţilor! Ajutaţi-mă…!

Apelul se adresa oamenilor lui, care aşteptau în anticameră. Unii dintre ei se apropiară în grabă pentru a îndeplini cererea căpeteniei lor – dar imediat ce păşiră în interiorul încăperii din turn, avură parte de acelaşi destin oribil ca şi camarazii lor.

Sarah, care încă stătea înmărmurită, fu cât pe-aci să fie surprinsă de o rază ucigătoare. În timp ce gărzile lui Laydon piereau în lumina arzătoare, ea înţelese că, pentru a nu fi transformaţi şi ei în mumii, Kamal şi ea trebuiau să se mişte permanent.

În timp ce Laydon, înjurând de mama focului, trăgea la nimereală papirusuri din nişele pereţilor, Sarah şi Kamal se refugiară la baza statuii, singurul loc unde fasciculele păreau să nu poată pătrunde. Observară în treacăt că pe papirusul mai devreme gol apăruseră între timp hieroglife. Lumina arzătoare le scosese la iveală.

Într-un moment neprielnic s-a pătruns în Lăcaşul Tainelor,
Oamenii nu sunt încă pregătiţi să primească ştiinţa noastră.
De aceea dogoarea roşie a soarelui va distruge
ceea ce Umbra lui Thot a tăinuit.

În acel moment, fundul puţului se zgudui puternic; întreaga construcţie se cutremură. Crăpături se iviră în pământ şi pe pereţi, în timp ce fasciculele ucigaşe secerau în continuare sălbatic tot ce era în jurul lor şi păreau să se intensifice.

— Mecanismul de autodistrugere! exclamă Kamal, uşurat şi consternat totodată. A fost activat!

— Nu! Nu! strigă Laydon, în timp ce desfăcea ca posedat învelitorile din piele şi smulgea rulourile de papirus – dar, cum nu era în stare să descifreze hieroglifele, acestea nu-i erau de niciun folos. Le arunca furios la pământ, unde luau foc şi ardeau.

Ascultând de un imbold lăuntric, Sarah dori să se repeadă după ele, însă Kamal o reţinu, cu un braţ de fier. Nimic din ceea ce era păstrat în Lăcaşul Tainelor nu trebuia să ajungă afară…

— Voi sunteţi vinovaţi! se zburli Laydon.

Ochii trădătorului, iritaţi de lumina orbitoare, erau larg deschişi şi însângeraţi. Îşi ţinea arma îndreptată asupra lui Sarah şi a lui Kamal. Ignorând infernul dezlănţuit, smintitul nu mai avea decât un singur ţel: să-i ucidă pe cei care-i distruseseră visul.

— M-aţi minţit. Pentru asta veţi plăti…

— Sfatul lui Kamal a fost corect, unchiule, îl contrazise Sarah, dar cunoştinţele tale de egiptologie lasă mult de dorit…

Lipsit de scrupule, Laydon vru să apese pe trăgaci – când se produse o nouă zdruncinătură. Şi mai multe crăpături se lăţiră pe podea, formând o pânză de păianjen, ce brăzda urmele de zgură, ca nişte săgeţi, lăsate de fasciculele ucigaşe. Laydon se clătină, şi Kamal sări temerar înainte, aruncându-se peste doctorul trădător.

Luptându-se pentru armă, cei doi bărbaţi înaintară clătinându-se de-a curmezişul încăperii şi executară un dans ciudat, în timp ce fascicule ucigaşe brăzdau aerul în jurul lor. Sarah sări pentru a-i veni în ajutor lui Kamal, însă auzi brusc o împuşcătură.

Pentru un scurt răstimp, îi fu imposibil să-şi dea seama dacă glonţul îl nimerise pe Kamal sau pe Laydon. Apoi Sarah constată uşurată că naşul ei trădător era cel care căzuse rănit. În aceeaşi clipă, simţi în umărul stâng o durere usturătoare. Doar datorită reacţiei ei foarte rapide, Sarah scăpă de fasciculul ucigător, care străpunsese aerul în imediata ei apropiere. Se lăsă la pământ şi se rostogoli până la Laydon şi la Kamal. În cursul luptei, revolverul se descărcase, glonţul tras rănindu-l pe Laydon la umăr. Ucigaşul se prăbuşise însângerat şi răcnind de durere.

— Hai să dispărem! îi zise Sarah lui Kamal şi, deşi o voce îi şoptea să-l lase pe Mortimer Laydon în plata Domnului, îl înşfăcă de gulerul costumului tropical, îl trase în picioare şi o luă la fugă împreună cu Kamal.

În acea clipă primul scut se desprinse de perete. Bucata de metal se prăbuşi cu un zgomot ca de tunet şi se lovi de podea. Fragmente de piatră zburară în toate direcţiile. Fasciculele ucigătoare brăzdară aerul o ultimă dată, şi Sarah şi cei doi bărbaţi scăpară ca prin urechile acului.

— Veniţi! Repede! Turnul se poate prăbuşi în orice secundă!

La intrare stătea Sir Jeffrey, care le făcea semne agitat. Spre deosebire de restul gărzilor lui Laydon, care o luaseră de mult la sănătoasa, consilierul regal nu-şi părăsise locul, fie din loialitate faţă de camarazii lui, fie pentru că, având piciorul rănit, nu se putea deplasa singur.

Sarah privi încă o dată peste umăr şi văzu Lăcaşul Tainelor transformându-se în praf şi pulbere – o imagine care avea să-i rămână pentru totdeauna întipărită în memorie.

Apoi o luă la sănătoasa împreună cu prizonierul şi cu însoţitorii ei, trecând prin anticameră şi prin grota din ale cărei adâncuri îi pândeau nisipurile mişcătoare. Să traversezi stâlpii care, în urma zguduirilor, se clătinau era o acţiune aproape sinucigaşă, deloc uşoară, dat fiind că îi târau după ei pe Sir Jeffrey şi pe prizonier. Kamal mergea în faţă, verificând drumul. Îl urmau consilierul regal, care murmura încet rugăciuni, apoi Sarah cu Laydon. Se auzi un trosnet ca de lemn care se crapă când nişte stâlpi, peste care tocmai trecuseră, se prăbuşiră. Ruinele lor dispărură fără zgomot în adâncurile hulpave, care le înghiţiră pentru totdeauna.

Sarah şi însoţitorii ei ajunseseră din fericire pe partea cealaltă. Traversară încăperea cu mumiile îndreptându-se spre puţul abrupt, care, datorită

adânciturilor dăltuite în piatră, nu era atât de greu de escaladat pe cât se temuseră. Doar lui Sir Jeffrey, rănit, îi era mai greu, dar Kamal îl ajută din răsputeri.

Parcurgând nenumărate galerii şi trepte, urcară spre suprafaţă. Şi aici pământul şi pereţii se cutremurau. Fragmente de piatră se desprindeau de tavan şi se prăvăleau asupra fugarilor, care se bălăbăneau dintr-o parte a coridorului în cealaltă. Sarah văzu cu regret cum fresce şi frize antice se prăbuşeau în faţa ochilor ei, dar instinctul de supravieţuire era mai puternic decât interesul pentru ştiinţă.

În cele din urmă, zdruncinăturile se mai domoliră, iar huruitul şi bubuiturile răsunară în depărtare, în adâncul muntelui. În sfârşit, Sarah şi însoţitorii ei, care îşi croiseră mai departe drum cu un curaj disperat, văzură lumină la capătul de sus al treptelor.

Ieşirea – ajunseseră în dreptul ei…

Cu răsuflarea tăiată, Sarah parcurse în grabă ultimele trepte, trăgându-l după ea pe Laydon, captiv. Traversară poarta, se repeziră afară şi inspirară uşuraţi aerul curat şi fierbinte al deşertului.

Dar încă nu erau în siguranţă.

Bubuiturile din adâncuri şi praful care ieşea din poartă arătau că fuga nu luase sfârşit. Cât de repede îi ţineau picioarele, Sarah şi însoţitorii ei alergară în josul străduţelor înguste, acoperite de nisip şi de praf. În învălmăşeala ruinelor se orientau luând-o în jos, în timp ce în spatele lor bubuiturile continuau şi zdruncinăturile făceau să se cutremure muntele. De pe ruine se desprindeau cărămizi din chirpici, care îi loveau pe fugarii care se văzură nevoiţi să-şi acopere capul cu mâinile, până când ajunseră în sfârşit la poalele muntelui.

În faţa lor se întindea dreaptă strada la al cărei capăt se afla deşertul ce promitea siguranţă. Sarah şi însoţitorii ei se repeziră în josul străzii,

împletindu-se, în timp ce sus, deasupra lor, turnul pentagonal cedă definitiv forţei zdruncinăturilor şi se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Un nor gros de praf se înălţă când edificiul vechi de mii de ani se prăbuşi, îngropând adânc sub ruine taina pe care o păzise atâta vreme.

Gândul că nimeni nu va mai afla vreodată ce mister adăpostea Lăcaşul Tainelor o dezamăgi puţin pe Sarah. Totodată, răsuflă uşurată că Focul lui Ra, care se dovedise o armă cumplită şi înspăimântătoare, dispăruse pentru totdeauna.

Sentimentul de uşurare nu dură decât o clipă – până când Sarah văzu cu coada ochiului nişte umbre întunecate.

Kamal, care de asemenea le observase, scoase un strigăt de avertizare, dar era prea târziu. Când Sarah se întoarse, ea şi însoţitorii ei se văzură înconjuraţi de o duzină de războinici îmbrăcaţi în negru şi mascaţi: gărzile lui Laydon, care fugiseră în timp util din Lăcaşul Tainelor. Spre cei trei camarazi erau îndreptate vârfuri de lance foarte ascuţite şi, pe deasupra, ţevile mai multor flinte încărcate.

— Aşa ceva se cheamă a cădea din lac în puţ, comentă Sarah sec; după tot ce îndurase, nimic nu o mai intimida.

— Într-adevăr, confirmă Laydon, cu o licărire de nebunie în ochi, recăpătându-şi brusc curajul. Apoi se desprinse energic de Sarah şi li se alătură gărzilor sale fără chip. Ucideţi-i! răcni el cu voce stridentă. Sunt vinovaţi pentru cele întâmplate! Din cauza lor şi numai a lor, Focul lui Ra este pierdut pentru totdeauna…

Setea de sânge se citea în ochii războinicilor şi Sarah nu se îndoi că erau dispuşi să îndeplinească ordinul. Date fiind forţele copleşitoare ale inamicilor, nu se punea problema să opună rezistenţă. Deja unul dintre ei ridică flinta şi dădu să-l împuşte pe Kamal din imediata apropiere – când încremeni brusc.

Spre mirarea camarazilor lui, de sub vălul care-i acoperea faţa se auzi un strigăt strident. Arma îi scăpă din mână şi bărbatul căzu cu faţa în nisip. Între omoplaţii lui era înfiptă coada împănată a unei săgeţi.

— Tuaregii mei, murmură Kamal cuprins de speranţă. Au venit…

Evenimentele se precipitară.

Războinici călare, scoţând strigăte sălbatice, apărură pe dunele apropiate: erau într-adevăr războinici tuaregi, înveşmântaţi în straie indigo, dar şi husarii în uniformă roşie ai Coroanei Britanice. Agitându-şi săbiile şi spadele, se apropiau în grabă pe dromaderii lor.

În fruntea lor – Sarah nu-şi credea ochilor – călăreau Milton Fox şi Stuart Hayden.

Ofiţerul regal avea braţul drept bandajat, ceea ce însă nu-l împiedica să mânuiască frâul cu el. În stânga ţinea o sabie cu care în momentul următor se repezi asupra gărzilor îngrozite ale lui Mortimer Laydon.

Nisipul se îmbibă de sânge când războinici ai deşertului şi husari se năpustiră cu forţe reunite asupra bărbaţilor înveşmântaţi în negru. Lupta care se încinse fu pe cât de scurtă, pe atât de îndârjită. Luptătorii lui Laydon, luaţi prin surprindere de atac şi inferiori numeric, se apărară fără multă convingere, trăgând cu flinta şi începând apoi să bată în retragere.

Kamal ridică un pumnal abandonat în nisip şi se repezi asupra unuia dintre bărbaţii mascaţi. Şi Sarah dădu să-şi caute o armă, când cineva o cuprinse din spate şi o ridică. Se auzi un mârâit răutăcios şi Sarah privi în ochii întunecaţi ai căpeteniei mascaţilor, cu care negociase în tabăra tuaregilor.

— Femeie, mârâi el, în timp ce o ridica în sus, ca pe o păpuşă, ca apoi să o arunce în nisip.

Sarah îşi auzi oasele trosnind şi rămase întinsă la pământ. Avea nisip în ochi şi, preţ de un

moment, nu mai văzu nimic în jur. Apoi fu din nou înşfăcată şi trasă în sus. Privea ţintă faţa mascată a căpeteniei.

— Vei muri, îi proroci el şi mâinile sale se încleştară în jurul gâtului fetei, sugrumând-o.

Sarah se zbătea după aer. Mascatul încercă, strângând-o ca o menghine, să scoată viaţa din ea şi părea să ştie ce făcea. Sarah simţi cum o părăsesc puterile. Strigătele luptătorilor, şuierăturile împuşcăturilor şi zăngănitul săbiilor se împletiră, răsunând cu un zgomot uniform şi îndepărtat. În schimb, îşi auzea pulsul cu atât mai puternic.

Zadarnic încercă să se elibereze din strânsoarea ucigătoare a adversarului ei, nu avea ce să opună muşchilor de oţel puşi la muncă sub caftanul negru. Deja simţurile începură să îi dispară şi văzu pete negre în faţa ochilor.

Începu să strige după ajutor, dar niciun sunet nu îi ieşi de pe buze. Neajutorată ca un peşte pe uscat, încercă să respire şi avu impresia că, în interiorul ei, ceva stătea să plesnească. Puterile îi slăbiră şi atârnă moale în prinsoarea duşmanului. Cu coada ochiului observă un pumnal, prins la cingătoarea unui om căzut – dar arma era prea departe ca să ajungă la ea.

Doar dacă…

Adunându-şi toate puterile rămase, Sarah reuşi să-i smulgă adversarului voalul de pe faţă. De sub voal îşi făcu apariţia capul chel al unui arab. Agasat, bărbatul îşi slăbi o clipă strânsoarea. Sarah se folosi de clipa aceea pentru a se elibera din prinsoare cu ultimele forţe. Căzu pe spate, nu departe de mortul în centura căruia era înfipt un pumnal.

Târându-se pe burtă, se apropie de cadavru şi începu să pipăie după mânerul pumnalului. Auzi deasupra ei mârâitul furios al adversarului său, îi simţi în ceafă respiraţia fierbinte. Deja mâna grea a acestuia se repezise în jos şi o înşfăcase, când ea

prinse pumnalul. Dădu să se întoarcă, descriind cu pumnalul cercuri largi, şi îi provocă vrăjmaşului ei o rană adâncă în partea de sus a braţului.

Urmă un urlet mânios. Faţa adversarului se schimonosi şi mai mult de ură şi dorinţă de răzbunare. Acesta se aplecă din nou asupra ei, dori să-i împingă faţa în nisip ca să o sufoce, când Sarah ridică rapid pumnalul în sus şi îl lovi în centrul bărbăţiei lui.

Privirea căpeteniei deveni sticloasă, apoi ochii i se dădură peste cap şi căzu la pământ, gemând. Sarah se răsuci, dându-se în lături din calea lui. Dori să se ridice în picioare – când văzu în faţa ochilor ţeava unui revolver.

— Care va să zică, copila mea, zise Mortimer Laydon cu arma aţintită asupra ei, tot noi doi avem ceva de împărţit. Transmite-i tatălui tău salută…

Nu ajunse să-şi termine fraza, căci cu o mişcare rapidă Sarah îi aruncă nisip în ochi. Laydon strigă furios, iar ea sări, năpustindu-se asupra lui ca un animal de pradă. Forţa atacului ei îl dezechilibra. În clipa următoare, Sarah îi puse la gât pumnalul însângerat.

— Mi-ai ucis tatăl! se repezi Sarah la el, gata să-l lovească. Îl ai pe du Gard pe conştiinţă şi pe Kamal şi pe mine doreai să ne ucizi! Ar trebui să-ţi tai beregata, aşa cu ai făcut tu cu acele femei sărmane!

— Nu, te rog, o imploră Mortimer Laydon, vinovat de mai multe crime, cu perspectiva propriei morţi în faţă. Ai milă…

— Tu însuţi nu ai avut niciun pic de milă, ripostă ea. L-ai ucis pe tata cu sânge rece. Te voi tăia ca pe…

— Nu, Sarah! Kamal apăru deodată lângă ea şi i se adresă insistent. Nu face asta! Să devii o ucigaşă din răzbunare nu îţi va aduce pacea pe care speri să o obţii. Ştiu despre ce vorbesc…

Sarah Kincaid ezită o clipă; ceva din sufletul ei o îndemna să lovească şi să îi rezerve naşului ei

trădător un sfârşit sângeros.

Dar nu făcu asta.

Cu o înjurătură pe buze lăsă să-i cadă arma şi-i făcu vânt cu năduf de lângă ea. Gardiner Kincaid fusese un om paşnic. Nu ar fi dorit ca ea să îl răzbune în acest fel. Mortimer Laydon avea să răspundă pentru faptele lui în faţa unui tribunal.

Gâfâind, Sarah se lăsă la pământ. Abia acum îşi dădu seama că zgomotul luptei se potolise. Tuaregii şi husarii lui Hayden câştigaseră lupta. Oamenii lui Laydon zăceau morţi sau răniţi în nisipul deşertului, căpetenia lor îşi pierduse cunoştinţa şi nu mai putea pricinui niciun rău. O coloană de fum întunecat se înălţa pe locul turnului pentagonal.

Sarah şi Kamal se îmbrăţişară, dăruindu-şi unul altuia mângâiere şi afecţiune.

Lupta se încheiase.

Umbra lui Thot pălise pentru totdeauna.

9

RAPORT DE EXPEDIŢIE

Încă nu-mi vine să cred că am scăpat în ultima clipă de la moarte, împiedicând totodată ca taina lui Thot să ajungă în mâinile unor trădători lipsiţi de scrupule.

După ce părea că destinul despre care vorbea Kamal ne lăsase baltă, la sfârşit totuşi soarta a trecut de partea noastră şi am devenit martorii unui spectacol incredibil. Ce s-a scris şi afirmat în ultimele trei milenii despre Focul lui Ra corespunde adevărului. Forţa de distrugere a acestui obiect vechi de mii de ani depăşeşte tot ceea ce am văzut vreodată, şi sper şi mă rog ca generaţiile viitoare să nu dea cu ochii de astfel de arme.

Un mecanism necunoscut a focalizat lumina soarelui într-un mănunchi de fascicule ucigătoare. Cum a fost pus în funcţiune acest mecanism şi pe ce se bazează ştiinţa de a construi aşa o maşinărie nu va şti nimeni niciodată. Căci taina lui Thot este îngropată adânc sub stânci şi, deşi mi-ar plăcea să aflu în ce constă Focul lui Ra, ştiu că este mai bine aşa.

Cu multă îndrăzneală, am reuşit să zădărnicim planurile lui Mortimer Laydon şi să respectăm făgăduiala pe care i-o făcusem bătrânului Amon el-Hakim în noaptea aceea petrecută în Mokattam.

Şi dacă tu, cititorule binevoitor al acestei cărţi, încă nu ai înţeles cum a fost păcălit Mortimer Laydon şi cum acea armă pe care spera să şi-o însuşească s-a întors împotriva lui, îngăduie-mi să te asigur că nu eşti singurul…

CORTUL TUAREGILOR, DEŞERTUL LIBIAN,
21 IANUARIE 1884

— Calendarul a fost decisiv? Cum vine asta?

Faţa arsă de soare a lui Milton Fox trăda supărare crescândă. Nu era pentru prima dată când Sir Jeffrey şi căpitanul Hayden încercau să-i explice cum Lady Kincaid îi păcălise pe Mortimer Laydon şi pe gărzile acestuia – chiar în ceasul al doisprezecelea, aşa cum fostul avocat nu obosea să menţioneze. Dar inspectorul de la Scotland Yard nu pricepea şi pace. Sir Jeffrey şi ofiţerul se bucurară, aşadar, când Sarah şi Kamal intrară în cort.

— În sfârşit, suspină consilierul regal cu resemnare nedisimulată. Lady Kincaid, aveţi amabilitatea de a-i explica inspectorului cum a fost păcălit Mortimer Laydon?

— Cu plăcere, se declară Sarah de acord. Kamal îi dezvăluise lui Laydon că se poate pătrunde în Lăcaşul Tainelor într-o singură lună din an. În orice alt moment s-ar fi declanşat mecanismul de autodistrugere din această încăpere. Iar eu am adăugat că este vorba de luna lui Thot, prima lună a anului.

— Înţeleg, zise Fox. Şi aceasta era o minciună, nu-i aşa?

— Deloc, scutură Sarah din cap.

— Cum? Dar cum e posibil… Vreau să zic, Lăcaşul Tainelor a fost distrus, nu-i aşa?

— Într-adevăr, îl asigură Sarah. Aici şi-a spus cuvântul faptul că Laydon se ocupase doar superficial de egiptologie. Dacă ar fi studiat mai mult şi nu ar fi urmărit doar să obţină un câştig pe seama enigmelor istoriei, atunci ar fi ştiut că era vorba de prima lună a calendarului *egiptean.*

— Aşa? Nu este la fel cu ianuarie?

— Nici pe departe, replică Sarah ridicând din umeri. Vechii egipteni calculau timpul în funcţie de anotimpurile indicate lor de către Nil. La ei anul începea în mod tradiţional cu perioada inundaţiilor.

— Înţeleg. Şi ea este…

— … în mijlocul verii, completă Sarah.

După ce Fox, nedumerit, înţelese în sfârşit cum se întâmplaseră lucrurile, toţi cinci izbucniră în hohote de râs, răsuflând uşuraţi că aventura ajunsese la bun sfârşit şi că nu mai exista nicio primejdie. Cu ajutorul gărzilor sale mascate, Mortimer Laydon ţesuse un plan diabolic care, ca la un joc de şah, părea să prevadă fiecare pas al adversarului. La sfârşit totuşi un amănunt infim întorsese situaţia împotriva lui…

— Ce se va întâmpla cu Laydon? se interesă Kamal.

— Va fi dus la Londra şi judecat, zise Sir Jeffrey.

— Şi asta înseamnă? mai întrebă tuaregul care avusese experienţe negative cu justiţia britanică.

— Că i se va intenta proces şi va fi condamnat la detenţie pe viaţă, dacă nu chiar la moarte. Cum Laydon în mod evident şi-a pierdut minţile, e posibil să fie internat la Spitalul St. Mary of Bethlehem. Adevărul despre crimele din Whitechapel şi despre acţiunile conjuraţilor nu trebuie să fie făcut public niciodată, astfel că nimeni nu va fi interesat să tergiverseze lucrurile. Mortimer Laydon, pot să vă asigur, nu va fi eliberat niciodată.

— Oare era într-adevăr capul conjuraţilor? se întrebă Sarah. În orice caz, vorbea despre el la plural…

— Aşa fac mereu megalomanii, le aminti Milton Fox. De la Cezar la Napoleon. Totuşi, voi telegrafia din Cairo la Londra, cerând ca încăperile Ligii Egiptene să fie percheziţionate şi membrii ei să fie închişi temporar. Şi, desigur, îi vom supune unui interogatoriu amănunţit.

— Faceţi asta, încuviinţă Sarah, dar mă tem că nu vă vor divulga nimic. Liga Egipteană pare să fie doar o momeală, un camuflaj al unei societăţi mai mari şi mult mai periculoase, ai cărei membri năzuiesc să stăpânească lumea.

— Nebuni, observă Hayden dispreţuitor. Nimic mai mult.

— Adevărat, căpitane, confirmă Sarah. Dar nebuni foarte periculoşi, cum s-a dovedit. Va trebui să fim cu ochii-n patru.

— Lăsaţi-i pe alţii să-şi bată capul în această privinţă, Lady Kincaid, zise Sir Jeffrey. V-aţi adus contribuţia la salvarea patriei – şi mai mult decât atât. Cuvintele sunt insuficiente pentru a exprima ce aţi făcut dumneavoastră pentru regină şi Imperiu şi nu mă îndoiesc că vi se vor aduce pentru asta toate onorurile imaginabile. Nu am nicio îndoială că putem încredinţa liniştiţi siguranţa Imperiului Scotland Yardului şi bravilor noştri luptători.

— Probabil aveţi dreptate, Sir Jeffrey, încuviinţă Sarah. Asta îmi aminteşte că nu v-am mulţumit încă pentru salvarea nesperată, căpitane Hayden.

— Mi-am făcut doar datoria. Ofiţerul îşi schimbase obligat de împrejurări uniforma făcută ferfeniţe cu un caftan şi cu un burnus, astfel că aducea cu un beduin. Fără susţinerea tuaregilor nu am fi avut şanse de succes.

— Asta cam aşa e, confirmă Milton Fox. Când ne-am văzut în râpă, înconjuraţi de războinici cu feţele acoperite, am crezut că s-a zis cu noi. Imaginaţi-vă uşurarea noastră când ne-am dat seama că nu erau gărzile lui Laydon, ci tuaregi din neamul lui Kamal.

— Erau războinici dintr-o trupă de patrulare pe care o trimisesem în cercetare cu zece zile în urmă, explică atunci Kamal. O luaseră pe urmele proaspete care duceau de la tabăra distrusă din deşert, unde dăduseră peste oamenii lui Laydon trimişi să-i ucidă pe supravieţuitorii din tabără. S-a încins o luptă, câştigată de războinicii mei. Aceştia au pornit apoi în căutarea oamenilor noştri pribegi, pe care în cele din urmă i-au şi găsit.

— Aşa este, încuviinţă Hayden. Apoi ne-am împărţit. Unii dintre războinicii tuaregi i-au condus

pe pribegi la cea mai apropiată oază, ceilalţi mi s-au alăturat pentru a o elibera pe Lady Kincaid. Trebuie să recunosc că rar mi-a fost dat să văd bărbaţi luptând cu mai mult curaj şi hotărâre.

— *Shrukan,* căpitane, zâmbi Kamal. Venind de la dumneavoastră, această laudă înseamnă foarte mult pentru mine. Nu vreţi să lăsăm cearta deoparte după ce am luptat de aceeaşi parte şi am învins împreună?

Hayden şovăi doar un moment imperceptibil, apoi apucă mâna pe care i-o întinse Kamal şi o strânse din inimă.

— Ia te uită, cocoşii arţăgoşi de altădată se suportă unul pe celălalt, observă Sarah admirativ. Asta ne dă prilejul să sperăm, căpitane.

— Aşa cred şi eu, zâmbi Hayden. Bănuiesc că am învăţat ceva în călătoria asta.

— La fel ca noi toţi, zise Sarah împăciuitor. Doar ceva nu-mi este clar, căpitane. De unde aţi ştiut unde să ne găsiţi? Nu aveaţi cum să ştiţi unde se află Umbra lui Thot…

— Am putut foarte bine, o contrazise Hayden puţin gânditor. În definitiv, mi-am făcut copii după însemnările dumneavoastră.

— Aţi… *ce?* se miră Sarah.

— Mi s-a dat ordin să protejez expediţia şi să mă asigur că vă atingeţi ţelul şi că vă îndepliniţi misiunea. Aşadar, am făcut ce trebuia să fac.

— Ce înseamnă asta? pufni Sarah. M-aţi furat ca un hoţ ordinar.

— Am împrumutat doar însemnările dumneavoastră, o corectă ofiţerul. Şi, dacă nu aş fi făcut asta, nu aţi sta acum aici şi nu v-aţi certa din nou cu mine…

Asta era de netăgăduit, aşa că Sarah se hotărî să lase lucrurile aşa cum erau. Mai mult, un surâs îi alunecă pe faţa bronzată, taxat cu râsete de Hayden, Sir Jeffrey şi Milton Fox, în ciuda reţinerii care le stă bine unor gentlemani de lume.

— Şi acum vă rog să mă scuzaţi, zise căpitanul Hayden, după ce toţi se mai potoliseră, mai am de făcut nişte pregătiri înaintea plecării.

— De ce nu mai rămâneţi câteva zile? întrebă Kamal. Corturile tuaregilor vă stau la dispoziţie.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, dar mi s-a ordonat să mă întorc imediat după încheierea misiunii şi să raportez superiorilor mei.

— Şi eu nu pot decât să fiu de acord, i se alătură Milton Fox.

Apoi, despărţindu-se de Kamal, părăsiră cortul în formă de cupolă.

— Şi dumneavoastră, Sir Jeffrey? îl întrebă Kamal pe consilierul regal, care, mulţumită îngrijirii excelente de care avusese parte în satul tuaregilor, se recuperase aproape complet după rana suferită.

— Acum, în ciuda ospitalităţii de care am avut parte la dumneavoastră în ultimele zile, stimate Kamal, îmi este totuşi dor de frigul şi de ceaţa de la Londra, răspunse Sir Jeffrey zâmbind pe sub mustaţă. Şi mă bucur deja că voi sta lângă focul din cămin şi le voi povesti nepoţilor mei aventurile prin care am trecut.

— Vă înţeleg.

— Rămâneţi cu bine, Kamal, şi vă mulţumim pentru tot ceea ce aţi făcut pentru noi.

— Eu trebuie să vă mulţumesc, Sir Jeffrey, răspunse Kamal şi se înclină după obiceiul oriental. *Salam al-Eikum.*

— *El-aleikum salam,* întoarse consilierul regal salutul tradiţional şi părăsi la rândul său cortul, astfel că Sarah şi Kamal rămaseră singuri.

— Înseamnă că ne despărţim, zise Sarah şi se vedea că nu-i plăcea acest gând.

— Aşa este, încuviinţă Kamal.

— Şi tu eşti sigur că nu vrei să vii la Londra? După tot ce ai făcut pentru noi, nu ai mai avea motive să te temi de justiţie.

— Poate, aprobă Kamal. Totuşi, nu mă pot întoarce, Sarah, nu mai pot. Lumea mea este aici, aşa cum a ta este în Londra îndepărtată. Să vrei să le legi ar fi ca şi cum ai căra apă în deşert – s-ar infiltra în nisip. Dar îţi făgăduiesc că niciodată, dar niciodată nu te voi uita.

— Niciodată? Sarah auzi sunetul frânt al glasului ei. Înţelese că această despărţire va fi definitivă, iar acest gând o durea. Nu vreau nicio făgăduială, şopti ea, pe tine te vreau.

Înainte ca el să apuce să reacţioneze, îşi apăsă buzele peste ale lui, şi gurile lor se întâlniră într-un sărut intens, tandru şi plin de pasiune totodată.

Sarah simţi apropierea lui Kamal şi inima lui bătând la pieptul ei, şi o clipă fu străbătută de un val de fericire neţărmurită. Apoi însă clipa se sfârşi, iar ea resimţi realitatea apropiatei despărţiri.

— Nu vreau să se termine, şopti ea, cu ochii strălucitori.

— Nici eu. Dar tu şi cu mine, Sarah, provenim din lumi diferite. Este foarte diferit ceea ce ne dorim.

— Prea diferit? Nu vreau decât iubirea ta, Kamal…

— Aşa cum şi eu, pe a ta. Totuşi, menirea noastră nu este să fim împreună. Poate în alt loc, în alt timp, dar nu aici şi nu acum. S-au petrecut prea multe. Prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

— Ştiu la ce te referi, încuviinţă Sarah. Şi pentru mine s-au schimbat multe. Am venit în Africa plină de durere şi de mânie. Mă învinuiam pentru moartea tatălui meu şi multe altele…

— Şi acum?

— Acum ştiu că nu sunt vinovată. Printre noi se afla un trădător, a cărui identitate nu o putea bănui nimeni. Şi ştiu că tata m-a iertat.

— Ce vrei să faci când vei ajunge din nou în Anglia?

— Încă nu ştiu. Bănuiesc că mă voi întoarce pe domeniul Kincaid să continui studiile pe care le-am întrerupt. Poate rămân întâi încă o vreme la Londra. Timpul va decide.

— Şi visele tale? întrebă Kamal.

— Timpul va decide şi asta, răspunse Sarah zâmbind, iar privirile lor se întâlniră pentru un ultim moment magic, care păru să le reveleze unul altuia sufletul celuilalt.

Se îmbrăţişară încă o dată, apoi Sarah se pregăti de plecare.

În cele din urmă părăsi cortul.

— Ne vom mai vedea vreodată? întrebă Kamal.

Ea se întoarse încă o dată.

— *Inshalah,* răspunse ea.

Afară se aflau cămilele pregătite de plecare, pe care războinicii deşertului le puseseră la dispoziţia lor şi care erau împovărate cu rezervele de apă şi cu proviziile prevăzute pentru lunga călătorie. Drumul avea să îi poarte prin Minieh spre nord, în susul Nilului până la Alexandria, unde Sarah şi însoţitorii ei aveau să ia următoarea corabie spre Anglia.

Sarah era puţin tulburată că se întorcea cu mâinile goale. Nu avea nimic ce să poată prezenta, scrieri vechi de studiat sau obiecte care să poată fi expuse. Planul conjuraţilor fusese totuşi zădărnicit, iar aceasta, fusese, în definitiv, şi miza expediţiei! Pericolul fusese îndepărtat şi în East Endul londonez avea să domnească din nou liniştea. Lucrurile aveau să intre pe făgaşul obişnuit, fără ca lumea să ia cunoştinţă de evenimentele dramatice petrecute în deşertul dogoritor. Şi, dacă Sarah se gândea mai bine, aşa şi trebuia să fie.

Tuaregii se adunaseră să onoreze cu prezenţa lor plecarea oaspeţilor. Sir Jeffrey, Milton Fox, precum şi căpitanul Hayden cu soldaţii săi – puţinii care mai rămăseseră – încălecaseră deja. Şi Sarah se urcă în şa pe dromaderul pregătit pentru

ea, apoi micul convoi se puse în mişcare, în direcţia soarelui răsare.

Sarah Kincaid nu se mai întoarse încă o dată, aşa că nu observă cum Kamal ieşise din cort şi îi făcuse semn cu mâna până ce siluetele călăreţilor ajunseseră în depărtare ca nişte puncte mici.

Epilog

CRYSTAL PALACE, LONDRA, OPT SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

— … Să ştim că ne aflăm la începutul unei noi ere. O eră în care nu forţa brută dă măsura progresului umanităţii, omul fiind capabil să valorifice noi surse de energie. Cu inaugurarea noii lucrări de electricitate, a cărei preluare cu un an în urmă a reprezentat o mare cinste pentru mine, metropola lumii a făcut un nou pas înainte, comparabil doar cu descoperirea forţei aburului. Şi, aşa cum forţa aburului a deschis Imperiului noi posibilităţi de progres şi de bunăstare, tot aşa electricitatea va face ca Londra să rămână şi în viitor ceea ce este – capitala unui Imperiu mondial.

Cu aceste cuvinte, bărbatul de la tribună acţionă un comutator şi în clipa următoare penumbra misterioasă, care domnise până atunci în Crystal Palace, se transformă într-o lumină strălucitoare. Lumină produsă de nenumărate becuri, montate în prealabil sub tavanul de sticlă, care nu pâlpâiau, nefiind întreţinute de fitilul unei lumânări, de petrol sau de gaz. Cu totul diferită era metoda pe care o găsise acest om, la prima vedere cu nimic excepţional, care stătea la pupitrul vorbitorului, aclamat cu entuziasm de publicul venit să asiste la

inaugurarea sistemului de iluminare amenajat în Crystal Palace.

Se deschidea un capitol nou în istoria Londrei, se făcea un glorios pas înainte spre un viitor dominat de tehnică. Sarah se întrebă ce semnificaţie avea acel eveniment. Avea să revoluţioneze oare electricitatea într-adevăr lumea? Bărbatul inventiv de la pupitrul vorbitorului, acum atât de celebrat, părea să fie convins de acest fapt.

„Poate, presupuse Sarah, care, ca mulţi alţi locuitori ai Londrei, venise să asiste la spectacol, are dreptate.” Gândul o purtă fără să vrea la evenimentele dramatice prin care trecuse. Deşi se scurseseră aproape două luni de atunci, Sarah îşi amintea totul foarte bine – şi se întreba dacă umanitatea nu era cumva pe cale să descopere singură Focul lui Ra.

Poate că descoperirea lui Thomas Alva Edison – cum se numea omul de la pupitrul oratorului – reprezenta primul pas spre acea forţă incredibilă ai cărei martori fuseseră Sarah şi însoţitorii ei în încăperea misterelor, şi ea îşi aminti vorbele bătrânului Amon.

> Cunoaşterea consemnată în *Cartea lui Thot* provine din alt timp şi din altă lume. Este cunoaşterea zeilor şi nu este destinată oamenilor. Încă nu. Poate va veni timpul când un mister sau altul se va revela de la sine, când omenirea va fi pregătită pentru asta…

Perspectiva o nelinişti pe Sarah şi brusc nu se mai simţi în largul ei în mijlocul mulţimii de spectatori: doamne şi domni din cea mai bună societate londoneză, care folosiseră prilejul pentru o plimbare de seară. Sarah se văzu înconjurată de jobene negre şi de pălării somptuoase de damă, de rochii cu garnitură din blană şi de haine foşnitoare. Să iasă în public fără însoţitor şi încă la o oră atât de târzie trecea drept foarte nepotrivit, astfel că nu

rar i se aruncară priviri mustrătoare. Sarah nu putu decât să surâdă la vederea lor.

Se mai plimbă o vreme prin aripa luminată a clădirii din fontă şi sticlă, construite cu peste treizeci de ani în urmă cu ocazia Expoziţiei Universale şi care nu-şi pierduse fascinaţia. Crystal Palace continua să reprezinte pentru londonezi un simbol al progresului şi al superiorităţii tehnicii şi ingineriei britanice.

Probabil lumea se afla într-adevăr în ajunul unei epoci noi, dominate de maşini, exact cum preconizase Mortimer Laydon.

Nu trecea nicio zi în care Sarah să nu fie nevoită să se gândească la naşul ei. Imediat după întoarcerea lor, Laydon fusese adus în faţa tribunalului şi primise o condamnare pe viaţă, pe care, aşa cum presupusese Sir Jeffrey, o avea de ispăşit în St. Mary of Bethlehem, ospiciul numit de londonezi „Bedlam”, un nume pe cât de celebru, pe atât de temut.

În ce priveşte Casa regală, atât ducele de Clarence, cât şi regina Angliei salutaseră deznodământul aventurii, totuşi nu se exprimaseră în mod special în acest sens. Nu se acordă o decoraţie onorifică şi nu se mulţumi oficial – în definitiv, evenimentele care costaseră viaţa lui Maurice du Gard şi a atâtor altora nici nu existaseră, conform versiunii oficiale.

Raportul lui Sarah Kincaid dispăru în arhivele Scotland Yardului şi rămase strict secret, astfel că istoria nu avea cum să ia vreodată cunoştinţă de conjuraţia lui Mortimer Laydon şi de scopurile lui tenebroase. Liga Egipteană fu desfiinţată, dar, aşa cum presupusese Sarah, percheziţionarea sediului ei din Pall Mall rămăsese fără succes. Dacă Mortimer Laydon avusese într-adevăr spioni aparţinând unei organizaţii mai mari şi mai periculoase, atunci aceştia înţeleseseră să se dea la fund şi să-şi şteargă toate urmele.

Poate că nici nu existase o astfel de organizaţie, cum afirmase Scotland Yardul, şi era doar născocirea unui spirit căzut pradă nebuniei. Poate totuşi, se gândi Sarah, membrii ei se adunau chiar în acel moment într-un loc secret şi puneau la cale un nou plan diabolic…

Gândul o înfioră şi decise să părăsească manifestaţia. Se îndreptă spre poarta principală, unde o aştepta trăsura – şi avu brusc impresia că zăreşte în mulţimea vizitatorilor o faţă cunoscută. O clipă mai târziu aceasta dispăru, şi Sarah se simţi o naivă jalnică, care visase cu ochii deschişi şi căzuse pradă înşelăciunii inimii.

„Cât de mult, se întrebă ea, va mai dura până îl va putea uita pe *el* şi ceea ce ar fi putut fi…?”

— Cauţi pe cineva?

Sarah se întoarse – şi inima dădu să-i sară din piept de bucurie când văzu că nu se înşelase. În faţa ei stătea nimeni altul decât Kamal, ce-i drept, nu în caftanul prăfuit, cu faţa parţial acoperită, ci cu joben şi îmbrăcat într-un frac negru, ca un gentleman desăvârşit.

— Tu, aici? întrebă Sarah poticnindu-se.

— Cum vezi.

— Dar nu ai spus că patria ta este deşertul? Că aparţinem unor lumi diferite? Că suntem prea deosebiţi ca să putem fi împreună?

— Asta am spus, încuviinţă Kamal. Dar am spus, de asemenea, că poate am avea o şansă în alt loc şi în alt timp.

— Şi acest loc şi acest timp – sunt aici?

— Cine ştie? surâse el.

— Cine ştie, zise Sarah şi surâse de asemenea.

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă nesfârşită. Apoi Kamal îi oferi braţul, ca un gentleman perfect, şi părăsiră împreună Crystal Palace.

Pe 8 mai 1885 ediţia de luni a lui Times cuprindea o însemnare scurtă, pe care cei mai

mulţi cititori abia o luară în seamă sau chiar o ignorară. Doar câţiva iniţiaţi ştiură să o descifreze:

> Londra. Aşa cum anunţă poliţia metropolitană, un criminal a reuşit să evadeze duminică dimineaţa din Bedlam, unde îşi ispăşea pedeapsa. Conform declaraţiei poliţiei, omul bolnav mintal, fost medic, s-a dat drept doctor şi a reuşit astfel să-i păcălească pe gardieni…

Poliţia reprezentată de inspectorul şef Milton Fox nu acordă multă importanţă evenimentului. Trei ani mai târziu, în toamna anului 1888, se petrecu o nouă serie de crime sângeroase în cartierele londoneze Whitechapel şi Spitalfields. Ucigaşul nu fu prins niciodată, nici nu se află identitatea acestuia.

Însă, pentru cei care ştiau de evenimentele înfiorătoare din iarna anului 1883, nu exista nicio îndoială cine răspândea din nou teroarea în East Endul londonez, intrând în analele istoriei criminologice sub numele de Jack Spintecătorul.

Mulţumiri

Fiecare mare aventură constă din mulţi paşi mici. Iată de ce mulţumirile mele se îndreaptă spre toţi cei care, în mod mai direct sau mai puţin direct, au contribuit la a-i permite lui Sarah Kincaid să pornească în călătoria ei presărată de pericole.

De aceea, le mulţumesc în primul rând cititorilor mei fideli care, prin succesul cărţilor *Frăţia runelor* şi *Moştenitorii stindardului negru*, au făcut posibilă apariţia acestui roman; lectorului meu Stefan Bauer pentru colaborarea plăcută şi prietenească, agentului meu Peter Molden pentru angajamentul său deosebit. Îi mulţumesc lui Simone Brack pentru că m-a ajutat la pasajele în limba franceză şi l-a făcut puţin mai plastic pe du Gard. De asemenea, le mulţumesc prietenilor mei Rainer Leising, Uwe Raum-Deinzer şi Andreas Leising pentru încurajări şi interesul lor necontenit; lui Christian Brack şi lui Stephan Böhming pentru înţelegerea lor în ce priveşte slujba mea puţin diferită. În primul rând mulţumesc familiei mele, soţiei mele Christine şi micuţei mele fiice Holly pentru că au făcut ca toate acestea să devină posibile.

Să scrii un roman este mereu o aventură şi, la fel ca şi eroul, nici autorul nu ştie mereu încotro îl poartă drumul. În acest caz, sper că acesta mă va

aduce curând în epoca victoriană şi la acele figuri care, pe măsură ce scriam, îmi deveneau tot mai dragi – căci istoria lui Sarah Kincaid şi a moştenirii ei întunecate, a luptei împotriva conjuraţiilor tenebroase şi a puterii trecutului încă nu a fost povestită până la sfârşit…

Michael Peinkofer

{1} Sarah îl numeşte pe naşul ei „unchi” în semn de apropiere. (n.tr.)

{2} Queen’s counsel – consilier regal; titlu onorific pentru avocaţii din Temple Bar cu merite deosebite (n.a.)

{3} Hamal (n.a.)

{4} Scrib (n.a.)

{5} Cafenea egipteană (n.a.)

{6} Boabe (n.a.)

{7} Avocat prestigios, convocat să participe la dezbaterile de la Court of Chancery (n.a.)

{8} Nu (în limba arabă în original) (n.a.)

{9} Caporal (în engl. în original)

{10} Mulţumesc frumos (în arabă în orig.) (n.a.)

{11} Da (în arabă, în orig.) (n.a.)

CUPRINS

Prolog
Cartea I
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
Cartea a II-a
1
2
3
4
5
6
7
8
9
Cartea a III-a
1
2
3
4
5
6
7
8
9
Epilog
Mulţumiri

Table of Contents

Prolog 3
Cartea I 6
1 7
2 12
3 29
4 46
5 60
6 78
7 93
8 109
9 127
10 134
Cartea a II-a 147
1 148
2 162
3 189
4 200
5 217
6 226
7 234
8 263
9 282
Cartea a III-a 288
1 289
2 299
3 306
4 311
5 340
6 351
7 372

8 389
9 403
Epilog 412
Mulţumiri 417